

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Brooks_Terry-Shannaruv_prvni_kral.pdb

PDB Name: X:\Brooks, Terry\Brooks, Terry
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.9.2007
Modification Date: 27.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

First King Of Shannara

Copyright © 1996 by Terry Brooks

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

Translation © Morulovy, 2000

Copyright 2000 © for the Czech edition by CLASSIC

Cover Art © by Keith Parkinson

ISBN: 80-86139-49-2

Distribuce - tel.: (02)83882490

Výtiskla Akcent Tiskárna Vimperk s, r, o.

Terry Brooks
Shannarův první král
Úvod do království Shannary

Věnováno Melody, Kate, Lloydovi, Abby a Russel Booksellers Extraordinaire

Pád Paranoru

Kapitola 1

Starý muž se prostě objevil — zcela zjevně odnikud. Hraničář ho vyhlížel, pohodlně usazený ve stínu stromů na svahu: ze kterého měl celý Streleheim jako na dlani. Vše bylo ve svitu měsíce v úplňku jasně vidět, nejméně na deset mil daleko, a on si ho přesto nevšiml. Bylo to skličující a trochu se za to styděl, a ani fakt, že to tak bylo pokaždé, to nijak nezmínil. Jak to starý muž udělal? Hraničář strávil v téhle zemi téměř celý svůj život, a naživu zůstával díky svým zkušenostem a důvtipu. Viděl věci, o kterých ostatní ani nevěděli, že existují. Uměl čísl pohyb zvěře, která procházela vysokou travou. Uměl říci, jak daleko od něj je a jak rychle se blíží. Nedokázal ale vystopovat starého muže za té nejjasnější noci na nejširší planině, a to i přesto, že věděl, že ho tam má hledat.

Nepomohlo, že starý muž lehce našel jeho. Sešel schválně z cesty a k Hraničáři přistoupil pomalými, odměřenými kroky, hlavu měl trochu skloněnou a ze stínu kapuce na něj přísně hleděly jeho oči. Byl oblečený v černém jako všichni druidi, plášť s kapucí byl temnější než stíny, kterými procházel. Nebyl velký, ani vysoký nebo svalnatý, ale působil dojmem tvrdého muže. Jeho oči, pokud je bylo vidět, byly světle zelené. Chvilími se však zdálo, že jsou bílé, jako právě teď, kdy noc ukradla barvy a všechny věci zbarvila do šeda. Zářily jako v temnotě osvětlené oči zvířete — byly kovové, bodající, hypnotické. Světlo ozařovalo i tvář starého muže, zanechávalo v ní rýhy, které ji brzdily od čela po bradu, a hrálo si na hřebenech a v údolích staré kůže. Vlasy a vousy starého muže byly šedé, téměř bílé, a rostly v chomáčcích řídkých jako zamotané pavučiny.

Hraničář to vzdal a pomalu se postavil na nohy. Byl vysoký, rozložitý, se širokými rameny, dlouhými tmavými vlasy staženými dozadu, hnědýma, ostrýma a upřenýma očima, hubenou tváří rovnou i pokřivenou, ale jakýmsi drsným způsobem hezkou.

Po tváři starého muže přeběhl úsměv, když k němu přistoupil. „Jak se máš. Kinsone?“ pozdravil.

Přátelský tón jeho hlasu zahnal podráždění Kinsona Ravenlocka. „Mám se dobře, Bremene.“ odvětil a v odpověď mu podal ruku.

Starý muž ji vzal a pevně sevřel ve své. Kůže byla léty suchá a drsná, ale ruka pod ni silná. „Jak dlouho už čekáš?“

„Tři týdny. Ne tak dlouho, jak jsem očekával. Jsem překvapený. Ale ty mě vždycky překvapíš.“

Bremen se zasmál. Opustil Hraničáře před šesti měsíci, s domluvou, že se setkají znovu při prvním úplňku nového ročního období přímo na sever od Paranoru, kde lesy ustupovaly Streleheimským pláním. Čas a místo setkání byly dané, ale ne zcela pevně. Oba chápali nejistotu, které starý muž čelil. Bremen odešel na sever do zakázané země. Čas a místo jeho návratu měly určit události, o kterých ani jeden z nich nevěděl. Čekat tři týdny pro Kinsona neznamenal nic. Stejně tak to mohly být tři měsíce.

Druid na něj pohlédl téma bodavýma očima, které byly ve svitu měsíce bílé a zbavené jakýchkoli dalších barev. „Naučil ses toho během mé nepřítomnosti hodně? Využil jsi svůj čas dobře?“

Hraničář pokrčil rameny. „Nějaký ano. Posad se se mnou a odpočiň si. Už jsi jedl?“

Dal starému muži chléb a pivo, oba se posadili ve tmě blízko sebe a hleděli na široký prostor plání. Bylo tam ticho, prázdné, nekonečné a veliké pod kupolí měsíčné noci. Starý muž jedl nepřítomně a beze spěchu. Hraničář nerozdělal oheň ani této ani žádné jiné noci od chvíle, kdy započal své bdění. Bylo by to příliš nebezpečné.

„Trollové se stěhují na východ.“ začal Kinson po chvíli. „Jsou jich tisíce, víc než jsem mohl přesně spočítat, i když jsem před několika týdny při novoluní sešel do jejich tábora, kdy ž byli blízko místu, kde jsme seděli. Posílají sloužit další a tak jejich počet roste. Pokud mohu určit, kontrolují všechno na sever od Streleheimu.“ Odmlčel se. „Objevil jsi něco jiného?“

Druid potřásl hlavou. Stáhl si kapuci a v měsíčním světle se rýsovala jeho šedá hlava. „Ne, to všechno teď patří jemu.“

Kinson na něj ostře pohlédl. „Pak...“

„Cos ještě viděl?“ naléhal starý muž a ignoroval ho.

Hraničář vzal meč a napil se z něj piva. „Vůdci armády zůstávají zavření ve svých stanech. Nikdo je nevidí. Trollové se dokonce bojí říkat nahlas jejich jména. Tak by to nemělo být. Neexistuje nic, co by skalní trolly děsilo. Kromě tohohle, jak se zdá.“

Podíval se na toho druhého. „Ale občas v noci, když tě vyhlížím, vidím po obloze ve světle měsíce a hvězd poletovat divné stíny. Pustinou se prohání okřídlené černé bytosti, něco honí nebo jsou na výzvědách, nebo prostě zkoumají, co by chytily — nevím a nechci to vědět. Přesto je cítím. I teď. Jsou tam a krouží. Cítím jejich přítomnost jako svrbění. Ne, ne jako svrbění — jako chvění, takové, které cítíš, když se na tebe někdo dívá a ten, komu ty oči patří, nemá dobré úmysly. Mám z toho husí kůže. Nevidí mě: vím, že kdyby mě spatřily, byl bych mrtvý.“

Bremen přikývl. „Lebkonoši, kteří se mu zavázali sloužit,“

„Takže on je naživu?“ Kinson si nemohl pomoci, „Víš, že je to tak? Ujistil ses?“

Druid odložil chléb a pivo a otočil se přímo na něj. Jeho oči byly daleko a plně temných vzpomínek.

„Je naživu. Kinsone. Tak naživu jako ty a já. Sledoval jsem ho do jeho doupěte, hluboko ve stínu Ostrohu, kde teď zapouští kořeny Království umrlčí hlavy. Jak víš, nebyl jsem si zpočátku jistý. Měl jsem podezření, věřil jsem, že tomu tak je, ale chyběl mi doklad, který by posloužil jako důkaz. Tak jsem se vydal na sever, jak isme si naplánovali, přes planiny a dál do hor. Cestou jsem viděl okřídlené lovce, kteří se objevovali vždy jen v noci, velké dravce, kteří byli na stráž a hledali živé bytosti. Udělal jsem se neviditelným jako vzduch, kterým létali. Viděli mě a přitom neviděli nic. Držel jsem se zahalený kouzlem. Prošel jsem na západ od trollů, ale našel jsem celou jejich zemi podrobenou. Všichni, kdo odolávali, byli zahubeni. Všichni, kterým se to podařilo, uprchli. Zbytek teď slouží jemu.“

Kinson přikývl. Uplynulo šest měsíců od trollského nájezdu dolů na východ od Umrlčích hor, po kterém si začali systematicky podrobovat tamní obyvatele. Jejich armáda byla velká a rychle postupovala a za necelé tři měsíce byl veškerý odpor rozdrčen. Severní země připadla pod vládu tajemného a stále neznámého vůdce vítězné armády. Šířily se zvěsti, které se jeho původem zabývaly, ale zůstávaly nepotvrzené. Popravdě, bylo dokonce i pár těch, kdo věděli, že někdo takový existuje. Ani slovo o armádě a jejím vůdci neproniklo dál na jih než k hraničním městům lidí Varfleet a Tyrsis, ačkoli se doneslo na východ a na západ k trpaslíkům a elfům. Ale trpaslíci a elfové byli více připoutáni k trollům. Člověk byl ještě sotva odrostlou rasou, teprve nedávno přestal být nepřítelem ostatních. Vzpomínky na První válku ras po tři sta padesáti letech stále nebraly konce. Lidé žili odděleně ve svých vzdálených městech na jihu, mimo souvislosti v širším systému věcí, jako bázlivý a bezzubý králík, co se drží při zemi a který je jen o málo víc než, potrava pro predátory.

Ale já ne, pomyslel si zachmuřeně Kinson. Já nikdy. Nejsem žádný králík. Já jsem osudu unikl. Stal jsem se jedním z lovců.

Bremen se pohnul a posunul se, aby si udělal větší pohodlí. „Sel jsem hluboko do hor a pátral.“ pokračoval, znovu ztracený ve svém příběhu. „Čím dále jsem šel, tím víc jsem byl přesvědčený. Lebkonoši byli všude. Byly tam i jiné bytosti, stvoření povoláná ze světa duchu, mrtvá, ale probuzená k životu, zlo, které dostalo podobu. Držel jsem se od nich v šech dál, byl jsem opatrný a měl se na pozoru. Věděl jsem, že kdyby mě objevili, moje kouzlo by mi nejspíš k záchraně nestačilo. Temnota toho kraje byla ohromující. Byl jsem sklíčený a nakažený pachem a chutí smrti. Šel jsem nakonec do Hory umrlčí lebky — všechno, co jsem si mohl dovolit, byla jediná krátká návštěva. Proklouzl jsem stezkami a našel jsem to, po čem jsem pátral.“

Odmlčel se a zamračil. „A ještě víc. Kinsone. Mnohem víc — a nic z toho nebylo dobré.“

„Ale byl tam?“ naléhal znepokojeně, svou tvář lovce měl napjatou a oči se mu leskly.

„Byl tam.“ přitakal druid tiše. „Zahalený ve svém kouzle a naživu ho držel druidský spánek. Nepoužívá ho rozumně.“

Kinsone. Myslí si o sobě, že stojí mimo zákony přírody. Nevidí, že ve všem, ať je to jak chce silné, je cena, která se musí zaplatit za všechno uchvácené a zotročené. Nebo je mu to prostě jedno. Dostal se do zajetí Ildatch a v žádném případě se nemůže osvobodit.“

„Té knihy kouzel, kterou ukradl v Paranoru?“

„Před čtyřmi sty lety. Když býval prostě jen druidem Bronou — jedním z nás — a ne ještě Černým mágem.“

Kinson Ravenlock ten příběh znal. Řekl mu ho sám Bremen, ačkoliv ta historie byla mezi rasami známá tak, že už ji slyšel stokrát, Galaphil, elf, svolal před pěti sty lety První radu druidů, tisíc let po zkáze, kterou přinesly Velké války. Rada se sešla na Paranoru, bylo to shromáždění nejmoudřejších mužů a žen ze všech ras, těch, kteří pamatovali starý svět, těch, kdo si uchovali otrhané a rozpadající se knihy, těch, jejichž učení přežilo tisíce let barbarství. Rada se shromáždila v poslední zoufalé snaze vyvést rasy ze zběsilosti, která je pohlcovala, do nové a lepší civilizace. Druidi začali společně pracovat na náročném úkolu spojil své vědění, dát všechny jeho části, které zbyly, dohromady, aby se mohlo použít pro dobro všech. Cílem druidů bylo pracovat k užítku všech lidí, bez ohledu na to, co bylo předtím. Byli to lidé, gnómové, trpaslíci, elfové, trollové a pár dalších, ti nejlepší a nejmoudřejší z nových ras, které vstaly z popela těch starých. Kdyby se z vědění, které nesli, dala sebrat nějaká malá moudrost, byla by ni šance pro každého.

Ale potvrdilo se, že ten úkol byl dlouhý a obtížný, a někteří z druidů začali být nepokojní. Jeden z nich se jmenoval Brona. Byl skvělý a ctižádostivý, ale nemyslel na své bezpečí a začal experimentovat s kouzlem. Ve starém světě ho bylo málo a od úpadku mýtu a vzestupu lidí už téměř žádné. Brona ale věřil, že se musí obnovit a přinesl zpět Staré vědy neuspěly, přímým důsledkem tohoto neúspěchu bylo zničení starého světa a Velké války byly lekcí, kterou se, jak se zdálo, druidi rozhodli ignorovat. Kouzlo nabízelo nový přístup, a knihy, které ho učily, byly starší a více vyzkoušené než ty, v nichž se psalo o vědách. Největší mezi těmi knihami byla Ildatch, monstrózní a smrtící svazek, který překonal každou zkázu od úsvitu civilizace, chráněný temnými zaklínadly. Brona v jeho zašlých stránkách viděl odpovědi, po kterých pátral, řešení, která ke svým problémům hledali druidi. Rozhodl se ho zmocnit, O jeho dalším směřování bylo rozhodnuto.

Ostatní druidi ho před nebezpečím varovali, byli to ti ne tak zbrklí a ne tak nevšímaví k tomu, co je historie naučila. Nikdy totiž neexistovala forma síly, která by vyvolala tolik následku. Nikdy tu nebyl meč, kterým by se dalo seknout jinak než jedním způsobem. Buď opatrný, varovali ho. Nebuď tak bezstarostný. Ale Brona a několik jeho následovníků, kteří se k němu přidali, se nedali odradit a nakonec se s Radou rozešli. Zmizeli spolu s Ildatch, jejich mapou nového světa, jejich klíčem ke dveřím, které chtěli odemknout.

Nakonec to vedlo jen k jejich zkáze. Podlehli její moci a navěky se změnili. Začali toužit po síle jen pro ni samou a pro svou osobní potřebu. Na všechno ostatní zapomněli a všech ostatních cílů se vzdali. První válka ras toho byla přímým důsledkem. Rasa lidí byla nástrojem, který použili a pomocí kouzla podrobili a zformovali tak, aby se stala zbraní jejich útoku. Jejich úsilí však propadlo, když stálo tváří v tvář druidské Radě a spojeným silám ostatních ras. Agresori byli poraženi a rasa lidí byla zatlačena na jih do vyhnanství a izolace. Brona a jeho následovníci zmizeli. Říkalo se, že je zničilo kouzlo.

„Takový blázen.“ řekl najednou Bremen. „Druidský spánek ho držel naživu, ale vzal mu srdce a duši a zůstala z něj jen prázdná schránka. Celá ta léta jsme věřili, že je mrtvý. A on svým způsobem mrtvý by I. Ale la část, co přežila, bylo zlo ovládané kouzlem. Byla to la část, která stále usilovala o nárok na celý svět a všechno, co v něm žije. Byla to ta část, která si žádala moc nade vším. Co na tom, jakou cenu si to nerozumné užívání druidského spánku žádalo? Jakou daň si ty změny vynutily za prodloužení už vyplývaného života? Brona se proměnil v Černého mága a Černý mág přežije za jakoukoli cenu.“

Kinson neřekl nic. Trápilo ho, že Bremen mohl tak snadno odsoudit Bronovo používání druidského spánku, aniž by současně vzal v úvahu své vlastní. Protože Bremen rovněž druidsky spánek používal. Přel by se, že ho používá více vyrovnaným způsobem a má ho více pod kontrolou, i že si dává pozor na nároky svého těla. Přel by se, že bylo nutně spánek použít, aby tu byl při neodvratném návratu Černého mága. Ale přes všechny rozdíly, které se mohl pokusit najít, zůstávalo skutečností, že konečně důsledky jeho použití byly stejně, ať už byl Černým mágem anebo druidem. Jednoho dne ho to dostihne.

„Viděl jsi ho tedy?“ zeptal se Hraničář, který byl dychtivý pokračovat, „Viděl jsi jeho tvář?“

Starý muž se usmál. „Nezůstala mu ani tvář ani tělo. Kinsone. Je to jeho přítomnost zahalená do pláště s kapuci. Občas si říkám, že je stejný jako já, protože poslední dobou jsem jen o něco málo víc.“

„Tak to není.“ řekl okamžitě Kinson.

„Ne.“ souhlasil rychle ten druhý, „není. Udržuji si ještě povědomí o tom, co je kolem mě dobré a co špatné, a nejsem ještě otrokem kouzla. Ačkoliv to je to, čeho se u mě bojíš, že ano?“

Kinson neodpověděl. „Řekni mi, jak se ti povedlo dostat se tak blízko. Čím to, že tě neobjevili?“

Bremen odvrátil pohled a upřel ho na nějaké vzdálené místo v jiném čase. „Nebylo to snadné.“ odpověděl tiše. „Cena byla vysoká.“

Znovu se natáhl pro měch s pivem, zhluboka se napil, a únava se v jeho tváři zrcadlila tak těžce, jako by mu ji do kůže vyrylo železo. „Byl jsem nucený objevit se před nimi jako jeden z nich.“ řekl po chvíli. „Musel jsem se zakrýt jejich myšlenkami a podněty, zlem, které zakořenilo v jejich duších. Byl jsem zahalený v neviditelnosti, aby má fyzická přítomnost zůstala bez povšimnutí, a zůstal jsem jen se svým duchovním já. Zahalil jsem se tedy do temnoty, která označuje jejich vlastní duchovno, a která sahala hluboko do mého nitra, do té nejčernější části toho, kdo jsem. Ach, vidím, že se ptáš, jak to bylo možné. Věř mi. Kinsone, možnost zla dřímá hluboko v každém, včetně mně. Raději ho držíme na uzdě, hluboko pohřbené, ale žije uvnitř nás. Byl jsem nucený vynést ho z úkrytu, abych se mohl chránit. Cítil jsem ho, jak se o mě otírá, tak blízko, tak chtivě, a bylo to strašné. Ale posloužilo to svému účelu. Znemožnilo to Černému mágovi a jeho přísluhovačům objevit mě.“

Kinson se zamračil. „Ale poškodilo tě to.“

„Na čas. Cesta zpět mi poskytla příležitost uzdravit se.“ Starý muž se znovu usmál když na okamžik pohnul hubenými rty. „Potíž je v tom, že jakmile ho jednou pustíš z klece tak daleko, zlu člověka se tam pak už nechce zůstat. Tlačí na mříže. Mnohem víc dychtí, aby uniklo. Je připravenější. A poté, co jsem s ním žil v tak těsné blízkosti, jsem v případě jeho úniku i zranitelnější.“

Zakroutil hlavou. „Vždycky nás v životě něco zkouší, je to tak? Tohle je jen další příklad.“

Dlouhou chvíli bylo ticho a dva muži na sebe zírali. Měsíc přešel po obloze na okraj jižního horizontu a ztrácel se z dohledu. Jak plul, byly hvězdy kolem jasnější, a obloha bez mraku jako brilantový černý samet v ohromném, ničím nerušeném tichu.

Kinson si odkašlal. „Jak jsi říkal, udělal jsi, cos musel. Bylo nutné, aby ses dostal tak blízko a určil, jestli tvé podezření bylo správné. Ted' to víme.“ Odmlčel se. „Řekni mi — viděl jsi také tu knihu? Ildatch?“

„Tam v jeho rukou, mimo můj dosah, jinak bych ji určitě vzal a zničil, i kdyby mě to mělo stát život.“

Černý mág a Ildatch jsou tam, v Království umrlčí hlavy, tak skuteční jako život, žádná pověst, žádná legenda. Kinson Ravenlock se trochu zhoupal dozadu a zavrtěl hlavou. Všechno je Pravda, přesně jak se Bremen obával. Jak se oba báli. A armáda trollů ted' postoupila ze Severní země, aby si podrobila rasy. Je to historie, která se neustále opakuje. Je to První válka ras, která začíná znovu. Jen tu ted' možná není nikdo, kdo by ji dovedl ukončit.

„Ach...“ řekl smutně.

„Je toho víc.“ obrátil druid pohled na Hraničáře. „Musíš to slyšet všechno. Je tu jeden Elfeín, který hledají ti okřídlení.

Černý Elfeín. Černý mág se o něm dozvěděl v Ildatch. Někde na stránkách té mizerné knihy je o tom kameni zmínka.

Není to obyčejný Elfeín jako ty, o kterých jsme slyšeli. Není to jeden ze tří, jeden každý pro srdce, mysl a tělo toho, kdo je vlastní a jejichž kouzlo se spojí, když ho k sobě povolá. Tenhle kámen má kouzlo schopné velkého zla. Důvod jeho stvoření je obestřen tajemstvím stejně jako účel, kterému měl sloužit. Všechno tohle se časem vytratilo. Ale jak se zdá, Ildatch se o jeho schopnostech za nějakým účelem úmyslně zmiňuje. Měl jsem štěstí, že jsem se to dozvěděl. Když jsem se držel stínu zdi ve velkém sále, kde se okřídlení shromažďují a jejich Pán rozkazuje, zaslechl jsem o něm zmínku.“

Naklonil se blízko k Hraničáři. „Je schovaný někde v Západní zemi. Kinsone — hluboko uvnitř prastaré pevnosti, chráněný tak, jak si ty ani já neumíme představit. Leží skrytý od dob mýtů, ztracený historií, zapomenutý jako kouzlo a lidé, kteří jím kdysi vládli. Nyní čeká, až bude objeven a znovu použit.“

„K čemu použít?“ naléhal Kinson.

„Má moc podrobit si jiné kouzlo, ať má jakoukoli podobu, a pak ho předal tomu, kdo ho vlastní. Nezáleží na tom, jak silné nebo složité muže být kouzlo toho druhého: pokud máš Černý Elfeín, ovládneš svého protivníka. Bude proti tobě bezbranný.“

Kinson zoufale potřásl hlavou. „Jak se muže někdo takové věci postavit?“

Starý muž se mírně usmál. „No. Kinsone, není to skutečně tak jednoduché, co? Pamatuješ si na naše hodiny, že ano?

Každé použití kouzla si žádá cenu. Vždycky jsou tu následky, a čím mocnější je kouzlo, tím více bude i následku. Ale nechme tuhle debatu na jindy. Jde o to, že Černému mágovi nesmí být dovoleno se Černého Elfeínu zmocnit, protože on se o následky vůbec nestará. Je za hranicí míst, kde vládne rozum. Takže musíme Elfeín najít dříve než on a musíme ho najít rychle.“

„A jak to máme udělat?“

Druid zív, unaveně se protáhl a černé šaty se na něm se šustěním látky napjali a opět povolily. „Na tuhle otázku nemám odpověď. Kinsone. Kromě toho máme ještě jednu věc, kterou musíme vyřešit nejdřív.“

„Půjdeš na Paranor za Radou druidů?“

„Musím.“

„Ale proč se obtěžovat? Nebudou tě poslouchat, Nevěří ti. Někteří se tě dokonce bojí.“

Starý muž přikývl. „Někteří, ale ne všichni. Je tam pár těch, co budou poslouchat, V každém případě to musím zkusit.

Jsou ve velkém nebezpečí. Černý mág si až moc dobře pamatuje, jak způsobili jeho porážku v První válce ras. Nebude podruhé riskovat jejich zásah — i když už pro něj nepředstavují skutečnou hrozbu.“

Kinson se zahleděl do dálky. „Jsou blázni, že tě ignorují, ale ignorovat tě budou, Bremene. Pod ochranou svých zdí ztratili veškerý kontakt s realitou. Neodvážili se do okolního světa tak dlouho, že už nejsou schopni vidět věci v jejich skutečné velikosti. Ztratili vlastní identitu. Zapomněli, proč tu jsou.“

„Ted' ticho.“ Bremen položil ruku pevně na rameno vysokého muže. „Nemá smysl opakovat si to, co už víme. Uděláme, co můžeme, a pak se dáme na cestu.“

Mírně ho stiskl. „Jsem velmi unavený. Budeš pár hodin hlídat, zatímco budu spát? Pak můžeme odejít.“

Hraničář přikývl. „Budu hlídat.“

Starý muž se zvedl a přešel hlouběji do stínů pod košatý strom, kde se ve svých šatech pohodlně usadil na místě porostlém trávou. Za pár minut usnul a hluboce a pravidelně dýchal. Kinson se na něj díval. Ani ted' neměl oči úplně zavřené. Zpoza úzkých škvírek byl vidět třpyt světla.

Jako kočka, pomyslel si Kinson a rychle odvrátil pohled. Jako nebezpečná kočka.

Čas ubíhal a noc se protahovala. Půlnoc přišla a byla hned pryč. Měsíc zmizel za horizontem a hvězdy vířily v černí oblohy ve velkých kaleidoskopických vzorech. Na Streleheim dolehlo úplné a těžké licho a na prázdných pláních se nic nepohnulo. Dokonce i mezi stromy, kde držel Kinson Ravenlock hlídku, byl slyšet jen starcův dech.

Hraničář sklouzl pohledem dolu na svého společníka. Bremen, vyvrženec stejně jako on, osamocený ve své víře, vyhnaný pro pravdy, které mohl přijmout jen on sám.

V tomhle ohledu jsme si podobní, pomyslel si. Připomnělo mu to jejich první setkání. Starý muž k němu přišel v jednom hostinci ve Varfleetu a žádal o jeho služby. Kinson Ravenlock byl zvědem, stopařem, průzkumníkem a dobrodruhem už skoro dvacet let, od svých patnácti. Vyrostl v Truborohu, což byla část jeho života na hranici, jako člen jedné z hrstky rodin, které zůstaly v Hraniční zemi, když všichni ostatní odešli mnohem dál na jih a vzdálili se tak své minulosti. Po skončení První války ras, když druidi rozdělili Čtyřzemí a v podstatě opustili Paranor, se člověk rozhodl zanechat předěl mezi svou a ostatními rasami. Takže zatímco Jižní země sahala na sever až k Dračím štítům, člověk opustil téměř vše nad

Duhovým jezerem. Jen několik rodin z Jižní země tam zůstalo s vírou, že tohle je jejich domov, když přišly na to, že nejsou ochotné stěhovat se do více osídlených oblastí jim určené země. Ravenlocková byli jednou z nich.

Tak Kinson vyrostl jako Hraničář, který žil na pokraji civilizace, ale rozuměl si stejně s elfy, trpaslíky, gnómy a trolly jako s lidmi. Procestoval jejich země a poznal jejich zvyky. Naučil se jejich jazykům. Byl studentem historie a slyšel ji vyprávět z tolika rozličných pohledů, že sesbíral to nejdůležitější z pravd, které nabízela. Bremen rovněž studoval historii a hned od počátku oba sdíleli to, v co věřili. Jedno z toho byla víra, že rasy mohou uspět ve svých snahách udržet mít, jen když budou mezi sebou posilovat pouto, a ne se jedna druhé vzdalovat. Dále to bylo přesvědčení, že největší překážkou v tom, aby uspěly, je Černý mág.

I tehdy, o pět let dřív, už kolovaly zvěsti. V Království umrlčí hlavy žilo nějaké zlo, výběr stvoření a bestii, jaké ještě nikdo nespatriil. Zprávy hovořily o létajících stvořeních, okřídlených příšerách, které prohledávaly v noci zemi a pátraly po obětech. Vyprávěly se příběhy o lidech, kteří se vydali na sever, a které už nikdy nikdo neviděl. Trollové se zdržovali mimo Ostroh a Malg. Nepokoušeli se přejít Kierlak. Když cestovali v blízkosti Království umrlčí hlavy, spojovali se do velkých, těžce ozbrojených skupin. V téhle části Severní země nic nerostlo.

Nic nezapustilo kořeny. Jak čas běžel, celý ten zničený kraj se zahalil mraky a mlhou. Stal se vyprahlým a neúrodným. Změnil se v prach a skálu. Říkalo se, že tam nemůže nic žít. Nic, co by bylo skutečně naživu.

Většina lidí ty příběhy pustila z hlavy. Mnozí lidé celou záležitost ignorovali úplně. V každém případě to byla vzdálená a nepřátelská část světa. Jaký rozdíl tedy byl v tom, co tam žilo nebo nežilo? Ale Kinson se do Severní země vydal, aby to viděl na vlastní oči. Jenom zázrakem vyvázl živý. Okřídlené bytosti ho stopovaly pět dní poté, co ho přistihly, jak se potuluje na okraji jejich panství. Zachránila ho jen jeho zručnost a víc než jen trocha štěstí.

Když ho tedy oslovil Bremen, byl už přesvědčený, že to, co druid říká, je Pravda. Černý mág byl skutečný. Brona a jeho následovníci žili na severu v Království umrlčí hlavy. Něco nepříjemného pomalu dostávalo podobu.

Souhlasil s tím, že doprovází starého muže na jeho cestách, že bude sloužit jako druhý pár očí. Když bude potřeba, bude dělat kurýra a zvěda, a kryt tomu druhému záda, když bude hrozit nebezpečí. Kinson to udělal z několika různých důvodů, ale žádný z nich nebyl tak závažný jako fakt, že poprvé v životě mu něco dávalo pocit smyslu. Byl unavený z toulání, z toho, že nežil pro nic lepšího, než spatřit, co už viděl a být za to privilegium placený. Byl znuděný a neměl žádný cíl. Chtěl nějakou výzvu.

Bremen mu ji zcela jistě dal.

Udiveně zakroutil hlavou. Překvapilo ho, jak daleko spolu došli a jak se sblížili. Překvapilo ho, nakolik mu obě ty věci nebyly lhostejné.

Jeho pohled upoutal mihotavý pohyb daleko na prázdných Streleheimských pláních. Zamrkal a upřeně se zahleděl do tmy, aniž by něco viděl. Pak se ten pohyb objevil znovu, něco černého se lehce zatřepetalo ve stínu dlouhé strže. Bylo to tak daleko, že si nemohl být jistý tím, co viděl, ale už pojal podezření. Kolem žaludku se mu stáhla studená smyčka.

Pohyb jako tento už viděl, vždy v noci, vždy v prázdnotě nějakého pustého místa podél hranice se Severní zemí.

Zůstal v klidu, díval se a doufal, že se mýlí. Pohyb tu byl znovu, tentokrát blíž. Něco se zvedlo ze země, zavěsilo se nad temným prostorem nočních plání a pak se znovu vrhlo dolů. Mohl to být velký pták, který hledal potravu. Ale nebyl. Byl to jeden z lebkonošů.

Kinson nehybně čekal, rozhodnutý ujistit se, jakou stezkou se stvoření pohybuje. Stín se znovu zvedl ze země a vznesl se vysoko ke hvězdnatému nebi, ještě chvíli se držel strže, a pomalu se blížil k místu, kde se skrývali Hraničář s druidem. Znovu se ponořil dolů a zmizel v černi plání.

Kinson si s úzkostí uvědomil, co lebkonoš dělá. Někoho stopuje.

Bremena.

Rychle se teď otočil, ale starý muž už, byl vedle něj a hleděl dál za něj do noci. „Zrovna jsem tě chtěl...”

„Probudit.“ dokončil ten druhý. „Ano, vím.“

Kinson pohlédl zpátky přes pláň. Nic se nepohnulo. „Viděls?“ zeptal se tiše.

„Ano.“ Bremenův hlas byl pohotový, ale klidný. „Jeden z nich je mi na stopě.“

„Jsi si jistý? Sleduje tvoji cestu, ne někoho jiného?“

„Nějak jsem nebyl cestou zpátky opatrný.“ Bremenovy oči zajiskřily. „Víš, že jsem prošel touhle cestou, a chce zjistit, kam jsem šel. V Království umrlčí hlavy jsem nebyl vidět, takže tohle muže znamenat odhalení. Měl jsem být obezřetnější, když jsem šel přes pláň, ale myslel jsem si, že jsem v bezpečí.“

Dívali se, jak se lebkonoš znovu objevil, na chvíli se zvedl k obloze, plachtil nehučnou nad krajinou a pak znovu klesl do stínu.

„Je ještě čas, než na nás dosáhne.“ zašeptal Bremen. „Myslím, že bychom měli vyrazit. Zamaskujeme naše stopy, abychom ho zmátli, kdyby nás snad chtěl následovat dál. Paranor a druidi čekají. Pojďme. Kinsone.“

Společně vstali a proklouzli mezi stíny dolů, na druhou stranu hory mezi stromy. Šli nehučnou, nacvičenými a klidnými pohyby a zdálo se, že jejich temné obrysy kloužou po zemi.

V několika vteřinách zmizeli z dohledu.

Kapitola 2

Šli krátící se nocí v úkrytu lesa. Kinson vpředu a Bremen následoval jeho kroky jako stín. Nikdo z nich nepromluvil, oba byli spokojeni s tichem a sami se sebou. Lebkonoše už znovu neviděli. Bremen použil kouzlo, aby zakryl stopy, ale jen tak, aby zamaskoval jejich cestu a neupoutal na ni pozornost. Zdálo se však, že okřídlený lovec se rozhodl nepokračovat v hledání dál pod Streleheim, protože by jinak cítili jeho přítomnost. Takhle vnímali jen tvory, kteří kolem žili a žádné jiné. Alespoň pro tuto chvíli byli v bezpečí.

Kroky Kinsona Ravenlocky byly neúnavné, vybroušené tucty let pěšího putování Čtyřzemím. Hraničář byl velký a

silný muž v nejlepších letech, který se mohl stále spoléhat na svůj instinkt a rychlost, když bylo třeba. Bremen na něj obdivně hleděl, vzpomínal na své vlastní mládí a přemýšlel, jak daleko už se na své pouti životem dostal. Druidský spánek mu dal mnohem delší život — delší, než na jaký měl právo podle zákona přírody — ale to pořád ještě nestačilo. Téměř denně cítil, jak mu z těla uniká síla. Stále ještě dokázal s Hranicářem na jejich cestách držet krok, ale už to nebylo možné bez pomoci kouzla. Poslední dobou se jím doplňoval téměř při každé příležitosti a věděl, že čas, který mu v tomto světě zbývá, se již pomalu krátí.

Přesto si byl sám sebou jistý. Vždycky tomu tak u něj bylo a to ho drželo naživu a při síle víc než cokoli jiného. K druidům přišel jako mladý muž, vzdělaný a zdatný na poli historie a starých jazyků. Doba tehdy byla hodně jiná, druidi se stále ještě podíleli na tvoření ras a pracovali na tom, aby semkli rasy dohromady ve snaze o společné cíle. Teprve nedávno, ani ne před sedmdesáti lety, začali před tímto úkolem dávat přednost vlastnímu studiu. Bremen se přišel do Paranoru učit a potřeba a vůle ke studiu ho nikdy neopustily. Ale studium si žádalo víc než jen uzavřené učení se a meditaci. Žádalo si cestovat a být ve styku s ostatními, diskutovat o předmětech společného zájmu, být si v životě vědom přílivu změn, které se mohly dostavit pozorováním okolí, a vůli přijmout to, že staré cesty a způsoby možná nenabízí odpovědi na všechno.

Už dávno uznal, že kouzlo se může prokázat jako snáze udržitelná a trvanlivější forma síly než vědy starého světa z dob před Velkými válkami. Všechna moudrost posbíraná ze vzpomínek a knih z časů od Galaphila dál selhala, když měla dát to, čeho od ní bylo třeba. Byla příliš rozdrobená, příliš vzdálená nové civilizaci, které měla sloužit, ve svém účelu byla příliš nejasná na to, aby poskytla klíče ke dvěřím porozumění. Ale kouzlo byla jiná věc. Kouzlo bylo starší než věda a mnohem snáz přístupné. Elfové, kteří z těch dob pocházeli, ho znali. Ačkoliv žili mnoho let v úkrytu a izolaci, vlastnili knihy a spisy ve svém účelu mnohem lépe rozluštitelné než knihy starých věd. Pravdou bylo, že mnohé stále chybělo, a velká kouzla mýtu byla pryč a nebylo by snadné je vrátit zpět. Ale s nimi tu byla větší naděje než s vědami, nad kterými druidská Rada stále bojovala.

Rada však měla na paměti, co je vyvolání kouzla stálo v První válce ras, co se událo s Bronou a jeho následovníky, a nechtěla ty samé dveře znovu odepnout. Studium kouzla bylo povoleno, ale nedoporučovalo se. Zacházelo se s ním jako s kuriozitou, která je jen málo užitečná, a jeho provozování se obecně za žádných okolností nemělo stát branou do budoucnosti. Bremen se o tom donekonečna a bezúspěšně přel. Většina druidů na Paranoru byla uzavřena před jakoukoli možností změny. Už se ze svých chyb, zdůrazňovali. Nezapomeň, jak nebezpečné může používání kouzla být. Nejlepší bude zapomenout na tvé chvilkové zájmy a místo toho opravdu studovat. To Bremen samozřejmě nemohl — a ve skutečnosti ani nechtěl. Bylo proti jeho přirozenosti zavrhnout nějakou možnost prostě proto, že už jednou neuspěla. Neuspěla, protože byla strašným způsobem zneužita, připomínal jim — něco takového se nemusí nutně stát podruhé. Pár jich s ním souhlasilo. Ale nakonec, když se jeho vytrvalost stala nevítanou a on byl vypovězen z Rady, odešel sám.

Cestoval pak do Západozemí a mnoho let žil s elfy, studoval jejich tradice, hloubal nad jejich spisy, pokoušel se znovu objevit něco z toho, co ztratili, když stvoření mýtů ustoupila smrtelníkům. Pár věcí si přinesl s sebou. Tajemství druidského spánku už bylo jeho, i když jen ve své základní podobě. Trvalo, než si osvojil jeho spletitost a přijal jeho následky, a jako užitečný nástroj ho nepoužil až do doby, kdy byl opravdu velmi stár. Elfové Bremana přijali za vlastního a vpustili ho do světa vlastních malých kouzel a téměř zapomenutých spisů. Časem mezi těmi dávno odloženými věcmi našel poklady. Šel dál do jiných zemí, kde rovněž nacházel zbytky kouzla, ačkoliv ne natolik rozvinutého, a v mnoha případech cizího i lidem, kterým sloužilo.

Celou tu dobu postupně pracoval, aby potvrdil své rostoucí přesvědčení, že pověsti o Černém mágovi a jeho lebkonoších byly pravdivé, že to byli rebelští druidi, kteří před všemi těmi lety uprchli z Paranoru, že to byla ta stvoření, která byla poražena v První válce ras. Ale důkaz byl jen jako vůně květin nesená větrem, chvíli tady a hned zas jinde. Vytrvale šel za ním, přes hranice a království, blízkými i vzdálenými vesnicemi, od jedné pověsti k další. Nakonec ho vystopoval v samotném Království umrlčí hlavy, v srdci državy Černého mága, tam v katakombách, kde se skryl spolu s přísluhovači pána temnot a vyčkával příchodu události, které by mu dovolily s jeho nabytou pravdou uniknout. Kdyby byl silnější, mohl se k té pravdě dostat dříve. Ale trvalo mu roky získat dovednosti nutné k přežití na cestě na sever. Trvalo to roky studia a bádání. Mohlo to být kratší, kdyby ho Rada podpořila, kdyby odložili pověry a strachy a přijali ty možnosti, které přijal on — ale k tomu nikdy nedošlo.

Když si na to teď vzpomněl, povzdychl si. Z pomyšlení na to mu bylo smutno. Tolik promarněného času. Tolik promeškaných příležitostí. Pro ty na Paranoru je možná moc pozdě. Co by teď mohl říci, aby je přesvědčil o nebezpečí, kterému se mají ocitnout tváří v tvář? Budou mu vůbec věřit, až jim poví, co objevil? Už to byly víc než dva roky od chvíle, kdy Pevnost naposled navštívil. Někteří už si nejspíš myslí, že je mrtvý. Někteří mu to možná i přáli. Nebude snadné přesvědčit je, že se ve svých předpokladech o Černém mágovi mýlili, že musí znovu pomyslet na svůj závazek k rasám, a co je nejdůležitější, že musí přehodnotit svůj odmítavý postoj k použití kouzla.

Za rozbřesku vyšli z hlubokého lesa, světlo bylo jasnější, měnilo odstín od stříbrné ve zlatou, zatímco se slunce sunulo nad hřebenem Dračích štítů, a mezerami mezi stromy se rozlévalo po vlhké zemi, aby ji ohřálo. Les před nimi řídla a zbyly z něj jen malé hájky a stromy stojící osaměle jako na stráž. Vpředu vyrůstal z mlhavého světla Paranor. Pevnost druidů byla masivní kamenná citadela posazená na skalnatém základě, který vyčníval ze země jako pěst. Zdi pevnosti stoupaly k obloze do výšky několika set stop, aby vytvořily jasně bílé zabarvené věže a cimbuří. Na každém záhybu vlály praporce, některé na počest vlastního znaku Nejvyšších druidů, kteří tam sloužili, jiné označovaly rody vládců Čtyřzemí. Mlha se držela vysoko a lemovala temnější stíny u základu hradu, odkud ještě slunce nevyhnalo noc.

Působivý pohled, pomyslel si Bremen. I teď, i pro něj, odvvrženého.

Kinson se zkoumavě ohlédl, ale Bremen mu pokynul, aby pokračoval v cestě. Zdržováním by nic nezískali. A přece ho velikost pevnosti nutila přemýšlet nad tím, co dělají. Jako by cítil váhu těch skal na svých ramenou, bylo to jako břímě,

kteře nemohl unést. Napadlo ho, že je to ohromná, nesmířitelná síla, která v určitém ohledu zrcadlí tvrdohlavé rozhodnutí těch, kdo žijí uvnitř. Přál si, aby to mohlo být jinak. Věděl, že se o to bude muset pokusit.

Vyšli zpod stromu, kde bylo sluneční světlo stále ještě vetřelcem mezi stíny, a vydali se ubývající nocí po cestě k hlavním branám. Naproti se jim vydala skupinka ozbrojených mužů, aby je přivítala, byla to část mnohonárodnostní armády, která sloužila Radě jako druidská stráž. Všichni byli oblečeni v šedých uniformách s emblémem pochodně, kterou měli červeně vyšítou vlevo na prsou. Bremen se snažil najít nějakou známou tvář, ale bezúspěšně. Přece jen byl dva roky pryč. Alespoň že na stráž byli elfové — elfové ho možná vyslechnou.

Kinson uctivě poodstoupil stranou a nechal ho jít dopředu. Napřimil se, prosil kouzla, aby mu dodala většího vzezření, aby zakryla vyčerpání, které cítil, a skryla jakoukoliv únavu či pochybnosti. Odhodlaně se blížil k branám, za nim se vlnil jeho tmavý háv a po jeho pravici šel Kinson jako černý stín. Strážníci nečinně a bez jakéhokoliv výrazu v tvářích čekali.

Přistoupil k nim; cítil, že s jeho příchodem se trochu uvolnili, a řekl prostě: „Dobré ráno všem.“

„Dobré ráno. Bremene.“ odpověděl jeden z nich, přistoupil k němu a uklonil se.

„Vy mě znáte?“

Přikývl. „Vím o tobě. Je mi líto, ale není ti dovoleno vstoupit.“

Pohledem do toho zahrnul i Kinsona. Byl uctivý, ale neoblomný. Žádnému vyvrženému druidovi to není povoleno. Ani žádnému členu rasy lidí. Nedoporučují se ani žádné diskuse.

Bremen se podíval nahoru na hradby, jako by si chtěl celou tu věc promyslet, „Kdo je Kapitánem stráže?“ zeptal se.

„Caerid Lock.“ odpověděl ten druhý.

„Poprosil bys ho, aby sem přišel a promluvil se mnou?“

Elf zaváhal a zvažoval jeho žádost. Nakonec přikývl. „Prosím, počkejte tady.“

Zmizel bočními dveřmi uvnitř Pevnosti. Bremen a Kinson zůstali stát čelem k ostatním strážím. Bylo by velmi snadné kolem nich projít, nechat je tam stát a dívat se místo na ně jen na neživé obrazy, ale Bremen se rozhodl nepoužít kouzla, která by jim umožnila vstup. Jeho mise byla moc důležitá na to, aby si dovolil riskovat zlobu Rady za to, že obelstil jejich stráž a za to, že by pak vypadala směšně. Jeho triky by neocenili. Respektují nejspíš přímé jednání. Podnik, do kterého se chystal pustit, byl Riskantní.

Bremen se otočil a podíval se zpět k lesu. Sluneční světlo právě prozkoumávalo jeho temná zákoutí, vyhánělo stíny a prosvěťovalo křehké stonky divokých květin. Konečně si uvědomil, že už je jaro. Při své cestě na sever a zpět úplně ztratil pojem o čase — tak byl zaměstnán svým hledáním. Zhluboka se nadechl a ucítil slabý závan vůně, která z lesa vycházela. Už dávno nepřemýšlel o květinách.

Ve dveřích za ním se něco pohnulo, a tak se otočil zpátky. Stráž, která před tím odešla, se vrátila a s ní přišel i Caerid Lock.

„Bremene.“ pozdravil ho elf obřadně a podával mu ruku.

Caerid Lock byl hubený muž tmavé pleti s ustaranou tváří. Jeho rysy byly typicky elfí, měl zvednuté obočí, špičaté uši, a úzkou, až vyzáblou tvář. Byl oblečen v šedé jako ostatní, jen pochodeň na emblému na jeho hrudi byla sevřena v pěst, na ramenou měl karmínové výložky. Vlasy i vousy měl nakrátko ostříhané a obojím mu prorůstaly šediny. Byl jedním z mála, kdo zůstali s Bremenem přáteli, když tohoto druida vykazali z Rady. Byl Kapitánem druidské stráže už více než patnáct let, a nikde byste pro tuto práci nenašli lepšího muže. Měl celoživotní zkušenosti elfího stopaře a byl to veskrze profesionál. Druidi dobře volili, když si vybírali toho, kdo je bude ochraňovat. A co víc, teď se hodilo i Bremenovi, že jedná s mužem, kterého druidi poslechnou, jestliže jim přednese jeho žádost,

„Caeride, jaké šťastné shledání,“ odpověděl druid a přijal jeho ruku. „Máš se dobře?“

„Tak dobře jako někteří, co znám. Od té doby, co jsi nás opustil, jsi o pár let zestárl. Máš ve tvářích vrásky.“

„Vidíš svůj vlastní obraz v zrcadle, řekl bych.“

„Asi ano. Ještě stále procházíš svět?“

„Ve společnosti mého dobrého přítele. Kinsona Ravenlocka.“

Elf přijal ruku Hraničáře — navzájem se přeměřili — ale neřekl nic. Kinson mu byl vzdálený.

„Potřebuji tvou pomoc. Caeride.“ řekl Bremen a zvažněl. „Musím mluvit s Athabaskou a Radou.“

Athabaska byl Nejvyšší druid, velký muž pevné víry a neústupných názorů, který se o Bremena nikdy zvlášť nestaral. Byl členem Rady v době, když ní byl starý muž vyloučen, ale ještě nebyl Nejvyšším druidem. To přišlo později, a cele a pouze to bylo dílem vnitřní politiky, kterou Bremen tak nenáviděl. Ale Athabaska byl vůdcem, ať už dobrým či špatným, a jakákoliv šance na úspěšné prolomení těchto stěn závisela na něm.

Caerid Lock se smutně usmál. „Proč mě nepověřit něčím obtížným? Ty víš, že máš zakázaný jak Paranor tak Radu.

Nemůžeš ani vstoupit za tyto zdi, a to nezmiňuji jakýkoliv rozhovor s Nejvyšším druidem.“

„Mohl bych, kdyby to on nařídil.“ řekl Bremen.

Přikývl. Jeho ostrý pohled se zúžil. „Už tomu rozumím. Chceš, abych si s ním tvým jménem promluvil.“

Bremen přikývl. Caeridův úsměv zmizel. „Nemá tě rád.“ připomenul tiše. „To se během tvé nepřítomnosti nezměnilo.“

„Na to, aby se mnou mluvil, mě mít rád nemusí. To, co mu musím říct, je o hodně důležitější než osobní pocity. Budu stručný. Jen co mě vyslechne, zase se vydám na cestu.“ Odmlčel se. „Nemyslím si, že žádám tak mnoho, co ty na to?“

Caerid zavrtěl hlavou. „Ne.“ Zahleděl se na Kinsona. „Udělám, co bude v mé moci.“

Odešel zpět dovnitř a nechal starého muže a Hraničáře, aby dál pozorovali zdi a brány Pevnosti. Jejich obránci stáli nehybně na místě a zahrazovali všechny vstupy. Bremen na ně chvíli vážně hleděl a pak se zadíval směrem ke slunci. Den začínal být velmi teplý. Podíval se na Kinsona a pak pooděšel na místo, kde byl větší stín a usadil se na vypouklý kámen. Kinson ho následoval, ale odmítl se posadit. V tmavých očích měl netrpělivý pohled. Chtěl, aby už ta záležitost skončila. Byl připraven jít dál. Bremen se kradmo usmál. Jak to bylo jeho příteli podobné. Kinsonovým řešením bylo ve

všech případech jít dál. Celý svůj život konal tímto způsobem. Až teď, od té doby, co se potkali, začal chápat, že se nevyřeší nic, dokud se k tomu člověk nepostaví čelem. Nebylo to tím, že by Kinson nebyl schopen se životu postavit. Jednoduše nechával nepříjemné věci za sebou, distancoval se od nich, a pravdou bylo, že i tímto způsobem se dalo jednat. Nebylo to ale žádné stálé řešení.

Ano. Kinson od té doby vyrostl. Byl silnější v ohledech, které se nedají tak lehce změřit. Ale Bremen věděl, že starých zvyků se člověk jen tak lehce nezbaví, a Kinsona Ravenlocka ještě stále něco nutilo odcházet pryč od věcí nepříjemných a nelehkých.

„Jenom tu ztrácíme čas.“ zamumlal si pro sebe Hraničář, jako by se chtěl ve svých myšlenkách utvrdit,

„Trpělivost, Kinsone.“ navrhl klidně Bremen.

„Trpělivost? Proč? Nepustí tě dovnitř. A když ano, nebudou tě poslouchat. Nechtějí slyšet to, co jim musíš říct. Tohle nejsou ti staří druidi, Bremene.“

Bremen přikývl. V tomhle měl Kinson pravdu. Ale s tím se nedalo nic dělat. Druidi dneška byli jedinými druidy, kteří tu byli, a někteří z nich nebyli tak špatní. Někteří z nich by mohli být spojenci, kteří by stáli za to. Kinson by byl raději, kdyby se se svými záležitostmi mohli vypořádat také sami, ale nepřítel, kterému čelili, byl příliš hrozný na to, aby ho přemohli bez pomoci. Druidi byli potřební. Přestože se vzdali přímé zodpovědnosti v záležitostech ras, neustále se na ně pohlíželo s jistou úctou a respektem. To by se mohlo ukázat jako užitečné ve sjednocení Čtyřzemí proti jejich společnému nepříteli.

Ráno se pomalu přesunulo k poledni. Caerid Lock se nevracel. Kinson chvíli přecházel sem a tam, pak se nakonec posadil vedle Bremena a v jeho hubené tváři se odráželo znechucení. Seděl tiše, a jeho pohled byl ten nejtemnější, jaký jen mohl být,

Bremen si povzdychl. Kinson s ním byl už dlouhou dobu. Bremen si ho osobně vybral mezi dalšími kandidáty pro hledání pravdy o Černém mágovi. Kinson byl správná volba. Byl to ten nejlepší stopař, jakého starý muž znal. Byl chytrý, odvážný a bystrý. Nikdy nebyl lehkomyslný, vždy si udržel zdravý rozum. Stáli se tak blízkými, že Kinson pro něj byl něco jako syn. Byl určitě jeho nejlepším přítelem.

Ale nemohl být tím, koho Bremen potřeboval. Nemohl být druidovým následníkem. Bremen byl starý a už uvadal, i když se mu to před těmi, kdo by ho z toho podezírali, dařilo skrývat. Až on opustí tento svět, nezbude tu nikdo, kdo by v jeho práci pokračoval. Nebude tu nikdo, kdo by pokračoval ve studiu kouzel, kterých bylo třeba k vývoji ras, nikdo, kdo by podněcoval tvrdohlavé druidy z Paranoru k tomu, aby si znovu rozmysleli svoji účast ve Čtyřech zemích, a nikdo, kdo by se postavil Černému mágovi. Dříve doufal v to, že by Kinson Ravenlock mohl tímto mužem být. Hraničář by jím být mohl, říkal si, ale nezdálo se to být pravděpodobné. Kinsonovi chyběla ta potřebná trpělivost. Pohrdal i jakýmkoliv předstíráním diplomacie. Těm, kteří se nemohli smířit s Pravdami, které pro něj byly zřejmé, nechtěl ze svého času věnovat nic. Jediným učitelem, kterého kdy respektoval, byla zkušenost. Byl to bojovník proti režimu a neustále osamocen. Nic z těchto vlastností by mu jako druidovi nepomohlo, a zdálo se nemožné, aby byl někdy jiný než teď.

Bremen se na svého přítele podíval, a náhle ho přepadl smutek nad tím, k čemu ve svých úvahách došel. Nebylo spravedlivé takhle Kinsona soudit. Stačilo už to, že je Hraničář tak oddaný, stačilo to, že by pro něj šel i na smrt, kdyby to situace vyžadovala. Kinson byl nejlepším z jeho přátel a spojenců a nebylo správné od něj očekávat víc.

Jenže potřeba mít následníka byla tak zoufalá! Je už starý a čas plyne tak rychle.

Odvrátil od Kinsona zrak a zahleděl se na stromy v dálce, jako by chtěl zjistit, jak málo mu ještě zbývá.

Bylo už po poledni, když se Caerid Lock objevil znovu. Důstojně vyšel ze stínu vchodu, aniž by pohlédl na strážce či Kinsona, a zamířil přímo k Bremenovi. Druid se zvedl, aby ho pozdravil, ale jak klouby tak svaly mu svírala křeč.

„Athabaska si s tebou promluví.“ řekl mu s pochmurným výrazem v tváři Kapitán druidské stráže.

Bremen přikývl. „Muselo ti dát velkou práci přesvědčit ho. Jsem tvým dlužníkem. Caeride.“

Elf něco nezávazně zabručel. „Nebyl bych si tak jistý. Myslím si, že Athabaska má své vlastní důvody, kvůli kterým s tím setkáním souhlasil.“ Otočil se na Kinsona. „Omlouvám se, ale pro tebe jsem vstup získal nemohl.“

Kinson se napřímil a pokrčil rameny. „Myslím, že budu šťastnější, když budu moci počkat tady.“

„Také si myslím.“ odsouhlasil mu ten druhý. „Pošlu ti ven nějaké jídlo a vodu. Jsi připraven. Bremene?“

Druid se podíval na Kinsona a mírně se usmál. „Vrátím se, jak nejrychleji budu moci.“

„Hodně štěstí.“ popřál mu potichu jeho přítel. Bremen následoval Caerida Locka vchodem do Pevností a do stínu za ním.

Procházeli tichem jeskynních sálů a klikatými úzkými chodbami a od mohutných skal se odrážel zvuk jejich kroků.

Nikoho nepotkali. Vypadalo to, jako by byl Paranor úplně opuštěný, ale Bremen věděl, že tomu tak není. Několikrát si myslel, že zachytil šepot hovoru nebo náznak pohybu odněkud zdaleka, ale nebyl si tím jist, Caerid ho vedl postranními chodbami, těmi, co se používaly jen zřídka, těmi, které se používaly jen pro soukromé příchody a odchody. Zdálo se to být pochopitelné. Athabaska nechtěl, aby ostatní druidi věděli, že toto setkání povolil, dokud se nerozhodne, zda stálo za to. Udělí Bremenovi soukromou audienci a dá mu krátkou příležitost, aby vyjevil svůj případ, a pak ho buď stručně vykáže, nebo ho předvolá před Radu. Ať už to bude jakkoliv, rozhodnutí padne rychle.

Začali stoupat po několikařech schodištích směrem k horním komnatám Pevností. Athabaskův úřad byl až na vrcholu věže a bylo samozřejmé, že se chce s Bremenem vidět právě tam. Starý muž při chůzi přemítal nad slovy Caerida Locka. Athabaska má své vlastní důvody, kvůli kterým s tímto setkáním souhlasil, ale ty nemusí být hned na první pohled zřejmé. Nejvyšší druid byl především politikem, za druhé správcem a nad tím vším funkcionářem. Nechtěl ho tím nijak snižovat: chtěl jen určit jeho myšlení. Soustředí se hlavně na akci a reakci — to znamená, že kdyby se stala jedna věc, jak by pak ovlivnila to další. Tímto způsobem pracoval jeho mozek. Byl schopný a uměl organizovat, byl ale také vypočítavý. Bremen si bude muset dávat pozor na slova, která zvolí.

Byli již téměř na konci spojovací chodby, když se proti nim náhle ze stínu vynořila postava v černém. Caerid Lock instinktivně sáhl po meči, ale ten druhý už svíral elfovy paže, aby mu je mohl přitlačit k bokům. Zahalená postava zvedla Caerida ze země a postavila ho na stranu jako nějakou nepatrnou překážku, aniž by ji to stálo nějaké zvláštní úsilí, až se zdálo, že tak činí jen silou vůle.

„Ale, ale. Kapitáne.“ řekl konejšivě drsný hlas. „Mezi přáteli není třeba zbraní. Chci si jen krátce promluvit s tvým chráněncem a pak už vám nebudu stát v cestě.“

„Risco!“ pozdravil překvapeně Bremen. „Zdravím tě, starý příteli!“

„Byl bych ti vděčný, kdybys dal ty ruce pryč. Risco.“ popudlivě zasyčel Caerid Lock. „Nesahal bych po zbraní, kdybys na mě nevyskočil bez ohlášení!“

„Omlouvám se, Kapitáne.“ broukl ten druhý. Dal ruce pryč a zvedl je na znamení, že se vzdává. Pak se podíval na Bremena. „Vítám tě doma. Bremene z Paranoru.“

Risca pak popošel do světla a starého muže objal. Byl to vousatý trpaslík s drsně upřímnou tváří, širokými rameny a pevným, zavalitým tělem s vypracovanými svaly. Paže jako kmeny stromů se na chvíli napjaly a pak se uvolnily, aby daly prostor rukám, drsným a mozolnatým. Risca byl jako dobře zakořeněný pařez stromu, který nemohlo nic odstranit, který vzdoruje času i ročním obdobím a je lhostejný ke stárnutí. Byl to druid bojovník, poslední, kdo z tohoto druhu zůstal, byl vycvičený v používání zbraní a válečných záležitostech, zocelený tradicí největších bitev, které se odehrály od dob, kdy se objevily nové rasy. Bremen ho osobně cvičil až do svého vyhnání z Pevnosti před více jak deseti lety. Přes všechno, co se stalo, zůstal Risca jeho přítelem.

„Už ne z Paranoru, Risco.“ namítl Bremen. „Ale stále ještě se tu cítím jako doma. Jak ses celou tu dobu měl?“

„Dobře. Ale nudil jsem se. Za těmito zdmi nacházím pro svůj talent jen malé uplatnění. Jen hrstka nových druidů se zajímá o válečné umění. Držím se v kondici tím, že cvičím se Stráží. Caerid mě denně zkouší.“

Elf něco zabručel. „Máš na mysli to, jak k tobě denně chodím na snídani? Co děláš tady? Jak jsi nás našel?“

Risca pustil Bremena a tajemně se kolem sebe rozhlédl. „Pro ty, kdo vědí, jak poslouchat, mají tyto zdi uši.“

Caerid Lock se zasmál, i když nechtěl. „Špehování — další vybroušený um z arsenálu dovedností válečníka!“

Bremen se na trpaslíka usmál. „Víš, proč jsem přišel?“

„Vím, že máš mluvit s Athabaskou. Ale já jsem s tebou chtěl mluvit první. Ne, Caeride. Můžeš tu při tomhle zůstat. Nemám žádná tajemství, která bych ti nemohl odhalit.“ Trpaslíkův výraz ztvárnil. „Pro tvůj návrat existuje pouze jeden důvod. Bremene. A žádné novinky, které bychom vítali. Tak ať. Ale v tomhle budeš potřebovat spojení, a já jsem jedním z nich. Počítej se mnou, když bude třeba. Mám v Radě výhody, jaké ti může nabídnout jen pár z těch, kdo tě podporují. Musíš vědět, jak se věci mají, a jim se tvůj návrat nelíbí.“

„Doufám, že se mi podaří přesvědčit Athabasku, že naše společná potřeba vyžaduje, abychom dali naše rozdíly stranou.“ Bremen zamyšleně nakrčil obočí. „Nemuselo by být tak obtížné to přijmout.“

Risca zavrtěl hlavou. „Mohlo a také bude. Buď silný. Bremene. Nepodrobuj se mu. Nemá rád to, co ty představuješ — výzvu jeho autoritě. Nic, co řekneš nebo uděláš, to nemůže překonat. Strach je zbraň, která ti prokáže lepší službu než důvody. Nech ho, ať pochopí celé nebezpečí.“ Náhle se podíval na Caerida. „Radil bys mu jinak?“

Elf zaváhal, pak ale zavrtěl hlavou. „Ne.“

Risca se naklonil dopředu, aby mohl ještě jednou uchopit Bremenovy ruce. „Potom si s tebou promluví.“

Odešel chodbou a ztratil se zpět mezi stíny. Bremen se musel usmát. Silný na těle i na duchu a nevzdává se. To byl celý Risca. Nikdy se nezmění.

Pokračovali dál, elfi Kapitán i starý muž. Procházeli spoře osvětlenými chodbami a schodišti, která se stáčela hlouběji do Pevnosti až nakonec přišli na plošinu, na konci řady schodu před malými, úzkými a opevněnými dveřmi. Bremen tyto dveře viděl už několikrát v dobách, kdy na hradě žil. Byl to zadní vchod do úřadoven Nejvyššího druida.

Athabaska bude jistě čekat uvnitř, aby je mohl přijmout. Zhluboka se nadechl.

Caerid Lock třikrát zatřásl na dveře, počkal a pak zaklepal ještě jednou. Uvnitř řekl známý hlas: „Vstupte.“

Kapitán druidské stráže zatlačil na dveře, otevřel je a vstoupil dovnitř. „Požádali mě, abych počkal zde.“ řekl klidně.

Bremen přikývl, pobavený obřadným výrazem ve jeho tváři. „Rozumím.“ řekl. „Ještě jednou li děkuji. Caeride.“

Pak se sklonil, aby prošel nízkým vchodem a vstoupil dovnitř.

Místnost znal. Byla to výhradní komnata Nejvyššího druida, soukromé zátíší a přijímací pokoj vedoucího Rady. Byla to velká místnost s vysokým stropem, velkými okny s vykládanými skly, s knihovnami plnými spisu, artefaktu, deníku, záznamu a knih. Obrovské dvojité opevněné dveře stály uprostřed přední zdi, šikmo od místa, kde stál on. Uprostřed místnosti stál obrovsky psací stůl, čistě uklizený; jeho dřevěný povrch byl naleštěný a ve světle svíčky se leskl.

Athabaska stál za stolem a čekal. Byl to veliký, statný muž, který budil respekt, měl husté bílé vlnité vlasy a studené modré oči, posazené hluboko ve zčervenalé tváři. Na sobě měl tmavě modrý oděv Nejvyššího druida, nenesl žádné insignie. Místo nich měl na krku Eilt Druin, což byl již od dob Galaphila medailon úřadu Nejvyšších druidů. Eilt Druin byl vytepan z zlata a směsí zpevňujících kovů a lemovalo ho stříbro. Byl vytvářen jako ruka, která před sebou drží hořící pochodně. Ta ruka a pochodně byly symbolem druidů už od dob jejich počátku. O medailonu se říkalo, že je kouzelný, ačkoliv jeho kouzlo nikdy nikdo nespasil. Slova „Eilt Druin“ byla elfi a doslova znamenala „skrze znalosti, moc“.

Pro druidy kdysi něco znamenala. Další z malých ironií života, pomyslel si unaveně Bremen.

„Vítám tě. Bremene.“ hlubokým, zvučným hlasem pozdravil Athabaska. Byl to tradiční pozdrav, ale v Athabaskově podání zněl neupřímně a nuceně.

„Zdravím, Athabasko.“ odpověděl Bremen. „Jsem vděčný, že ses souhlasil s tím, že mě přijmeš.“

„Caerid Lock byl celkem přesvědčivý. Kromě toho, my od našich zdí nevyháníme ty, kdo byli jednou našimi bratry.“

Jednou ano, ale víckrát už ne, to říkal. Bremen postoupil dál do místnosti, postavil se na bližší stranu velkého stolu, a cítil, že je od Athabasky vzdálen více, než ohraničovala velká rozloha naleštěného povrchu. Znovu se podívil tomu, jak se někdo může cítit v přítomnosti tohoto velkého muže tak malý, jako malý chlapec. Ačkoliv byl Bremen o několik let starší než Athabaska, nemohl se zbavit pocitu, že je ve společnosti stařešiny.

„Co máš na srdci. Bremene?“ zeptal se ho Athabaska.

„To, že Čtyřzemí je v nebezpečí.“ odpověděl Bremen. „Že si trolly podrobila moc, která přesahuje život a sílu smrtelníka. Že ostatní rasy také upadnou, jestliže nezasáhneme a nebudeme je bránit. Že dokonce i druidi jsou ve velkém nebezpečí.“

Athabaska nepřítomně ukázal na Eilt Druin. „Jakou podobu má tato hrozba? Je to jedno z kouzel?“

Bremen přikývl. „Ty řeči jsou pravdivé. Athabasko. Černý mág je skutečná bytost, A co víc, je reinkarnací rebelského druida Brony, o kterém si všichni mysleli, že byl poražen a zničen před více jak třemi sty lety. Přežil, naživu se držel díky zlomyslnému, bezohlednému použití druidského spánku, a díky tomu, že zničil svou duši. Už nemá podobu, jen duši. Ale faktem zůstává, že žije a je zdrojem nebezpečí, které hrozí.“

„Viděl jsi ho? Našel jsi ho během svých cest?“

„Ano.“

„Jak jsi to dokázal? Dovolil ti vstoupit? Určitě jsi musel vstoupit v přestrojení.“

„Na část cesty jsem se zahalil kouzlem neviditelnosti. Pak jsem se zahalil do tmavé čabraky zla samotného Černého mága, a to bylo přestrojení které dokonce ani on nemohl odhalit.“

„Ty ses s ním zosobnil?“ Athabaska si spojil ruce za zády. Jeho pohled byl pevný a obezřetný.

„Na nějakou dobu jsem se stal tím, čím je on. Bylo to nezbytné, abych se doslal dostatečně blízko a mohl si potvrdit svá podezření.“

„A co když tím, že jsi se s ním zosobnil, ses nakazil. Bremene? Co když jsi použitím kouzla ztratil svůj rozhled a rovnováhu? Jak si můžeš být jistý, že to, cos viděl, nebyly jen představy? Jak můžeš vědět, že objev který přinášíš, je skutečný?“

Bremen se přinutil zůstat v klidu. „Poznal bych, kdyby mě kouzlo nakazilo, Athabasko. Věnoval jsem jeho studiu léta svého života. Znáám ho lépe než kdokoli jiný.“

Athabaska se studeně a pochybovačně usmál. „A to je právě ono. Nakolik může kdokoli z nás ocenit moc kouzla? Odtrhl ses od Rady, abys podstoupil své studium, před kterým jsi byl varován. Usiloval jsi o to samé, jako usiloval ještě někdo další — bytost, o které tvrdíš, že ji pronásleduješ. Zničilo ho to, Bremene. Jak si můžeš být tak jist, že to nezničilo i tebe? Oh, věřím, že si myslíš, že jsi jeho vlivu odolný. Ale to si myslel i Brona a jeho následníci Kouzlo je zákeřná síla, síla, která přesahuje naše chápání a na kterou se nemůžeme spoléhat. Spoléhalí jsme na jeho použití a byli jsme zrazeni. Ještě stále na ně spoléháme, ale jsme teď opatrnější než kdysi — opatrní, protože díky neštěstí Brony a ostatních víme, co se může stát. Jak opatrný jsi tedy byl, Bremene? Kouzlo ničí, to je to, co víme. Ničí všechny, kdo je používají, ať tak anebo tak, a nakonec svého uživatele zahubí.“

Když odpovídal, držel si Bremen pevný hlas. „Neexistuje žádná absolutní Pravda, co se týče důsledků jeho použití. Athabasko. Náказа může přicházet ve stupních a různých formách, záleží na způsobech, jakými bylo kouzlo použito. Ale tohle platilo i pro staré vědy. Jakékoliv použití moci může kazit. To neznamená, že nemohou být využity pro vyšší dobro. Vím, že nesouhlasíš s mou prací, ale má cenu. Neberu moc kouzla na lehkou váhu. Avšak nepohrdám ani hranicemi jeho použití.“

Athabaska zavrtěl svou lví hlavou. „Myslím si, že se příliš pevně držíš své věci, abys ji mohl objektivně hodnotit. Byla to tvá chyba, když jsi nás opustil.“

„Možná.“ souhlasil Bremen potichu. „Ale to je teď všechno stejně jedno. Co však není jedno, je to, že jsme ohroženi. Druidi. Athabasko. Brona si určitě pamatuje, co vedlo k jeho pádu v První válce ras. Jestliže má v úmyslu ještě jednou si podrobil Čtyřzemí, a to se zdá být pravděpodobné, nejprve vyhledá to, co ho nejvíce ohrožuje, aby to zničil. Druidy. Radu. Paranor.“

Athabaska o tom chvíli vážně uvažoval, pak se otočil a šel k jednomu z oken, kde zůstal stát a zahleděl do slunečního svitu. Bremen chvíli čekal a pak řekl: „Přišel jsem, abych tě požádal o svolení promluvit v Radě. Dej mi šanci říct ostatním, co jsem viděl. Nech je, ať sami zváží hodnotu mých argumentů.“

Nejvyšší druid se otočil a lehce pozvedl bradu, takže se zdálo, že se na Bremena dívá svrchu. „Uvnitř těchto stěn jsme komunita. Bremene. Jsme rodina. Žijeme jeden s druhým, jako bychom žili, kdybychom byli bratři a sestry, a jdeme jedním směrem — k získání znalostí o našem světě a jeho chodu. Nemáme jednoho člena naší komunity radši než druhého: jsme si všichni rovni. To je něco, cos ty nikdy nebyl schopen přijmout.“

Bremen začal protestovat, ale Athabaska pozvedl ruku na znamení mlčení. „Odešel jsi od nás za svých vlastních podmínek. Zvolil sis opuštění své rodiny a své práce pro svou vlastní činnost, Nemohls s námi sdílet svá studia, protože ta překračují hranice autority, kterou jsme si stanovili. Dobro jednoho nemůže nikdy nahradit dobro celku. Rodiny musí ctít pořádek. Každý člen rodiny musí respektovat ty druhé. Když jsi nás opustil, ukázal jsi, že ve věci svých studií nerespektuješ přání Rady. Myslel sis, že víš všechno líp než my. Vzdal ses svého místa v naší společnosti.“

Studeně se na Bremena zadíval. „Teď by ses k nám vrátil a byl bys naším velitelem. Nenamáhej se to popírat, Bremene! Co jiného bys byl, než právě tohle? Přicházíš se znalostmi, kterým rozumíš, se studiem moci, kterou znáš pouze ty, a s plánem na záchranu ras, který může uskutečnit pouze ty. Černý mág je skutečný. Černý mág je Brona. Ten rebelský druid převrátil kouzlo ke svému vlastnímu prospěchu a podrobil si trolly. Všichni půjdou proti Čtyřzemí. Jsi naše jediná naděje. Musíš nám poradit, co bychom měli dělat, a pak nám dávat rozkazy ohledně našich povinností, až se vydáme zastavit tuhle komedii. Ty, který jsi nás na tak dlouho opustil, nás teď musíš vést.“

Bremen pomalu zavrtěl hlavou. Už věděl, jak to skončí, ale i přesto pokračoval dál. „Nikoho nepovedu. Promluví jen o nebezpečí, které jsem objevil, a nic víc. Co se stane pak musíš určit ty. Nejvyšší druid a Rada. Nechci se vrátit a stát se členem Rady. Jednoduše mě vyslechni a pak mě pošli pryč.“

Athabaska se usmál. „Stále si velmi věříš. Jsem uchvácen. Obdivuji tě pro tvé odhodlání. Bremene, ale myslím si, že sesšel z cesty a zradil. A navíc, já jsem jen jedním z hlasů a nemohu v tomto případě sám učinit rozhodnutí. Počkej tady s Kapitánem Lockem. Svolám Radu a požádám ji, aby přehodnotila tvou žádost, A jestli si tě budou přát vyslechnout, či ne? To nechám na nich.“

Ostře zaklepal na stul a zadní dveře místnosti se otevřely. Caerid Lock vešel a pozdravil „Zůstaň s naším hostem,“ nařídil Athabaska, „dokud se nevrátím.“

Pak odešel předními dvojími dveřmi, aniž by se otočil.

Athabaska byl pryč téměř čtyři hodiny. Bremen se posadil na jednu z lavic u vysokých oken a díval se do mlhavého světla pozdního odpoledne. Trpělivě čekal, neboť věděl, že víc dělat nemůže. Chvilí si povídal s Caeridem Lockem, vyzvídal novinky v práci Rady, zjistil, že už léta postupuje stejným způsobem, že se změnilo jen málo, že se nedosáhlo téměř ničeho. Bylo depresivní to poslouchat a Bremen po chvíli své šetření vzdal. Promýšlel si, co řekne Radě a jak by mohli její členové reagovat, ale uvnitř cítil, že to je pouze cvičení v marnosti. Teď si uvědomil, proč Athabaska souhlasil s tím, že ho přijme. Nejvyšší druid věřil, že bude lepší s ním souhlasit a vyslechnout ho, než ho ihned vyhodit, že bude lepší předstírat rozmyšlení, než nedělat nic. Rozhodnutí však už bylo učiněno. Nevyslechnou ho. Byl psancem a nedovolí mu vrátit se. Za žádnou cenu, bez ohledu na to, jak přesvědčivý a neodolatelný by byl. Athabaska v něm vidí nebezpečného muže — a on se domníval, že ostatní také. S pohrdáním používá kouzlo. Hraje si s ohněm. Takového muže nevyslechnou. Nikdy.

Bylo to smutné. Přišel, aby je varoval, ale oni byli dál, než kam mohl dosáhnout. Cítil to. Teď čekal pouze na to, aby mu to potvrdili.

Potvrzení přišlo rychle, když se čtvrtá hodina chýlila ke konci. Athabaska přišel dveřmi s příkrým postojem muže, který má na práci důležitější věci. „Bremene.“ pozdravil ho a zároveň propustil. Caerida Locka si vůbec nevšiml, nepožádal ho ani aby zůstal, a ani aby odešel. „Rada projednala tvou žádost a zamítla ji. Jestliže ji chceš podat ještě jednou písemně, půjde k porotě k posouzení.“ Sedl si ke stolu a začal se probírat svazkem papíru. Eilt Drui se jasně leskl, když se mu houpal na hrudi. „Zavázali jsme se nevměšovat se do záležitostí ras, Bremene. To, o co se snažíš ty, by toto pravidlo porušilo. Musíme zůstat stranou politiky a konfliktu mezi rasami. Tvé spekulace jsou příliš obšírné a docela neopodstatněné. Nemůžeme jim věřit.“

Pozdvihl pohled. „Můžeš se u nás zásobit čímkoli, co budeš na své cestě potřebovat. Hodně štěstí. Kapitáne Locku, prosím odveďte našeho hosta zpět k předním branám.“

Znovu sklonil hlavu. Bremen tam beze slova stál, omráčen tak strohým odmítnutím. Když ho „Athabaska dál ignoroval, potichu řekl: „Jsi blázen.“

Pak se otočil a následoval Caerida úzkými dveřmi na chodbu, která je přivedla. Slyšel, jak se dveře za ním zavřely a zamkly.

Kapitola 3

Caerid Lock a Bremen tiše sestupovali po zadním schodišti, jejich kroky se vracely rytmickou ozvěnou opuštěné točité chodby. Za nimi se světlo z plošiny a ode dveří vedoucích do místnosti Nejvyššího druida Athabasky proměnilo ve tmou. Bremen se snažil potlačit hořkost, která se v něm hromadila. Nazval Athabasku bláznem, ale možná, že skutečný blázen je on. Kinson měl pravdu. Příchod do Paranoru byl ztráta času. Druidi nebyli připraveni vyslechnout svého bratra psance. Nezajímaly je jeho divoké představy, nezajímaly je jeho pokusy proniknout zpět do jejich středu. Představil si je, jak se otáčejí jeden na druhého s pobavenými, sarkastickými pohledy, když je Nejvyšší druid informoval o jeho žádosti. Viděl je, jak odmítavě kroutí hlavou. Jeho vlastní drzost ho zaslepila natolik, že neviděl velikost překážky, kterou měl překonat, aby si získal jejich důvěru. Kdybych si s nimi mohl promluvit, poslouchali by mě, pomyslel si. Ale neměl možnost udělat ani tak málo. Jeho jistota ho zradila. Ošálila ho vlastní pýcha. Hodně se přepočítal.

Ale i přesto bylo správné, že jsem se o to pokusil, pomyslel si a snažil se zachránit aspoň něco ze své námahy, která vyšla naprázdno. Aspoň nebude muset žít s vinou a bolestí, které by mohl cítit později, kdyby neudělal nic. Ani si nemůže být jistý výsledkem svého snažení. Z toho, že se tu objevil, by mohlo vzejít něco dobrého, nějaká malá změna v událostech a postojích, kterou nebude ještě dlouho schopen vypořádat. Nebylo by správné zatracovat své úsilí hned od začátku. Kinson má možná pravdu, co se týče konečného výsledku, ale ani jeden z nich neví, jestli přece jen z této návštěvy něco nevzejde.

„Je mi líto, že ti nedovolili promluvit, Bremene.“ řekl Caerid potichu a ohlédl se dozadu přes rameno.

Bremen vzhlédl, byl vědom si toho, jak sklesle musí působit. Toto nebyla vhodná doba na to být k sobě shovívavý. Ztratil Ivou šanci promluvit přímo k Radě, ale existují ještě další úkoly, které je nutné splnit před tím, než bude z Pevnosti vyhoštěn navždy, a on je splnit musí.

„Caeride, bylo by možné, abych navštívil Kahla Rese před tím, než odejdu?“ zeptal se. „Potřebuji jen pár minut“

Zastavili se na schodech a zahleděli se jeden na druhého, křehce vypadající starý muž a větrem ošlehaný elf. „Bylo ti řečeno, že si máš vzít, co potřebuješ na svou cestu.“ prohlásil Caerid Lock. „Nebylo ale řečeno nic o tom, jaké by ty potřeby měly být. Myslím si, že krátká návštěva bude v pořádku.“

Bremen se usmál. „Nikdy ti nezapomenu, co pro mě děláš. Caeride. Nikdy.“

Ten druhý ho krátce odbyl. „To nic není, Bremene. Pojď.“

Pokračovali po schodech až k zadní chodbě, která je vedla několika dveřím a dolu po dalších schodech. Po celou dobu Bremen přemýšlel. Ať tak či tak, on je varoval. Většina z nich to bude ignorovat, ale ti, kdo by pozorně naslouchali, musí dostat příležitost, která tu je, aby přežili bláznovství těch druhých. A co víc, musí se vyvinout nějaké úsilí na ochranu Pevnosti. Nemohl toho udělat mnoho, když měl čelit moci Černého mága, ale musí udělat i to málo, co může. Mohl by začít s Kahlem Resem, svým nejstarším a nejvěrnějším přítelem — i přestože věděl, že bude ještě jednou vystaven téměř jistému zklamání ve svých zamýšlených snahách.

Když se dostali k bráně vedoucí do hlavní haly, která byla jen kousek od knihoven, kde Kahle trávil své dny. Bremen se znovu otočil na Caerida.

„Uděláš pro mě ještě jednu laskavost?“ optal se elfa. „Zavoláš Riscu a Taye Trefenwyda, aby si se mnou promluvili? Ať na mě počkají na chodbě, dokud neskončím svou návštěvu u Kahleho. Tam se s nimi setkám. Dávám ti své čestné slovo, že nepůjdu nikam jinam a neudělám nic, co by mohlo poškodit podmínky mé návštěvy.“

Caerid se odvrátil. „Tvé slovo není nutné. Bremene. Nikdy nebylo. Navštív Kahleho. Přivedu ty druhé dva a setkáme se zde.“

Otočil se a odešel zpět po schodech do tmy. Bremen přemýšlel o tom, jaké má štěstí, že může počítat Caerida mezi své přátele. Pamatoval si Caerida jako mladého muže, který se ještě učil svému řemeslu, ale již tehdy byl náruživý a vytrvalý. Caerid přišel z Arborlonu a zůstal déle, než byl jeho původní závazek, zavázán věci druidů. Bylo to vzácné, aby někdo, kdo není druid, projevil takový zájem. Přemýšlel o tom, zda by to Caerid udělal znovu, kdyby měl tu možnost žít svůj život ještě jednou.

Prošel dveřmi do chodby a zabočil vpravo. Hala byla klenutá a lemovaná obrovskými dřevěnými trámy, které se leskly lakem a voskem. Na stěnách visely tapiserie a obrazy. Kusy starožitného nábytku a starých brnění vyplňovaly místo v chráněných výklencích, osvětlených pomalu hořícími svíčkami. V těchto zdech, kde se kromě denních hodin a plynoucích ročních období neměnilo vůbec nic, byl uvězněn věk i čas. V Paranoru existovalo vědomí stálosti, byla to nejstarší a nejsilnější pevnost v Čtyřzemí, strážkyně vzdělců, držitelka nejvzácnějších artefaktů a tlustospisu. Jak malého pokroku se dosáhlo, od divokých Velkých válek, které zde započaly. Tomuhle všemu teď hrozilo nebezpečí zániku, nebezpečí, že se navždy ztratí, a zdálo se, jako kdyby si toho byl vědom pouze on.

Přišel ke dveřím do knihovny, potichu je otevřel a vkročil dovnitř. Místnost byla na knihovnu malá, ale byla naplněna knihami. Po zničení starého světa se našlo pouze pár knih, a většina z nich byla shromážděna druidy během posledních dvou set let, bolestně zaznamenaná ručně ze vzpomínek hrstky mužů a žen, kterým stále sloužila paměť. Téměř všechny byly uloženy zde, v této a ve vedlejší místnosti, a Kahle Rese byl odpovědný za jejich bezpečí. Každá měla cenu, ale žádná nebyla větší než Paměti druidů, knihy, které zaznamenávaly výsledky snah Rady o obnovení ztracených znalostí ve vědě a kouzlech ze století před Velkými válkami, o jejich pokusech o odhalení tajemství moci, která poskytovala starému světu největší pokroky, a její detailní záznamy všech možností, jakkoliv vzdálených, zahrnujících pomůcky a formulky, talismany a kouzelnické kousky, logické úvahy a závěry, kterým možná bude jednoho dne porozuměno. Paměti druidů. Tyto knihy zajímaly Bremena nejvíce. To byly knihy, které měl v úmyslu zachránit.

Kahle Rese stál na žebříku a rovnal starou a otrhanou sbírku tlustospisů vázaných v kůži, když Bremen vstoupil. Otočil se a zůstal zírat, když viděl, kdo tam stojí. Byl to malý, šlachovitý muž, věkem lehce shrbený, ale dostatečně mrštný, aby se držel zpřímá. Na ruku měl prach a rukávy šatu vyhrnuté a zavázané. Zamrkal a vykulil své modré oči a na tváři se mu objevil úsměv. Vztáhl ruce a uchopil pevně Bremenovy.

„Starý příteli.“ pozdravil. Jeho úzká tvář byla jako tvář ptáka — oči ostré a jasné, nos jako zahnutý zobák, ústa jen úzká linka a vousy jako malý chomáč kozí bradky na špičaté bradě.

„Rád tě vidím. Kahle.“ řekl mu Bremen. „Stýskalo se mi po tobě. Po našich rozhovorech, debatách nad záhadami světa, hodnocení života. Dokonce i po našich ubohých pokusech o vtipy. Určitě si pamatuješ.“

„Ano. Bremene, ano.“ zasmál se. „Tak tady tě máme.“

„Ale jen na chvíli, obávám se. Už jsi to slyšel?“

Kahle přikývl. Úsměv z jeho tváře zmizel. „Přišel jsi, abys varoval před Černým mágem. Athabaska tě přijal. Chtěl jsi mluvit s Radou. Athabaska mluvil za tebe. Vzal toho na sebe celkem dost, nemyslíš? Ale má své důvody, jak oba víme. V každém případě Rada hlasovala proti tobě. Někteří se za tebe dost energicky přimlouvali. Například Risca. Tay Trefenwyd. A jeden nebo dva další.“ Zavrtěl hlavou. „Já jsem se vzdal hlasování.“

„Protože by to nebylo k ničemu dobré, kdybys promluvil.“ napověděl mu Bremen.

Ale Kahle zavrtěl hlavou. „Ne, Bremene. Protože já jsem už na tyto případy moc starý a unavený. Jsem spokojený tady mezi svými knihami a chci být jen sám.“ Zamrkal a důkladně Bremena prohlédl. „Věříš tomu, co o Černém mágovi říkáš? Je skutečný? Je to Brona, rebelský druid?“

Bremen přikývl. „Je tím, o čem jsem řekl Athabaskovi, a velkou hrozbou pro Paranor a Radu. Určitě sem přijde, Kahle. A až to udělá, všechno zničí.“

„Možná,“ pokrčil Kahle rameny. „Možná ne. Ne vždy se věci stanou tak, jak očekáváme. Ty i já jsme se na tomhle vždy shodli. Bremene.“

„Ale tentokrát je jen malá pravděpodobnost, že se stanou jinak, než jak jsem předpověděl já. Druidi strávili až příliš mnoho času ve svých zdech. Nemohou objektivně vidět co se děje venku. Omezuje to jejich pohled.“

Kahle se usmál. „Máme oči a uši a učíme se víc než se domníváš. Naším problémem není neznalost, ale spokojenost. Příliš rychle přijímáme život, který známe, ale vzít za svůj život, který si jen představujeme, nám trvá déle. Myslíme si, že události musí postupovat podle našeho diktátu, a že má význam jen náš hlas a žádný jiný.“

Bremen položil ruku na úzké rameno malého muže. „Vždy jsi byl z nás všech nejrozzumpnější. Co bys říkal na malý výlet se mnou?“

„Snažíš se mě zachránit před tím, co vnímáš jako můj osud, je to tak?“ Ten druhý se zasmál. „Na to je moc pozdě.“

Bremene. Můj osud je neodvolatelně poután k těmto zdem a tomu, co je psáno v těch pár knihách, o které se starám. Jsem příliš starý a příliš zvyklý na to, jak žiju, na to, abych se vzdal celoživotní práce. To je všechno, co vím. Jsem jedním z těch druidů, které jsem líčil, starý příteli — doposledka úzkoprsý a na umření. To, co se děje s Paranorem, se děje také se mnou.“

Bremen přikývl. Myslel si, že Kahle Rese toho řekne zhruba tolik, ale potřeboval se zeptat, „Kéž by sis to ještě rozmyslel. Jsou i jiné zdi, ve kterých se dá žít, a jiné knihovny, o které je možné se starat.“

„Opravdu?“ zeptal se Kahle a zdvihl jedno obočí. „Nu, myslím, že čekají na jiné ruce. Já patřím sem.“

Bremen si povzdychl. „Pak mi pomoz jinak Kahle. Modlím se, abych se ve svém hodnocení nebezpečí mýlil. Modlím se, abych se mýlil v tom, co si myslím, že se objeví. Ale jestli se nemýlím a Černý mág přijde na Paranor a jestli se před ním jeho brány neudrží, pak musí někdo jednat, aby zachránil Paměti druidů.“ Odmlčel se. „Pořád je uchováváte odděleně v sousedním pokoji — za dveřmi knihovny?“

„Vždy a stále.“ sdělil mu Kahle.

Bremen sáhl do svých šatů a vytáhl malý kožený váček „Uvnitř je zvláštní prášek.“ řekl svému příteli. Jestli do těchto zdí přijde Černý mág, rozhod' ho nad Paměti a ty se zapečetí. Ten prášek je skryje. Ten prášek je ochrání“

Podal váček Kahlemu, který ho neochotně přijal. Seschlý druid držel váček v dlani, jako by chtěl zvážit jeho cenu.

„Elfské kouzlo?“ zeptal se a Bremen přikývl. „Řekl bych, že nějaký prášek z mýtů. Někjaký druh starého čarodějnictví.“ Zlomyslně se zašklebil. „Víš, co by se se mnou stalo, kdyby tohle u mě našel Athabaska?“

„Vím.“ vážně odpověděl Bremen. „Ale on to nenajde, že ne?“

Kahle si váček chvilku zamyšleně prohlížel a pak ho zastrčil do šatů. „Ne,“ souhlasil. „nenajde.“ Zamračil se. „Ale nejsem si jist, zda mohu slíbit, že ho použiju, ať už z jakéhokoli důvodu. V této věci jsem stejný jako Athabaska, Bremene. Jsem proti používání kouzla při plnění svých povinností. Kouzla hluboce lituji jako prostředku ke všem koncům. Víš to. Vysvětlil jsem to předtím dost jasně, že ano?“

„Vysvětlil.“

„A pořád mě žádáš, abych to udělal?“

„Musím. Na koho jiného bych se měl obrátit? Komu jinému mohu důvěřovat? Nechám to na tvém rozhodnutí. Kahle. Použij prášek, jen když budou okolnosti tak děsivé, že životy všech budou v ohrožení a nezůstane nikdo, aby o knihy pečoval. Nenech je padnout do rukou těm, kdo by zneužili jejich moudrost. To by bylo horší než jakýkoli možný následek použití kouzla.“

Kahle na něj vážně pohlédl a potom přikývl. „To by vskutku bylo. Dobře tedy. Budu mít prášek u sebe a použiju ho, kdyby mělo dojít k nejhorsímu. Ale jen tehdy.“

V následném tichu stáli proti sobě, vše vyřčeno, nezbylo jim nic, co by mohli dodat.

„Měl bys znovu zvážil své rozhodnutí, zda se mnou jít,“ zkusil to Bremen naposledy.

Kahle se usmál a jeho úzká ústa se mírně pohnula. „Už jednou předtím jsi nič žádal, abych s tebou šel, když ses rozhodl opustit Paranor a věnovat se studiu kouzla jinde. Tehdy jsem ti řekl, že nikdy neodejdu, že patřím sem. Nic z toho se nezměnilo.“

Bremen cítil, jak jím prostupuje hořká bezmocnost a rychle se usmál, aby to na něm nebylo poznat, „Pak sbohem. Kahle Rese, můj starý a nejlepší příteli. Měj se dobře.“

Malý muž ho objal, rukama stiskl jeho štíhlou postavu a pevně ji držel. „Sbohem. Bremene.“ Jeho hlas se ozval šepem. „Protentokrát doufám, že se mýlíš.“

Bremen mlčky přikývl. Pak se otočil a vyšel ze dveří knihovny, aniž, by se ohlédl zpět. Zjistil, že si přeje, aby bylo všechno jinak, ale věděl, že to nejde. Hbitě prošel halou ke dveřím, které vedly na zadní schodiště, po němž přišel. Přistihl se, jak si prohlíží všechny goblény a starou výzdobu, jako kdyby je nikdy neviděl — nebo snad jako by je už nikdy vidět neměl. Cítil jak se z něj část jeho já vykládá, jako by to bylo poprvé, co Paranor opouští. Připouštěl si to nerad, ale stále to pro něj byl domov víc, než kterékoli jiné místo, a jak už to je se všemi domovy, něco si od něj žádá způsobem, který nejde soudit ani změřit.

Prošel dveřmi do tmy na odpočívadle za nimi a zjistil, že stojí tváří v tvář Riscovi a Tayovi Trefenwydovi.

Tay k němu ihned přistoupil a objal ho. „Vítej doma, druide.“ řekl a poplácal starého muže po zádech.

Tay byl neobvykle vysoký a velký elf, hubený a vypadal poněkud neohrabaně, jako by byl stále v nebezpečí, že zakopne o vlastní nohu. Tvář měl bezpochyby elfí, ale jeho hlava se zdála být naroubovaná k tělu nějakým omylem. Byl stále mladý i po patnácti letech služby na Paranoru, s tváří hladkou a oholenou. Měl světlé vlasy a modré oči a byl vždy připravený každému věnovat úsměv.

„Vypadáš dobře. Tayi.“ odpověděl starý muž a také se na něj na oplátku usmál. „Život na Paranoru ti svědčí.“

„To, že tě znovu vidím, mi svědčí víc.“ prohlásil ten druhý. „Kdy se vydáme na cestu?“

„Vydáme na cestu?“

„Nediv se. Bremene. Vydáme se na cestu, ať jdeš kamkoli. Risca a já jsme rozhodnutí. I kdybys nás nezavolał, abychom se s tebou sešli, dohnali bychom tě na tvé cestě odtud. Máme už dost Athabasky a Rady.“

„Nebyls tam, abys mohl být svědkem toho, co předvedli.“ ušklíbl se Risca a tlačil se do světla. „Parodie. Věnovali tvé žádosti stejnou pozornost, kterou by dali pozvánce stát se obětí toho moru! Nebyla povolena žádná debata, ani nic neuvážili! Athabaska přednesl tvou žádost takovým způsobem, že nebylo pochyb, na jaké straně stojí. Ostatní ho podpořili, všichni patolizalové. Tay a já jsme se snažili, co to šlo, abychom odsoudili jeho machinace, ale překřičeli nás. Už mám dost jejich politiky a krátkozrakosti. Když říkáš, že Černý mág existuje, pak existuje. Pokud říkáš, že jde na Paranor, pak přijde. Ale já tu nebudu, abych ho pozdravil. Ať na mém místě stojí ti ostatní. U stínu, jak jen mohou být taková blázní?“

Risca byl samý sval a oheň a Bremen se musel usmát, „Takže jste se v mém zájmu snažili dobře?“

„Byli jsme jako šepot ve vichřici,“ zasmál se Tay. Zvedl paže v tmavých šatech a nechal je znovu bezmocně klesnout dolů. „Risca má pravdu. Na Paranoru vládně politika. Vládně od doby, co se Athabaska stal Prvním druidem. Tys měl být v téhle pozici. Bremene, ne on.“

„Mohls být Prvním druidem, kdybys býval chtěl.“ podotkl Risca vznětlivě. „Měl jsi vytrvat.“

„Ne.“ řekl Bremen. „Nedělal bych tu práci dobře, přátelé. Nikdy jsem nebyl ten, kdo by vládl a hospodařil. Já jsem měl najít a obnovit to, co bylo ztraceno a nemohl jsem to dělat z vysoké věže. Bylo lepší zvolit Athabasku než mě.“

„Nesmysl!“ vyštěkl Risca. „Jeho volba nebyla dobrá nikdy k ničemu. Nesnese tě ani teď. Ví, že jeho úřad by byl tvůj, kdybys jen projevil zájem, a nikdy ti to neodpustí. Ani jsi z toho nemohl vyklouznout. Tvoje svoboda ohrožuje jeho spoléhání na pořádek a poslušnost. Měl nás všechny pečlivě uložené na polici a bral si nás, když by se mu to hodilo. Nařizoval nám, jako bychom byli děti. Ty ses dostal mimo jeho dosah, když jsi opustil Paranor a on ti to neodpustí.“ Bremen pokrčil rameny. „Dávná historie. Mrzí mě jen, že nevěnoval víc pozornosti mému varování. Myslím, že Pevnost je v opravdovém nebezpečí. Černý mág jde touto cestou. Risco. Neobejde Paranor a druidy. Rozdrtí je pod botami své armády.“

„Co máme dělat?“ naléhal Tay a rozhlížel se kolem, jako by měl strach, že je někdo poslouchá. „Pokračovali jsme v kouzlení. Bremene. Každý z nás. Risca a já, svým způsobem a vlastní cestou. Věděli jsme, že pro nás jednou přijdeš. Věděli jsme, že kouzlo bude potřeba.“

Bremen s potěšením přikývl. Na tyhle dva se ze všech nejvíc spoléhal, že budou stále rozvíjet své kouzelnické dovednosti. Nebyli ani tak vzdělání ani vycvičení jako on, ale byli dost schopní. Risca byl mistrem zbraní, zručný v umění boje a znalý ve věcech vojska. Tay Trefenwyd byl studentem, živlu a sil, které tvořily a ničily, rovnováhy země, vzduchu, vody a ohně ve vývoji života. Každý z nich byl, tak jako on, adeptem schopným přivolat kouzlo, když ho bylo třeba k ochraně a obraně. Ve zdech Paranoru bylo provozování kouzla zakázáno, pokud nebylo pod přísným dozorem. Ke kouzlení se přistoupilo pouze výjimečně a jen když bylo třeba. Experimenty se nedoporučovaly a když se na ně přišlo, často se trestaly. Druidi žili ve stínu své vlastní historie a temných vzpomínek na Bronu a jeho následovníky. Odplatou za to jim bylo umírání z pocitu viny a nerozhodnosti. Nezdálo se, že by chápali, že jejich špatně pojaty postup je hrozí všechny spolknout,

„Ve svých předpokladech jste se nemýlili.“ řekl jim. „Spoléhal jsem se na vás, že kouzlo neopustíte. A chci, abyste se mnou šli. Budu potřebovat vaše dovednosti a sílu ve dnech, které jsou před námi. Povězte mi, jsou ještě další, které můžeme povolat? Další, kteří přijali potřebu použít kouzlo?“

Tay a Risca si vyměnili krátký pohled. „Nikdo.“ řekl ten druhý. „Budeme ti muset vystačit my.“

„Měli byste se snažit,“ poradil jim Bremen a jeho stará tvář se zkřivila nuceným úsměvem: Jen tihle dva se přidají ke Kinsonovi a k němu! Jen tihle dva proti tolika jiným! Povzdychl si Inu, měl jsem to čekat, řekl si. „Je mi líto, že vás o to musím žádat,“ řekl, a myslel to upřímně.

Risca si odfrkl. „Měl bych se cítit přehlížený, když ty ses tak necítíš. Paranor a staří muži v něm mě nudí k slzám. Nikdo se nestará o udržení mého řemesla. Nikdo nejde v mých stopách. Pro všechny jsem anachronismus. Tay se cítí jako já. Kdybychom se nedohodli, že na tebe počkáme, už, dávno bychom odešli.“

Tay přikývl. „Není důvod pro smutek, když vidíme, že potřebuješ společníky na cestu. Bremene. Jsme úplně připraveni.“

Bremen podal každému ruku a poděkoval. „Sbalte si, co si s sebou ponese, a sejdem se zítra ráno u předních bran. Pak vám povím o naší cestě. Dnes večer budu spát venku v lese s mým společníkem, Kinsonem Ravenlockem. Přidal se ke mně před dvěma lety a ukázal se jako neocenitelný. Je to stopař a Hraničář velké odvahy a odhodlám.“

„Jestli cestuje s tebou, nepotřebuje žádné další doporučení.“ řekl Tay. „Teď půjdeme. Caerid Lock na tebe čeká někde dole na schodech. Žádá, abys sestupoval, dokud na něj nenarazíš.“ Tay se významně odmlčel. „Bylo by skvělé mít Caerida s sebou, Bremene.“

Starý muž přikývl. „Vím. Požádám ho, aby šel s námi. Sejdem se za úsvitu.“

Trpaslík a elf proklouzli dveřím, tiše je za sebou zavřeli a Bremena nechali na odpočívadle samotného. Chvilu tam stál a přemýšlel o tom, co musí udělat dál. Obklopilo ho ticho, ve zdech pevnosti hluboké a vše propustující. Moc toho nechtěl, ale v každém případě bude muset jednat rychle.

A bude potřebovat spolupráci Caerida Locka.

Pospíchal po schodišti dolů, soustředěný na svůj plán a v duchu dupal nad jeho podrobnostmi. Do nosních dírek mu vnikl zatuchlý vzduch z chodby a to ho donutilo pokrčit nos. Jinde na hlavních schodištích a chodbách hradu byl vzduch čistý a teplý, protože nahoru přicházel z jámy s ohništěm, které během roku hrad vytápělo. Proudění vzduchu upravovaly větráky a zvlhčovače, ale žádný z nich nebyl v tajných chodbách jako tahle.

Kapitána druidské stráže našel o dvě odpočívadla níž, jak stojí sám ve stínu. Když se Bremen blížil, vyšel mu vstříc s tváří bez výrazu.

„Myslel jsem si, že na návštěvu bys mohl přijít pohodlněji sám se svými přáteli.“ řekl.

„Díky.“ odpověděl Bremen, dotčený uvažováním toho druhého. „Chtěli bychom jen, abys byl jedním z nás. Caeride. Odcházíme za svítání. Půjdeš?“

Caerid se mdle usmál. „Myslel jsem si, že to by mohl být tvůj plán. Risca a Tay hodně dychtí, aby Paranor opustili — to není tajemství.“ Pomalu potřásl hlavou. „Ale co se mě týče. Bremene, mé povinnosti jsou tady, A to hlavně, jestli to, čemu věříš, je Pravda. Někdo musí druidy na Paranoru chránit, dokonce i je samy před sebou. Na to se nejvíc hodím já. Stráž je má, všichni jsou pečlivě vybraní, všichni vycvičení pod mým velením. Neprospělo by jim, kdybych je teď opustil.“

Bremen přikývl. „To předpokládám. Přesto by bylo dobré mít tě s sebou.“

Caerid se téměř usmál. „Bylo by dobré jít. Ale už jsem se rozhodl.“

„Pak si dávej dobrý pozor. Caeride Locku.“ Bremen ho k sobě připoutal pohledem. „Bud' si jistý muži, které vedeš. Jsou mezi nimi trollové? Jsou tam nějakí, kteří by mohli zradit?“

Kapitán druidské stráže rozhodně zakroutil hlavou. „Žádný. Všichni budou vedle mě stát až do smrti. Dokonce i trollové. Dal bych na to svůj život.“

Bremen se mírně usmál. „A tak také udělej.“ Na okamžik se rozhlédl kolem, jako by někoho hledal. „On přijde. Caeride — Černý mág se svými okřídlenými miláčky a smrtelnými následovníky a možná i hory povolanými z nějaké temné díry. Bude postupovat na Paranor a pokusí se vás rozdrtit. Musíte si hlídat záda, můj příteli.“

Zkušený veterán přikývl. „Najde nás připravené.“ Držel pohled toho druhého. „Je čas, abych tě vzal zpátky dolů k branám. Chtěl by sis vzít s sebou nějaké jídlo?“

Bremen přikývl. „Chtěl.“ Pak zaváhal. „Málem bych zapomněl. Bylo by možné, abych si ještě naposledy promluvil s Kahlem Resem? Bojím se, že jsme se rozešli za poněkud napjatých okolností a rád bych to napravil, než odejdu. Mohl bys mi dát ještě pár minut navíc, Caeride? Přijdu hned zpátky.“

Elf žádost chvilku tiše zvažoval a pak přikývl. „Dobře tedy. Ale pospěš si, prosím. Už teď jsem natáhl Athabaskovy příkazy, co to jen šlo.“

Bremen mu věnoval odzbrojující úsměv a ještě jednou vyšel nahoru po schodech. Přičilo se mu Caeridu Lockovi lhát, ale žádná jiná rozumná možnost se mu nenabízela. Kapitán druidské stráže by nikdy nemohl postihnout to, co se teď chystal udělat, ať byl jeho přítel nebo ne. Bremen vystoupil o dvě úrovně výš, prošel dveřmi do vedlejší chodby a rychle dospěl na její konec, pak prošel ještě jedněmi dveřmi k druhému schodišti, užšímu a strmějšímu, než bylo to první. Šel tiše a velmi opatrně. Nemohl si dovolit být teď objeven. To, co se chystal udělat, bylo zakázané. Kdyby ho viděli, Athabaska by ho mohl klidně uvrhnout do nehlubšího žaláře a nechat ho tam navěky.

Na vrcholu úzkého schodiště stanul před masivními dřevěnými dveřmi, které střežily zámky upevněné řetězy silnými jako jeho stará zápěstí. Opatrně se zámku jednoho po druhém dotkl a ty se s malým cvaknutím otevřely. Uvolnil řetězy z kruhu, které je držely, zatlačil do dveří a se smíšenými pocity znepokojení i uvolnění sledoval, jak se pomalu otevírají. Prošel jimi a ocitl se na plošině vysoko uvnitř druidského hradu. Pod ním padaly zdi do černé díry, o které se říkalo, že je proražená až do středu země. Nikdo se ještě nespustil dolu na její dno a pak se vrátil zpátky. Nikdo ještě nebyl schopen posvítit tak hluboko, aby bylo vidět, co tam dole je. Říkalo se jí druidská studna. Bylo to místo, kam se odhazovaly útržky času a osudu — kouzel a věd, mrtvých a živých, smrtelníků a nesmrtelných. Byla tu od dob mýtu. Jako Hadeshorn v Břidlicovém údolí to byla jedna z bran, které spojovaly svět živých se záhrobím. Vyprávěly se příběhy o tom, k čemu se za ta léta používala a jaké strašné věci spolkla. Bremena pověsti nezajímaly. Šlo mu o to, že už dávno předtím zjistil, že jáma je šachtou, kterou proudilo kouzlo z království, jež ještě žádná živá duše nenavštívila, a že v černotě, která zahalovala její tajemství leží síla, s níž by se žádné živé stvoření neodvážilo utkat.

Stojíc na okraji pozdvihl ruce a začal zpívat. Jeho hlas byl jemný a vyrovnaný a zařikávání promyšlené a záměrné.

Nedíval se dolu, ani když slyšel hluk a vzdechy přicházející z hlubin. Mírně pohnul rukama, aby spletl symboly, které přikazovaly poslušnost. Promluvil bez zaváhání, protože i sebemenší nerozhodnost by mohla zaklínadlo ukončit a zničit jeho úsilí.

Když byl hotov, sáhl do šatu a vytáhl špetku zeleného prášku, který hodil do prázdnoty. Prášek rozpustile zajiskřil, když se třepetal v proudu vzduchu, zdálo se, že je ho stále víc a víc, dokud z pár zrnek nebyly tisíce. Na chvíli visely a zářily v blízké černi a pak zamrkaly a byly pryč.

Bremen rychle ustoupil zpátky, těžce dýchal a cítil, jak jeho odvaha polevila, když se opřel o chladný kámen zdi věže. Neměl tu sílu, kterou mívával kdysi. Neměl to odhodlání. Zavřel oči a čekal, až se hluk a vzdechy ztratí v tichu. Používání kouzla vyžadovalo tolik úsilí! Přál si, aby byl znovu mladý. Přál si mít tělo mladého muže a jeho odhodlání. On byl ale starý a ochablý a přát si nemožné nemělo smysl. Musí to zvládnout s tělem a odhodláním, které má.

Něco zaškrábalo na kamenné zdi pod ním — možná zaskřípání pařátu, nebo snad šupin.

Šplhá, aby se přesvědčil, že ten, kdo použil kouzlo, tam ještě je!

Bremen se sbíral, když klopýtal cestou zpátky ke dveřím, do nichž zatlačil, aby se za nim pevně zavřely. Srdce mu stále divoce bušilo a tvář se leskla potem. Odejde odtud, zašeptal hrubý hlas odněkud zpoza dveří, daleko z jámy. Odejde hned!

S třesoucíma se rukama zabezpečil Bremen zámky a řetězy. Pak pospíchal dolu po úzkém schodišti a prázdnými chodbami hradu, aby se znovu přidal ke Caeridu Lockovi.

Kapitola 4

Bremen a Kinson Ravenlock strávili noc v lese nedaleko Paranoru a druidů. Našli smrkový hájek, který jim poskytoval slušný úkryt, protože i tady byli na pozoru před okřídlenými lovci, co slídili noční oblohou. Večeři jedli studenou, trochu chleba, sýr a jarní jablka spláchli pivem, a hovořili o událostech dne. Bremen prozradil, jak pochovil se svými pokusy oslovit druidskou Radu, a o postojích osob, s nimiž uvnitř hradu hovořil. Kinson se omezil na to, že střídavě přikyvoval a nespokojeně mumlal a měl v sobě dost rozumu i dobrých mravů, aby staršímu muži poté, co ho zpravil o svém neúspěchu přesvědčit Athabasku, nepřipomněl, že mu to předpověděl.

Pak spali, unavení dlouhou cestou ze Streleheimu a mnoha předchozími nocemi beze spánku. Střídali se na stráž, jelikož nevěřili, že ani blízká přítomnost druidů je jim ochranou. Stejně tak ani jeden nevěřil, že pro něj bude za nějaký čas vůbec někde bezpečno. Černý mág nyní postupuje, kam chce a jeho lovci jsou jako jeho oči ve všech koutech Čtyřzemí. Bremen, který byl na hlídce jako první, v jednu chvíli myslel, že něco cítí, nějakou přítomnost, co popíchla jeho varovné instinkty někde blízko ruky. Byla půlnoc, jeho hlídka se blížila ke konci, on myslel na spánek a málem mu to ušlo. Ale neukázalo se nic a pichlavý pocit, který mu probíhal celou páteří, se vytratil téměř stejně rychle jako přišel. Bremenův spánek byl hluboký a bezesný, ale vzhůru byl už před východem slunce a přemýšlel o tom, co musí dalšího

udělat ve svém úsilí bojovat s hrozbou Černého mága, když se ze stínů s kočičí obratností vynořil Kinson a poklekl vedle něj.

„Je tu dívka, která tě chce vidět,“ řekl.

Bremen beze slova přikývl, zvedl se a posadil. Noc bledla ve světlejších odstínech šedé a obloha na východě byla na okraji horizontu trochu Stříbrná. Les kolem nich vypadal prázdný a opuštěný jako velký a temný labyrint hrubých kmenů a baldachýnu z větví, které všechno uzavíraly a pečetily jako hrob.

„Kdo to je?“ zeptal se starý muž.

Kinson zakroutil hlavou. „Neřekla mi, jak se jmenuje. Vypadá jako jedna z druidů. Má jejich oděv a odznaky.“

„Dobře, dobře.“ dumal Bremen a nyní už se postavil na nohy. Svaly ho bolely a klouby měl ztuhlé.

„Nabízela, že počká, ale já jsem věděl, že už budeš vzhůru.“

Bremen zívl. „K vlastnímu prospěchu jsem stále víc předvídatelný. Dívka říkáš? Není mnoho žen a vůbec dívek, které by u druidů sloužily.“

„Já jsem si nemyslel ani tohle. Každopádně nevypadá, že by z její strany něco hrozilo a setkání s tebou myslí vážně.“

Kinson se na výsledek té věci díval lhostejně a myslel si, že to je nejspíš jen ztráta času. Bremen si urovnal pomačkané šaty. Prospělo by jim, kdy by se vypraly. Jemu by to koneckonců prospělo také. „Viděl jsi na hřbitvě nějakého z, těch okřídlených lovců?“

Kinson zakroutil hlavou. „Ale cítil jsem jejich přítomnost. Slídí v těch lesích tady, o tom není pochyb. Promluvíš s ní?“

Bremen k němu vzhledl. „S dívkou? Samozřejmě. Kde je?“

Kinson ho vedl z úkrytu smrku na paseku, ani ne padesát stop dál. Dívka tam stála jako tmavá a tichá postava. Nebyla příliš velká, spíše menší a štíhlá, zahalená do šatu a s kapuci staženou, aby si zakryla tvář. Když se objevil, nepohnula se, ale stála tam a čekala, až se k ní přiblíží jako první.

Bremen zpomalil. Zaujalo ho, že je našla tak snadno. Úmyslně tábořili dál mezi stromy, aby každému znemožnili je ve spánku najít. Přesto se to téhle dívce povedlo — v noci a bez pomoci světla, kromě toho, co vrhaly hvězdy a měsíc tam, kde pronikly těžkým baldachýnem větví. Buď byla velmi dobrý stopař anebo použila kouzlo.

„Nech mě s ní mluvit o samotě.“ řekl Kinsonovi.

Přešel po pasece tam, kde stála, a trochu přitom kulhal, protože se jeho klouby odmítaly rozhýbat. Nyní si poodtáhla kapuci, aby ji mohl spatřit. Byla velmi mladá, ale nebyla to dívka, jak si myslel Kinson. Měla krátce střižené černé vlasy a veliké tmavé oči. Tvář měla jemných rysů a bezelstnou. Byla skutečně oblečená v druidských šatech se zdviženou rukou a hořící pochodni Eilt Druin vyšitými na prsou.

„Jmenuji se Mareth.“ řekla mu, když k ní přistoupil a podala mu ruku.

Bremen ji vzal do své. Ruku měla malou, ale její stisk byl silný a kůže na dlani ztvrdlá prací. „Bremen.“ uvítal ji.

Dala ruku zpět. Její pohled byl pevný a držel ten jeho a její hlas zněl hluboce a přesvědčivě. „Jsem druidská učednice, ještě nepřijátá do stavu, ale mám povoleno v Pevnosti studovat. Přišla jsem sem před deseti měsíci jako léčitelka. Přišla jsem po několika letech studia v zemi Stříbrné řeky a dalších dvou na Storlocku. Začala jsem se učit léčit, když mi bylo třináct. Má rodina žije v Jižní zemi, pod Leahem.“

Bremen přikývl. Pokud ji bylo dovoleno učit se léčit ve Storlocku, musí mít talent, „Co si ode mě přeješ. Mareth?“ zeptal se jí klidně.

Tmavé oči zamrkaly. „Chci jít s tebou.“

Mdle se pousmál. „Ani nevíš, kam jdu.“

Přikývla. „To nevadí. Vím, v jaké věci se angažuješ. Vím, že s sebou bereš druidy Riscu a Taye Trefenwyda. Chci být jedna z vás. Počkej. Než něco řekneš, vyslechni mě. Odejdu z Paranoru, ať mě s sebou vezmete nebo ne. Jsem tu v nemilosti, hlavně u Athabasky. Důvod, proč jsem v nemilosti, je ten, že jsem se rozhodla pokračovat ve studiu kouzla, které mi bylo zakázáno. Bylo už rozhodnuto, že mám být jen léčitelkou. Mám používat jen ty dovednosti a učení, které Rada schválí jako vhodné.“

Pro ženu, by mohla dodat, pomyslel si Bremen, když tato slova zůstala skryta ve větvích, které vyřkla.

„Naučila jsem se všemu, co mě musí naučit,“ pokračovala. „To oni nepřipustí, ale je to tak. Potřebuji nového učitele.“

Potřebuji tebe. Víš o kouzlu víc, než kdokoli jiný. Rozumíš jeho detailům a víš, co si žádá, jaké komplikace nastanou, když ho použiješ, i těžkosti, když ho přizpůsobíš pro svůj život. Nikdo jiný nemá tvé zkušenosti. Chtěla bych studovat s tebou.“

Pomalu pokýval hlavou. „Mareth, tam, kam jdeme, by si neměl troufat nikdo nezkušený.“

„Bude to nebezpečné?“ zeptala se.

„Dokonce i pro mě. Určitě i pro Riscu a Taye, kteří o používání kouzla vědí alespoň něco. Ale hlavně pro tebe.“

„Ne.“ řekla tiše a bylo zřejmé, že na tento argument byla připravená. „Nebude to pro mne tak nebezpečné, jak si myslíš. Něco jsem ti o sobě ještě neřekla. Něco: co tady na Paranoru nikdo neví, i když myslím, že Athabaska má nějaké podezření. Nejsem úplně bez zkušeností. Mohu používat i jiné kouzlo, než to, kterému bych se naučila. Mám ho vrozené.“

Bremen na ni zíral. „Vrozené kouzlo?“

„Ty mi nevěříš,“ řekla okamžitě.

Skutečně jí nevěřil. O vrozeném kouzlu nikdy neslyšel. Kouzlo se získávalo studiem a cvikem, nedědilo se. Alespoň ne v této době. Bylo to samozřejmě jiné v dobách mýtí, kdy bylo kouzlo zděděnou součástí každého stvoření, stejně jako složení jeho krve a tkáně. Ale nikdo se ve Čtyřzemí, co si kdo pamatoval, s kouzlem nenarodil.

Nikdo lidský.

Stále na ni zíral.

„Víš, problém s mým kouzlem.“ pokračovala. „je ten, že ho nemohu mít pořád pod kontrolou. Přichází a odchází v

okamžicích návalu emocí, když, mi stoupá a klesá teplota, kdy ů se zamyslím a při tuctu jiných změn, a tehdy ho vůbec nezvládnú. Mohu ho k sobě přivolat, ale pak si občas dělá co chce.“

Zaváhala a poprvé na okamžik sklopila zrak, než ho opět pozvedla a podívala se mu do očí. Když mluvila, objevil v jejím hlubokém hlase záblesk zoufalství. „Musím být opatrná ve všem, co dělám. Neustále schovávám části sebe sama, bedlivě hlídám své chování, mé reakce, dokonce i mé nejnevinnější zvyky.“ Stiskla rty. „Nemohu v takovém životě pokračovat. Přišla jsem na Paranor pro pomoc. Nenašla jsem ji. Teď se obracím na tebe.“

Odmlčela se a pak dodala: „Prosím.“

V tom jediném slově byla naléhavost, která ho překvapila. Jen na chvilku ztratila vyrovnanost, železnou vůli a jisté vystupování, které si osvojila, aby se chránila. Ještě nevěděl, jestli jí věří; myslel si, že možná ano. Ale byl si jist, že její potřeba, ať už byla jakéhokoli původu, je velmi skutečná.

„Přinesu do vaší společnosti něco užitečného když mě s sebou vezmete.“ řekla tiše. „Budu věrný spojenec. Udělám, co se po mě bude chtít. Kdybyste měli být nuceni postavit se Černému mágovi nebo jeho přísluhovačům, postavím se jim s vámi.“ Naklonila se k němu pohybem téměř nepostřehnutelným, jen o málo větším, než kdyby pouze sklonila hlavu.

„Mé kouzlo.“ svěřila se tiše. „je velmi mocné.“

Natáhl se po její ruce a podržel ji ve svých. „Jestli souhlasíš s tím, že budeš čekat až do svítání, trochu si tu věc promyslím.“ řekl jí. „Budu se muset poradit s ostatními, s Tayem a Riscou, až přijedou.“

Kývla a pohlédla za něj. „A tvůj velký přítel?“

„Ano, s Kinsonem také.“

„Ale on s kouzlem neumí zacházet, že ne? Jako vy ostatní?“

„Ne, ale umí jiné věci. Ty to cítíš, je to tak? To, že nepoužívá kouzlo?“

„Ano.“

„Pověz mi. Použilas kouzlo, abys nás našla v tomhle úkrytu?“

Zakroutila hlavou. „Ne. Byl to instinkt. Cítila jsem vás. Tohle jsem uměla vždycky.“ Zírala na něj a snažila se zachytit jeho pohled. „Je to forma kouzla, Bremen?“

„Je. Ne kouzlo, které dá určit tak snadno jako jiná kouzla, ale přesto je to kouzlo. Mohl bych dodat, že zděděné kouzlo — nic naučeného.“

„Nenaučila jsem se nic z toho.“ řekla liše a ruce si složila do šatu, jako by jí byla náhle zima.

Chvilku si ji pečlivě prohlížel a přemýšlel. „Posad se tu, Mareth.“ řekl nakonec a ukázal na místo za ní, „Počkej se mnou na ostatní.“

Udělala, o co ji žádal. Když došla na ostrůvek trávy, co rostla na místě, které stromy neuzavřely slunci, sedla si s nohama složenými pod sebou a zachumlala se do šatu a vy padala jako nějaká malá socha. Bremen se na ni chvilku díval a pak se vydal zpátky přes paseku k místu, kde čekal Kinson.

„Co chtěla?“ zeptal se Hraničář, přidal se k němu a společně šli ke stromům.

„Žádala, aby mohla jít s námi.“ odpověděl Bremen.

Kinson podezíravě nadzdvihl jedno obočí. „Proč bychom tohle měli chtít?“

Bremen se zastavil a obrátil se k němu. „To nu ještě neřekla.“ Ohlédl se k místu, kde seděla. „Dala mi dost důvodů na to, abych si její žádost uvážil, ale ještě přede mnou něco tají.“

„Takže ji odmítneš?“

Bremen se usmál. „Počkáme na ostatní a probereme to.“

Nebylo to dlouhé čekání. Slunce vy stoupalo nad hory a za pár minut bylo jako hřeben nad krajem lesa: rozlévalo světlo dolu na stinná zákoutí a vyhánělo poslední zbytky temnoty. Na zem se vrátila barva, odstíny zelené, hnědé a zlaté v mizející tmě, a probudili se ptáci, aby zpěvem uvítali nový den. V tmavších zákoutích projasňujících se lesů se houževnatě držela mlha a jejím nízkým závěsem, který ještě zahaloval zdi Paranoru, šli Risca a Tay Trefenwyd. Oba svlékli své druidské šaty a dali přednost cestovnímu oděvu. Oba měli na svých širokých ramenou volně pověšené batohy. Elf byl ozbrojen lukem a úzkým loveckým nožem. Trpaslík si nesl krátký, obouruční meč, válečnou sekeru volně u pasu a měl i palcát, silný jako předloktí.

Šli rovnou k Bremenovi a Kinsonovi, aniž by viděli Mareth. Když k nim došli, znovu vstala a čekala.

Tay ji viděl první, když se ohlédl poté, co koutkem oka zachytil nečekaný pohyb. „Mareth.“ řekl tiše.

Risca se podíval s ním a zachrchlal.

„Žádá, aby mohla cestovat s námi.“ oznámil Bremen a předešel všechny úvody. „Tvrdí, že by nám mohla být velice užitečná.“

Risca znovu zachrchlal a odvrátil od ní svou mohutnou postavu. „Je to dítě.“ zamumlal.

„Je v nemilosti u Athabasky za to, že se pokoušela studovat kouzlo.“ řekl Tay a otočil se, aby se na ni podíval. Jeho elfi tvář se roztáhla úsměvem. „Vypadá slibně. Líbí se mi její odhodlání. Athabaska ji ani trochu neděsí.“

Bremen na něj pohlédl. „Můžeme jí věřit?“

Tay se zasmál. „Co je to za divnou otázku? Věřit v čem? Věřit v tom, co udělá? Někteří říkají nedá se věřit nikomu, jen mně a tobě a já můžu mluvit jen za sebe.“ Odmlčel se a zvedl hlavu směrem ke Kinsonovi. „Dobré ráno, Hraničáři. Já jsem Tay Trefenwyd.“

Elf si potřásl s Kinsonem rukama; pak pozdravil i Risca. Bremen se omluvil, že je nepředstavil. Hraničář řekl, že na to je zvyklý a významně pokrčil rameny.

„Nuže, tedy, děvče.“ Tay přivedl řeč zpátky tam, kde začala. „Líbí se mi, ale Risca má pravdu. Je velmi mladá. Nevím, jestli se mi chce trávit čas péčí o ni.“

Bremen sešpulil rty. „Nezdá se, že by si myslela, že byste zrovna tohle museli. Tvrdí, že umí používat kouzlo.“

Risca tentokrát popotáhl. „Je to učednice. Nebyla na Paranoru ani tři čtvrtě roku. Jak by mohla něco znát?“

Bremen pohlédł na Kinsona a viděl, že Hraničář si to už spočítal. „Nejspíš ne, co?“ řekl Riscovi. „Nuže, jak volíš? Jde s námi, nebo ne?“

„Ne.“ řekl hned Risca.

Kinson pokrčil rameny a pokýval hlavou na souhlas.

„Tay?“ zeptal se Bremen elfa.

Tay Trefenwyd si neochotně povzdychl. „Ne.“

Bremen dlouhou chvíli čekal, aby uvážil jejich odpověď a pak přikývl. „Nuže, i přesto, že jste proti, myslím si, že by měla jít.“ Zírali na něj. Jeho ošlehanou tvář náhle zbrázdil úsměv. „Měli byste to vidět sami! Tedy dobrá, nechte mě to vysvětlit. Zaprvé je na její žádosti něco nejasného a o tom jsem se nezmínil. Přeje si se mnou studovat, učit se o kouzle. Je ochotná přijmout téměř jakékoli podmínky, aby toho dosáhla. Zoufale to chce. Neškemrala ani neprosila, ale to zoufalství se jí odráží v očích.“

„Bremene...“ začal Risca.

„Za druhé.“ pokračoval druid a trpaslíka tak umlčel. „tvrdí, že má vrozené kouzlo. Myslím, že možná říká Pravda Pokud ano, mohli bychom se pokusit objevit jeho podstatu a použít je k dobrým věcem. Koneckonců, jinak jsme tu jen my čtyři.“

„Nejsme tak zoufalí, abychom...“ začal znovu Risca.

„Ó ano, jsme, Risco.“ zarazil ho Bremen. „Ze všeho nejspíš jsme. Čtyři proti Černému mágovi, jeho okřídleným lovcům, jeho posluhovačům z, podsvětí a celému národu trollů — jak zoufalejší bychom ještě mohli být? Nikdo jiný na Paranoru nám nenabídl pomoc. Jen Mareth. Nemám teď v úmyslu nikoho odmítnout.“

„Předtím jsi říkal, že má před tebou nějaké tajemství.“ podotkl Kinson. „To se stěží blíží té důvěře, kterou hledáš.“

„Všichni máme nějaká tajemství. Kinsone.“ pokáral ho mírně Bremen. „Není na tom nic zvláštního. Mareth mě skoro nezná. Proč by se mi měla se vším světit při našem prvním rozhovoru? Je opatrná, nic víc.“

„Nelíbí se mi to.“ prohlásil tvrdohlavě Risca. Opřel si těžký palcát o své mohutné stehno. „Možná má kouzlo pro svou potřebu a možná má i talent ho používat, ale to nic nemění na skutečnosti, že o ni skoro nic nevíme. Konkrétně nevíme, jestli se na ni můžeme spolehnout. Ve svém životě něco takového zkoušet nechci. Bremene.“

„Nuže, myslím, že bychom ji měli dopřát výhodu těch pochybností.“ odporoval mu Tay vesele. „Budeme mít čas o ní rozhodnout, ještě než bude třeba vyzkoušet její odvahu. Tohle jsou věci, které už mluví v její prospěch. Víme, že byla vybrána jak učednice u druidů — to samo o ní vypovídá hodně. A je to léčitelka. Risco. Její umění se nám může hodit.“ „Ať jde.“ neochotně souhlasil Kinson. „Koneckonců. Bremen už se stejně rozhodl.“

Risca se zachmuřeně zamračil. Jeho velká ramena se octla v jedné rovině. „No, možná už se rozhodl, ale to neznamená, že jsem se rozhodl i já.“ Otočil se k Bremenovi a chvíli na starého muže mlčky civěl. Tay a Kinson napjatě vyčkávali. Bremen už nic dalšího nenabízel. Prostě tam stál.

Nakonec to byl Risca kdo ustoupil. Jednoduše pokýval hlavou, pokrčil rameny a odvrátil se. „Ty jsi vůdce. Bremene. Vezmi ji s námi, jestli chceš. Ale nečekej, že ji budu vodit za ruku.“

„Určitě ji na to upozorním.“ oznámil Bremen s mrknutím a kývnul na mladou ženu, aby se k nim přidala.

Krátce nato se vydali na cestu, společnost pěti s Bremenem v čele. Risca a Tay Trefenwyd bok po boku, o krok za nimi Kinson a v jejich stopách Mareth. Slunce bylo nyní vysoko, na východě očesávalo Dračí štíty, aby osvětlilo hustě zalesněné údolí, a obloha byla jasná, modrá a bez mraků. Společnost šla na jih po málo používaných klikatých stezkách a pěšinách, přes široké, chladné proudy do hor porostlých zákrskem, které se z lesu zdvihaly ke Kennonskému průsmyku. Před polednem šplhali z údolí do průsmyku a vzduch byl teď ostrý a chladný. Když se ohlédl, viděli mohutné zdi Paranoru, kde vysoko na skalnatém předhoří mezi starým porostem odpočívala druidská Pevnost, Pronikavý sluneční svit dal kameni mezi stromy mrtvý a nedefinovatelný vzhled a pevnost vypadala jako oj uprostřed velkého kola lesa. Ohlédl se za ní, každý zabraný do vlastních myšlenek, a vzpomínali na události, co se staly, a roky, které uběhly. Pouze Mareth dala najevo nezáměr, s pohledem úmyslně upřeným vpřed a tváří jako maskou bez výrazu. Vstoupili do Kennonu, jehož mohutné zdi se nad nimi tyčily jako velké pláty kamene rozdělené a pomalu rozetnuté sekerou času, a Paranor jim zmizel z dohledu.

Jen Bremen věděl, kam jdou a nechával si to pro sebe až do chvíle, kdy se té noci utábořili nad Mermidonem, poté, co bezpečně opustili průsmyk a byli zpět v úkrytu lesu pod ním. Kinson se jednou zeptal, když byl se starý m mužem sám, a Risca se zeptal přede všemi, ale Bremen se rozhodl neodpovídat. Měl pro to své důvody a svým společníkům nenabídl žádné vysvětlení. Nikdo nezkoušel proti jeho rozhodnutí protestovat.

Ale té noci, poté, co rozdělali oheň a uvařili si (Kinson měl po týdnech první teplé jídlo), prozradil nakonec Bremen cíl jejich cesty.

„Nyní vám řeknu, kam jdeme.“ oznámil tiše. „Jsme na cestě k Hadeshornu.“

Všichni seděli kolem malého ohně, večeři snědenou, a ruce jim zaměstnávaly jiné věci. Risca brousil ostří svého meče. Tay usrkával z vaku pivo a čmáral si v prachu. Kinson si do jedné boty vsíval kus kůže v místě, kde mu začala povolovat podrážka. Mareth seděla stranou a na všechny se dívala zvláštním vyrovnaným pohledem, který všechno bral, ale nic nedával zpět.

Když Bremen skončil, bylo ticho a čtyři hlavy se jako jedna zvedly k němu. „Mám v úmyslu promluvit s duchy zemřelých ve snaze zjistit, co musíme udělat, abychom ochránili rasy. Budu se snažit dozvědět se něco o tom, jak postupovat. Pokusím se objevit naše osudy.“

Tay Trefenwyd si tiše odkáslal. „Hadeshorn je smrtelníkům zapovězený. Dokonce i druidům. Jeho vody jsou jedovaté. Jednou se napiješ a jsi mrtvý.“ Zamyšleně se na Bremena podíval a pak zase odvrátil pohled. „Ale to už jsi věděl, že ano?“

Bremen přikývl. „Návštěva Hadeshornu je nebezpečná. Je i velmi nebezpečné volat mrtvé. Ale studoval jsem kouzlo, které drží od podsvětí a jeho vchodů do našeho světa odstup a šel jsem i po cestách, které mezi oběma jsou — a vrátil jsem se živý.“ Usmál se na elfa. „Hodně jsem cestoval od doby, co jsme byli spolu, Tayi.“

Risca zakašlal. „Nejsem si jist, jestli chci znát svůj osud.“

„Ani já ne.“ ozval se Kinson.

„Požádám o cokoli, co mi dáš.“ prohlásil Bremen. „Oni rozhodnou, co máme vědět.“

„Ty věříš, že duchové budou mluvit řeči, které rozumíš? kroutil Risca hlavou. „Myslel jsem si, že tak to nejde.“

„Nejde.“ potvrdil Bremen. Posunul se k ohni a podržel nad ním ruce, aby zajal jeho teplo. Noc byla chladná, dokonce i pod horami. „Mrtví, pokud se objeví, nabízejí obrazy, a ty obrazy mluví za ně. Mrtví nemají hlasy. Ne z podsvětí. Ne pokud...“

Zdálo se, že si chce lépe promyslet, co se chystá říci, ale s netrpělivým mávnutím ruky odehnal myšlenku pryč. „Faktem zůstává, že obrazy dávají hlas tomu, co by nám duchové řekli — pokud se vůbec rozhodnou mluvit. Občas se ani neobjeví. Ale musíme za nimi jít a požádat je o pomoc.“

„To už jsi udělal.“ pronesla Mareth náhle jako fakt.

„Ano.“ připustil starý muž.

Ano, pomyslel si Kinson Ravenlock a zavzpomínal. On tam totiž naposledy byl, za děsivé noci hromu a blesku, valících se černých mraků a poryvů deště, kdy se syčící proud zdvihal z povrchu jezera, a z podzemních komnat sídla smrti volaly hlasy. Stál tam, na kraji Břidlicového údolí a díval se, jak Bremen sestoupil dolů na břeh k vodě a přivolával duchy mrtvých do počasí, které jako by bylo stvořené k jejich strašidelnému záměru. Jaké tam byly obrazy, nebylo jeho zraku určeno vidět. Ale Bremen je viděl a nebyly dobré. Tolik prozradily jeho oči, když se nakonec za úsvitu vyšplhal zpátky z údolí.

„Bude to dobré,“ ujistil je Bremen s mdlým a unaveným úsměvem v záhybech tváře ukryté ve stínu.

Když se připravovali na spánek. Kinson šel k Mareth a klekl si vedle ní na jedno koleno. „Vezmi si tohle.“ nabídl a podal jí svůj cestovní plášť. „Pomůže ti zahnat noční chlad.“

Podívala se na něj těma velkýma, zneklidňujícíma očima a zakroutila hlavou. „Potřebuješ ho stejně jako já, Hraničáři. Nechci od vás žádné zvláštní zacházení.“

Kinson chvilku mlčky držel její pohled. „Jmenuji se Kinson Ravenlock.“ řekl tiše.

Přikývla. „Znám tvé jméno.“

„Mám první hlídku a až ji budu držet, nebudu potřebovat ani tíhu ani teplo toho pláště. Žádné zvláštní zacházení nenabízím.“

Zdálo se, že váhá. „Také musím jít na hlídku.“ trvala tvrdohlavě na svém.

„Musíš. Zítra. Dva z nás každou noc.“ Svůj temperament měl pevně pod kontrolou. „Takže, vezmeš si ten plášť?“

Chladně na něj pohlédla a přijala ho. „Díky.“ řekla neutrálním tónem.

Přikývl, odcházel pryč a říkal si, že bude chvíli trvat, než jí zase něco nabídne.

Ta noc byla velmi klidná a krásná, že to bralo dech, zvláště purpurová nebesa hustě posetá hvězdami se stříbrným srpkem měsíce. Obloha byla obrovská a nekonečná, bez mraků a bez rušného světla a vypadala jako zametená velkým koštětem. A hvězdy na ní zářily jako úlomky diamantu na sametovém povrchu. Bylo jich vidět tisíce a na některých místech jich bylo pohromadě tolik, že připomínaly rozlité mléko. Kinson k nim vzhledl a užasl. Naslouchal známým zvukům lesního života, ale jako by všichni obyvatelé těchto lesů byli stejně ohromeni jako on a neměli čas na obyčejné věci.

Vzpomněl si na to, když jako chlapec žil v divočině u hranic na severovýchod od Varfleetu, ve stínu Dračích štítů. Ani tehdy to pro něj nebylo o moc jiné. V noci, kdy jeho rodiče, bratři a sestry spali, býval vzhůru, ležel a díval se na oblohu, unesen její velikostí, a přemýšlel o místech, která pod ní byla a kde nikdy nebyl. Občas stával u okna ložnice, jako by tím, že byl blíž, mohl vidět víc věci, které tam čekaly. Vždycky věděl, že odejde, i tehdy, když ostatní se už pomalu osazovali. Vyrostli, oženili se, měli děti a odstěhovali se do vlastních domovů. Lovili, stopovali, prodávali a farmořili v zemi, ve které se narodili. Ale on se jen toulal, stále se slibem, který si dal, že uvidí všechna ta místa, která pod oblohou leží.

Stále se díval, i teď, více než třicet let života, který už měl za sebou. Stále hledal to, co neviděl a neznal. Myslel si, že se to nikdy nezmění. Myslel si, že kdyby k tomu jednoho dne došlo, byl by z něho úplně jiný člověk, než by si kdy vůbec dokázal představit.

Přišla půlnoc a s ní Mareth. Vynořila se neočekávaně ze stínu, zahalená v Kinsonově plášti a našlapovala tak lehce, že kdokoli jiný by si jejího příchodu možná vůbec nevšiml. Kinson se otočil, aby pozdravil, a byl překvapen, protože čekal Bremena.

„Požádala jsem Bremena, aby si se mnou vyměnil hlídku, vysvětlila, když k němu došla. „Nechtěla jsem zvláštní zacházení.“

Mlčky přikývl.

Svlékla plášť a podala mu ho. Vypadala bez něj malá a křehká. „Myslela jsem, že bych ti měla tohle vrátit, než půjdeš spát. Ochladilo se. Oheň už úplně vyhasl a bude možná nejlepší udělat to takhle.“

Přijal plášť zpět. „Děkuji.“

„Viděl jsi něco?“

„Ne.“

„Lebkonoši nás budou stopovat, je to tak?“

Kolik toho ví? podivil se. Kolik o tom, čemu jsou vystaveni? „Možná. Spalas vůbec?“

Zavrtěla hlavou. „Pořád jsem musela přemýšlet.“ Její velké oči zíraly do tmy. „Na tohle čekám už dlouho.“

„Na to vydat se s námi na tuhle výpravu?“

„Ne.“ Překvapeně se na něj podívala. „Na to setkat se s Bremenem. Učit se od něj, pokud on bude učit mě.“ Rychle se odvrátila, jako by toho řekla příliš. „Radši se vyspi, dokud můžeš. Budu na hlídce až do rána. Dobrou noc.“

Váhal, ale nebylo co dodat. Vstal a šel zpět tam, kde ostatní leželi zabalení do svých kabátů kolem popela, který zbyl z ohně. Lehl si k m, zavřel oči a snažil se porozumět Mareth, pak zas nemyslet na ni vůbec.

Ale nemohl přestat a trvalo dlouho, než, usnul.

Kapitola 5

Vstali před úsvitem a vydali se směrem na východ, a šli tak až do soumraku. Prošli kolem úpatí Dračích štítů nad Mermidonem a drželi se přitom zpátky ve stínu hor. Bremen je varoval, že riskují dokonce i tam. Lebkonoši si byli sami sebou jisti natolik, že by ze Severní země mohli přijít až sem. Černý mág poháněl svou armádu na východ směrem k průsmyku Jannisson, což znamenalo, že nejspíš mají v úmyslu postoupit do Východní země. Pokud byli dost smělí na to napadnout zemi trpaslíků, určitě by neváhali dovolit si jít k Hraniční zemi.

Hlíдали tedy pozorně oblohu, temnější údolí a rozsedliny v horách, kde stíny opustily skály zahalené do věrné noci a nic během své cesty nebrali jako samozřejmost. Ale okřídlení lovci se toho dne neukázali a kromě pár poutníků, které zahlédli v dále v lesích a na pláních na jihu, neviděli nikoho. Zastavili se, aby si odpočinuli a najedli se, ale jinak pokračovali bez přestávky a za denního světla si udržovali stále stejnou rychlost.

Před soumrakem dosáhli úpatí hor, které vedly nahoru k Břidlicovému údolí a Hadeshornu. Utábořili se na místě otočeném zpět k pláním na jihu a klikaté modré pentli Mermidonu v místech, kde se rozvětvoval na východ do Rabbu, kde se řeka postupně zmenšovala, až se vytratila v tůních a potocích neúrodných rovin Uvařili si zeleninu a králíka, kterého zabil Tay, a Večeři snědli ještě za světla, kdy slunce rudě a zlatě krvácelo nad východním horizontem. Bremen jim řekl, že po půlnoci vystoupí vzhůru do hor a počkají na pomalu ubíhající hodiny před úsvitem, kdy je možné volat duchy mrtvých.

Jak noc postupovala, udusili oheň a zahalili se do svých plášťů, aby se vyspali, dokud mohli.

„Neboj se tak. Kinson,“ zašeptal Bremen k Hraničáři, když na chvilku spatřil jeho tvář.

Ale rada to byla zbytečná. Kinson Ravenlock už u Hadeshornu jednou byl a věděl, co má čekat.

Někdy po půlnoci je vzal Bremen do předhůří Dračích štítů, kde bylo usazené Břidlicové údolí. Šplhali po skalách nocí tak černou, že stěží rozeznali toho, kdo byl přímo před nimi. Po soumraku přišly mraky, byly nízké, husté a děsivé, a všechna znamení hvězd a měsíce zmizela už před několika hodinami. Bremen opatrně vybíral cestu a dbal na jejich bezpečí, ačkoli terén, kterým procházeli, mu byl stejně dobře známý jako hřbet vlastní ruky. Jak šli, s ostatními nemluvil, soustředil se jen na úkol, který měli nyní splnit a na ten, který je čekal dál, protože chtěl předejít všem chybám jak teď, tak později. To proto, že setkání s mrtvými vyžadovalo prozíravost i opatrnost, zahnat strach a mít dostatek odhodlání, aby váhání ani pochyby nedostaly šanci. I když už s nimi byl v kontaktu, stačilo k ohrožení života sebemenší rozčilení. Stále zbývalo několik hodin do úsvitu, když došli na místo. Zastavili se na kraji údolí a hleděli dolů, do jeho široké a mělké nádob. Po svazích byly roztroušené úlomky skal, které byly i v hluboké tmě černě blyštivé a odrážely zvláštní světlo jezera. Hadeshorn byl ve středu té nádoby, široký a neprůhledný, jeho klidná hladina se třpytila nějakým vnitřním zářením, jako by duše jezera pulzovala někde v jeho hloubi. V Břidlicovém údolí byl klid a žádné známky života, ani stopy po pohybu, žádný zvuk. Vypadalo a také dávalo pocit černé díry, oka, které se dívalo dolů do světa mrtvých.

„Počkáme tady.“ oznámil Bremen a posadil se na plochy povrch jednoho bludného balvanu a jeho hubené tělo bylo zahaleno v plášti jako v rubáši.

Ostatní přikývli, ale zůstali stát, hleděli dolů do údolí a ještě se jim nechtělo odvrátit zrak zpět. Bremen je nechal být.

Cítili na sobě tíhu skličujícího ticha údolí. Předtím tu byl jen Kinson a ani on se nemohl zcela připravit na to, co byl nyní nucen cítit. Bremen tomu rozuměl. Hadeshorn byl příslibem toho, co je všechny čekalo. Byl to pohled do budoucnosti, které nemohli uniknout, děsný temný pohled až na konec života. Nepromlouval slovy, kterým by se dalo rozumět, jen šeptal a mumlal. Prozradil příliš málo, aby bylo vidět dál, a přesto dost, aby se dalo přestat.

Starý muž to byl už dvakrát a pokaždé odtud odešel navždy změněný. Byly tu pravdy, které se mohl dozvědět, a moudrost, kterou mohl při setkání získat, ale musel za to také zaplatit. Nešlo zaklepat na dveře budoucnosti a pak odejít nepoznamenány. Nešlo podívat se na zakázané, aniž by tím utrpěl zrak. Bremen vzpomínal, jaká ta předešlá setkání byla. Vzpomínal na chlad, který si razil cestu do morku jeho kostí a ještě týdně poté tam zůstal. Vzpomínal na pronikavou touhu po tom, co zmeškal v uplynulých letech, která už nešla vrátit. I teď ho děsila možnost, že by sešel z úzké stezky, po které mu bylo dovoleno jít na toto zakázané setkání, spolkla ho prázdnota a stalo se z něj stvoření odsouzené k životu v zapomnění mezi životem s smrtí, ani živý, ani mrtvý.

Ale potřeba dozvědět se co jen šlo o tom, jak by bylo možné zničit Černého mága, o tom, jaké jsou vlastně možnosti a z čeho lze vybírat v jeho úsilí zachránit rasy, o tajemstvích minulosti i budoucnosti ukrytých živým, ale známých mrtvým, převažovala nad veškerým strachem a pochybami. Ta potřeba ho poháněla tak zběsile, že byl nucen jednat, i když tím riskoval i vlastní bezpečí. Ano, toto setkání s sebou přináší rázná nebezpečí. Ano, nevyjde z něj nedotčený. Ale v širším smyslu to nevařilo, protože i kdyby se vzdal života, byla by to stále přijatelná cena, kdyby to znamenalo konec jeho neúprosnému nepříteli.

Ostatní se odpoutali od kraje údolí a přišli k němu, aby se spolu s ním posadili. Přinutil se na ně usmát a dodat jim tak jistotu, jednomu po druhém, a kývl dokonce i na vzpurného Kinsona, aby přišel blíž.

„V hodině před svítáním půjdu dolů do údolí.“ řekl jim tiše. „Až tam budu, povolám duchy mrtvých a požádám je, aby mi ukázali něco z budoucnosti. Požádám je, aby prozradili některá z tajemství, která by nám pomohla v úsilí zničit

Černého mága. Požádám je, aby nám vydali jakékoli kouzlo, které by nám mohlo posloužit. Musím to udělat rychle a všechno stihnout v té krátké chvilce, než vyjde slunce. Vy tu na mě počkáte. Nepůjdete dolů do údolí, ať se stane cokoliv. Nebudete jednat, i kdyby vás k tomu nutilo to, co uvidíte. Nedělejte nic, jen čekejte.“

„Snad by měl jeden z nás jít s tebou,“ nabídl neotesaně Risca. „V množství je síla, i s mrtvými. Jestli můžeš mluvit s jejich duchy ty, můžeme my také. Všichni jsme druidi, až na Hraničáře.“

„To, že jste druidi, nic neznamena,“ odpověděl hned Bremen. „Je to pro vás moc nebezpečné. Tohle je něco, co musím udělat sám. Vy budete čekat tady. Chci tvůj slib. Risco.“

Trpaslík mu věnoval dlouhý a tvrdý pohled a pak přikývl. Bremen se otočil na ostatní. Každý z nich postupně neochotně přikývl. Pohled Mareth se setkal s jeho a v tajemném porozumění ho podržel.

„Jsi si jistý, že je to nutné?“ zatlačil na něj opatrně Kinson.

Rýhy Bremenovy staré tváře se ještě prohloubily, když pokrčil obočí. „Kdyby mě napadlo udělat něco jiného, něco, co by nám pomohlo, odešel bych odtud. Nejsem žádný blázen. Kinsone. Ani hodina. Víím co znamená přijít sem. Víím, že mě to ničí.“

„Pak snad...“

„Ale mrtví ke nutě mluví tak, jak živí nemohou.“ zarazil ho Bremen a pokračoval. „Potřebujeme jejich moudrost a vhled. Potřebujeme jejich víze, s chybami a rozumu zbavené, jak občas jsou.“ Zhluboka se nadechl. „Potřebujeme vidět jejich očima. Jestli musím něco ze sebe obětovat, abych ten vhled získal, ať tomu tedy tak je.“

Pak mlčeli, každý ponořený ve svých myšlenkách, dumali nad svými slovy a pochybnostmi, které vyvolala. Ale nebyla na to žádná pomoc. Řekl jim, co bylo třeba a k tomu nebylo co dodat. Možná porozumí lépe, až budou mít tuhle věc za sebou.

A tak seděli v temnu, kradmo pošilhávali na lesklou hladinu jezera, tváře se jim koupaly ve slabém světle, a oni naslouchali tichu a čekali, až se přiblíží svítání.

Když nakonec přišlo, když byl čas jít. Bremen vstal a s nepatrným úsměvem se obrátil ke svým společníkům, pak kolem nich mlčky prošel a dal se dolů do Břidlicového údolí.

Znovu postupoval pomalu. Šel touto cestou už dříve, ale to, že ji znal mu nemohlo napovědět, kde je terén zrádný.

Skála pod ním byla všude kluzká a nepevná a její kraje byly tak ostré, že se o ně dalo říznout. Opatrně si vybíral, kudy jít a každý krok na nejistém povrchu nejprve vyzkoušel. Křupalo to, když pod sebou jeho boty drtily kamení a zvuk se ozvěnou rozléhal v hlubokém tichu. Ze západu, kde byly mraky nejvíc nakupené, zlověstně rachotil hrom a oznamoval blížící se bouři. V údolí bylo bezvětří, ale vůně deště už prostoupila mrtvým vzduchem Bremen pohlédl vzhůru, když mihotavý blesk rozčísil černou oblohu a pak se stejně mihl dál na sever na pozadí hor. Tohoto dne přinese rozbřesk víc než jen nový den.

Dosáhl až na dno údolí a kupředu vyrazil rychleji; na rovné zemi byl jeho krok pravidelnější. Před ním se leskl Hadeshorn stříbrnou září, světlem, které se odráželo odněkud zpod jeho klidné hladiny. Cítil tady smrt, nezaměnitelnou zatuchlinu, suchou a zapáchající hnilobu. Měl nutkání podívat se zpět tam, kde čekali ostatní, ale věděl, že se nesmí sebestmířně rozpřít. Už teď procházel rituálem, který musí dodržet, když dosáhl břehu jezera — Slovy, znamením, zaklínadly, která přivedou mrtvé, aby si s ním povídali. Už se obrňoval proti jejich přítomnosti, která ho oslabovala. Až příliš brzy stanul na břehu jezera, křehká, malá postava v obrovské aréně skal a oblohy, jen seschlá kůže a staré kosti; to nejsilnější na něm bylo jeho odhodlání, jeho tvrdohlavá vůle. Za sebou slyšel burácení hromu blížící se bouře. Nad hlavou se mu začaly valit mraky unášené větrem, které na svých bedrech přinášely déšť. Cítil, jak se pod ním chvěje zem, kdy ž duchové ucítili jeho přítomnost.

Klidně k nim promlouval, volal své jméno, svou minulost, svůj důvod, proč s nimi chce hovořit. Pažemi a rukama dělal znamení, gesta, která je měla povolát ze světa mrtvých do světa živých. Viděl, jak se v odpověď začala voda čerit a zrychlil. Byl si jistý a klidný; věděl, co bude následovat. Nejdřív přišly šepoty, tiché a vzdálené, které z vod vyplavaly jako neviditelné bubliny. Pak následovaly výkřiky, dlouhé a hluboké. Jejich počet se zvyšoval, bylo jich čím dál víc, stále hrozivější a netrpělivější. Vody Hadeshornu syčely nespokojenou potřebou a začaly se valit stejně prudce jako mraky nad nimi, hnané vlastní blížící se bouří. Bremen k nim promluvil gestem a přikázal jim odpovědět. Učení, které si osvojil během svých studií s elfy, mu bylo oporou a umožňovalo mu jednat, byl to pevný základ, na kterém mohl postavit kouzlo, kterým volal duchy. Odpovězte, volal k nim. Otevřete se mi.

Zprostředka nyní už běsnících vod vystříkl proud vodní tříště, zdvihl se vzhůru jako vodotrysk, zeslábl a znovu se zdvihl vzhůru. Hluboko v zemi to dunělo vzdechy nespokojenosti. Bremen cítil, jak se mu do srdce vkrádá první stopa pochybností a stálo ho úsilí, aby se přinutil to ignorovat. Cítil, jak se kolem něj tvoří prázdno, které se šířilo z jezera, aby obsáhlo celé údolí. Jen mrtví budou moci být v tomto obvodu — mrtví, a ten, kdo je povolal.

Pak se z jezera začali zvedat duchové: malí, vlákný světla utkaní v přibližně lidské podobě, jejich těla se koupala v záři světla jak od svatojánských mušek, které se třeptaly v černi noci bez hvězd. Duchové se z mlhy a vodní tříště vykroutili jako hadi, zvedli se z temného, mrtvého vzduchu jejich domova, kde trávili svůj život po životě, aby nakrátko navštívili svět, který kdysi obývali. Bremen měl stále paže vztyčené v gesto, které ho mělo chránit, cítil se zranitelný a připravený o sílu, ačkoliv je přivolal, ačkoliv duchy přivedl k životu. Jeho křehkými údy proběhl záchvěv chladu a krev mu tuhla v žilách. Držel se pevně proti strachu, který jím prostupoval, proti šepotům, které se ptaly, aby našly viníka: Kdo nás volá? Kdo se opovážuje?

Pak hladinu jezera něco rozvířilo přímo v jejím středu. Postava zahalená v černém svou velikostí zastínila ty menší svítící, její příchod je rozehnal, nasávala jejich světlo a nechala je točit se a vířit jako listí ve větru. Ta zahalená postava se vztyčila a stanula na temných, zpěněných vodách Hadeshornu, téměř nehmotná, jen duch bez masa a kostí, přesto pevnější tělesné konstituce než menší stvoření, která ovládala.

Bremen se držel pevně, když se k němu temná postava blížila. Byl to ten, koho přišel navštívit; byl to ten, koho povolal.

Přesto už si nebyl jist, jestli udělal správně. Zahalená bytost zpomalila a byla teď tak blízko, že zakrývala jak oblohu nad ním, tak údolí za sebou. Kapuce se zdvihla, ale nebyla pod ní žádná tvář, ani známka čehokoli, co by mohlo v tmavých šatech být.

Bytost promluvila a její hlas duněl nespokojeností.

—Znáš mě—

Mrtvá, bez, známky vzrušení byla ta otázka, která ani nebyla položena, slova dál visela v tichu ozvěnou bez konce. Bremen pomalu přikývl v odpověď „Znám“ zašeptal.

Nahoře na kraji údolí sledovali ti čtyři, které tam zanechal, jak se drama rozehrává. Viděli starého muže stát na březích Hadeshornu a vyvolávat duchy mrtvých. Viděli, jak se mrtví zdvihali z valících se vod, viděli jejich žhnoucí postavy, pohyby jejich rukou a nohou, i jejich těla, která se kroutila v extatickém tanci chvilkové svobody. Dívali se, jak se obrovská, černě zahalená postava vztyčila v jejich středu, nechala je za sebou a vstřebávala jejich světlo. Viděli ji postupovat, aby se postavila před Bremena.

Ale neslyšeli nic k tomu, co viděli. V údolí bylo všechno tiché. Zvuky jezera a duchu utichly. Hlasy druida a zahalené postavy, pokud mluvili, nebylo slyšet. Slyšeli jen vítr, který se jim hnal kolem uší a počínající pleskání kapek na rozdrčeném kameni. Očekávaná bouře přicházela, valila se ze západu masou temných mraku a sestupovala k nim v poryvech deště. Dosáhla je ve stejné chvíli, kdy zahalená postava dosáhla Bremena, a okamžitě všechno pohltila. Jezero, duchy, zahalenou postavu. Bremena, celé údolí — všechno bylo v mžiku pryč.

Risca zděšením zavrčel a rychle pohlédl na ostatní. Všichni byli nyní zahaleni proti bouři, shrbení ve svých přikrývkách jako babizny ohnuté věkem. „Vidíte něco?“ dožadoval se znepokojeně.

„Nic.“ odpověděl ihned Tay Trefenwyd. „Jsou pryč.“

Chvilku se nikdo ani nehýbal, nikdo nevěděl, co dělat. Kinson civěl skrz závěs deště a snažil se rozlišit obrysy, které ještě dokázal rozeznat.

„Možná je v nesnázích.“ vyštěkl Risca, jako by jim to chtěl dát za vinu.

„Řekl, že máme čekat.“ donutil se říci Kinson, ačkoliv si nechtěl pokyny starého muže připomínat ve chvíli, kdy se o něj tak bál, ale na druhou stranu ani nechtěl porušit svůj slib.

Tváře jim v náhlých poryvech bičoval déšť, až chvílemi nedýchali.

„Je v pořádku!“ vykřikla náhle Mareth a přejela si rukou před obličejem.

Zírali na ni. „Vidíš je?“ chtěl vědět Risca.

Přikývla a její tvář se ponořila do stínu. „Ano.“

Ale ona je neviděla. Kinson k ní byl nejbližší a viděl to, co ostatním uniklo. Pokud Bremena viděla, nebylo to jejím vlastníma očima. Její oči, jak si v úleku uvědomil, zběhaly.

V Břidlicovém údolí vůbec nepršelo, ani nevanul vítr, nic z bouřky tam neproniklo. Bremen nevnímal nic než jezero a temnou postavu, která v něm před ním stála.

—Řekni mé jméno—

Bremen se zhluboka nadechl, ve snaze zastavit zimmici. Chlad, který jím projel, mu naplnil mu hrud'. „Jsi Galaphil, který byl.“

Byla to očekávaná část rituálu. Vyvolaný duch nemohl zůstat, pokud nebylo vysloveno jeho jméno tím, kdo ho volal. Nyní mohl zůstat dost dlouho na to, aby odpověděl na otázky, které mu Bremen položí — pokud se vůbec rozhodne odpovídat.

Stín se náhle neklidně zachvěl.

—Co ode mě chceš vědět—

Bremen neváhal. „Rád bych věděl, zda mi povíš o rebelském druidovi Bronovi, o tom, který se kdysi stal Černým mágem.“ Hlas se mu trásl, stejně jako ruce. „Rád bych věděl, jak ho zničit. Rád bych věděl, co má přijít.“ Jeho hlas zanikl v suchém rachocení.

Hadeshorn zasyčel a plívl, jakoby v odpověď na jeho slova, a nářek a křik mrtvých projel nocí jako pronikavá kakofonie. Bremen znovu pocítil v hrudi záchvěv chladu, svinutého hada, který se chystal k útoku. Cítil, jak na něj doléhají všechna jeho léta. Cítil, jak slabost těla zrazuje sílu jeho odhodlání.

—Zničíš ho za každou cenu—

„Ano.“

—Zaplatíš, ať to stojí cokoli—

Bremen cítil, jak had v něm pronikl přímo do jeho srdce. „Ano.“ zašeptal zoufale.

Galaphilův duch roztáhl paže, jako by chtěl starého muže obejmout, jako by ho chtěl skryt a chránit.

—Dívej se—

Na černí jeho roztažených šatu se začaly objevovat obrazy, které svou podobu získávaly v jeho těle. Jeden po druhém se nořily z temnoty, nezřetelné a nehmotné, mihotaly se jako vody Hadeshornu, když přicházeli duchové. Bremen se díval, jak se před ním obrazy staví na odiv a byl k nim přitahován jako ke světlu v temnotě.

Byly čtyři.

V tom prvním stál ve starodávné pevnosti Paranoru. Nikdo na hradě už nežil, všichni byli lstí zavražděni, všichni pokradmu a bezbožně zničeni. Druidský hrad halila černá a černá se jako smrtící síla proháněla i ve stínu uvnitř v podobě vyčkávajících vrahu. Ale za tou černí svítil se zářivou jistotou jasný, třpytící se medailon Nejvyšších druidů, který čekal na jeho příchod, potřeboval jeho dotek, s obrazem vysoko vztyčené ruky nesoucí hořící pochodeň — milovaný Eilt Drui.

Obraz se rozplynul a on se nyní vznášel vysoko nad rozlehlou Západní zemí. Ohromený se díval dolů, neschopný si svůj let vysvětlit. Nejprve nemohl určit, kde je. Pak rozpoznal úrodné údolí Sarandanonu a dál ještě modrý výběžek Innisboru. Na okamžik mu výhled zakryly mraky a vše změnily. Pak spatřil hory — Kensrowe nebo Hraniční pás? V jejich masivu byly dva vrcholy, dva prsty ruky roztažené jeden od druhého ve tvaru písmene V. Mezi nimi vedla mezera k chumlu dalších prstů, zapletených do sebe v jedné velké hromadě. Uvnitř té hromady prstů byla pevnost, zrakům ukrytá, tak stará, že nebylo možné si to ani představit, místo, které pocházelo z času mýtů, Bremen se střemhlav snesl do její černoty a našel tam čekající smrt, ačkoli nevypátral její tvář. A tam, v záhybech uvnitř, ležel Černý Elfein.

Tento obraz se také rozplynul a on nyní stál na bitevním poli. Kolem leželi mrtví a ranění, muži všech ras a bytostí, které nebyly nikomu z ras známy. Zem byla zbarvená krví a křik bojovníků a třesk jejich zbraní řinčel v blednoucím šedivém světle oblohy pozdního odpoledne. Před ním stál muž s tváří odvrácenou. Byl vysoký a měl plavé vlasy. Byl to elf. V pravé ruce si nesl třípytí se meč. O několik metrů dál stál Černý mág, oblečený v černém, a děsivý. Zdálo se, že čeká na toho vysokého muže: beze spěchu, jistý, vzdorný. Muž k němu vykročil, vysoko zdvihl meč a pod rukou v rukavici byla na jílci meče vidět insignie Eilt Druin.

Objevil se poslední obraz. Byl temný, plný mraku a zvuků lítosti a zoufalství. Bremen znovu stál v Břidlicovém údolí na březích vod Hadeshornu. Znovu stál tváří v tvář Galaphilovu stínu a díval se, jak se kolem něj menší a světlejší duchové obtáčejí jako kouř. Po jeho boku stál chlapec, vysoký, hubený a snědý, mohlo inu být sotva patnáct, a tvářil se tak vážně, že možná truchlil. Chlapec se otočil k Bremenovi a druid mu pohlédl do očí... jeho očí...

Obrazy se vytratily a byly pryč. Galaphilův stín se stáhl a byl teď konkrétnější, schoval obrazy a s nimi i světlo, které vyzařovaly. Bremen zíral, mrkal a přemýšlel, čemu byl právě svědkem.

„Stane se to?“ zašeptal směrem ke stínu. „Přijde to a stane se?“

—Něco už přišlo a stalo se—

„Druidi. Paranor...?“

—Neptej se víc—

„Ale co mohu...?“

Stín pokynul a gestem rukou odehnal otázky starého muže. Bremen zadržel dech, když mu hrud' sevřely železné obruče. V jasném gejzíru vytryskla z Hadeshornu vodní tříšť, diamanty na černém sametu noci.

Stín začal ustupovat.

—Nezapomeň—

Bremen zdvihl ruku v marné snaze oddálit jeho odchod. „Počkej!“

—Cenu za všechny—

Starý muž zakroužil zmateně hlavou. Cenu za všechny? Jaké všechny? Za koho?

—Pamatuj—

Pak se Hadeshorn začal znovu vařit a duch se ponořil zpět do jeho zčeřených vod a dolu s sebou stahoval všechny jasnější a menší přízraky, které ho doprovázely. Potopili se v gejzíru vody a mlze, v křiku a kňučení mrtvých, zpět do hlubin, do podsvětí, odkud přišly. Když konečně zmizely, vybuchla voda v ohromném sloupu a s děsnou ranou rozčísila ticho a mrtvý vzduch.

Údolí zaplavila bouře. Oblohu křižovaly blesky. Bremen ihned klesl dolu sražený jejím poryvem.

Oči měl otevřené, zíral kupředu a ležel smyslů zbavený na břehu.

* * *

Mareth u něj byla první. Muži byli větší a silnější, ale její krok byl na vlhké a kluzké skále jistější a ona po jejím vyleštěném povrchu doslova letěla. Okamžitě poklekla a vzala starého muže do náručí. Dolů se vytrvale valil déšť, pleskal na teď už klidnou a nezčeřenou hladinu Hadeshornu, omýval černý třípytí koberec údolí a svítání halil svým mlhavým závojem. Prosákl Mareth pláštěm až na kůži a studil ji, ale ona tomu nevěnovala pozornost a její drobné rysy byly napjaté soustředěním. Zdvihla tvář k temné obloze a zavřela oči. Ti tři další zpomalili, když se k ní blížili na pochybách v tom, co se děje. Její ruce Bremena pevně objaly. Pak se zatřásla hrůzou a klesla dolů a muži vyrazili kupředu, aby ji chytli. Kinson ji zvedl z Bremena, a Tay zatím uchopil starého muže a s obtížemi si razili cestu zpět lůjákem ven z Břidlicového údolí.

Když byli venku, našli úkryt v jeskyni, kolem níž prošli cestou tam. Dívku a starého muže uložili na kamennou podlahu a přikryli je svými pláště. Nebylo tam žádné dříví na oheň, takže byli nuceni zůstat promočení a v zimě a přečkat tak déšť. Kinson zkontroloval oběma srdeční tep a zjistil, že je u obou silný. Za chvíli procitl starý muž a téměř vzápětí po něm i dívka. Tři pozorovatelé obstoupili Bremena, aby se zeptali, co se stalo, ale starý muž zavrtěl hlavou a řekl jim, že ještě nechce mluvit. Neochotně ho nechali a znovu se stáhli zpátky.

Kinson odpočíval po boku Mareth a přemýšlel, že se zeptá, co udělala Bremenovi — protože se zdálo jisté, že něco udělala — ale ona na něj pohlédla a okamžitě se od něj odvrátila, takže se svého úmyslu vzdal.

Den se začal trochu vyjasňovat a deště odtáhly. Kinson se rozdělil o jídlo, které nesl, s ostatními. Pouze Bremen nejedl. Zdálo se, že starý muž se stáhl někam hluboko do sebe — nebo byl možná ještě někde zpátky v tom údolí — zíral do prázdna, zjizvenou a ošlehanou tvář měl jako masku bez výrazu. Kinson se na něj chvíli díval, hledal nějakou známku, která by prozradila, na co myslí, ale bez úspěchu.

Nakonec starý muž vzhlédl, jako kdyby právě zjistil, že tam jsou a divil se proč, pak na ně kývl, aby si k němu přisedli blíž. Když se usadili, řekl jim o svém setkání s Galaphilovým stínem a o čtyřech obrazech, které mu ukázal.

„Nemohl jsem se rozhodnout, co ty obrazy znamenaly.“ skončil vyprávění unaveným a ochraptělým hlasem. „Byly to prostě jen věšty toho, co má přijít, budoucnost, o které už bylo rozhodnuto? Byl to příslib toho, co by se mohlo stát,

pokud se udělají jisté věci? Proč stín vybral zrovna tyhle konkrétní obrazy? Jaká odpověď se ode mne čeká? Všechny tyhle otázky zůstaly nezodpovězené.“

„Jakou cenu máš zaplatil za to, že se toho všeho účastníš.“ zamumlal chmurně Kinson. „Na to nezapomeň.“

Bremen se usmál. „Žádal jsem, abych se toho mohl účastnit, Kinsone. Vzal jsem na sebe roli ochránce ras a toho, kdo zničí Černého mága, a nemám právo se ptát, co to bude stát, když bude mé úsilí korunováno úspěchem. Přesto.“ vzdychl, „věřím, že rozumím něčemu z toho, o co jsem žádán. Ale od vás všech budu potřebovat pomoc.“ Rozhlédl se. „Obávám se, že vás budu muset požádat, abyste se vydali do velkého nebezpečí.“

Risca se usklíbl. „Díky bohu. Už jsem si začínal myslet, že z tohoto dobrodružství nic nebude. Řekni nám, co musíme udělat.“

„Ano, nejlepší bude dál se na cestu.“ souhlasil Tay a dychtivě se naklonil dopředu.

Bremen přikývl a v očích se mu odrážela vděčnost. „Všichni souhlasíme, že Černý mág musí být zastaven, než si podrobí všechny rasy. Víme, že už to jednou zkoušel a byl poražen, ale tentokrát je silnější a nebezpečnější. Říkám vám, a věřím, že se pokusí zničit druidy na Paranoru. Ten první obraz, mi napověděl, že se nemýlím.“ Odmlčel se. „Obávám se, že už se to stalo.“

V nastalém dlouhém tichu si ostatní vyměňovali opatrné pohledy. „Myslíš, že všichni druidi jsou mrtví?“ zeptal se tiše Tay.

Bremen přikývl. „Beru to jako možnost. Doufám, že se mýlím. V každém případě, ať jsou mrtví nebo ne, musím znovu získat Eilt Druin v souladu s prvním obrazem. Když se dají ty obrazy dohromady, je jasné, že ten medailon je klíčem k ukování zbraně, která zničí Bronu. Meč, ostří se zvláštní silou a kouzlem, kterému Černý mág nemůže odolat.“

„Jakým kouzlem?“

„Ještě nevím.“ Bremen se znovu usmál a zakroutil hlavou. „Nevím skoro nic kromě faktu, že tu zbraň potřebujeme a jestli máme tomu obrazu věřit, tou zbraní musí být meč.“

„A že musíš najít muže, který jí bude vládnout.“ dodal Tay. „Muže, jehož tvář ti neukázali.“

„Ale ten poslední obraz, ta temná vize Hadeshornu a ten chlapec s divnými očima...“ začala znepokojeně Mareth.

„Musí počkat, až přijde jeho čas.“ Bremen ji zarazil, i když až hrubě. Upřel svůj pátravý zrak na její tvář. „Věci se prozradí tak, jak samy chtějí, Mareth. Nemůžeme je popohánět. A nemůžeme si dovolit nechat se k tomu nutit naším znepokojením.“

„Tak o co nás žádáš, abychom udělali?“ naléhal Tay.

Bremen se k němu obrátil. „Musíme se rozdělit. Tayi. Chci, aby ses vrátil k elfům a požádal Courtanna Ballindarrocha, aby vyslal výpravu, která by našla Černý Elfein. V jistém smyslu je ten Kámen nezbytně nutný pro naše úsilí zničit Bronu. Tolik napovídají obrazy. Okřídlení lovci už po něm pátrají. Nesmíme jim dovolit, aby ho našli. Musíme přesvědčit krále elfu, aby nás v tomhle podpořil. Máme jednotlivé části celé vize, které nám pomohou. Použij to, co nám prozradily, a získej Kámen dřív než Černý mág.“

Obrátil se k Riscovi. „Potřebuji, aby ses vydal k Rayburovi a k trpaslíkům v Posledním přístavu. Armády Černého mága pochodují na východ a myslím, že přistě udeří právě tam. Trpaslíci se musí připravit na obranu proti jejich útoku a musí se udržet, dokud nebude možné poslat pomoc. Musíš použít své odborné znalosti, aby ses ujistil o tom, že to udělají. Pokud to udělají, budou rovným protivníkem armádě trollů, na kterou Brona spoléhá.“

Odmlčel se. „Ale hlavně musíme získat čas, abychom ukuli zbraň, která Bronu zničí. Kinson. Mareth a já se vrátíme do Paranoru a zjistíme, jestli obraz o jeho pádu nelhal. Budu usilovat o získání Eilt Druin.“

„Athabaska ho nevydá, jestli je ještě naživu,“ prohlásil Risca. „Ty to víš.“

„Snad.“ opáčil Bremen klidně. „V každém případě musím určit, jak se má ukovat ten meč, který jsem viděl, jaké kouzlo si má osvojit a jakou silou má být napuštěn. Musím zjistit, jak ho učinit nezničitelným. Pak musím najít toho, kdo jím bude vládnout.“

„Připadá mi, že musíš dělat zázraky,“ zadumal ironicky Tay.

„To musíme všichni.“ odpověděl mírně Bremen.

Podívali se v šeru jeden na druhého a vytvořilo se mezi nimi nevyslovené souznění. Za jejich úkrytem kropil vytrvale a stejnoměrně děšť skalnatou zem.

Ráno bylo ve své půli a světlo dostalo stříbrný nádech, když, si slunce hledalo místo, kterým by si probojovalo cestu loudajícími se bouřkovými mraky.

„Jestli jsou druidi na Paranoru mrtví, jsme jediní, kdo zbyli.“ řekl Tay. „Jen nás pět.“

Bremen přikývl. „Pak musí pět stačit.“ Vstal a pohlédl do šera. „Raději bychom se měli vydat na cestu.“

Kapitola 6

Té samé noci, na sever a východ od místa, kde stál Bremen tváří v tvář Galaphilově stínu, hluboko v kamenném prstenci Dračích štítů, chodil Caerid Lock na obchůzky po Paranoru. Blížila se půlnoc, když prošel po otevřeném prostranství na hradbách na jižní straně a na okamžik ho zneklidnil hrozivý blesk na vzdálené obloze. Zastavil se, pozoroval a naslouchal tichu. Hradba mraku se táhla od obzoru k obzoru, zakryla měsíc i hvězdy a celý svět zahalila do černě. Blesk sjel dolů podruhé, na okamžik roztrhl oblohu, a pak zmizel, jako by snad nikdy nebyl. V jeho stopách se valila bouře, dlouhé a hluboké rachocení, které se odráželo od vrcholů hor. Bouře se držela na jih od Paranoru, ale vzduch byl cítit deštěm a ticho bylo hluboké a skličující.

Kapitán druidské stráže ještě chvíli stál a přemýšlel, a pak prošel dveřmi věže dovnitř do hladu. Každou noc dělal stejné obchůzky, byl to muž, který se dokonale ovládal, a který nikdy neměnil své pracovní návyky. Věřil, že doba největšího nebezpečí je právě před půlnocí a těsně před rozbřeskem. To byla doba, kdy únava a spánek otupily smysly a lidi činily bezstarostnými. Pokud by měl přijít útok, bylo by to v tuto dobu. Protože věřil, že Bremen by ho nevaroval

bezdůvodně, a proto, že byl od přírody opatrný, rozhodl se být v příštích týdnech obzvlášť ostražily. Už posílil strážu na každé hlídce a započal namáhavý proces zpevňování zámku na bráně. Uvažoval o vyslání nočních hlídek do okolních lesů jako o zvláštním preventivním opatření, ale bál se, že by bez ochrany zdi byly příliš zranitelné. Jeho stráž byla početná, ale nebyla to armáda. Mohl zajistit ochranu uvnitř, ale nemohl svest bitvu mimo hrad.

Sešel po schodech ve věži na přední nádvoří a přešel ho. Půl tuctu strážů bylo na stanovišti u vchodu a odpovídalo za brány, mříže a strážné věže, které byly obráceny k hlavní přístupové cestě k hradu. Když se přiblížil, okamžitě zpozorněly. Promluvil s velícím důstojníkem, ujistil se, že je vše v pořádku a pokračoval dál. Znovu přešel po volném nádvoří, poslouchal, jak v dálce do hlubokého nočního ticha znovu udeřila bouře, ohlédl se na jih, aby spatřil blesk, který ji předcházela a ve chvíli, kdy to udělal, si uvědomil, že ten už bude pryč. Nebylo mu do zpěvu, ale ne víc než kteroukoli jinou noc, byl prostě ostražily a pečlivý v plnění svých povinností. Občas si říkal, že zůstal na Paranoru příliš dlouho. Svou práci dělal dobře; věděl, že v ní je stále dobrý. Byl hrdý na své velení; všechny strážce, které nyní sloužily, vybral a vycvičil on. Byl to pevný a spolehlivý oddíl a on věděl, že je to jeho zásluhou. Ale už nebyl nejmladší a léta mu otupila smysly, což podporovalo spokojenost se sebou samým. To si mohl jen stěží dovolit. Pád Severní země a pověsti o Černém mágovi přinesly nyní těžké časy. Do Čtyřzemí přicházelo něco špatného, co zcela jistě smete na své pouti i druidy. Přicházelo něco špatného a Caerid Lock se bál, že pozná tvář toho nebezpečí, až bude příliš pozdě. Prošel dveřmi na konci nádvoří a šel dál sálem, který vedl k severní zdi a bráně, která tam ústila. Na hradě byly čtyři brány, v každém směru jedna. Bylo tam také množství menších dveří, ale ty byly z kamene a utěsněny železem. Většina z nich byla chytře schovaná. Šlo je najít, když se člověk díval obzvlášť pozorně, ale k tomu bylo třeba stát přímo proti zdi tam, kde bylo dobré světlo, a strážce na cimbuří by to viděli. Nicméně Caerid měl v době od půlnoci do svítání jednoho muže u každých z nich a neponechal nic náhodě. Na cestě k západní bráně prošel v klikaté chodbě kolem dvou, padesát yardů od sebe. Strážce u obou dveří při jeho příchodu králce zasalutovaly. Říkaly, že jsou ostražité a připravené. V obou případech kývl na znamení spokojenosti a šel dál.

Přesto se zamračil, když už byl z jejich dohledu, protože ho znepokojovalo jejich rozmístění. Muž u prvních dveří, troll z Kershaltu, byl veterán, ale ten druhý, mladý elf, byl nováček. Neraď viděl nováčky na stráži samotné. Uložil si do paměti, že tohle musí dát do příští hlídky do pořádku.

Stále na to myslel, když šel po zadním schodišti, které vedlo dolu od míst, kde spali druidi, a nevšiml si tak kradmého pohybu tří mužů, kteří se tam skrývali.

Ti tři se pevně tiskli ke kamenné zdi, když kolem nich Kapitán druidské stráže procházel, aniž by si jich všiml. Dokud nebyl pryč, zůstali potichu a pak se odlepili od zdi a pokračovali dál. Všichni tři to byli druidi, každý už sloužil Radě více než deset let, každý v horoucím přesvědčení, že je předurčen být někým velkým. Proto žili v druidském pořádku, jehož diktát a pravidla je popouzely a zjistili, že jsou nesmyslné a nic jim nepřinesou. Pokud měl mít život smysl, bylo nutné mít moc. Lidská práce neznamená nic, pokud jim nepřinese osobní zisk. Jakému účelu by mělo sloužit soukromé studium, když nebylo možné ho prakticky využít? Jaký smysl mělo klepat na dveře všech tajemství vědy a kouzla, když se nikdy ani nedaly vyzkoušet? Tak se ti tři ptali, nejdřív sami, pak společně — když zjistili, že jsou stejného přesvědčení. Samozřejmě, nebyli ve své nespokojenosti sami. I jiní byli stejné víry. Ale nikdo tak horlivě — nikdo se tak jako ti tři nenechal zvíkat.

Nebyla pro ně žádná naděje. Černý mág je dlouho hledal, když si plánoval pomstít se druidům. Nakonec je našel a udělal z nich své. Nějakou dobu to trvalo, ale kousek po kousku si je získával, stejně jako si před třemi sty padesáti lety získal ty, kdo s ním odešli z hradu pryč. Taková lidé byli vždycky, čekali, aby si je někdo přivlastnil, na to, aby je použil. Brona postupoval chytře, neprozradil se jim hned na začátku, nechal je, ať slyší jeho hlas, jako by to byly jejich vlastní, vystavoval je možnostem a vůni moci, vábení kouzla. Nechal je, aby se k němu připoutali vlastníma rukama, nechal je ukovat zámky očekávání a chamtivosti, nechal je, aby se sami stali otroky své rostoucí závislosti na falešných snech a tužbách. Nakonec ho prosili, aby je přijal, a to i poté, co zjistili, kdo je a jakou cenu budou muset zaplatit.

Nyní se plížili chodbami Paranoru s nekalým úmyslem, zavázání k činu, který je navždy zničí. Tiše se kradli od ústí schodiště chodbou ke dveřím, u kterých stál na stráži mladý elf. Drželi se ve stínu, kam nedosáhlo světlo loučí, používali malá kouzla, která je naučil jejich Pán — ta sladká chuť síly — aby byli schováni před zrakem mladého strážného.

Pak byli u něj a jeden ho ostře udeřil do hlavy: v bezvědomí padl k zemi. Druzí dva rychle a zuřivě pracovali na zámcích, které chránily kamenné dveře, jeden po druhém je odemkli, zatáhli za velkou železnou mříž, vyzdvihli masivní závoru z jejího lůžka, a nakonec neodvolatelně otevřeli i samotné dveře, aby se Paranor otevřel noci a všem, kdo tam čekali.

Druidi ustoupili zpět, když se první z těch bytostí přikrčila ve světle. Byl to lebkonoš, mohutný a shrbený ve svém černém plášti, z něhož roztahoval své pařáty. Byl jako sama hrdost a velikost, chodba ho byla plná a zdálo se, že z ní vysál všechny vzduchy. Žhnoucí rudé oči se opřely do těch tří, kteří se před ním krčili a lebkonoš se kolem nich pohrdlivě protáhl dál. Kožená křídla mu o sebe jemně tloukla. Se spokojeným zasyčením sešel mladého elfího strážce, rozpáral mu hrdlo a odhodil ho stranou. Druidi couvli, když na ně z rány vystříkla krev obětí.

Lebkonoš kývl do tmy a další stvůry se začaly protahovat dveřmi, samé drápy a zuby, zkroucené a sukovité, se štětinami perných vlasů, ozbrojené a připravené, s očima na stopkách. Některé šlo stěží rozeznat; snad to kdysi byli trollové. Jiné byly stvůry z podsvětí a v ničem nepřipomínaly člověka. Všichni čekali od soumraku ve skrytu vnějších zdí, kde je nebylo z hradeb vidět. Byli tam schováni a věděli, že ti tři bídáci, kteří se před nimi krčí, jsou v Pánově moci a vydají jim přístup do hladu.

Nyní byli uvnitř a dychtili započít krveprolití, které jim bylo slíbeno.

Lebkonoš poslal jednoho zpět, aby povolal ty, kteří by li ještě v lese. Bylo jich několik set a čekali na signál dál se kupředu.

Když, vy stoupí z lesa, budou z hradeb vidět, ale poplach přijde příliš pozdě. Než na ně obránci Paranoru dosáhnou, budou uvnitř hradu.

Lebkonoš se otočil a vyrazil chodbou. Tři druidů si nevšiml. Nic neznamenal. Nechal je za sebou, samotné a propuštěné. Bylo na Pánovi, aby rozhodl, co se s nimi stane. Vše, na čem okřídlenému lovcí záleželo, bylo zabíjení, které ho čekalo.

Jak šli, rozdělovali se útočníci do malých skupin. Někteří se plížili nahoru po schodišti do míst, kde měli druidi své ložnice. Někteří se vydali druhou chodbou, která vedla hluboko do útrob hladu. Většina z nich pokračovala s lebkonošem chodbou, která vedla k hlavním branám.

Brzy se začaly ozývat výkřiky.

Caerid Lock se přihnál zpátky přes nádvoří od severní brány, když byl nakonec vyhlášen poplach. Nejprve zazněly výkřiky, pak se ozvala polnice. Kapitánovi druidské stráže bylo ihned všechno jasné. Bremenova věštba se vyplnila. Černý mág je za branami Paranoru. Ta jistota ho zamrazila v morku kostí. Jak běžel, volal k sobě své muže a říkal si, že by stále ještě mohl být čas. Vrhli se do hradu a dali se chodbou, která vedla ke dveřím, které otevřeli zrádní druidi. Když se ocitli za jejím záhybem, našli průchod plný černých shrbených postav, které se protahovaly dveřmi z noci za nimi. Jejich příliš mnoho na to se jimi zabývat, uvědomil si okamžitě Caerid. Rychle se dal se svými muži zpátky, příšery se hnaly za nimi. Stráže opustily nižší patro a vystoupily po schodech na další, zavřely dveře a spustily za sebou brány ve snaze zatarasit útočníkům cestu. Byl to nebezpečný hazard, ale bylo to jediné, co si Caerid myslel, že jde udělat. Na dalším patře mohli uzavřít vedlejší vchody a dostat se k hlavnímu schodišti. Zatím jich bylo padesát — ale přesto málo. Caerid poslal muže, aby probudili druidy a požádali je o pomoc. Někteří z těch starších znali kouzlo, a oni potřebují jakoukoli sílu, jestliže mají přežít. S myslí pracující na plné obrátky svolal své muže. Tohle nebylo žádné násilné vniknutí. Byla to zrada zevnitř. Přisahal, že ty, co to způsobili, si později najde. Vyřídí si to s nimi osobně. Na vrcholu hlavního schodiště si druidská stráž udělala stanoviště. Elfové, trpasličí, trollové a jeden nebo dva gnómové stáli bok po boku, vyrovnaní a připravení, spojení svým odhodláním. Caerid Lock stál v čele uprostřed jejich šiku s taseným mečem. Nesnažil se sám sebe oklamat: taille akce měla útočníky jen zdržet a byla nakonec určena k zániku. Už uvažoval o jejich možnostech, až budou poraženi. Nebylo nic, co by se dalo dělat u vnějších zdí: ty už byly stejně ztraceny. Vnitřní zdi a Pevnost byly pro tuto chvíli jejich, vchody zataraseny a muži shromáždění k jejich obraně. Ale všechno tohle odhodlaného útočníka jen zdrží. Ve vnitřních zdech bylo příliš mnoho cest dovnitř a ven na to, aby je druidská stráž mohla dlouho držet. Dříve nebo později se útočníkům podaří prorazit dovnitř. Až k tomu dojde, budou muset uprchnout, aby si zachránili život.

Zdola vedl lebkonoš útok a stvůry s pokroucenými údy postupovaly po schodišti v klubku zubů, drápů a zbraní:

Caerid vedl své stráže do protiútoků a jejich výpad odrazili. Příšery přicházely znovu a znovu a druidská stráž je vrhala zpátky. Ale nyní už byla polovina obránců mřhla nebo zraněná a nikdo se neobjevil aby je nahradil.

Caerid Lock se zoufale rozhlédl kolem. Kde jsou druidi? Proč nereagovali na poplach?

Stvůry zaútočily potřeť v ježici se mase bijících těl a rukou jako lopaty, s křikem a vřiskem, který se jim široce otevřenými ústy dral z hrdel. Druidská stráž podnikla další protiútok, sekala do příšer, tlačila je zpátky dolu po schodech, půl jich nechala ležet bez života na krvi potřísněných schodech. Caerid v zoufalství poslal dalšího muže, aby přivolal pomoc, ať už by ji našel kdekoliv. Chytil muže za tuniku, když už odcházel, a přitáhl si ho k sobě. „Najdi druidy a řekni jim, ať uprchnou, dokud je ještě čas!“ zašeptal, aby ho ostatní neslyšeli. „Řekni jim, že Paranor je ztracený! Pospíchej a řekni jim to! Pak uteč sám!“

V poslově tváří by se krve nedořezal, jen beze slova vystřelil pryč.

Dole se shromážděvali k dalšímu útoku v tuhé mase temných poslav a hrdelních skřeku. Pak se odněkud shora z hradu, z míst, kde spali druidi, ozval pronikavý výkřik.

Caerid cítil, jak se mu zastavilo srdce. Je po všem, pomyslel si, ani vyděšený ani smutný, jen prostě znechucený.

O pár vteřin později stvůry Černého mága zaútočily na schody ještě jednou. Caerid Lock a jeho menšíci se jednotka se vzchopili, aby je uvítali, zbraně vztyčené.

Ale tentokrát jich bylo příliš mnoho.

Kahle Rese spal v druidské knihovně, když ho probudily zvuky útoku. Dlouho pracoval, katalogizoval zprávy, které shromáždil během pěti let, a které hovořily o změnách počasí a jejich vlivu na úrodu. Nakonec usnul za svým stolem. S trhnutím se probudil, když mu do uší uhořel křik raněných, třesk zbraní a dusání nohou ve vysokých botách. Zvedl svou šedivějící hlavu a nejspíše se kolem sebe rozhlédl, pak se zvedl, chvilku postál, aby se uklidnil a šel ke dveřím. Ostražitě vyhlédl ven. Křik byl teď hlasitější a ve své naléhavosti a bolesti ještě strašnější. Kolem jeho dveří proběhli muži, členové druidské stráže. Na Pevnost někdo útočí, uvědomil si. V hluchých uších zazněla Bremenova varování a nyní se měla určit cena za odmítnutí obezřetnosti. Překvapilo ho, jak jistý si byl tím, co se venku děje a jak to skončí. Už věděl, že nepřežije noc.

Přesto i nyní váhal a ani v tuto chvíli si nechtěl připustit, co věděl. Hala byla teď prázdná a zvuky bitvy se soustřeďovaly někde dole. Napadlo ho vyjít ven a lépe se na to podívat, ale právě když se touto myšlenkou zabíral, u zadního schodiště se objevil stín. Rychle vtáhl hlavu zpátky a vyhlížel ven jen štěrbínou ve dveřích.

Spatřil černé, beztvaré a kymácející se stvůry, nebylo možné je rozeznat, byly to příšery z jeho nejhorších nočních můr. Zatajil dech a držel ho v sobě. Místnost po místnosti postupovali chodbou tam, kde čekal.

Tiše zavřel dveře a zamkl je. Hlavou se mu honily obrazy, vzpomínky na to, když byl ještě druidským učedníkem, jak posléze zastával úřad druidského písaře, na své ustavičné snahy posbírat a uchránit písmo starého světa a dob mýtu.

Tolik se toho stalo, ale v tak krátkém čase. V údivu zakroutil hlavou. Jak to, že všechno uběhlo tak rychle?

Výkřiky teď byly blízko, nově zaznívaly přímo zpoza jeho dveří, z haly, kde slídily stvůry. Čas se krátil. Rychle přešel ke svému stolu a sebral kožený váček, který mu dal Bremen. Možná měl se svým starým přítelem odejít. Ale kdo by chránil druidské Paměti, kdyby to udělal? Na koho jiného by se Bremen mohl spolehnout? Kromě toho sem patřil.

O světě venku už toho věděl tak málo: bylo to už dávno, co se do něj naposledy vydal. Mimo tyto zdi nebyl nikomu k užítku. Tady mohl být stále ještě k něčemu dobrý.

Sel ke knihovně, která sloužila i jako tajný vchod do místnosti, která ukrývala druidské Paměti, a stiskl otvírácí.

Vstoupil dovnitř a rozhlédl se. Místnost byla plná velkých, v kůži vázaných knih. Řadu po řadě tu ležely očíslované, seřazené studnice moudrosti, všech tradic, které druidi od časů První rady nasbírali z dob mýtu, lidí a velkých válek. Každá strana každé knihy byla nahuštěná získanými a uloženými informacemi, některé byly srozumitelné, některé stále ještě zahaleny tajemstvím, vše, co zbylo z věd a kouzla minulého i současného. Hodně z toho, co v těchto knihách bylo, napsala Kahleho vlastní ruka, slova pečlivě vykreslovaná řádku po řádce po více než čtyřicet let. Zápisy v nich byly zvláštní pýchou starého muže, bylo to jeho shromážděné životní dílo, výkon, kterého si nejvíce považoval. Přistoupil k nejbližší řadě polic, zhluboka se nadechl a rozvázal šňůrky Bremenova koženého váčku. Nevěřil žádnému kouzlu, ale nebyla jiná možnost. Bremen by ho nikdy neuvedl v omyl. Oběma záleželo na tom, aby se Paměti uchránily. Musí ho přežít, jak bylo ostatně zamýšleno. Musí je přežít všechny.

Nabral si plnou hrst třpytivého prachu, který ve váčku našel a rozhodil ho nad jednou skupinou knih. V okamžiku se celá zeď, u které byly knihy uloženy, začala mihotat a vzala na sebe podobu fata morgany v letním horku. Kahle váhal a pak hodil na průzračnou záclonu ještě trochu prachu. Police i knihy zmizely. Pak už postupoval rychle, na každou polici s knihami spotřeboval plné hrsti prášku a sledoval, jak se nejdříve mihotají a pak mizí.

Za několik okamžiků druidské Paměti zmizely úplně. Zbyla jen místnost se čtyřmi holými stěnami a dlouhým psacím stolem uprostřed.

Kahle Rese spokojeně pokýval hlavou. Nyní byly Paměti v bezpečí. I kdyby místnost objevili, to, co je v ní uložené, zůstane skryté. To bylo všechno, v co mohl doufat.

Prošel dveřmi zpátky, náhle unaven. Dveře knihovny skřípaly, jak se těžkopádné pařáty snažily vzít za kliku a otevřít. Kahle se otočil a pečlivě zavřel dveře v knihovně. Skoro prázdný váček si dal do kapsy šatů, šel ke stolu a zůstal u něj stát. Neměl žádné zbraně. Neměl kam utéct. Nedalo se dělat nic jiného než čekat.

Zvenku se proti dveřím vrhala těžká těla a štipala je. O vteřinu později dveře povolily a s trísknutím o zeď se rozlétly. Do místnosti vlezly tři shrbené potvory s křivými hřbety a červené oči se jim zúžily, když na něj upřely pohled. Když se k němu blížily, stanul jim tváří v tvář, ani neustoupil.

Ta nejbližší držela krátké kopí. Rozčílilo ji něco v postoji muže před ní. Když byla přímo u něj, proklála kopí jeho hrudníkem a na místě ho zabila.

Když bylo po všem, když všichni, kdo zbyli ze stráží naživu, byli nahnáni dohromady a povražděni, druidi, kteří přežili, byli vyvedeni ven z úkrytu, shromážděni ve Shromaždišti a přinuceni padnout na kolena před stvůrami. Byl nalezen Athabaska, stále ještě živý, a přiveden, aby stanul před lebkonošem. Stvůra civěla na impozantního bělovlasého Prvního druida, pak mu přikázala sklonit se a uznat ji jako svého Pána. Když Athabaska odmítl, i přes porážku hrdý a pohrdlivý, stvůra ho chytla za krk, podívala se do jeho vyděšených očí a vypálila mu je ohněm svého pohledu. Když ležel Athabaska v agónii na kamenné podlaze. Shromaždiště náhle utichlo. Syčení a mumlání umlklo. Škrábání pařátů a skřípění zubu doznělo. Přicházelo ticho, temné jako předtucha, a všechny zraky se upíraly k hlavnímu vchodu, kde těžké dvojité visely rozbité a vyražené z pantů.

Tam, v tom zubatém vchodu, se zdálo, že se stíny spojily a splynuli ve tmě, která pomalu rostla a brala na sebe podobu vysoké a zahalené postavy, která nestála na podlaze jako normální smrtelník, ale vznášela se nad ní ve vzduchu, tak lehká a nehmotná jako kouř. Když se blížila, vzduchem v aule prostoupil chlad, který se sálem prohnal a dostal se až do morku kostí zajatých druidů. Ti, kdo je zajali, padali jeden po druhém na kolena, hlavy skloněné a mumlali hrubým hlasem.

Pane. Pane.

Černý mág pohlédl dolů na poražené druidy a naplnila ho spokojenost. Nyní byli jeho. Paranor byl jeho. Pomsta byla na dosah, po celém tom čase.

Nechal své stvůry znovu vstát a pak vztáhl svou zahalenou paži směrem k Athabaskovi. Neschopný si pomoci, oslepený a v bolestech byl První druid trhnutím vyzdvižen nahoru, jako loutka vedená na neviditelných šňůrách. Visel nad podlahou nad ostatními druidy a křičel hrůzou. Černý mág udělal krouživý pohyb a První druid zlověstně utichl. Další krouživý pohyb a První druid začal skřehotat v děsivé křeči. „Pane. Pane. Pane“. Druidi, kteří se kolem něj krčili, odvrátili vzteky a hanbou pohled. Někteří plakali. Shromážděné stvůry Černého mága pochvalně a spokojeně zasyčely a pozdvihly své údy zakončené pařáty na pozdrav.

Pak Černý mág kývl a lebkonoš s děsivou hbitostí udeřil a vyrval Athabaskovi, který ještě žil, srdce z hrudi. První druid hodil hlavou zpátky a vykřikl, když jeho hrud' vybuchla, pak klesl dopředu a zemřel.

Několik dlouhých chvil ho Černý mág nechal viset nad jeho druhy jako hadrovou loutku, které z těla crčela krev. Mával s ním sem a tam, dopředu a dozadu a nakonec ho pustil na kamennou podlahu jako ohavný kus rozpadajícího se masa a kostí.

Pak nechal všechny zajaté druidy ze Shromaždiště odvést, nahnat jako dobytek do nejhlubších sklepů Paranoru a zazdít zaživa.

Když utichly jejich poslední výkřiky, vyšel nahoru po schodišti a chodbách Pevnosti hledat druidské Paměti. Zničil druidy, nyní musí zničit jejich tradice. Nebo si s sebou vzít, co by se mu hodilo. Nyní šel svižně, protože odněkud

zezdola z bezedné studny Paranoru slyšel zvuky jakéhosi pohybu, které dávaly na srozuměnou, že se blíží kouzlo v odpověď na jeho přítomnost. Na svém vlastním panství byl mocnější než cokoli jiného. Tady, v útočišti jeho největších nepřátel, by tomu tak být nemuselo. Našel knihovnu a prozkoumal ji. Objevil knihovnu, která otevírala dveře komnaty ukryté za ní, ale ta byla prázdná. Cítil, že tam působí kouzlo, ale nemohl určit jeho původ ani účel. Po Pamětech nebylo ani stopy.

Z hlubin druidské studny to vřelo silněji. Něco bylo vypuštěno, aby odpovědělo na jeho příchod a to něco stoupalo, aby ho vypátralo. To ho rozrušilo; to, že by se měla použít taková síla, která by ho vyzývala. Nemohla být vytvořena takovými ubohými smrtelníky, které tak lehce podrobil. Ti už nebyli schopni takovou sílu použít. Musela tedy přijít od toho, kdo pronikl na jeho panství, kterého stvůry stopovaly, druida Bremena.

Sešel zpátky dolů do Shromaždiště, nyní už nedočkavý, aby odešel jak rychle jen to půjde, protože svého cíle tu už dosáhl. Nechal si přivést ty tři, kteří Paranor zradili. Nepromlouval k nim slovy, protože mu za to nestáli; nechal za sebe mluvit své myšlenky. Krčili se před ním ve svém pokoření jako ovce.

Pane! kňourali smířlivě. Pane, sloužíme jen tobě!

Kdo kromě Bremena uprchl z hradu?

Jen tři, Pane. Jeden trpaslík. Risca. Jeden elf. Tay Trefenwyd. Jedna dívka z Jižní země, Mareth.

Šli s Bremenem?

Ano, s Bremenem.

Nikdo jiný neuprchl?

Ne. Pane. Nikdo.

Vrátí se. Doslechnou se o pádu Paranoru a budou se o tom chtít ujistit. Vy budete čekat. Dokončíte to, co jsem začal.

Pak budete jako já.

Ano. Pane, ano!

Vstaňte.

Udělal, jak řekl, o překot a horlivě se zdvihli, jejich duch i mysl byly zlomeny a nacházely se v jeho moci. Přesto postrádali sílu k tomu udělat, co po nich žádal, a tak je proto musel upravit. Vztáhl k nim své kouzlo, ovinul je prameny tenkými jako babí léto a nepoddajnými jako železo, a vzal jim to poslední, co na nich bylo lidského.

Prázdnými sály se nesly jejich výkřiky, když je neúprosně měnil v něco jiného. Paže a nohy jim vláli. Hlavy jim divoce škubaly a oči jim lezly z důlků.

Když byl hotov, už je nešlo poznat. Tak je tam opustil a se zbytkem svých nohsledů, kteří se poslušně drželi za ním, se vykradl zpět do noci a zanechal druidskou pevnost mrtvým a umírajícím.

Kapitola 7

Bremen podal na rozloučenou Riscovi ruku a trpaslík ji ve své pevně sevřel. Stáli přímo před jeskyní, která jim posloužila jako úkryt, když odcházeli od Hadeshornu a jeho duchů. Nyní se blížilo poledne, déšť se vytrácel v jemné mlze a na západě se nad temnými vrcholky Dračích štítů začala vyjasňovat obloha.

„Vypadá to, že se hned tak nepotkáme.“ zabručel Risca. „Nevím, jak se nám podaří zůstat přáteli. Nevím, proč se tím vlastně trápíme.“

„Nemáme na vybranou.“ ozval se z druhé strany Tay Trefenwyd.

Trpaslík se musel usmát. „No, tohle je zcela jistě zkouška našeho přátelství. Budeme roztroušení od Východní po Západní zemi, a pak zas přijde něco jiného... Kdoví kdy se nakonec znovu sejdem?“ Pevně stiskl Bremenovi ruku.

„Dávej na sebe pozor.“

„Ty také, můj dobrý příteli.“ odpověděl starý muž.

„Tayi Trefenwyde!“ křikl trpaslík přes rameno. To už krácel po pěšině pryč. „Nezapomeň na svůj slib! Vem elfy a přiveď je na východ! Zůstaň s námi proti Černému magovi! Budeme na tebe spoléhat!“

„Zatím sbohem. Risco!“ volal za ním Tay.

Trpaslík zamával, na svá široká ramena si pověsil svůj vak a meč se mu přitom houpal u boku. „Hodně štěstí, elfi ucho! Buď ostražitý! Kryj si záda!“

Takhle přátelsky se elf s trpaslíkem vzájemně dobírali jako staří kamarádi, vzájemné žerty jim nevadily, byli zvyklí na ta škádlení a šarvátky, které jen maskovaly city, co se za nimi ukrývaly. Kinson Ravenlock stál po straně, poslouchal tu slovní mezihru a přál si, aby bylo víc času poznat je líp. To bude ale muset počkat. Risca už byl pryč, Tay se s nimi rozloučí u ústí Kennonu, až se dají na sever vstříc Paranoru, a elf bude pokračovat na západ k Arborlonu. Hraničář zakroutil hlavou. Jak těžké to musí pro Bremena být. Uběhly dva roky od chvíle, co Taye a Riscu viděl. Bude to trvat další dva, než je znovu uvidí?

Když se Risca ztratil z dohledu, vydal se Bremen se zbývajícími třemi členy jejich malé společnosti k úpatí útesu a pak dál podél severního břehu Mermidonu po stopách, které je sem přivedly. Šli ještě hodnou chvíli po setmění a nakonec se utábořili v závětrí v olšovém mlázi u zátoky, kde se Mermidon větvil na sever a na západ. Obloha byla čistá a zářila hvězdami, jejichž světlo se třpytilo na klidné vodní hladině. Společnost se usadila na břehu řeky, všichni hleděli do noci a jedli svou večeři. Nikdo toho moc nenapovídal. Varovali Bremena, aby byl na Paranoru opatrný. Jestli se výjev, který viděl uskutečnil a druidská Pevnost padla, byl důvod věřit, že Černý mág a jeho nohsledi se tam ještě zdržují. A pokud ne, dodal elf, mohl tam nalézt pasti, aby pochytil všechny druidy, kteří unikli a byli tak hloupí, že se vrátili. Řekl to klidně a Bremen mu odpověděl úsměvem. Kinson poznamenal, že se ani jeden z nich neobtěžoval pochybovat o tom, že Paranor je možná zničen. Pro oba muselo být hořké si to uvědomit, ale žádný nedal najevo, co cítí. Bylo dohodnuto, že o minulosti se bavit nebudou. Budoucnost je to, na čem záleží.

Za tím účelem se Bremen nějakou chvíli bavil s Tayem o výjevu s Černým Elfeínem, rozebíral detaily toho, co viděl, co

cítil a na co z toho usuzoval. Kinson nečinně naslouchal a každou chvíli se podíval na Mareth, která dělala to samé. Zajímalo ho, na co asi myslí, když teď stejně jako on ví, že s druidy na Paranoru už je nejspíš konec. Zajímalo ho, jestli si uvědomila, jak dramaticky se její role coby člena téhle výpravy změnila. Co se vrátili z Břidlicového údolí, neřekla skoro ani slovo a když se Bremen bavil s Riscou a Tayem, držela se stranou, dívala se a poslouchala. Skoro jako já sám, pomyslel si Kinson. Protože i ona byla outsider, stále hledala své místo, nebyla druid jako ostatní, ještě nic nedokázala, ještě ji neuznali jako sobě rovnou. Pečlivě si ji prohlížel a zkoušel tak, co snese a vydrží. Na to, co je čeká, bude potřebovat obojí.

Později, když spala a Tay se protahoval kousek od ní, a Bremen byl na hlídce, vyvlekl se Kinson ze svého pláště a šel se posadit vedle starého muže. Když k němu přišel, neřekl Bremen nic a díval se do tmy. Kinson se posadil, zkrřížil si před sebou nohy a plášť si pohodlně ovinul kolem ramen. Noc byla teplá, tak jak v tomto období měla být, a vzduch byl plný vůně jarních květin a nového listí a trávy. Z hor k nim přicházel vánek, rozechvíval větve stromů a čeřil vodu v řece. Dva muži seděli chvíli potichu, naslouchali zvukům noci a oba byli ztraceni ve svých myšlenkách.

„Hodně riskuješ, když se tam vracíš,“ řekl nakonec Kinson.

„Je to nutné riziko,“ doplnil Bremen.

„Jsi si jistý, že Paranor padl, je to tak?“

Bremen chvíli neodpovídal, zůstával klidný jako kámen, a pak pomalu přikývl.

„Je-li tomu tak, bude to pro tebe velmi nebezpečné.“ naléhal Kinson. „Brona už tě pronásleduje. Nejspíš ví, že si na Paranoru byl. Čeká, že se vrátíš.“

Tvář starého muže se mírně otočila k jeho mladšímu společníkovi, byla celá vrásčitá a hnědá od slunce a počasí, rozleptaná životem plným zápasu a zklamání. „To všechno vím. Kinsone. A ty víš, že já to vím, tak proč se o tom bavíme?“

„Abych ti to připomněl.“ prohlásil pevně Hraníčář. „Aby sis dal dvakrát takový pozor. Zjevení jsou dobrá, ale také lstivá. Já jim nevěřím. Ani ty bys neměl. Ne úplně.“

„Hádám, že mluvíš o zjevení s Paranorem.“

Kinson přikývl. „Hrad dobytý a druidi zničení. Všechno úplně jasné. Ale ten pocit, že něco čeká, něco nebezpečného — to je na té věci lstivé. Jestli je to tak, nepřijde to v žádné podobě, kterou bys čekal.“

Bremen pokrčil rameny. „Ne, neřekl bych. Ale to je jedno. Musím se ujistit, jestli je Paranor opravdu ztracený — ať je mé přesvědčení jakkoli silné — a musím znovu získat Eilt Drui. Ten medailon je nedílnou součástí talismanu, který potřebujeme ke zničení Černého mága. V tom byl ten výjev dostatečně jasný. Meč. Kinsone, kterému musím dát podobu, který musím ukovat, který musím napustit kouzlem, které Brona sám neustojí. Eilt Drui je jen částí toho všeho, co jsem viděl; obraz medailonu byl jasně vidět na jilci toho meče. Tady musím začít. Musím znovu získat ten medailon a určit, co je odtud třeba.“

Kinson si ho chvíli v tichu pozorně prohlížel. „Už sis na to vymyslel plán, je to tak?“

„Začátek jednoho.“ Starý muž se usmál. „Znáš mě příliš dobře, můj příteli.“

„Znám tě dost dobře na to, abych čas od času věděl, co uděláš.“ Kinson zívá a pohlédl přes řeku. „Ne, že by mi to pomohlo v úsilí přesvědčit tě, aby sis na sebe dal větší pozor.“

„Ó, tím bych si nebyl tak jistý.“

Že ne? pomyslel si unaveně Kinson. Ale už neodpovídal a doufal, že byla alespoň trochu Pravda, že si od něj starý muž pár věcí vyslechl, obzvlášť to, že ho vyzýval k opatrnosti. Bylo legrační, že Bremen, nyní v soumraku života, byl mnohem bezstarostnější než ten mladší. Kinson strávil život na hranicích a naučil se tam, že jediný krok vedle může znamenat buď život nebo smrt a že vědět, kdy má člověk jednat a kdy čekat, ho drží v bezpečí a celého. Předpokládal, že Bremen tohle odlišení uznává, ale ten se ne vždycky choval tak jako on. Bremen měl daleko víc sklony zkoušet přízeň osudu než Kinson. Tím rozdílem je kouzlo, uvažoval. Je hbitější a silnější než, starý muž a jeho instinkty byly jistější, ale Bremen má kouzlo, které ho podpírá, a kouzlo nikdy neselhalo. To dodalo Kinsonovi alespoň trochu jistoty, že jeho přítel má ještě jednu ochrannou vrstvu navíc. Ale přál si, aby té jistoty bylo mnohem víc.

Narovnal své dlouhé nohy a natáhl si je před sebe, položil se dolů a opřel se o ruce. „Co se stalo tam s Mareth?“ zeptal se náhle. „U Hadeshornu, když jsi zkolaboval a ona k tobě doběhla první?“

„Zajímavá mladá žena, ta Mareth.“ Hlas starého muže zněl náhle mírně. Znovu obrátil tvář ke Kinsonovi a pohled v jeho očích byl daleko. „Vzpomínáš, jak tvrdila, že má kouzlo. Nuže, to tvrzení je pravdivé. Ale nejspíš to není takové kouzlo, jaké jsem čekal. Ještě si nejsem jistý. Přesto o tom něco vím, Kinsone. Ona se dokáže vcítit do stavů druhých. Ta síla je pilířem jejího umění uzdravovat. Umí vzít bolest někoho druhého k sobě a zmírnit ji. Umí do sebe přijmout něčí zranění a urychlit jeho hojení. To udělala se mnou u Hadeshornu. Šok z toho, že jsem viděl ta zjevení a že se mě dotýkaly stíny mrtvých, jsem splatil bezvědomím. Ale ona mě zdvihla — cítil jsem její ruce — a přivedla mě zpátky k vědomí, znovu silného a uzdraveného.“ Zamrkal. „Bylo to velmi jasné. Nevšiml sis náhodou, co to s ní udělalo?“

Kinson zamyšleně sešpulil rty. „Zdálo se, že na chvíli ztratila sílu, ale dlouho to netrvalo. Ale její oči. Na útesu, jak jsi zmizel v bouři, když jsi mluvil s Galaphilovým stínem, říkala, že vidí, když jsme my ostatní neviděli nic. Její oči byly bílé.“

„Její kouzlo vypadá docela složitě, že ano?“

„Říkals, že se umí vcítit. A ne málo.“

„Ne. Na kouzle Mareth není nic malého. Je velmi silné. Nejspíš se s ním narodila a léta pracovala na tom, aby své schopnosti rozvinula. Zcela jistě se Story.“ Odmlčel se. „Zajímalo by mě, jestli si Athabaska uvědomuje, že ona takovou schopnost má. Zajímalo by mě, jestli si to někdo z nich uvědomuje.“

„Ona není z těch, kdo toho osobě moc vykládají. Nechce, aby se k ní někdo dostal příliš blízko.“ Kinson se na chvíli zamyslel. „Ale zdá se, že tebe si váží. Řekla mi, jak důležité pro ní je, že jde na tuhle cestu s námi.“

Bremen přikývl. „Ano, nuže, kolem Mareth jsou, myslím, ještě neodhalená tajemství. Ty a já bychom měli společně najít cestu, jak je vytáhnout na světlo.“

Budiž nám k tomu přáno hodně štěstí, chtěl říct Kinson, ale nechal si tu myšlenku pro sebe. Vzpomněl si na neochotu Mareth přijmout i to sebemenší pohodlí jeho pláště, když jí ho nabízel. Měl podezření, že na to, aby o sobě cokoli prozradila, by musela nastat shoda zvláštních okolností.

Ale teď před nimi nic neobvyklého nebylo, nebo ne?

Seděl s Bremenem na březích Mermidonu, nemluvil, nehýbal se, hleděl přes vodu a v temných zákoutích mysli si vybavoval obrazy toho, čeho se bál, že by se mohlo stát.

Vstali za úsvitu a vydali se dnem na cestu ve stínu Dračích štítů, na západ podél Mermidonu. Počasí bylo stále teplejší, teplota rychle stoupala a vzduch houstl vlhkem a horkem. Shodili své cestovní pláště a vypili spoustu vody. V odpoledních hodinách častěji odpočívali a ještě za světla dosáhli Kennonu. Tam je Tay Trefenwyd opustil, aby pokračoval dál přes travnaté pláně k lesům Arborlonu.

„Až najdeš Černý Elfein, Tayi, ať tě nenapadne ho použít.“ varoval ho Bremen, když se loučili. „Z žádného důvodu. Ani kdybys byl v ohrožení. Jeho kouzlo je dost mocné, aby vykonalo cokoli, ale je také nebezpečné. Když nějaké kouzlo použiješ, musíš za to zaplatit. Víš to stejně jako já. Cena za použití Černého Elfeinu je příliš vysoká.“

„Mohl by mě zničit.“ dokončil předvídavě Tay.

„Ty a já jsme smrtelníci.“ tiše poznamenal Bremen. „Tam, kde jde o použití kouzla, musíme našlapovat opatrně. Tvým úkolem je znovu získat Černý Elfein a donést mi ho. Nesnažíme se ho použít. Snažíme se předejít tomu, aby ho použil Černý mág. Na to pamatuj.“

„Budu na to pamatovat, Bremene.“

„Varuj Courtanna Ballindarrocha před nebezpečím, kterému čelíme. Přesvědč ho, že musí poslat svou armádu na pomoc Rayburovi a trpaslíkům. Nezklahej mě.“

„Udělám všechno.“ Elfi druid mu stiskl ruku, pustil ji a s bezstarostným zamáváním se vydal na cestu. „Další památné shledání, že, Bremene? Dávej na něj pozor, Kinson. Opatruj se. Mareth. Hodně štěstí vám všem.“

Vesele zahvízdal a ještě jednou se na ně usmál. Pak se jeho kroky prodloužily a ztratil se mezi skalami a stromy a byl pryč.

Bremen se pak rychle poradil s Kinsonem a Mareth, aby se rozhodli, jestli mají dál pokračovat přes průsmyk, anebo počkat do rána. Zdálo se, že se blíží další bouře, ale kdyby čekali, až se přezene, mohli by ztratit další dva dny. Kinson věděl, že starý muž byl vždycky netrpělivý a chtěl pokračovat, dojít na Paranor a zjistil pravdu o tom, co se stalo. Byli odpočatí a připravení a tak naléhal, aby šli dál. Mareth se k němu rychle přidala. Bremen se na ně spokojeně usmál a kývl, aby se dali na cestu.

Stoupali do průsmyku a slunce se pomalu nořilo za horizont, až se jim ztratilo z očí. Obloha zůstala jasná a vzduch teplý, takže se jim šlo pohodlně a cesta rychle ubíhala. Před půlnocí prošli vrcholkem průsmyku a sestupovali do údolí pod nimi. Zvedl se vítr; z jihozápadu v neustávajícím parnu přinášel své kvílení a vířil prach na pěšině. Šli s hlavami skloněnými, dokud nebyli pod hřebenem hor a vítr nezeslábl. Před nimi byla na pozadí hvězdnaté oblohy jasně vidět černá silueta druidské Pevnosti, zdvihá se nad stromy s holými a naježenými cimbuřími a věžemi. V oknech ani na cimbuřích nebylo žádné světlo. Mrtvé ticho nerušil žádný zvuk ani pohyb.

Dosáhli dna údolí a pohltil je les. Měsíc a hvězdy jim svítily na cestu hlubokým stínem a vedly je k Pevnosti. Byli uzavřeni mezi mohutnými starými stromy, které se nad nimi tyčily jako sloupy nějakého chrámu. Překračovali potůčky vinoucí se napříč travnatými pasekami. Kolem nich byla stále noc, klidná a ospalá, žádný zvuk ani pohyb, až na vítr, který se znovu zvedl; vanul jim do obličejů, ohýbal větve stromů. Pláště jim vlály jako prostěradla pověšená na šňůře. Bremen je však stále rázně vedl kupředu. Kinson a Mareth si vyměnili pohledy. Druid si nabral z nějakého skrytého rezerváru sil. Byl tvrdý a nepoddajný jako ocel.

Ještě ani nesvítilo, když došli k Paranoru. Zpomalili, když už měli Pevnost na dohled, rostla v mezerách mezi stromy, zdvihala se k hvězdnaté obloze jako mohutná, černá slupka. Stále se neobjevilo žádné světlo. Stále se zevnitř neozval ani zvuk, ani pohyb. Bremen zastavil Hraničáře a léčitelku, když byli ještě schováni ve stínu stromů. Mlčky, s tváří z kamene si prohlížel hradby a zdi Hradu. Pak, ještě v úkrytu lesa, s nimi šel vlevo po obvodu hradu. Vítr svištěl a smutně kvílel na cimbuřích a mezi spirálami věží. Mezi stromy, kudy se plížili, vanul jako dech obra, varující, že jeho pán přichází. Kinson byl celý zpocený, nervy měl napjaté a těžce dýchal.

Došli k hlavním branám a znovu se zastavili. Brány byly otevřené, mříže zdvižené, vchod dokořán zel černotou a nejasně připomínal ústa zkamenělá v křeči smrtelného výkřiku.

U vyražených dveří byla těla, zkroucená a bez života.

Bremen se v soustředění nahlídl dopředu, zíral na Pevnost, ale ve skutečnosti ji neviděl, díval se někam dál. Kolem hlavy mu vlály jeho šedivé vlasy jako chomáče slámy. Ústa se mu pohnula. Kinson sáhl pod plášť a tasil svůj krátký meč. Oči Mareth byly doširoka otevřené a tmavé a její tělo strnulé a připravené vyrazit.

Bremen je vzal dál. Přesli volný prostor, který odděloval les od Pevnosti, kráčeli pomalu a jistě, nenamáhalo se ani spěchat ani postupovat nespátrně. Kinsonovy oči bystře kmitaly vlevo a vpravo, ale zdálo se, že Bremen znepokojený není. Došli k bráně a mrtvým a zastavili se, aby zjistili, kdo jsou: druidské strážce, většina z nich vypadala jako roztrhaná zvířata. Zem pod nimi byla prosáklá krví. Zbraně měli tasené: mnohé z nich byly zpřelámané. Vypadalo to, že těžce bojovali.

Bremen přešel do stínu zdi za pobořenou branou a zdviženými mřížemi a tam našel Caerida Locka. Kapitán druidské strážce klesl u dveří věže, na tváři měl zaschlou krev a strupy a v těle tucet bodnutí a sečných ran. Byl ještě naživu. Mžikal otevřenými očima a pohyboval ústy. Bremen se spěšně sehnul, aby poslouchal. Kinson neslyšel nic, protože

slova odvál vítr.

Starý muž k nim vzhlédl. „Mareth,“ zavolal tiše.

Přišla ihned a sehnula se nad Caeridem Lockem. Nebylo nutné říkat jí, co má dělat. Ruce se jí rozběhly po těle zraněného a hledaly, kde pomoci. Ale přišly příliš pozdě. Ani ona se svým uměním vcítit se už nemohla Caerida zachránit.

Bremen stáhl Kinsona dolů tak, že měli hlavy blízko, až se téměř dotýkali obličejů. Kolem nich dál tiše kvílel vítr, který se točil a proháněl ve zdech. „Caerid řekl, že Paranor zradil někdo zevnitř, v noci, kdy většina spala. Odpovědnost za to nesou tři druidi. Každého zabili, jen je ne. Černý mág je tu nechal, aby s námi jednali. Jsou někde uvnitř. Caerid se dovlekl až sem, ale dál nemohl.“

„Ty tam půjdeš?“ zeptal se chvatně Kinson.

„Musím. Musím zachránit Eilt Druin.“ Ve tváři starého muže plné vrásek byl odhodlaný výraz a pohled měl pevný a plný zloby. „Ty a Mareth tu na mě počkáte.“

Kinson tvrdohlavě zakroutil hlavou. Do očí mu vlétl prach a písek, když temnou branou prosvítl vítr. „To je bláznovství. Bremene! Budeš potřebovat naši pomoc!“

„Jestli se mi něco stane, budu potřebovat, abyste o tom pověděli ostatním!“ odmítl se Bremen podvolit. „Udělej, co říkám. Kinson!“

Pak vstal a šel dál, jako uzlík z hadrů, údů a vlajících šatů, spěchal od bran po nádvoří k vnitřním zdem. Ve vteřině prošel dveřmi a ztratil se z dohledu.

Kinson se za nim díval s pocitem marnosti. „Stíny!“ mumlal, rozzlobený na vlastní nerozhodnost.

Ohlédl se na Mareth. Mladá žena zatlačovala Caeridu Lockovi oči. Kapitán druidské stráže byl mrtev. Kinsona napadlo, že byl zázrak, že vydržel tak dlouho. Jakékoli z jeho zranění by normálního muže na místě zabilo. To, že žil až doteď, dokázala jeho životní síla a odhodlání.

Mareth vstala a dívala se na něj dolů. „Pojď.“ řekla. „Jdeme za ním.“

Kinson se rychle vzpamatoval. „Ale on řekl...“

„Vím, co řekl. Ale jestli se Bremenovi něco stane, jaký rozdíl myslíš, že bude, když o tom povíme ostatním nebo ne?“

Stiskl rty do úzké přímky. „Skutečně, jaký rozdíl?“

Společně pospíchali přes prázdné, větrem vymetené nádvoří k Pevnosti.

Uvnitř Paranoru procházel Bremen svižné prázdnými sály, tiše jako mrak plující oblohou. Cestou zkoumal vše kolem sebe, byl naladěný na vůně, chutě a zvuky Pevnosti. Napínal své smysly a instinkty, aby odhalil nebezpečí, před kterým ho Caerid Lock varoval a měl se na pozoru před jeho přítomností a úmysly. Ale nemohl ho najít. Buď bylo velmi dobře ukryté, anebo už odešlo.

Buď opatrný, nutil se. Buď ostražitý.

Všichni v Pevnosti jsou mrtvi — tím si byl jistý. Všichni druidi, všechny jejich stráže, všichni, kdo tu žili, pracovali a po mnoho let studovali, všichni, které za sebou nechal jen před čtyřmi dny. Šok z toho byl jako rána do žaludku: vzal mu vítr z plachet i sílu a nechal ho otupělého pochybnostmi. Všichni mrtví. Věděl, že by se to mohlo stát, věřil, že by to bylo možné, dokonce to spatřil i v jedné z vizí. Ale skutečnost byla mnohem horší. Všude byla rozházená těla, pokroucená smrti. Někteří zemřeli mečem. Někteří byli rozsápáni. Cítil, že někteří byli odvedeni do dolních částí Pevnosti a zabiti tam. Ale nikdo nepřežil. K uším se mu nedonesl žádný tlukot srdce. Nevolal žádný hlas. Nic živého se nehýbalo. Paranor byl jako kostnice. Byl to hrob.

Procházel chodbami, v nichž se odrážel zvuk jeho kroků, dál do Shromaždiště, kde našel Athabasku s tváří zkamenělou v okamžiku smrti, jeho mrtvola vypadala smutně a zničeně. Bremen se sklonil, aby se porozhlédl po Eilt Druin, ale nenašel ho. Napřimil se a na chvíli zastavil. K Nejvyššímu druidovi cítil jen smutek, jen lítost. Když ho takhle viděl, když viděl všechny mrtvé a druidsky“ hrad prázdný, přál si, aby byl býval usilovnější ve své snaze přesvědčit je o nebezpečí. Zalil ho pocit viny. Nemohl si pomoci. Jistým způsobem nesl za tohle vinu. Byl to on, kdo měl znalosti i moc a nepodařilo se mu použít ani jedno z toho, aby je přesvědčil. Tohle je výsledek. Zakryl Athabaskovi tvář jeho šaty a šel pryč.

Pak vystoupil nahoru do knihovny Jak procházel mrtvou ulitou hradu, držel se zády u zdi, naslouchal zvukům, které by prozrazovaly nebezpečí, opatrný a ostražitý. Bylo to tady, to nebezpečí, před nímž ho jak Caerid Lock, tak vize varovali. Čekali tu v nějaké podobě zrádci druidi. Budiž. Ale Černý mág byl pryč a s ním všechny stvůry. Kotel s kouzlem, které se s jejich příchodem rozvířilo — zprávou, kterou při svém výletě Bremen doručil do druidské studny — bublalo a vařilo se dost na to, aby z něj měli strach a přesvědčilo je, aby tu příliš neotáleli. Když nyní poslouchal, slyšel slábnoucí syčení kouzla, které se nořilo zpátky dolů do jámy, kouzla, které vdechlo Pevnosti život, které dalo moc většině druidských zaříkání. Bylo ohromné, přesto bledlo před Bronovou hrůznou silou. Tentokrát posloužilo svému účelu a rebelského druida z Pevnosti vyhnalo.

Bremen si povzdychl. Z tak malého vítězství se těšit nemohl. Brama se pomstil, a na tom záleželo. Zničil všechny, kdo proti němu stáli, kdo by se mu postavili, a zpusťoval jejich útočiště. Nyní nebyl nikdo, kdo by ho zastavil, kromě jednoho starého muže a hrstky jeho následovníků.

Snad. Snad.

Došel do knihovny a našel Kahle Reseho. Když ho spatřil, nemohl si pomoci a tiše se rozplakal. Svého starého přítele také přikryl, a pak prošel tajnými dveřmi do místnosti, kde byly ukryté druidské Paměti. Místnost byla až na psací stůl a židle prázdná a prášek, který dal Bremen Kahlemu jako poslední východisko z nouze, ležel roztroušený po podlaze, nyní matný a neživý, jako důkaz, že byl použit k zamýšlenému účelu. Bremen si na okamžik snažil představit Kahleho v těch posledních pár okamžicích jeho života. Nedokázal to. Stačilo vědět, že druidské Paměti jsou v bezpečí. To jeho starému

příteli poslouží jako epitaf.

Pak něco zaslechl, zvuk, který přicházel odněkud hluboko zdola, zvuk tak jemný, že ho vnímal spíš instinktem než ušima. Pospíšil si z místnosti ven, protože cítil, že ať mu byl na Paranoru přidělen jakýkoli čas, už se krátil. Nyní musí najít Eilt Druin. Zjistit, kde je medailon, bylo všechno, co zde zbývalo udělat. Athabaska ho u sebe neměl. Možná mu ho vzali, ale to si Bremen nemyslel. Caerid Lock říkal, že útok přišel v noci a nikdo na něj nebyl připraven. Athabasku nejspíš vytáhli z postele. Neměl čas medailon vzít. Byl zřejmě v jeho komnatách.

Bremen vyšplhal po schodech do úřadovny Nejvyššího druida jako tichý a mlčenlivý duch mezi mrtvými. Připadal si, jako by nic nevážil, jako by byl nehmotný, neskutečný. Byl bezvýznamný blázen, který si hraje s ohněm a nemá žádný lék na popáleniny, které mu to jistě způsobí. Cítil se unavený, ztracený ve svých obavách o svět. Uložil si tak beznadějný úkol — vytvořit kouzlo, ukout talisman, který ho bude obsahovat, najít muže, který“ jím bude vládnout. Jakou šanci má tohle všechno splnit? Jirkou naději?

Dveře do Athabaskových pokojů našel otevřené a opatrně vešel dovnitř. Bez výsledku prohledal police a desku stolu. Pootvíral dveře od skříněk a archivu a nic nenašel. Teď ho naplnil strach, že přišel pozdě i pro medailon a pospíšil si do ložnice Nejvyššího druida.

Tam, položený na nočním stolku, zapomenutý ve spěchu, který přenesl Athabasku z náruče spánku do spání smrti, byl Eilt Druin.

Bremen ho zvedl a prohlédl si ho, aby se ujistil, že je pravý. Leštěný kov se mu zatřpytil ve tváři. Přejel prsty po jeho členitém povrchu s emblémem ruky a hořící pochodně. Pak ho rychle zastrčil do šatu a pospíchal z místnosti pryč. Znovu šel po chodbách a schodištích, stále naslouchal a rozhlížel se, stále byl obezřetný. Tak daleko se dostal, aniž by se s čímkoli setkal. Možná proklouzl kolem něčeho, co tu bylo na stráž, ať to bylo cokoli. Tíše jako myš procházel temnotou kolem mrtvých, kolem stinných zákoutí a těl poházených ve dveřích a na kamenné podlaze. Náhle skrze vysoká vykládaná okna pohledem zachytil bílý rozbřesk na východní obloze. Noc se vytrácela, úsvit byl na dosah. Bremen se zhluboka nadechl zatuchlého vzduchu a zatoužil po vůni a chuti zeleného lesa za hradem.

Došel k hlavnímu schodišti a dal se po něm dolů. Byl uprostřed mezi dvěma patry, když na velkém odpočívadle zachytil pohledem pohyb. Zpomalil, zastavil se a čekal. Pohyb se oddělil ze stínu, byl to nový stín, stín v jiné podobě. To, co se ukázalo, bylo lidské, ale jen zčásti. Paže, nohy, torzo těla a hlava, vše mělo pokryté hustými černými chlupy, tuhými a štětinatými, bylo to celé zkrivené a pokroucené jako pruty ostružin, dlouhé a beztvaré. Mělo to drápy a zuby, které se blyštěly jako ostré konce starých kostí, a oči, v nichž se míhaly karminová a zelená. Ta bytost na něj šeptala, volala, prosila ho a se zjevnou ubohostí mu lichotila.

Breemene, Breemene, Breemene.

Starý muž se rychle ohlédl na horní odpočívadlo, které bylo na širokém otevřeném schodišti také vidět, kde se objevil další tvor — věrný obraz toho prvního, který se plížil ze tmy.

Breemene, Breemene, Breemene.

Oba vstoupili na schodiště, jeden stoupal, druhý scházel dolů. Nevedly odtud žádné dveře, nedalo se jít jinam než nahoru nebo dolů, kolem jednoho, nebo druhého. Došlo mu, že tu na něj čekali. Nechali ho jít si po svém, vzít si co chtěl a pak ho obklíčili. Tak to naplánoval Černý mág, který chtěl vědět, co je tak důležité, že ho to přivedlo zpátky, jaký poklad, jaký kousek kouzla byl tak cenný, že stojí za záchranu. Zjistěte to, nařídil Černý mág, pak to vezměte jeho mrtvole a přineste to mně.

Bremen se podíval na jednoho, pak na druhého. Dříve to byli druidi, nyní se proměnili v nepopsatelná stvoření. Zuřivé a šílené bytosti zbavené své lidskosti a přeměněné tak, aby sloužily jedinému, poslednímu účelu. Bylo těžké je jako druidy litovat, když zradili Pevnost a její obyvatele. Tehdy byli dost svobodní, aby si vybrali.

Ale mají být tři, uvědomil si náhle. Kde je ten třetí?

Varován šestým smyslem, instinkty napjatými do krajnosti, k němu vzhlédl právě ve chvíli, kdy na něj seskakoval ze své skrýše ve výklenku ve zdi schodiště. Uhnul stranou a stvoření dopadlo na schody. Ozval se praskot lámajících se kostí, přesto se nevzdávalo. Vztyčilo se s vyceněnými zuby, mávalo drápy, skuhralo a plivalo a vrhlo se na něj. Bremen jednal instinktivně, a na svou obranu vystřelil druidský oheň, který vytvořil modrý závěs, jenž stvoření pozřel. Ani potom se nezastavilo. Pokračovalo dál hořící, černé chlupy jeho těla plály jako pochodeň a kůže pod nimi se škvářila. Bremen na ně znovu udeřil, nyní už ve strachu, užaslý, že stvoření ještě stojí. To se na něj rozeběhlo, on uhnul, upadl zády na schody a zoufale kopal nohama.

Pak konečně stvůře došly síly. Ztratila oporu a potácela se pryč podél zdi schodiště a jasné plameny v inkoustové černi jejího těla zmizely z dohledu.

Bremen, popálený a s jizvami po drápech příšery, se zapotácel a postavil se na nohy. Druzí dva útočníci se k němu dál přibližovali pomalým, odměřeným krokem, jako kočky, co si hrají s myší. Bremen se pokusil zavolat na svou obranu kouzlo, ale vyčerpán se, když se bránil při prvním útoku. Byl zmatený tou divokostí a použil příliš síly. Nyní už mu nezbývalo téměř nic.

Zdálo se, že stvůry to vědí. Beze strachu se posunovaly směrem k němu a mručely dychtivým očekáváním.

Bremen se postavil zády ke zdi schodiště a díval se, jak se blíží.

V té samé chvíli se Kinson a Mareth tíše plížili chodbami Pevnosti a pátrali po něm. Mrtví leželi všude, ale po starém muži nebylo ani stopy. Kinson začínal být znepokojený, jestli je v Pevnosti nějaké skryté zlo, mohlo by se stát, že najde nejdřív je. Možná je najde dřív než Bremana a Bremen jim bude musel přijít na pomoc. Nebo už mu padl druid za oběť, aniž by to slyšeli? Jdou příliš pozdě?

Nikdy neměl nechat jít Bremana samotného.

Prošli kolem těl druidských stráží, které měly své poslední stanoviště na vrcholku druhého podlaží schodiště Pevnosti

a pokračovali dál. Stále se nic neukazovalo. Schodiště se kroutilo vzhůru do černoty v nekonečném množství schodů. Mareth se tiskla ke zdi a snažila se získat lepší výhled na to, co leželo před nimi. Kinson se stále ohlížel, protože útok čekal zezadu. Tvář a ruce měl zpotené.

Kde je Bremen?

Pak se něco mihlo na odpočívadle hned nad nimi, slabý záblesk světla. Stíny se rozestoupily. Kinson a Mareth ztuhli. Podivný nářek se donesl až k místu, kde stáli.

Breemene, Breemene, Breemene.

Podívali se na sebe a pak opatrně postupovali kupředu.

Na schody nad nimi něco dopadlo, těžice tělo, příliš daleko na to, aby ho viděli. V temnotě vybuchlo modré světlo.

Ozvaly se výkřiky. O vteřinu později se po schodišti přehnalá ohnivá koule a dopadla za ně, ještě živá, zmítaná agónií. Kinson a Mareth zapomněli na opatrnost a vyrazili kupředu. Když stoupali vzhůru, zahlédli Bremena výš na schodišti chyceného mezi dvěma odpornými stvořeními, která se na něj sápara z odpočívadel nahoře a dole. Starý muž byl zkrvavený, popálený a očividně vyčerpaný. Konečky prstů mu žhnuly druidským ohněm, který ale nechtěl vzplanout. Všichni tři se překvapeně otočili, když se objevili Hraničář s dívkou.

„Ne! Zpátky!“ vykřikl Bremen, když je spatřil,

Ale Mareth náhle tryskem vyběhla po schodech na dolní odpočívadlo a překvapeného Kinsona nechala za sebou.

Vztyčila ruce, zešířila roztáhla paže a dlaně obrátila vzhůru, jako by chtěla prosit nebesa o pomoc. Kinson polekaně vydechl a vyrazil za ní. Co to dělá? Stvůra blíž k dívce varovně zasyčela, otočila se a šla proti ní: seskakovala po schodech dolů lehce jako kančík a drápy měla roztažené. Kinson vykřikl. Byl pořád ještě moc daleko!

Pak Mareth prostě vybuchla. Ozvala se velká, dunivá rána, a tlaková vlna mrštila Kinsonem o zeď. Ztratil z očí Mareth. Bremena i stvůry. Na místě, kde Mareth stála, vyšlehl vzhůru modrý plamen rozžhavený dobělá. Zabodl se do první stvůry a roztrhl ji na kusy. Našel tu druhou, tam, kde stála Bremenovi v cestě, a odnesl ji pryč jako vítr listí. Stvůra zděšeně zavřeštěla, než ji pohltil oheň. Rozhořel se dál planul podél zdi a po schodišti.

Kinson si zakryl oči a s námahou se postavil na nohy. Oheň zmizel, v mžiku byl pryč. Chodbu se schodištěm naplňovala hustá mračna kouře. Kinson sstoupil po schodech a na odpočívadle našel zemdlelou Mareth. Zvedl ji a vzal její bezvládné tělo do náruče. Co se s ní stalo? Co to udělala? Byla lehká jako pírkó, drobné rysy její tváře bledé a umazané od sazí, zpotené krátké vlasy jí kryly hlavu a obličej jako helma. Zírala napůl otevřenýma očima. Jejich štěrbinami viděl, že jí zbělaly zorničky. Nahnul se k ní. Nezdálo se, že dýchá. Nemohl jí najít puls.

Náhle se před ním objevil Bremen, zhmotnil se ze závoje kouře, otrhaný a s divokým pohledem „Vem ji odtud!“ vykřikl.

„Ale já myslím, že je...“, zkusil odporovat.

„Rychle. Kinson!“ skočil mu Bremen do řeči. „Jestli ji chceš zachránit, běžte pryč z Hradu! Jděte!“

Kinson se beze slova otočil a pospíchal dolů po schodech. Mareth na rukou, v patách mu vlál Bremen ve svých otrhaných šatech. Klopýtali Pevností, kašlali a kouř je dusil a pálił v očích. Bremen slyšel, jak něco duní v zemi pod nimi. Byl to zvuk něčeho, co se budilo, něčeho velkého a rozzlobeného, něčeho tak obrovského, že si to neuměl ani představit

„Běž!“ vykřikl znovu zbytečně Bremen.

Společně letěli Hraničář a druid kouřem a tmou mrtvého Paranoru vstříc dennímu světlu a životu.

Hledání černého Elfeínu

Kapitola 8

Poté, co se rozloučil s Bremenem, pokračoval Tay Trefenwyd na západ podél Mermidonu, přes hon, které tvořily jižní cíp Dračích štítů. Přišel soumrak a on se na noc utábořil v jejich úkrytu a pak se za svítání znovu vydal na cestu. Nový den byl jasný a klidný, vítr minulé noci zametl zem a slunce oslnivě svítilo. Elf si razil cestu z podhůří na travnaté pláne pod Streleheimem a připravoval se na to, že je přejde. Před sebou viděl pevnost Západní země a za ní zasněžené vrcholky Ostrohu. Do Arborlonu zbýval den cesty a tak šel volným tempem a v mysli se zaobíral vším, co se stalo od chvíle, kdy přišel Bremen na Paranor.

Tay Trefenwyd znal Bremena skoro patnáct let, dokonce déle než Risca. Setkal se s ním na Paranoru předtím, než byl odtud vyhoštěn. Tay právě dorazil z Arborlonu a byl druidským učedníkem. Bremen byl už stár, ale byl tehdy příkřejší povahy a měl také ostřejší jazyk. Bremen se na těch několik dní stal agitátorem, který hořel Pravdami, jež byly pochopitelné jemu, ale nesrozumitelné všem ostatním. Druidi na Paranoru ho propustili za to, že byl právě takový blázen. Kahle Rese a jeden nebo dva další si vážili jeho přátelství a trpělivě naslouchali tomu, co musel říct, ale ostatní druidi spíš většinou hledali způsob, jak se mu vyhnout

Tay nikoli. Od první chvíle, kdy se potkali, byl Tay fascinovaný. Byl tu někdo, kdo věřil, že je důležité — dokonce nutné — dělat víc, než jen mluvit o problémech Čtyřzemí. Nestačilo prostě jednotlivé případy studovat a diskutovat o nich: bylo také důležité nějak v nich jednat. Bremen věřil, že staré způsoby byly lepší, že druidi První rady měli pravdu, když se podíleli na vývoji ras. Neúčast byla chybou, kterou měli všichni draze zaplatit. Tay pochopil a uvěřil. Tak jako Bremen studoval staré tradice, způsoby bytosti z mýtu a používání kouzla ve světě před Velkými válkami. Tak jako Bremen přijal že jednou zničená síla je dvakrát tak smrtící a že rebelský druid Brona žil v jiné podobě a znovu se vrátí, aby zpustošil Čtyři země. Byl to nepopulární a nebezpečný výhled a nakonec stál Bremena jeho místo mezi druidy. Ale než k tomu došlo, udělal z Taye svého spojence. Mezi těmi dvěma se ihned utvořilo pouto a ten starší si vzal mladšího za žáka. Tay splnil úkoly a dokončil studia, které mu uložila Rada a starší, ale svůj volný čas a entuziasmus si šetřil téměř výhradně pro Bremena. I když byli od útlého věku vystaveni vlastní historii a tradicím jejich rasy, pár z elfů na Paranoru kteří složili druidský slib, byli stejně jako Tay nakloněni možnostem, které Bremen navrhoval. Naproti tomu

jich jen par bylo stejně talentovaných. Tay si začal osvojovat své čarodějné umění ještě předtím, než, přišel na Paranor, ale pod Bremenovým vedením postupoval tak rychle, že se mu brzy kromě jeho učitele nikdo nevyrovnal. Dokonce ani Risca po svém příjezdu nikdy nedosáhl úrovně, na kterou se dostal Tay, snad proto, že byl příliš svázaný svým bojovým uměním na to, aby se plně oddal myšlence, že kouzlo je mnohem mocnější zbraň.

Těch prvních pět let bylo pro mladého elfa vzrušujících a jeho myšlení bylo neodvolatelně zformováno tím, co se naučil. Většinu dovedností, které studiem ovládl, a znalostí, jež získal, tajil, protože ho k tomu donutil druidský zákaz zabývat se použitím kouzla individuálně, a nějakou předmětem abstraktního studia. Bremen považoval zákaz za bláhový a zavádějící, ale byl vždy v menšině, a na Paranoru vše ovládala rozhodnutí Rady. A tak Tay soukromě studoval tradice, o které se s ním byl Bremen ochoten dělit, držel si je v srdci a skrýval před zraky ostatních. Když Bremena vyhnali a on se rozhodl jít na západ k elfům, aby tam pokračoval ve svém studiu. Tay ho požádal, že by chtěl také jít. Ale Bremen řekl ne, nikoli aby mu to zakázal, ale aby si to znovu nechal projít hlavou. Risca byl podobného názoru, ale starý muž tvrdil, že oba mají důležitější úkoly. Zůstaňte na Paranoru a buďte mýma očima a ušima. Pracujte na tom, abyste si zdokonalili své dovednosti a přesvědčili ostatní o tom, že nebezpečí, před kterým varuji, je skutečné. Až bude váš čas k odchodu, vrátím se pro vás.

Tak také před pěti dny udělal — a Tay, Risca a mladá léčitelka Mareth včas unikli. Ale ostatní, všichni ti, které se snažil přesvědčit, všichni ti, kdo pochybovali a pohrdali, nejspíš ne. Tay to samozřejmě nevěděl jistě, ale v srdci cítil, že víze, o níž jim Bremen vyprávěl, se už udala. Bude pár dní trvat, než si elfové tuhle pravdu ověří, ale Tay věřil, že druidi už nejsou.

Ať tak nebo tak, odchod s Bremenem byl symbolem konce jeho působení na Paranoru. Ať jsou druidi mrtvi nebo naživu, on už se teď nevrátí. Jeho místo bylo venku ve světě, kde dělal ty věci, o nichž Bremen tvrdil, že se musí udělat, pokud mají rasy přežít. Černý mág vyšel z úkrytu, odhalil se těm, kdo se dívali očima a cítili svými instinkty, a postupoval na jih. Severní zem a trollové už byli jeho a nyní se pokusí podrobit si další rasy. A tak se s každým z nich — Bremenem, Riscou, Mareth, Kinsonem Ravenlockem a jím samotným — musí počítat. Každý musí stát pevně a bojovat na místě, které mu bylo svěeno.

Jemu náležela Západní zem, jeho domov. Vracel se poprvé po téměř pěti letech. Jeho rodiče zestárlí. Jeho mladší bratr se oženil a přestěhoval se do Sarandanonu. Jeho sestře se narodilo drahé dítě. Život se za dobu, co byl pryč, změnil a on se vrátí do jiného světa, než z jakého odešel. O co víc, přinese do něj změnu, vedle které bude všechno, co se během jeho nepřítomnosti stalo, vypadat bezvýznamně. Byl to začátek změn pro všechny země a bylo mnoho lidí, kteří je neuvítají rádi. Ani on nebude přijat vřele, až se ukáže, proč přichází. Bude muset pohupovat opatrně. Bude musel pečlivě vybrat přátele a terén.

A je y tom byl Tay Trefenwyd dobrý. Byl to přívětivý a klidný muž, který se vždy zajímal o problémy ostatních a vždy udělal, co bylo v jeho silách, aby jim pomohl. Nebyl ani konfliktní jako Risca, ani tvrdohlavý jako Bremen. Když byl na Paranoru, byl nepokrytě oblíben, i přes svůj spolek s těmi dvěma druhými. Taye ovládala silná víra a nezměnná etika, ale nestavěl se jako příklad pro ostatní, jakým být. Tay bral lidi takové, jací byli, bral si z nich, co bylo dobré, a snažil se to využít. Ani Athabaska se s Tayem nepřel, když v něm viděl to, co, jak doufal, bylo skryto i v jeho nejmrzutějších přátelích. Tayovy velké ruce byly silné jako z oceli, ale srdce měl dobré. Nikdo nikdy nepokládal omylem jeho laskavost za slabost a Tay nikdy nikoho nenechal plést si to první s tím druhým. Tay věděl, kdy si má hájit své a kdy ustoupit. Byl v první řadě prostředníkem a mužem kompromisu a ve dnech, které ho čekaly, bude tyhle dovednosti potřeboval. Prošel si seznam toho, co musí vyřídit, každou položku zvlášť, jednu po druhé.

Musí přesvědčit svého krále, Courtanna Ballindarrocha, aby zahájil pátrání po Černém Elfeinu.

Musí přesvědčit svého krále, aby poslal svou armádu na pomoc trpaslíkům.

Musí ho přesvědčit, že se má ve Čtyřech zemích udát změna takovými okolnostmi a událostmi, které by je jednou provždy a neodvolatelně mohly změnit.

Kráčel travnatými pláněmi a přemýšlel o tom, co všechno tohle znamená, namířeno měl na sever a západ vstříc lesům, které lemovaly východní cíp jeho země, klidně se usmíval a hvízdal si. Ještě nevěděl, jak to všechno udělá, ale to nevadilo. Přijde na to. Bremen na něj spoléhal. Tay neměl v úmyslu ho zklamat.

Den se vykradl pryč a slunce se posunulo na západ do vzdálených hor a zmizelo. Tay za sebou nechal Mernidon na kraji lesu Západní země pod Pykonem a obrátil se k severu. Protože byla noc a on už na planinách dobře neviděl, pokračoval dál pod úkrytem stromů Radily mu jeho dovednosti druida. Tay byl elementarista, studoval způsoby, jimiž kouzlo společně s vědou vytvářelo rovnováhu základních částí jeho světa — země, vzduchu, ohně a vody. Vyvinul si pochopení pro jejich symbiózu, pro cesty, kterými se navzájem spojovaly, pro způsoby, jimiž společně udržovaly další život a způsoby, kterými se navzájem chránily, když byla nějaká v ohrožení. Tay si osvojil pravidla, jak vyměnit jedno za druhé, jak použít jedno ke zničení jiného, jak použít něco, aby se zrodilo druhé. Jeho talent rostl a on se stal odborníkem. Ze základních částí svého světa mohl vyčistit pohyb a zjistit přítomnost něčeho cizího. Uměl číst myšlenky. V podstatě mohl měnit minulost a předpovídat budoucnost. To nebylo to samé, jako viděl nějaké obrazy. Nemělo to spojitost s mrtvými nebo s duchy. Oproti tomu se to poutalo k zákonům země, k žílám, kterými v zemi proudila síla a které spojovaly všechno dohromady vzájemnosti akce a reakce, příčiny a důsledku, výběru a souvislosti. Kámen hosený do klidného rybníka dělal na hladině kola. Stejně tak všechno, co se událo ve snaze změnit rovnováhu světa, lhotejno, jak nepatrné to bylo, vyústilo ve změnu. Tay se naučil v těch změnách číst a vytušit, co znamenají.

A tak nyní, když šel stínem nočního lesa, četl ze směru větru a pachů, které se stále držely mezi stromy, i z chvění země, že tudy o něco dřív prošla velká skupina gnómů a teď čeká někde vpředu. Cítil jejich přítomnost tím silněji, čím dál šel. Dal se víc mezi stromy, snažil se je uslyšet, pravidelně se shýbal, aby se dotkl země a pokusil se tak najít v ní jejich přetrvávající tělesné teplo. Kouzlo, které mu pomáhalo, mu lehounce proudilo z hrudi do konečku prstu.

Pak zpomalil a zastavil se, protože ucítil něco nového. Byl úplně zticha a čekal. Uvnitř se mu usadil chlad, neomylně

varování, že to, co cítil, se blíží. Za okamžik se to objevilo na obloze nad ním, bylo to vidět v mezerách mezi korunami stromů a byl to jeden z lebkonošů, kteří sloužili Černému mágovi. Vznášel se vysoko a pomalu na sametovém pozadí a slídl, ačkoliv po ničem konkrétním. Tay se nehýbal z místa, odolal přirozenému instinktu utéct a držel se v klidu, aby ho ten druhý neobjevil. Lebkonoš opsal knih a vrátil se a jeho okřídlené tělo viselo pod hvězdami. Tay začal pomaleji dýchat a zpomalil i tep srdce. Ztratil se v klidné temnotě lesa.

Nakonec okřídlená bytost odletěla dál, na sever. To aby se přidala k těm, kterým velí, vysvětlil si Tay. Nebylo to dobré znamení, že přísluhovači Černého mága byli tak hluboko na jihu a odvažovali se dráždit království elfů. Posilovalo to pravděpodobnost, že druidi už nejsou považováni za hrozbu. Bylo z toho patrné, že dlouho očekávaná invaze Černého mága je na dosah.

Zhluboka se nadechl a zadržel dech. Co když se Bremen mylil a invaze neměla být namířena na trpaslíky, ale na elfy? Když šel dál, dumal nad tím a stále pátral po gnómech. Našel je o dvacet minut později na kraji Dreyského lesa. V táboře nebyly žádné ohně a stráže stály na každém kroku. Nahoře kroužil lebkonoš. Byla to nějaká přepadová skupina, ale Tay si neuměl představit, koho stíhá. Blízko travnatých plání se toho až na pár osamělých usedlostí moc přepadat nedalo a o ně se vetřelci asi jen stěží zajímali. Přesto bylo zneklidňující najít gnómy z Východní země, a o to víc lebkonoše, tak daleko na západě a tak blízko Arborlonu. Postupoval dál, dokud je zřetelně neviděl. Když pochopil, že nic podstatnějšího asi nezjistí, vrátil se ve svých stopách do bezpečné vzdálenosti. Našel osamocenou skupinku jedlí, vlezl si do úkrytu pod jejich větvemi a usnul.

Když se probudil, bylo ráno a gnómové byli pryč. Pečlivě se po nich ze svého úkrytu rozhlížel, pak vylezl ven a šel do jejich tábora. Jejich stopy vedly na západ do Dreyského lesa. Lebkonoš odešel s nimi.

Uvažoval, že by se vydal za nimi, ale rozmyslel si to. V tu chvíli toho měl dost na práci i bez toho, aby si přidával něco navíc. Kromě toho, tam, kde byla jedna přepadová skupina, byly nejspíš i další a bylo důležité co nejrychleji před jejich přítomností varovat elfy.

Tay pokračoval na sever, držel se mezi stromy a dlouhými kroky krátil vzdálenost, která ho dělila od cíle. Ještě nebylo poledne, když došel do dlouhého a širokého Rhenského údolí a dal se jím dál na západ. Rhenn byl branou do Arborlonu a na západ a elfové budou na jeho druhém konci na stráži. Východní cíp byl jako pohostinný travnatý koberec natažený mezi dvěma hřbety nízkého podhůří. Ale údolí se rychle zužovalo a jeho dno se zdvihalo vzhůru a hory rostly do strmých útesů. Než došel na drahý konec, díval se jakoby mezi čelisti svěráku. Rhenn poskytoval elfům přirozenou obranu proti armádě, která by se blížila odkudkoli z východu. Protože lesy byly husté a hornatý terén se táhl od severu k jihu, byl Rhenn jedinou cestou dovnitř nebo ven ze Západní země pro jakoukoli velkou sílu.

Samozřejmě byl elfy vždy střežen a Tay věděl, že se s nimi setká. Nemusel čekat dlouho. Nebyl ani v půli zeleného údolí, když se z průsmyku nahoře přihnali vstříc elfští jezdci, a když se blížili, poznali ho a výkřiky to dali najevo. Jezdci ho znali a byl vřele přivítán. Dali mu koně a vzali ho průsmykem nahoru do elfského tábora, odkud velitel hlídek poslal do Arborlonu zprávu o jeho příchodu. Řekl veliteli o přepadové jednotce, zmínil se o skřetech, ale o lebkonoši ne, raději si informaci šetřil pro Ballindarrocha. Velitel o gnómech žádné hlášení nedostal a okamžitě vyslal jezdce na jih na průzkum. Pak poručil Tayovi jít a pít, a když jedl, posadil se s ním ke stolu a odpovídal na jeho dotazy o Arborlonu, popisoval mu současnou situaci a vyprávěl mu o událostech, na něž se ptal.

Jejich rozhovor byl neformální a rychle uběhl. Povídalo se o přesunech trollů ve Streleheimu, ale nebylo to nic jistého. Nebyly žádné zprávy, že by tak hluboko na jihu někdo něco takového pozoroval. Vyhýbali se zmínkám o čemkoli spojeném s Černým mágem a Paranorem. Když dojedl, požádal, zda může pokračovat v cestě. Velitel mu poskytl koně a dvoučlenný doprovod. To první přijal, druhé odmítl a znovu se vydal kupředu.

Jel z údolí směrem k Arborlonu, ztracený ve svých myšlenkách. Duchové a stíny. Černý mág byl prchavý jako kouř. Ale Tay viděl lebkonoše a skřety a Bremen viděl Černého mága v jeho útočišti v Severní zemi a všichni byli dost skuteční. Bremen se zdál být jistý v tom, co se stane, takže nyní bylo na Tayovi, aby přesvědčil elfy, že to tak je. Cesta, po níž, jel, se pravidelně vlnila lesy Západní země, vyhýbala se místům se starým, hustým porostem, míjela malá jezírka a běžela podél klikatých pramenu, zdvihala se a zase klesala podle krajiny, kterou vedla. Sluneční svět prosvěcoval lesem, lemoval kmeny stromu a míhal se mezi místy porostlými divokými květinami: jeho světelné prsty sahaly až do stínu.

Vítaly Taye zpátky doma. Elf v odpověď setřásl svůj plášť a cítil, jak na jeho široká ramena padá teplá sluneční pokrývka.

Cestou potkal další poutníky, muže a ženy na cestě domu nebo do jiné vesnice, kupce a řemeslníky, cestující někam za prací. Někteří kývli nebo zamávali na pozdrav; někteří ho prostě jen minuli. Ale byli to sami elfové a on už dlouho nebyl na místě, kde by byli všichni jeho lidé. Teď mu to připadalo zvláštní — tolik lidí jako on a žádní jiní.

Blížil se k Arborlonu v loudavých hodinách půli odpoledne, horko pozdně jarního dne bylo těžké a drželo se i v jinak chladném lese, když se před ním objevil jezdec. Neznámý vyjel ze třpytivého světla na hřebenu svahu a tryskem se k němu pustil, až se mu rozevlál plášť i vlasy. Jednou rukou energicky mával a ticho prořízl divoký výkřik na pozdrav. Tay ho ihned poznal. Po tváři se mu roztáhl široký úsměv a také mu dychtivě zamával a pobídl ostruhami koně. Ti dva se setkali v mraku rozvířeného prachu, když přitáhli koním uzdu a seskočili dolů a hnali se k sobě, aby jeden druhého objali.

„Tay Trefenwyd, jestli mě zrak nešálí!“

Nově přichodí ovinul ruce kolem vysokého, hubeného Taye a zdvihl ho jako dítě, houpal s ním sem a tam a pak ho s povzdechem pustil dolu.

„Stíny!“ burácel. „Určitě jsi nedělal nic jiného než jedl, když jsi byl pryč! Jsi těžký jako kůň!“

Tay stiskl ruku svého nejlepšího přítele. „Já nejsem ten, kdo ztěžkl! To ty jsi zeslábl! Povalečí!“

Druhý mu v odpověď stiskl ruku ještě silněji. „Ať tak anebo tak, vítejte doma. Chyběl jsi mi!“

Tay udělal krok zpátky, aby si ho dobře a dlouze prohlédl. Tak jako všechny ty, které nechal v Arborlonu, ani Jerle Shannaru pět let neviděl. Věděl, že jerle mu chyběl nejvíc, dokonce víc než členové jeho rodiny. Protože tohle byl jeho dávný přítel, jeho stálý společník, když jako kluci vyrůstali v Západní zemi, jediný člověk, kterému mohl říci všechno, jediný, kterému mohl svěřit život. Pouto se mezi nimi vytvořilo brzy a vydrželo i deset let, kdy žili každý jinde. Tay na Paranoru a Jerle zůstal, coby první bratranec Courtanna Ballindarrocha, od narození předurčený pro službu trůnu. Jerle Shannara byl rozený válečník. Na elfa byl fyzicky impozantní, velký se silnými údy, s kočičími reflexy, které neodpovídaly jeho vzrůstu a instinkty bojovníka. Už téměř od chvíle, kdy se naučil chodit, cvičil se zbraněmi a uchracovalo ho vzrušení a výzva bitvy. Ale bylo toho na něm mnohem víc než jen síla a velikost. Byl rychlý. Byl mazaný. Byl to houževnatý protivník. Měl úžasný smysl pro práci. Nikdy od sebe neočekával méně než to nejlepší, co musel nabídnout, nehledě na důležitost toho kterého úkolu, nehledě na to, jestli ho někdo viděl. Ale ze všeho nejdůležitější bylo, že jerle Shannara se nebál. Buď to měl v krvi, nebo to získal, když vyrůstal, snad z obojího trochu, ale Tay nikdy neviděl svého přítele před něčím couvnout.

Jsmu zvláštní pár, říkal si. Oba byli stejně velcí a vypadali podobně, oba byli větší než bylo běžné, světlavé a s dlouhými údy a oba za sebou měli velké očekávání ze strany jejich rodin, ale přesto byli každý úplně jiný. Tay byl klidný a vždycky, když šlo do tuhého, hledal kompromis; Jerle byl vznětlivý a chtěl se hned s každým měřit a byl šileně neochotný v jakémkoli sporu ustoupit. Tay byl koutník, lákaly ho těžké otázky a složité hádanky, které vyžadovaly a mátl. Jerle byl silák, který dává přednost výzvě sportu a boje a spoléhá na rychlé odpovědi a intuici. Tay vždycky věděl, že chce odejít a studovat s druidy na Paranoru: Jerle vždycky věděl, že se chce stát Kapitánem Královské gardy, elitní jednotky elfích stopařů, kteří chránili krále a jeho rodinu. Každý byl jiná osobnost s jinými plány a cíli, přesto je něco z toho, kdo a co byli, poutalo k sobě stejně pevně jako krev či řízení osudu.

„Tak jsi zpátky.“ prohlásil Jerle, pustil Tayovi ruku a poodstoupil. Mohutnou rukou si projel své kudrnaté světlé vlasy a rozpustile se na přítele usmál. „Konečně ses zase vrátil ke svým smyslům? Jak dlouho zůstaneš?“

„Nevím. Ale zpátky na Paranor se nevrátím. Věci se změnily.“

Úsměv toho druhého se poněkud zakalil. „Skutečně? Pověz mi o tom.“

„Hned. Ale nech mě to udělat po svém. Jsem tu z konkrétního důvodu. Poslal mě Bremen.“

„Pak to musí být skutečně vážné.“ Jerle druida znal z doby, kdy byl v Arborlonu. Odmlčel se, „Má to co dělal s tou stvůrou, které říkají Černý mág?“

„Vždycky ti to pálí rychle. Ano, má. Je na pochodu na jih se svou armádou, aby napadl trpaslíky. Věděl jsi o tom?“

„Povídá se o přesunech trollů na Streleheimu. Mysleli jsme si, že půjdou na západ proti nám.“

„Trpaslíci první, pak vy. Poslali mě, abych přemluvil Courtanna Ballindarrocha k vyslání elfů na pomoc. Myslím, že budu potřebovat pomoc.“

Jerle Shannara sáhl po otěžích svého koně. „Pojďme z hlavní cesty a posadíme se někde ve stínu, tam si popovídáme. Nebude ti vadit, když hned nebudeme pokračovat do města?“

„Raději bych si nejdřív promluvil s tebou o samotě.“

„Dobře. Pokaždé, když tě vidím, vypadáš spíš jako tvá sestra.“

Odvedli koně mezi stromy a přivázali je k malému jasanu. „To je kompliment, rozumíš.“

„Ano.“ Tay se usmál. „Jak se má?“

„Šťastná, usazená, spokojená s rodinou.“ Jerle mu věnoval vážný pohled. „Koneckonců, má se beze mě dobře.“

„Kira pro tebe nikdy nebyla. Viš to stejně jako já. Podívej se, jak žiješ. Co bys v jejím životě dělal? Co by ona dělala ve tvém? Nemáte společného nic než dětství.“

Jerle si odfrkl. „To platí i o nás a přesto jsme si pořád blízcí.“

„Blízcí neznamená manželé. A to je ten rozdíl.“

Tay se usadil na trávu a dlouhé nohy si složil před sebe. Jerle si sedl na pařez ohlazený časem a počasím a podíval se na své boty, jako by je nikdy předtím neviděl. Jeho dohněda opálené ruce byly poseté bílými jizvami a malými červenými rankami a škrábanci. Tay si nevzpomínal, že by někdy vypadal jinak.

„Jsi pořád Kapitánem Královské gardy?“ zeptal se přítele.

Jerle zakroutil hlavou. „Považují mě teď na to za příliš důležitého. Jsem Courtannův hlavní poradce pro otázky armády. De facto jeho generál, který do toho mluví opravdovým generálům. Ne že by to teď tak vadilo, když nejsme s nikým ve válce. Ale myslím, že to by se mohlo změnit, ne?“

„Bremen věří, že Černý mág se pokusí podrobit si ostatní rasy, začne s trpaslíky a bude pokračovat dál. Armáda trollů je silná. Pokud se rasy nespojí, aby se jí postavily, budou jedna po druhé rozdraceny.“

„Ale druidi nedopustí, aby k tomu došlo. Jsou sice už na umření — bez urážky. Tayi — ale tohle je nenechá klidnými.“

„Bremen si myslí, že Paranor padl a druidi byli zničeni.“

Jerle Shannara se trochu napřiml a ústa se mu v reakci na tu zprávu stáhla. „Kdy se to stalo? O ničem jsme neslyšeli.“

„Maximálně před jedním, dvěma dny. Bremen se vrátil na Paranor, aby se o tom přesvědčil, ale mě poslal do Arborlonu, takže to nevím určitě. Pomohlo by, kdybys poslal někoho, aby se podíval, jestli je to Pravda, dřív, než budu mluvit s králem. Někoho spolehlivého.“

„Udělám to.“ Ten druhý pomalu zakroutil hlavou. „Všichni druidi mrtví? Všichni?“

„Všichni kromě Bremena, mě, trpaslíka jménem Risca a mladé ženy ze Storlocku, která je v učen. Odešli jsme z Paranoru společně před tím útokem. Možná někdo unikl později.“

Jerle se na něj ostře podíval. „Takže ty ses vrátil, abys nás varoval, abys nám řekl o pádu Paranoru a požádal nás o pomoc proti Černému mágovi a jeho armádě trollů?“

„A jedna věc navíc. Jedna velmi důležitá věc. V ní potřebuji tvou pomoc nejvíc, Jerle. Je to Černý Elfein, velmi mocné kouzlo. Tenhle Elfein je mnohem nebezpečnější než všechny ostatní a od dob mýtu byl schovaný. Bremen zjistil, kde

by bylo možné ho najít, ale Černý mág a jeho stvůry po něm pátrají také. Musíme ho najít první. Mám v úmyslu požádat krále, aby vyslal výpravu. Ale možná bude více nakloněný té žádosti vyhovět, když přijde od tebe.“

Jerle mocně zavyl smíchy. „Tohle si myslíš? Že mohu pomoci? Být tebou, nestál bych teď blízko mě! V poslední době jsem Courtannovi jednou nebo dvakrát šlápl na paty a nemyslím, že má o mě momentálně valné mínění. Ano, hodně se mu líbí moje rady o pohybu jednotek a obranné strategii, ale tím to také končí.“ Jeho smích utichl a on si protřel oči. „Ach ano. Udělám co budu moci.“ Uchichl se. „S tebou je život zajímavý. Tayi. Vždycky byl.“

Tay se usmál. „Život sám je zajímavý.“

Jerle Shannara se k němu natáhl, ještě jednou si podali ruce a tentokrát si je dlouho tiskli. Tay cítil velkou sílu toho druhého a zdálo se, jako by z ní mohl vzít něco svého.

Pořád držel přítele za ruku, vstal a vytáhl ho s sebou. „Raději bychom měli jet.“ navrhl.

Ten drahý kývl a úsměv, který mu věnoval, byl široký, důvěrný a lišácký. „Ty a já. Tayi.“ řekl. „My dva, tak jako dřív. Tohle bude psina.“

Myslel tím samozřejmě něco úplně jiného, ale Tay Trefenwyd se domníval, že rozumí.

Kapitola 9

Poté, co přijel do Arborlonu, trávil Tay čas návštěvami rodiny a přátel a zatím netrpělivě čekal na zprávu od Jerle Shannary, která měla potvrdit pád Paranoru a druidů. Když se loučili, jeho přítel ho znovu ujistil, že ihned někoho pošle, aby zjistil, zda se Bremenovo podezření zakládá na pravdě. Až se udělá tohle, přichystá se setkání s Courtannem Ballindarrochem a Nejvyšší elfí radou. Tay dostane šanci požádat o pomoc pro trpaslíky a při pátrání po Černém Elfeinu. Jerle slíbil, že bude stát při něm. Prozatím nebude o té věci žádný z nich víc hovořit.

To bylo pro Taye, který si pamatoval naléhavost, s níž ho Bremen žádal vyhledat Ballindarrochovu pomoc, těžké. Hlas starého muže se šeptem ozýval ze zvuku podrážek na šterkové cestě, v hlasech cizinců, které neviděl, dokonce i ve snech. Ale Bremen se neobjevil, ani neposlal zprávu, a Tay věděl, že nezíská nic, pokud promluví předtím, než zjistí, v jakém stavu se Paranor nachází. Formální zpráva o Ballindarrochově potěšení z jeho návratu k němu dorazila téměř ihned, ale nedoprovázel ji žádný příkaz objevit se před králem nebo Nejvyšší radou. Všichni se kromě Jerleho Shannary domnívali, že jeho návrat do Arborlonu neměl jiný důvod než návštěvu rodiny a přátel.

Tay se ubytoval v domě rodičů, kteří byli oba už staří a jejich hlavní starostí byly ubíhající dny a blaho jejich dětí. Rodiče se ho ptali na život na Paranoru, ale brzy je to unavilo a netlačili na něj, aby ve svých odpovědích zabíhal do detailů. O Černém mágovi a lebkonoších nevěděli nic. O armádě trollů zaslechli jen nějaké řeči. Žili v malé chatě na okraji Zahrad života u Koledy a dny trávili prací na jejich malé zahrádce, nebo každý po svém, otec maloval a matka tkala. Při práci si s ním povídali, střídavě se ho ptali a jak byli ponorem do toho, co zrovna dělali, poslouchali jen na půl ucha. Byli malí, křehcí, ztráceli se mu před očima a připomínali mu tím pomíjivost jeho vlastního života.

Tayův bratr s rodinou žili v Sarandanonu, na míle na jihozápad, a tak se o nich Tay snažil dozvědět co nejvíc od rodičů. Nikdy si nebyl s bratrem příliš blízky a už víc než osm let se neviděli, ale poslušně naslouchal a rád slyšel, že bratr se má dobře a jde mu farmaření.

S jeho sestrou Kirou to bylo něco jiného. Bydlela v Arborlonu a navštívil ji první den, co byl doma, a našel ji, jak zápasí s oblékáním svého nejmenšího dítěte, s tváří stále mladou a svěží, energii pořád na rozdávání, se stále vřelým a odzbrojujícím úsměvem. Uvítala ho se smíchem, vrhla se mu do náruče a objímala ho, až si myslel, že ho rozmačká. Vzala ho do kuchyně a dala mu studené pivo, posadila se s ním na starou lavici a zároveň se ho ptala na jeho život a povídala mu o svém. Pověděli si o svých starostech o rodiče, zavzpomínali na dětství a než se naděli, byla tma. Sešli se znovu druhý den a společně s Kiřiným manželem a dětmi šli na piknik do lesů u Zpívající řeky. Kira se ho zeptala, jestli už se viděl s Jerlem Shannarou, pak už se o něm nezmínila. Hodiny ubíhaly a Tay by málem zapomněl, že se domů vrátil z nějakého jiného důvodu. Děti si s ním hrály; nakonec je to unavilo a sedly si na břeh potoka a nohama šplouchaly v chladné vodě, zatímco on si s jejich rodiči povídal o tom, jak se svát mění. Jeho švagr vyráběl zboží z kůže a pravidelně obchodoval s ostatními rasami. Už své kupce neposílal do Severní země, když národy tam byly nyní podrobeny a spojeny v jeden. Říkal, že jdou zvěsti o bytostech zla, okřídlených stvůrách a temných stínech, potvorách krutých k lidem i elfům. Tay poslouchal, přikývl a potvrdil, že ty zvěsti také slyšel. Když mluvil, snažil se nedívat se moc na Kiru. Nechtěl, aby viděla, co se mu odráží v očích.

Navštívil také staré přátele, z nichž někteří byli ještě skoro děti, když je viděl naposled. S některými si byl kdysi blízký. Oni se ale vydali jinými cestami a došli příliš daleko: než aby se ohlédlí zpátky. Nebo to byl možná on, kdo došel příliš daleko. Teď si byli cizí, ne v tom, jak vypadali, nebo jak jim zněly hlasy, protože to všechno bylo stále dobře známé, ale v tom, co si kdysi vybrali a co určilo jejich životy. Neměli společného nic než vzpomínky na to, co bylo. Bylo to smutné, ale nepřekvapilo ho to. Čas s sebou vzal jejich závazky a uvolnil pouta. Přátelství se omezila na historky z minulosti a nejasné přísliby do budoucna, ale ani jedno nebylo dost silné, aby vrátilo to, co bylo dřív. Ale to je život — vede tě různými cestami, dokud nezjistíš, že jsi sám.

I Arborlon mu připadal divný, ale ne tak, jak by čekal. Svým vzhledem byl stejný, prostě vesnice, která vyrostla v město, a to se plně vzrušení a očekávání stalo křížovatkou Západní země. Dvacet let neustálého růstu z něj udělalo největší a nejdůležitější město v severní půli známého světa. Výsledek Velkých válek neodvolatelně změnil roli lidu elfů v budoucnosti Čtyřzemí, a když upadla Jižní země a s ní i její silný vliv, stali se postupně Arborlon a elfové víc a víc důležitými. Ale zatímco město a jeho okolí byly Tayovi známé dokonce po tak dlouhém odloučení a sporadických návštěvách, nemohl se zbavit pocitu, že už sem nepatří. Nyní už to nebyl jeho domov: nebyl jím ani po větší část těch patnácti let a bylo příliš pozdě to měnit. I pokud byl zničen Paranor a druidi nenávratně pryč, nebyl si jistý, jestli by se sem ještě vrátil. Arborlon byla část jeho minulosti, které nějak odrostl. Byl tu cizí, ať se jak chtěl snažil přesvědčit se o opaku, a když se snažil znovu sem zapadnout, cítil se trapně.

Jak rychle všechno uteče, když nedáváš pozor, myslel si mnohokrát v prvních dnech, kdy byl zpátky. Jak rychle se život mění.

Čtvrtý den po návratu za ním v pozdním odpoledni přišel Jerle Shannara ve společnosti Preiy Starle. Tay se s Preiou zatím nesetkal, ačkoliv o ní už několikrát přemýšlel. Byla to jednoznačně nejvíce okouzující žena, kterou kdy potkal, a kdyby nebyla odjakživa zamilovaná do Jerleho, ale do Taye, možná by kvůli ní změnil svůj život. Byla krásná, s drobnými, dokonalými rysy, skořicovými vlasy a stejnými očima, tmavým odstínem kůže, který zářil jako vodní hladina zalitá sluncem a s tělem, které se rýsovalo a vlnilo s kočičím šarmem a lehkostí. Tohle byla Preia na první pohled, ale nic to o ní nevypovídalo. Preia byla stejný válečník jako Jerle, vycvičená jako stopař a ve svém řemesle se vyzнала lépe než kdokoli jiný, koho Tay znal, vždycky byla houževnatá, připravená a spolehlivá jako nový východ slunce. Uměla vystopovat lasičku v bažinách. Uměla určit velikost, počet a pohlaví koz ve stádu, které šly přes skaly. Byla schopná žít týdny v divočině jen z toho, co tam našla. Opovrhovala způsobem života, který si vybrala většina elfích žen a zřekla se pohodlí domova a společnosti manžela a dětí. Preia tomu všemu byla vzdálená. Jednou Tayovi řekla, že je šťastná tak, jak žije. Ty ostatní věci přijdou, až na ně bude připravený Jerle. Do té doby počká.

Co se Jerleho týkalo, byl by schopen nechat ji jít. Tay si myslel, že on k ní necítí to samé. Svým způsobem ji miloval, ale byla to Kira, koho miloval nejdříve a nejvíce a i po těch letech na to nemohl zapomenout. Preia to musela vědět — byla moc bystrá na to, aby jí to uniklo — ale nikdy nic neřekla. Tay čekal, že se od jeho poslední návštěvy jejich vztah změní, ale nezdálo se. V hovoru s Jerlem nepadla o Preie zmínka. Preia stála za branami pevnosti soběstačnosti a nezávislosti, kterou kolem sebe Jerle Shannara vztyčil, a čekala, až, bude moci dovnitř.

Přicházela k Tayovi s úsměvem, když vzhledl od map Západní země, které studoval u malého stolku v zahradě rodičů. Vstal, aby se s ní přivítal. Když ji spatřil a naklonil se k ní, aby ho mohla na uvítanou obejmout a políbit, sevřelo se mu hrdlo.

„Vypadáš dobře. Tayi.“ pozdravila ho a ustoupila, aby si ho prohlédla pozorněji a ruce mu lehce položila na paže.

„Teď, když tě vidím, ještě líp.“ odpověděl Tay a smělost jeho odpovědi ho překvapila.

Preia a Jerle ho vzali z domu ke Koledě, kde si mohli pohovořit v soukromí. Sedli si na kraji Zahrad života a hleděli přes sráz na vrcholky stromů za Zpívající řekou. Jerle vybral kruhovou lavičku, která jim dovolovala být jeden k druhému otočeny tváří a nenechat se rušit kolemjdoucími. Od chvíle, co přišel pro Taye, neřekl skoro nic, měl dlouhý a roztržitý pohled a teď se poprvé na Taye podíval zpřímá.

„Bremen měl pravdu.“, řekl. „Paranor padl. Všichni druidi na něm jsou mrtví. Jestli unikl někdo kromě těch, co odešli s tebou, skrývá se.“

Tay na něj zíral a nechal na sebe dopadnout tíhu té zprávy, pak pohlédl na Preiu. V její tváři nebylo ani stopy po překvapení. Už to věděla.

„Tys poslal Preiu na Paranor?“ rychle se zeptal a najednou mu došlo, proč také přišla.

„Koho lepšího?“ zeptal se věcně Jerle. A měl Pravdu. Tay ho požádal, aby poslal někoho spolehlivého, a nikdo nebyl spolehlivější než Preia. Ale byl to nebezpečný úkol, v němž jeden riskoval, a Tay by poslal někoho jiného. Uvědomil si, že to jen zvýraznilo rozdíl v tom, co k Preie cítili. Neznamenal to však, že jeho city by to dělalo ušlechtilější.

„Řekni mu, cos viděla,“ pobídl ji tiše Jerle.

Obrátila se tváří k Tayovi a její měděné oči se na něj klidně dívaly a dodávaly mu jistotu. „Bez problému jsem přešla Streleheim. Byli tam trollové, ale po gnómech nebo lebkonošovi, které jsi viděl, ani památky. Druhého dne za svítání jsem vešla do Dračích štítů a dala se rovnou k Hradu. Brány byly otevřené a uvnitř mrtvo. Dovnitř jsem se dostala hladce. Všechny stráže ležely pobité, některé zbraněmi, jiné zuby a drápy, jako by je dostala zvířata. Druidi byli uvnitř, všichni mrtví. Někteří byli zabiti v bitvě. Některé odvěkli ze Shromaždiště do sklepů a tam je zazdili. Našla jsem chodbu, kterou šli, i jejich hroby.“

Když uviděla, jak se mu do očí dere hrůza a smutek při vzpomínce na ty, které tam opustil, odmlčela se. Jedna štíhlá ruka sevřela jeho. „Byly tam i stopy po jiném boji, svedeném na schodišti, co vede vzhůru od hlavního vchodu. Tenhle se odehrál nedávno, pár dní po tom prvním. Několik stvůr bylo zabity, ale nemohla jsem rozpoznat, co byly zač. Bylo tam použito kouzlo. Celé schodiště od něj bylo sežehnuté dočerna, jako by tam planul oheň, co po sobě nechal jen popel mrtvých.“

„Bremen?“ zeptal se.

Zakroutila hlavou. „Nevím. Možná.“ Její ruka sevřela jeho. „Je mi to líto. Tayi.“

Přikývl. „I když jsem to pár dní věděl, i když jsem se připravoval to přijmout, není lehké slyšet tě to říkat. Všichni mrtví. Všichni, s nimiž jsem dlouhá léta pracoval a žil. Možná i Bremen...“

„Inu, už se stalo a nedá se s tím nic dělat.“ Jerle byl už připravený pokračovat. „Teď musíme promluvit s Radou. Půjdu za Ballindarrochem a domluvím schůzku. Možná bude trochu protestovat, ale já přijdu na to, jak ho donutit, aby poslouchal. Mezitím ti Preia může říct, cokoli dalšího bys potřeboval vědět. Buď silný, Tayi. Nakonec budou stát za námi.“

Bez ohlednutí odkráčel: jako vždy hledal smysl v činu. Tay se za ním díval a pak pohlédl na Preiu. „Jak se máš?“

„Dobře.“ Zpytavě si ho prohlížela. „Tebe překvapilo, že jsem šla na Paranor já, je to tak?“

„Ano. Byla to sobecká reakce.“

„Ale hezká.“ Usmála se. „Jsem ráda, že jsi doma. Tayi. Chyběla mi tvoje přítomnost. Vždycky se s tebou dalo zajímavě povídat.“

Natáhl si své dlouhé nohy a zadíval se přes Koledu tam, kde se k Zahradám blížil oddíl Černých stráží. „Bojím se, že teď o něco mň. Nevím vůbec co říkat. Jsem zpátky čtyři dny a už myslím na odjezd. Cítím se vykořeněný.“

„Nuže, byl jsi dlouho pryč. Musí to být divné.“

„Myslím, že už sem víc nepatřím. Preio. Možná teď nepatřím nikam, když už není Paranor.“

Klidně se usmála. „Znám ten pocit. Jen Jerle nikdy takhle nepochybuje, protože si to nepřipustí. Patří tam, kam patřit chce; dokáže tam patřit. To já neumím.“
Chvilí mlčeli. Tay se snažil na ni nedívat.
„Za pár dní se vydáš na západ, až tě král vyše hledat Kámen.“ řekla nakonec. „Možná ti tak bude líp.“
Usmál se. „To ti řekl Jerle.“
„Jerle mi říká všechno. Jsem jeho životní společnice, ačkoli to on neuznává.“
„Takový je to blázen.“
Nepřítomně přikývla. „Já půjdu s vámi.“
Nyní na ni pohlédl zpříma. „Ne.“
Usmívala se a vychutnávala si jeho nesouhlas. „To mi nemůžeš říkat, Tayi, nikdo mi to nemůže říct. Nedovolím to.“
„Preio...“
„Je to moc nebezpečné, je to moc těžká cesta, je to moc tohle nebo támhleto.“ Povzdychla si, ale ne aby ho kárala. „Už jsem to všechno předtím slyšela. Tayi — i když ne o někoho, kdo o mě pečuje tak jako ty.“ Jejich pohledy se setkaly.
„Ale já s vámi půjdu.“
Obdivně zakroutil hlavou a musel se usmát. „Samozřejmě. A Jerle nebude nic namítat, že ne?“
Oslivě se usmála a tvář jí zářila nepředstíranou spokojeností. „Ne. Pochop, ještě to neví, ale až se to dozví, jako vždy pokrčí rameny a řekne, že jsem vítaná.“ Odmlčela se. „Bere mě takovou, jaká jsem, víc než ty. Bere mě jako sobě rovnou. Rozumíš?“
Tay si poposedl a přemýšlel, jestli rozumí. „Myslím že je pro něj velké štěstí, že tě má.“ řekl. Odkáslal si. „Řekni mi něco víc o tom, cos našla na Paranoru, o čemkoliv, co si myslíš, že bych mohl chtít vědět.“
Složila si na lavičce nohy pod sebe, jako by se chtěla chránit před těmi nepříjemnými slovy, která měla vyslovit, a začala.

Když ho Preia opustila, zůstal dobu sedět a snažil se vybavit si tváře druida které už nikdy neuvidí. Bylo zvláštní, že vzpomínky na některé z nich se už začaly vytrácet. Usoudil, že tak to prostě funguje a že to bude stejné i s těmi, které měl nejradši.
Bližil se večer a tak vstal a šel podél Koledy a díval se na západ slunce, na oblohu, která se báníla zlatem a stříbrem, zatímco světlo se vytrácelo do tmy. Čekal, dokud město za ním nezačaly prosvětlovat louče a pak se otočil a šel zpátky k domu rodičů. Připadal si cizí a vykořeněný. Zničení Paranoru a smrt druidů ho uvolnila jako loď z kotviště a nechala plout. Všechno, co mu zůstalo, bylo vyplnit Bremenův příkaz, aby našel Černý Elfein, a on byl odhodlán to udělat. Pak začne nový život. Pomyslel si, jestli to dokáže. Pomyslel si, kde by měl začít.
Bližil se k cíli, když ze slinu vyšel králův posel a oznámil mu, že má ihned jít. Bylo zřejmé, že ho volají naléhavě a Tay nic nenamítal. Sešel z pěšiny a následoval posla cestou zpět ke Koledě směrem k paláci, kde bylo sídlo krále a jeho početná rodina. Courtann Ballindarroch byl pátý svého rodu a velikost rodiny s každou korunovací rostla. Nyní nebyl palác domovem jen pro krále a královnu, ale i pro pět dětí a jejich chotě, víc než tucet vnoučat a nesčíslně tet, strýců a bratranců. Mezi nimi byl Jerle Shannara, ačkoli většinu času trávil v části vyhrazené Královské gardě, kde se cítil rozhodně mnohem pohodlněji.
Palác byl na dohled a jasně zářil na pozadí potmělých Zahrad života, Když se ale blížili k hlavnímu vchodu, vzal ho posel vlevo pěšinou, která vedla k letohrádku na jednom konci areálu paláce. Tay se rozhlédl po širokém, tmavém prostranství a pohledem hledal strážce Královské gardy, které hlídaly. Cítil je a za pomoci kouzla by je i spočítal, ale neviděl nic. Uvnitř paláce procházely v rámech osvětlených oken stíny jako zjevení bez tváře. Posel neprojevil žádný zájem a vedl ho kolem hlavní budovy tam, kde se ho Ballindarroch rozhodl přijmout. Tay se divil, jak náhle si ho nechal zavolat. Objevilo se něco nového? Udála se nějaká jiná tragédie? Přinutil se nespekulovat a čekat na odpověď.
Posel ho vzal přímo k čelním dveřím letohrádku a řekl mu, ať jde dovnitř. Vstoupil sám a prošel halou do obytné části, kde našel Jerleho Shannara Jeho přítel pokrčil rameny a bezmocně mu podal ruku. „Nevím o nic víc než ty. Zavolali mě a tak jsem tady.“
„Řekl jsi králi, co víme?“
„Řekl jsem mu, že potřebuješ okamžitou audienci u Nejvyšší rady, protože přinášíš naléhavou zprávu. Nic víc.“
Civěli jeden na druhého a přemýšleli o té záležitosti. Pak se otevřely přední dveře a objevil se Courtann Ballindarroch. Tay se divil, odkud se tu vzal — jestli přišel z hlavní budovy, anebo poslouchal u okna v zahradě. Courtann byl nevyspytatelný. Vyrůstem to byl muž středně velký a rostlý, ve středních letech vypadal stále dobře, trochu šedivěl na skráních, ve vousech a ve tváři, a na krku se mu začínaly objevovat hluboké rýhy. Na Courtannovi nebylo nic výjimečného; vypadal velmi obvykle. Neměl ani hlas řečníka, ani charisma vůdce a rychle se nechal oklamat nějakou hloupostí. Králem se stal, jak bylo obvyklé, coby nejstarší syn předchozího krále, a moc ani nehledal, ani se jí nevyhýbal. Reputaci, kterou si s sebou jako vůdce elfů nesl, hovořila o tom, že nemá sklony chovat se zbrkle nebo násilně, že neinklinuje k dramatickým a prudkým změnám, a tak ho jeho lid přijal jako hodného strýčka.
„Vítej doma. Tayi.“ pozdravil. Odpočaté se usmíval, a když k mladému muži přistoupil a stiskl mu ruku, nevypadal vůbec vystrašeně. „Myslel jsem, že bychom si mohli o tvých zprávách popovídat v soukromí, než je předneseš před Nejvyšší radou.“ Projel si rukou hustou kšticí vlasu. „Ve svém životě mám nejradši minimum překvapení. A jestli potřebuješ spojení, možná bych mohl sloužit. Ne, nedívej se na svého důvěrníka — neřekl mi ani slovo. A i kdyby ano, neposlouchal bych ho. Příliš nespolehlivý. Jerle je tu jen proto, že vím, že jste před sebou nikdy nic netajili a není důvod s tím teď začínat.“
Kývl. „Pojďme se posadit támhle do těch čalouněných křesel. Zlobí mě záda. To dělají vnoučata. A nebudme formální. Budou stačit křestní jména. Známe se všichni příliš dlouho na to, aby to bylo jinak.“

To je Pravda, myslel si Tay a posadil se naproti králi vedle Jerleho. Courtann Ballindarroch byl o dobrých dvacet let starší, ale po celý život byli přáteli. Jerle žil u dvora vždycky a Tay tam strávil hodně času, takže se s Courtannem často vídal. Když byli kluci, bral je Courtann na ryby a na lov. Často je svedly dohromady zvláštní příležitosti a svátky. Tay byl u toho, když byl před nějakými třiceti lety Courtann koRunován. Každý věděl, co může od toho drahého očekávat. „Obávám se, že jsem byl zpočátku skepticky z toho, že ses vrátil jen proto, abys nás navštívil.“ oznámil mu s povzdechem král. „Vždycky jsi byl příliš přímočarý na to, abys na návštěvě mrhal časem jen společenskými radovánkami. Doufám, že si to moc nebereš.“ Zhoupl se dozadu. „Tak jaké zprávy nám neseš? Vybal to rovnou všechno.“

„Mám hodně co říct.“ odvětil Tay a naklonil se dopředu, aby lépe zachytil pohled toho drahého. „Poslal mě Bremen. Před téměř dvěma týdny přišel na Paranor a pokoušel se varovat druidskou radu, že jsou v nebezpečí. Šel do Severní země a ujistil se o existenci Černého mága. Potvrdil, že to byl rebelský druid Brona, po několika stech letech stále naživu díky kouzlu, které ho zničilo. Byl to Brona, kdo přišel na to, jak spojit trolly a podrobit si je tak, aby mu sloužili jako armáda. Než se vydal na Paranor, stopoval Bremen tu armádu na jih k Východní zemi. Odmlčel se, aby pečlivě vybral svá slova. „Druidská rada neposlouchala. Athabaska poslal Bremena pryč a hrstka nás šla s ním. Oslovili jsme i Caerida Locka, aby šel také, ale bezúspěšně. Zůstal, aby chránil Athabasku a ostatní.“

„Dobrý muž.“ prohlásil král. „Velmi schopný.“

„S Bremenem v čele jsme se vydali do Břidlicového údolí. Tam, u Hadeshornu, hovořil Bremen s duchy mrtvých. Viděl jsem ho přitom. Řekli mu několik věcí. Jedna z nich byla, že Paranor a druidi budou ztraceni. Další pravila, že Černý mág napadne Čtyři země, a že se musí vyrobit talisman, aby byl zničen. Třetí hovořila o místě, kde je uložen Černý Elfein, kouzlo, po němž Černý mág pátrá, ale který musíme najít první my. Když duchové mrtvých odešli, poslal Bremen druida Riscu před nebezpečím varovat trpaslíky. Mě poslal varovat tebe. Dostal jsem pokyn přesvědčit tě, abys vyslal svou armádu na východ přes Hranice, aby se spojila se silami trpaslíků. Jen když spojíme své síly, můžeme porazit armádu Černého mága. Dostal jsem i pokyn poprosit tě o pomoc při výpravě za hledáním Černého Elfeinu.“

Ballindarroch se už neusmíval. „Říkáš mi to všechno velmi otevřeně,“ oznámil mu král, aniž by se namáhal skryt své překvapení. „Byl bych čekal trochu více důvtipu, když jsi mě přišel žádat o pomoc.“

Tay přikývl. „To jsem měl v úmyslu. A udělal bych to, kdybych s tebou mluvil před Nejvyšší radou. Ale před ní s tebou nemluví. Mluví jen k tobě. Jsme tu přítomní jen my tři a jak jsi poznamenal, známe se všichni příliš dobře na to, abychom něco předstírali.“

„Je pro to ještě lepší důvod.“ vmísil se rychle do debaty Jerle. „Pověz mu to, Tayi.“

Tay si před sebou složil ruce, ale králův pohled nepustil. „Na to pohovořit si s tebou jsem čekal doteď proto, že jsem si chtěl potvrdit Bremenovo podezření ohledně Paranoru a druidů. Požádal jsem Jerleho, aby tam poslal někoho, kdo by se podíval co se stalo, abych se ujistil. On to udělal. Poslal Preiu Starle. Vrátila se dnes odpoledne a mluvila se mnou. Paranor skutečně padl. Všichni druidi i každý, kdo je střežil, jsou mrtvi. I Caerid Lock. I Athabaska. Nikdo nezbyl Courtanne — nikdo, kdo má tu moc nutnou k tomu, aby se mohl Bronovi postavit.“

Courtanne Ballindarroch na něj mlčky zíral vstal, šel k oknu a zadíval se ven do noci, pak se vrátil a znovu se posadil. „To je znepokojující zpráva.“ řekl tiše. „Když jsi mi pověděl o Bremenově vizi, myslel jsem si, že se z toho vyklubá trik, úskok, něco jiného než Pravda. Cokoli. Všichni druidi mrtví, říkáš? Kolik z nich byli naši vlastní lidé? A teď jsou všichni mrtví? Všichni? Těžko tomu mužů měřit.“

„Ale oni jsou mrtvi.“ prohlásil Jerle, který nechtěl nechat krále rozrušit se tou věcí natolik, že by nebyl schopen rozhodnout. „Nyní musíme jednat rychle, abychom předešli tomu, že se to samé stane i nám.“

Elfi král si promnul bradu. „Ale ne moc rychle, Jerle. Zamysleme se nad tím chvilku. Pokud udělám, o co mě žádá Bremen, a dám se s elfí armádou na pochod na východ, nechám Arborlon a Západní zemi nechráněnou. To by bylo nebezpečné. Znáám historii První války ras dost dobře na to, abych se vyhnul jejím chybám. Opatrnost je nezbytná.“

„Opatrnost znamená zpoždění a na to nemáme čas!“ štěkl Jerle.

Král ho zmrazil pohledem. „Netlač na mě, bratranče.“

Tay teď mezi nimi nemohl riskovat hádku. „Co navrhuješ. Courtanne?“ přidal se rychle.

Král se na něj podíval Vstal a ještě jednou šel k oknu a postavil se k nim zády. Jerle pohlédl na Taye, ale ten si ho nevšímal. Ta záležitost nyní spočívala mezi ním a králem. Čekal, až se Courtann znovu otočí, přejde místnost a zase se posadí.

„Všechno, cos mi řekl. Tayi, mě přesvědčilo, a tak se na mou odpověď nedívej, jako bych to chtěl popřít. V Bremenova slova mám velkou důvěru. Pokud on říká, že Černý mág existuje a že je to rebelský druid Brona, pak to tak musí být. Pokud říká, že kouzlo země je tlačeno do služeb zla, pak to musí být Pravda Ale já studuji historii a vím, že Brona nikdy nebyl blázen a neschůvka předpokládat, že udělá, co si myslíme my. Jistě ví, že pokud je Bremen naživu, musí se ho pokusit zastavit. Má oči a uši všude. Možná ví, co máme v úmyslu dřív, než to budeme v úmyslu mít. Musíme se ujistit o tom, co je ještě třeba, než začneme jednat.“

Chvilku bylo ticho a jeho posluchači vstřebávali jeho slova. „Co uděláš pak?“ zeptal se nakonec Tay.

Courtann nasadil svůj otcovský úsměv. „Půjdu s tebou před Nejvyšší radu a samozřejmě tě podpořím. Musíme Radu přinutit, aby viděla nutnost jednat na základě tvých zpráv. Myslím, že ztráta Paranoru a druidů bude stačit. Hádám, že tvoji žádost o hledání Černého Elfeinu schválí hned. V tomhle případě není důvod něco odkládat. Samozřejmě, že tvůj stín, můj bratranec, bude trvat na tom, že půjde s tebou a jak možná tušíš, budu radši, když půjde.“

Vstal a oni s ním. „Co se týče tvé druhé žádosti, aby se naše armáda dala na pochod na pomoc trpaslíkům, o tom musím přemýšlet o trochu déle. Vyšlu zvědy, abychom viděli, co můžeme určit z přítomnosti Černého mága ve Čtyřech zemích. Až podají hlášení a poté, co si to promyslím a Nejvyšší rada bude mít čas to prodiskutovat, rozhodnu se.“

Odmlčel se a čekal Tayovu odpověď. „Jsem ti vděčný, můj pane.“ poděkoval rychle Tay. Ve skutečnosti to bylo víc,

než čekal.

„Pak to dokáž tím, že před Radou předneseš dostatečně pádné důvody.“ Král položil Tayovi ruku na rameno. „Už na nás čekají ve Shromaždišti. Budou se chtít přesvědčit o tom, že důvod, kvůli kterému dnes večer nestráví čas se svými rodinami, sloužil dobré věci.“ „Pohlédl na Jerleho. „Bratranče, můžeš jít s námi, pokud si myslíš, že se ti podaří udržet jazyk na uzdě. Tvůj hlas má v těchto případech respekt a mohli bychom požadovat tvůj názor. Souhlas?“

Jerle přikývl na souhlas. Vyšli z letohrádku do noci a pokračovali do Shromaždiště. Členové Královské gardy se vynořili odkud, vpředu i vzadu, jako temné siluety na pozadí loučemi osvětleného paláce. Nezdálo se, že by si jich král všiml, tiše si broukal a fascinován pozoroval hvězdy. Tay byl překvapený, ale potěšený tím, že král jednal tak rychle. Dýchal noční vzduch s vůní jasmínu a šerfiku a shromažďoval si myšlenky na to, co ho čekalo. Už, si plánoval výlet na západ, přemýšlel o tom, co budou potřebovat, které cesty si vyberou, kudy budou postupovat. Kolik by jich mělo být? Tucet by měl stačit. Dost, aby byli v bezpečí, ale ne příliš, aby budili pozornost. Po boku cítil přítomnost Jerleho, svého velkého přítele, apaticky ztraceného ve vlastních myšlenkách. Bylo dobré mít ho tu, připraveného a spolehlivého. Vracelo mu to vzpomínky na to, co bylo kdysi, když byli ještě kluci. Tehdy na ně vždycky čekalo nějaké dobrodružství, které se dalo podniknout, nový případ, který se mohl vyřešit, další výzva, které nešlo odolat. Říkal si, že mu tohle chybí. Nyní se cítil dobře, když to bylo zpátky. Poprvé od svého návratu si připadal doma.

Té noci mluvil před Nejvyšší radou s přesvědčením a přesvědčivostí, která předčila všechno, čeho si myslel, že je schopen. Splnil všechno, o co ho Bremen žádal. Ale byl to Bremen, kdo na tom měl podíl. Starého muže měli v Arborlonu rádi a vážili si ho a v době, kdy tam pracoval na znovuoživení elfské historie a kouzla, si získal mnoho přátel. Pokud on potřebuje pomoc elfů, obzvláště poté, co byl zničen Paranor a druidi. Rada mu ji poskytne. Bylo dáno povolení podniknout výpravu, která by vypátrala Černý Elfein. Ustaví se skupina pod spojeným vedením Taye Trefenwyda a Jerleho Shannary. Byl slíben rychlý postup při projednávání pomoci trpaslíkům. Dostalo se jim silné a nadšené podpory — více, než Courtann Ballindarroch očekával. Když král viděl, jaký účinek mají na členy Rady Tayova slova, také přidal svou podporu s důrazem na to, že se musí ještě odpovědět na jisté otázky, než se trpaslíkům vyšle pomoc.

Byla půlnoc, když se Rada rozešla. Tay stál venku před Shromaždištěm a v tichém blahopřání si stiskl ruku s Jerlem Shannarou. Král kolem nich s úsměvem prošel a byl pryč. Nad hlavami měli hvězdami posetou oblohu a vzduch kolem nich byl sladký a teplý. Úspěch jim prudce a nakažlivě stoupal do hlavy. Věci se ubíraly tím směrem, ve který Tay doufal, a moc si přál, aby o tom mohl podal zprávu Bremenovi. Jerle bez přestání mluvil, hořel vzrušením v očekávání cesty na západ, nového dobrodružství které se dalo podniknout, úniku z nudného stereotypu života u dvora v Arborlonu.

V tom momentě největšího jásotu oběma připadalo, že všechno je možné a nic se nemůže zkazit.

Kapitola 10

Když ostatní odešli a oni osaměli, odcházeli, Tay a Jerle společně ze Shromaždiště do paláce. Nepospíchali, stále byli v zajetí euforie jejich úspěchu před Nejvyšší radou a ani jednomu se nechtělo spát. Noc byla klidná, město kolem nich spalo v míru a svět byl místem snů a odpočinku. Ve dveřích a na rozcestích blikaly louče, jejich oheň strážil před postupující tmou, která by la ještě hustší, když měsíc zapadl za jižní obzor. Budovy ze tmy vystupovaly jako velcí tvorové schoulení ve spánku. Cesty lemovaly stromy a obklopovaly i domy elfi jako strážce stojící ve tmě nehybně bok po boku. Tayovi, který jen tak pohledem bloudil stínem a přes otevřená prostranství, to dodávalo zvláštní pocit bezpečí, jako by na něj bylo dohlíženo a byl pod něčí ochranou. Jerle pořád mluvil, prokousával se od tématu k tématu v dychtivém očekávání příštích událostí, rozhazoval rukama a vybuchoval smíchy. Tay ho nechal, poslouchal ho ale jen tak napůl, zároveň nechat plout své myšlenky o tom, jak se jeho minulost dostala do přítomnosti, jak se možná to, co zůstalo někde vzadu, dá znovu oživit.

„Budeme potřebovat koně, abychom mohli překročit Sarandanon.“ uvažoval Jerle. „Ale rychlejší to může být lesem, který k údolí vede, pak jsme hned u Hraničního pásu, pokud půjdeme pěšky. Budeme si muset sbalit různé věci na každou část cesty a nést s sebou různé zásoby.“

Tay mlčky přikývl. Žádná odpověď se po něm ani nežádala.

„Přinejmenším nás musí být tucet, ale možná by dva stačili. Jestli ale budeme nuceni bojovat, nemůžeme se nechat nachytat v oslabení.“ Jeho přítel se zasmál. „Nevím, čeho se bojím. Co by se tak mohlo odvážit postavit se nám dvěma!“

Tay pokrčil rameny a podíval se po pěšině tam, kde se před nimi mezi stromy objevila světlá paláce. „Doufám, že to nebudeme muset zjistit.“

„Inu, budeme si muset dávat pozor tím si můžeš být jistý. Odejet v tichosti, držet se ve skrytu stromů, vyhýbat se nebezpečným místům. Ale...“ Zastavil se a obrátil se čelem k Tayovi. „Aby ses nemýlil — Černý mág a jeho stvůry nás budou pronásledovat. Vědí, že i jestli Bremen z Pevnosti druidů neunikl, hrstka jeho následovníků ano. Je dost pravděpodobné, že mají podezření, že pronikl na jejich území v Severní zemi. Vědí, že budeme hledat Černý Elfein.“

Tay si to nechal projít hlavou. „Očekávat to nejhorší. Pak nás nic nepřekvapí. Je to tak?“

Jerle Shannara náhle zvažněl a přikývl. „Tak to je.“

Zírali na pěšinu. „Nechce se mi spát.“ postěžoval si velký muž. Znovu se zastavil, „Kam bychom mohli jít na sklenici piva? Na jednu, abychom to oslavili.“

Tay pokrčil rameny. „Do paláce?“

„Do paláce ne! Nenávídím palác! Všude tam šťourají rodiče a děti, je tam všude rodina. Ne, tam ne. K vám?“

„Mí rodiče spí. Kromě toho si tam připadám stejně cizí jako ty v paláci. Co kasárna Královské gardy?“

Jerle se rozzářil. „Rozhodnuto! Sklenice nebo dvě a pak do postele. Máme si hodně o čem povídat, Tayi.“

Šli dál a když míjeli palác, oba se po něm ohlédl. V dolním patře byla tma a v jeho okolí klid. Nikde ani stopy po pohybu. Z místnosti v horním patře bylo přes záclonu vidět světlo svíčky v dětském pokoji. Odněkud z dálky se několikrát po sobě ozval noční pták a jeho výkřiky se osaměle ozývaly, dokud se nevytratily v tichu.

Jerle zpomalil a zastavil se, přitáhl si Taye k sobě a znepokojeně zíral na palác.

„Děje se něco?“ zeptal se za chvíli Tay.

„Nevidím žádné strážce.“

Tay se rozhlédl. „Žádné strážce kde? Myslel jsem, že žádné vidět nemáš.“

Jerle zakroutil hlavou. „Ty ne. Ale já ano.“

Tay zíral spolu s ním, ale na černém pozadí domů ani na prostranství pod baldachýnem stromu nic neviděl. Žádné postavy, které by alespoň vzdáleně připomínaly lidi. Pátral nějakém pohybu, ale žádný nenašel. Elfí stopaři byli vycvičeni tak, aby je nebylo vidět. Královská garda byla ještě lepší. Ale on by je měl přesto objevit stejně snadno jako Jerle.

Pak použil trochu kouzla, vyslal ho, aby prohlédlo všechno kolem paláce od jednoho konce k druhému, a aby jeho pátravě prsty na všechno ukázaly. Nyní tu pohyb byl, kouzlo ho při svém pátrání objevilo, a byl hbitý, kradný a cizí.

„Něco není v pořádku.“ řekl okamžitě.

Jerle Shannara urazil beze slova kupředu směrem ke vchodu do paláce a cestou zrychloval. Tay šel s ním a uvnitř mu vířil divný pocit z něčeho hrozného. Snažil se určit, co to je, zjistit, odkud to přichází, ale pocit mu vyklouzl, vzdorný i prchavý. Tay zkoumal stíny na všech stranách a všechno bylo najednou černé a tajemné. Rukama zkoumal vzduch a z konečku prstu vypustil druidské kouzlo jako širokou síť. Cítil, jak se v té síti něco chytilo, něco, co se kroutilo a svíjelo a pak vystřelilo pryč.

„Gnómové!“ vykřikl.

Jerle se rozeběhl sáhl k opasku a vytrhl svůj krátký meč a když bylo jeho ostří venku, matně se ve tmě zalesklo. Jerle Shannara se nikdy nikam nepouštěl bez svých zbraní. Tay si pospíšil, aby ho neztratil. Ani jeden nemluvili, bok po boku se blížili k předním dveřím, opatrně se rozhlíželi vlevo a vpravo, připravení na všechno.

Dveře byly otevřené. Jerle nezpomalil. Přikrčený prošel dveřmi s připraveným mečem. Tay šel za ním.

Hala se před nimi rozvířila jako jeskyně. Všude viděli nehybná a zkrvavená těla, ležící na podlaze jako pytle se starým oblečením. Elfí stopaři pobíhali do posledního muže, mezi nimi rozházená i těla gnómských stopařů. Jerle nasměroval Taye k jedné straně, zatímco sám se dal drahou a společně postupovali halon k hlavním pokojům. Místnosti byly tiché a bez života. Dva společníci se vrátili stejnou cestou zpátky a rychle se dali směrem ke schodišti, které vedlo nahoru. Ani teď Jerle nemluvil. Nezeptal se Taye, jestli nechce zbraň. Nezkoušel mu říkat, co má dělat. Nemusel. Tay byl druid a věděl to.

Stoupali nahoru po schodišti jako duchové a naslouchali tichu. Dosáhli horního patra a rozhlédli se po potemnělých chodbách. Nic než další mrtvé strážce. Tay žasl. Jak mohli tihle muži, vycvičení elfí stopaři, zemřít bez jediného varovného výkřiku?

Hala se rozdělila do dvou směrů, chodby vedly jako nory do temnoty a zahýbaly do křídel paláce, kde ve svých ložnicích spala královská rodina. Jerle pohlédl na Taye, pohled měl jasný a tvrdý. Ukázal mu, ať jde vpravo a sám se vydal vlevo. Tay se za přítelem ohlédl, nahrbil se ve tmě jako divoká kočka a pak se hbitě otočil.

Vyrazil kupředu s rukama zaťatýma v pěsti, v dlaních mu pulsovalo kouzlo, které k sobě povolal, a čekalo, až ho vypustí. Strach se v něm míchal s děsem. Nyní slyšel zvuky, slabé hlasy, které utichaly skoro stejně rychle jako se ozývaly a on k nim bez rozmyslu pospíchal. Když, zahrnul do potemnělého křídla, v chodbě před nim se objevily stíny.

Ostří mečů se zuřivě zableskla a sukovité postavy vyrazily proti němu. Gnómové. Přestal uvažovat a prostě jednal. Zdvihl pravou ruku a kouzlo vybuchlo mezi útočníky, uchopilo je a vrhlo obrovskou silou proti zdem. Prošel kolem nich, jako by tam nebyli, minul otevřené dveře, za nimiž mrtví leželi obyvatelé pokojů — matky i otcové stejně jako děti — a mířil tam, kde byly dveře ještě zavřené a kde ještě mohla být nějaká naděje.

Další hrstka útočníků se vyhnala z úkrytu, pověsila se na něj a poválila ho na zem. Ale on byl druid. Ostří po něm sjela, jako by udeřila do brnění, rukama se chytil šlachovitých těl a odhodil je pryč. Byl silný i bez svého kouzla a s kouzlem při ruce proti němu gnómové neměli šanci. Téměř okamžitě byl zase na nohou, rozmáchl se kolem sebe svým ohněm a přeťal jím těch pár, kteří ještě stáli. Ozvaly se další výkřiky. Vyrazil dál, zasažený děsem, protože věděl, co se děje. Byl to útok, vražedné přepadení celé elfské královské rodiny. Hned mu došlo, že to byl ten samý oddíl gnómských stopařů, které potkal a obešel na pláních pod Streleheimem, že to nebyli zvědové ani průzkumníci, nýbrž vrazi, a že někde nablízku je lebkonoš, který je vedl.

Míjel dveře za dveřmi s povražděnými členy Ballindarrochovy rodiny, malými i velkými, zabitými ve spánku, nebo těsně po probuzení. Poté, co minuli Královskou gardu, nemohlo už gnómy v jejich smrtícím poslání nic zastavit. Tay znechuceně zabručel. V tomhle má prsty kouzlo. Nic menšího nemohlo pomoci vrahům získat bez varování přístup dovnitř. Vařil se A něm vztek. Došel k dalším dveřím a uvnitř místnosti našel gnómy, útočící na muže a ženu, které zatlačili ke zdi jejich ložnice. Tay na útočníky vrhl kouzlo a zaživa je upálil. Nyní se jako v odpověď ozvaly výjimky, ale ne z jeho křídla, nýbrž z toho druhého, kde teď určitě bojoval Jerle Shannara.

Zvedl muže a ženu, zhroucené u zdi, ale pokračoval dál, protože jim už nemohl nijak pomoci. Zbývalo jen pár dveří. Za jedněmi z nich, uvědomil si náhle zoufale, spí Courtann Ballindarroch.

K nim se vydal nejdřív, nyní už zoufalý, se stále menší nadějí, že přijde včas. Prošel kolem zavřených dveří nalevo a otevřených napravo. V otevřených dveřích se objevila dvojice gnómů se vztyčenými zkrvavenými zbraněmi, žluté oči se jim leskly a v jejich prohnatých tvářích se objevilo překvapení. Pokynul k nim a oni zmizeli v ohnivém výbuchu, jenž je zabil dřív, než si stačili uvědomit, co se děje. Tay cítil, že vydává příliš mnoho síly a slábne. Trikovou zkoušku ještě

nikdy nepodstoupil a musí být opatrný. Bremen ho nejednou varoval, že kouzlo se použitím vyčerpá. Musí si nechat do zásoby to, co zbývá, až to bude skutečně potřebovat.

Nyní viděl, že dveře do královny ložnice jsou také otevřené a v místě, kde na nich bylo použito násilí, byly prasklé.

Tay neváhal. Vrhel se ke dveřím, dokořán je rozrazil a skočil dovnitř. V místnosti nebyla žádná světla, ale široká okna v protější zdi propouštěla matnou zář svítilen venku. Zálony a závěsy vrhaly nepřirozené a groteskní stíny. Courtann Ballindarroch byl vržený na jedné straně u zdi. Pološero ho ukazovalo se zkrvavenou tváří a hrudí, jednou rukou hrůzně zkroutenou a s otevřenými a rychle mrkajícíma očima. O několik kroků dál stál lebkonoš, ohnutý pod složenými koženými křídly, zahalený pod kapuci. Uchopil královnu a zdvihl ji z roztrhaných přikrývek na lůžku. Její tělo bylo zlomené a bez života a oči dokořán hleděly do prázdna. Když se Tay objevil, stvůra ji s bezstarostným gestem odhodila a s vyzývavým syčením se otočila, aby se postavila druidovi. Zaútočili i gnómové, kteří se vystoupili ze stínů, ale Tay je zahnal stranou, jako když plácne komára, a zaměřil se celou svou silou na jejich vůdce. Lebkonoš byl přistižen nepřipravený, nejspíš čekal další stráž, další bezmocnou oběť. Tayovo kouzlo vybuchlo v ohnivém záblesku, který stvůře sežehl půl tváře. Lebkonoš zaskučel bolestí a vztekem, bezmocně si poškrábal kůži a vrhl se na Taye. Jeho rychlost byla ohromující a nyní byl překvapený Tay. Lebkonoš ho udeřil dřív, než stačil zaujmout pozici, odhodil ho stranou, proběhl dveřmi a byl pryč.

Tay se vyškrábal na nohy, jen okamžik zaváhal, když se podíval na Courtanna Ballindarrocha: a hnal se za ním. Vracel se potmělou chodbou, vyhýbal se tělům mrtvých a jejich kluzké krvi a napínal smysly, aby zachytil přítomnost útočníků. Před ním se ve tmě jako nejasný stín pohyboval lebkonoš. Zvenčí sem dolehl křik a ozval se dupot bot a třesk zbraní, když přízemí zaplavila Královská garda, která v odpověď na poplach dorazila ze svých kasáren. Jak běžel, cítil Tay v uších lepat svůj puls. Odhodil plášť, aby se mu lépe utíkalo. Tam, kde chodba zatáčela, se lebkonoš instinktivně otočil, aby se vyhnul skupině elfích stopařů, která se hnala vzhůru po schodech. Tay křikl na své krajany, když běžel kolem nich, a zavolal je na pomoc.

Volal také Jerleho Shannaru.

Lebkonoš se ohlédl a v náhlém záblesku světla louče byly vidět jeho strhané, zkrvavené a špinavé rysy. Tay na něj křikl, aby ho vyzval a podráždil, a v hlase mu zněl vztek a zloba. Ale okřídlený lovec nezpomalil a zahrnul teď na úzké schodiště, které vedlo na střešní ochoz. Tay vztekle zaklel.

Pak se náhle na druhém konci chodby objevila osamělá postava, která vyšla ze tmy tam vzadu, mršíně a lehce jako tygr se vyhýbala tělům mrtvých a zahrnula na schodiště za lebkonošem.

Byl to Jerle.

Tay vyrazil kupředu, nutil se utíkat rychleji a v uších mu zněl jeho drsný a sípavý dech. Doběhl ke schodišti okamžik po svém příteli a následoval ho nahoru. Zakopl a na konci černého schodiště upadl. Odhodlaně se vydrápal nahoru a pokračoval dál.

Na ochozu našel Jerleho zaměstnaného bojem s lebkonošem. Měl to být nerovný boj, protože okřídlený lovec byl mnohem silnější než elf, ale Jerle Shannara byl jako posedlý. Bojoval, jako by nebyl rozdíl v tom, jestli bude žít nebo zemře — jediné na čem záleží, aby protivník neunikl. Zmítali se po ochozu dopředu a zpátky, vrávorali proti balustrádám, ze tmy do světla. Jerle pevně držel křídla stvůry, takže nemohla odletět. Lebkonoš po elfovi sekal svými drápy, ale Jerle byl mimo jejich dosah, a tak na něj nemohl dosáhnout.

Tay na přítele křikl a hnal se mu na pomoc. Do konečku prstů si nashromáždil kouzlo, rychlý oheň života, přivolal ho tak, jak ho to učil Bremen, a sílu svého těla spojil s elementy světa, z kterých se zrodil. Lebkonoš viděl, jak se blíží, dal se na ústup a otočil se tak, že byl Jerle mezi nimi a druid tak nemohl použít své kouzlo. Zdola na prostranství před palácem vzhlíželi vzhůru elfí stopaři, kteří teprve nyní spatřili bojující a poznali Jerleho. Vložili šípy do svých luku, napjali tětivy a připraveni čekali.

Stvůra se vytrhla z Jerleho sevření, vyskočila na balustrádu a roztáhla křídla. Na okamžik visela ve světle, velká a temná jako noční přízrak, jako ztrápená bestie, která hledá nebe. Tay udeřil vším, co měl a poslal proti ní druidský oheň. Dole se povolily tětivy a tucty šípů se ponořily do těla stvůry. Lebkonoš se nahnul, zapotácel a bojoval dál. Dopadla na něj další salva lučištníků. Nyní mu jedno křídlo ochablo a v konečné zoufalé snaze se vrhl k vrcholům skupiny stromu.

Ale byl na pokraji sil a jeho tělo vypovědělo službu. Dopadl na zem a kolem něj se vyrojili muži s meči.

I tak trvalo dlouho, než zemřel.

* * *

Prohledání území, města i lesu za nim neukázalo žádnou další stopu po útočnících. Zdálo se, že všichni byli zabiti.

Nejspíš očekávali, že zemřou. Nejspíš přišli do Arborlonu s vědomím, že se to stane. Teď to ale bylo jedno. Nebylo však jedno, že uspěli v tom, co sem přišli udělat. Zničili rodinu Ballindarrochových. Muži, ženy a děti, Ballindarrochovi zemřeli ve spánku, někteří se ani neprobudili, někteří se probudili jenom proto, aby si uvědomili, co se děje, než jim vzali život.

Rozsah té katastrofy byl ohromující. Courtann Ballindarroch ještě žil. Léčitelé se mu věnovali celou noc, ale i poté, co udělali všechno pro to, aby ho zachránili, měl jen malou naději. Ještě žil jeden syn, druhý nejmladší, Alyten, který byl s přáteli na západě na lovu a jen náhodou se vyhnul osudu ostatních. Přežila také dvě malá vnoučata, spící v ložnici, kterou Tay minul, když mřel do té královny, a byla zachráněna, protože se k nim vrazi nedostali. Dokonce se ani během toho útoku nevzbudila. Tomu staršímu byly sotva čtyři roky, mladšímu nebyly ještě ani dva.

Během pár hodin se město přeměnilo v ozbrojený tábor. Elfí lovci byli rozmístěni na stráž do všech čtvrtí. Hlídky obsadily každou stezku a cestu do Rhennského údolí, aby v případě útoku elfy v čas varovaly. Lidé ve městě byli probuzeni a bylo jim řečeno, aby se připravili na velký útok. Nikdo si nebyl jistý tím, co se dál může stát, všichni byli

vyděšení a vystrašení vyvražděním královské rodiny.

S úsvitem se změnilo počasí, klesla teplota, nebe se zatáhlo, vzduch ztěžkl a ustálil se. Brzy následoval dlouhý déšť, který naplnil vzduch mlhou a tmou.

Tay seděl s Jerlem Shannarou na okenním sedátku v malém podloubí blízko vchodu do paláce a pozoroval padající déšť. Těla mrtvých byla odklizená. Všechny pokoje byly dvakrát prohledány pro případ, že by se tam skrývali útočníci. Krvavé šmouhy a tratoliště po útoku byly umyty, a ložnice, kde se odehrával ten masakr, byly uklizeny a postele převlečeny. Všechno se dělalo za tmy, před úsvitem, jako kdyby chtěli tu tragédii schovat a skryt ten děs. Teď byl palác prázdný. Dokonce i malá vnoučata Courtanna Ballindarrocha odvedli do jiných domů, dokud se nerozhodne, co s nimi.

„Ty víš, proč tohle všechno udělali, že ano?“ zeptal se Jerle Taye náhle a přerušil tak mlčení, které po nějaký čas panovalo.

Tay se na něj podíval. „Ty vraždy?“

Jerle přikývl. „Aby nás rozvrátili. Abychom znejistěli. Aby nás odradili od mobilizování armády.“ Unaveně si povzdychl „Zkrátka aby nám znemožnili poslat pomoc trpaslíkům. Teď, když je Courtann mrtvý, elfové neudělají nic, dokud si nezvolí nového krále. Černý mág to ví. To je důvod, proč poslal své zabijáky do Arborlonu s rozkazem všechny pobít. A do té doby, než my se znova dáme dohromady jenom na to, abychom učinili rozhodnutí, bude již pro trpaslíky pozdě. Východní země padne.“

Tay se zhluboka nadechl. „Nemůžeme dopustit, aby k tomu došlo.“

Jerle si výsměšně odfrkl. „Nemůžeme to zastavit! Je to hotové!“ Odmítavě mávl rukou. „Courtann Ballindarroch bude mít štěstí, když přežije další den. Viděls, co mu udělali. Není to žádný silák. Tayi. Nechápu, že je ještě naživu.“

Jerle se opřel zády o zeď, nohy si natáhl na sedadlo před sebou a vypadal tak trochu jako malý kluk, kterého drží zavřeného proti jeho vůli. Šaty měl rozedrané; od boje se neprevlékl. Na levé čelisti měl ošklivou sečnou ránu. Omyl si ji a zapomněl na ni. Vypadal jako troska.

Tay si uvědomil, že nevypadá o moc líp. Oba potřebovali koupel a postel.

„Co jiného, myslíš, ještě udělá, aby nás zastavil?“ zeptal se Jerle tiše.

Tay zakroutil hlavou. „Tady nic. Co se tu dá ještě udělat? Ale myslím, že půjde po Bremenovi a po Riscovi. Možná už po nich jde.“ Zadíval se do deště a poslouchal jeho tukaní na sklo. „Jak rád bych je varoval. Jak rád bych věděl, kde je Bremen.“

Myslel na to, co se této noci elfům stalo — jejich královská rodina byla zdecimovaná, pocit bezpečí otřesen, ztratili mír v duši. Útok jim toho vzal hodně a on si vůbec nebyl jist, jestli něco z toho bude možné znovu získat. Jerle měl pravdu. Dokud se král neuzdraví, anebo nezemře a nebude nahrazen. Nejvyšší rada neudělá na pomoc trpaslíkům nic. Nikdo si nevezme takové rozhodnutí na svoji odpovědnost. Nebylo ani jisté, jestli by někdo vůbec mohl. Alyten by se mohl pokusit jednat na místě svého otce, ale to nebylo pravděpodobné. Byl slabý jako otec, byl to bezstarostný a impulzivní mladík, kterému v životě příliš odpovědnosti nesvěřili. Většinou sloužil jako otcův pobočník a dělal, co se mu řeklo. Neměl žádné zkušenosti jako vůdce. Kdyby Courtann zemřel, byl by králem, ale Nejvyšší rada by se nesnažila poskytnout jeho rozhodnutím velkou podporu. Ani Alyten by se nesnažil nějaká rozhodnutí činit. Byl by opatrný a nerozhodný a úzkostlivě by se snažil neudělat chybu. Nebyla pro něj vhodná doba stát se králem. Černý mág by toho rychle využil.

Velikost a složitost toho dilematu na všechny těžce doléhaly. Elfové věděli, kdo byl za útok odpovědný. Lebkonose jasné viděli předtím, než byl zničen, a poznali i gnómské stopaře. Všichni sloužili Černému mágovi. Ale Brona neměl tvář a ve Čtyřech zemích byl všudypřítomný jako síla, která postrádá svůj střed, jako legenda hraničící s mýtem. Existuje, ale do jaké míry? Jak proti němu mají postupovat? Poté, co byli druidi na Paranoru zničeni tu nebyl nikdo, aby jim řekl, co dělat, aby jim poradil, koho by respektovali natolik, aby mu věnovali pozornost. Dvěma rychlými útoky rozložil Černý mág rovnováhu sil ve Čtyřech zemích a tu nejsilnější z ras znehybnil.

„Nemůžeme tu jen tak sedět.“ poznamenal kousavě Jerle, jako kdyby Tayovi četl myšlenky.

Tay přikývl. Myslel na to, že čas jim utíká mezi prsty, že je tu najednou nebezpečí, že nesplní, co po něm žádal Bremen.

Díval se do deště, svět byl za jeho šedivým závojem blátivý a nezfetelný. Tam, kde se dřív zdálo tolik věcí jistých, nebylo nyní jistého nic.

„Jestli nemůžeme pro trpaslíky nic udělat, musíme udělat něco alespoň pro sebe.“ řekl tiše. Upřel oči na Jerleho.

„Musíme se vydat pátrat po Černém Elfeinu.“

Jeho přítel na něj chvilku pozorně pohlížel a pak pomalu přikývl. „To bychom mohli, nebo ne? Courtann už k tomu dal svolení.“ Tvrdý pohled jeho modrých očí zazářil vzrušením. „Budeme mít co dělat, a mezitím přechkáme události tady. A jestli Kámen najdeme, budeme mít zbraň proti Černému mágovi.“

„Nebo ho alespoň připravíme o jednu, kterou by mohl použít proti nám.“ Tay měl na paměti Bremenova varování o síle Černého Elfeinu. Napřímil se na okenním sedátku, setřásl se sebe depresi a vracel se mu pocit smysluplnosti.

„Nuže, nuže, podívej se na sebe můj příteli.“ poznamenal Jerle. „Takhle se mi líbíš víc.“

Tay se dychtivě postavil. „Jak brzy můžeme odjet?“

V koutku úst Jerleho Shannary si hrál úsměv. „Jak rychle se můžeš připravit?“

Kapitola 11

Vyrazili druhého dne za úsvitu. Tay a Jerle, a těch pár, které si vybrali, město opustili tiše, když se jeho obyvatelé ještě probouželi, a jejich odjezd tak zůstal bez povšimnutí. Bylo jich jen patnáct, takže nebylo těžké vyklouznout ven, aniž by to někdo zaregistroval. Tay a Jerle oslovili ostatní z jejich malé společnosti jen té noci předtím. V jejich tajném počínání nebylo nic lstivého, byli prostě opatrní. Čím méně lidí vědělo o jejich odjezdu, nebo je vidělo odjíždět, tím méně lidí o tom

bude mluvit. Elfí tlachání se mohlo donést ke špatným uším. Nejvyšší rada o jejich plánech věděla. Alyten, který se ještě nevrátil ze svého loveckého výletu, se to dozví později. To stačilo. Ani jejich nejbližší nevěděli, kam mají namířeno nebo co mají v plánu. Po tom, co se stalo Ballindarrochovým, nechtěl nikdo nic zbytečně riskovat.

Ballindarroch stál na prahu smrti a nebylo jasné, jestli se z toho dostane. Nejvyšší rada se v jeho nepřítomnosti postará o státní záležitosti, tak jak ukládal elfí zákon, ale neudělá prakticky nic, dokud nebude králův osud zpečetěn. Alyten, jako jediný syn, který přežil, bude vládnout místo otce: do okamžiku formální korunovace bude ale jen jmenovaný.

Život půjde dál a záležitosti vládnutí se budou zpomalovat, až se skoro zastaví. Armáda zůstane v pohotovosti, její velitelé budou dělat, co je nutné, aby ochránili město a jeho obyvatele a menší množství elfů, kteří žili v kraji za ním.

Akce armády budou však mít čistě obranný ráz a nikdo nebude obhajovat výpady za hranice Západní země, dokud se neuzdraví Ballindarroch, nebo na jeho místo nenastoupí jeho syn. To znamenalo, že se trpaslíkům žádná pomoc nepošle. V této záležitosti byla Nejvyšší rada tak úzkoprsá, že se dokonce odmítla zavázat dát trpaslíkům zprávu o tom, co se přihodilo. Jak Tay, tak Jerle — každý zvlášť — Radu prosili, aby to udělala, ale bylo jim jen řečeno, že se o jejich žádosti bude uvažovat. Najednou bylo na denním pořádku tajnůstkářství. Protože v té záležitosti nemohli už udělat víc, rozhodli se Tay a Jerle odjezd neodkládat. Král bude žít, nebo zemřít. Alyten se králem stane, nebo nestane, a Nejvyšší rada buď dá trpaslíkům zprávu, nebo bude mlčet — všechno to dopadne tak, anebo onak a jejich přítomnost v Arborlonu nic nezmění. Bylo lepší začít s pátráním po Černém Elfeinu, a změnit tak aspoň to, co změnit mohli.

K odjezdu existovaly i jiné důvody. Důsledkem vražd byly dvě neočekávané události, z nichž jedna se týkala Taye a druhá Jerleho. Obě přidaly na naléhavosti jejich plánům odejet z města.

Pokud jde o Taye, byli tu takoví, kteří začali nahlas uvažovat, proč útok na elfí královskou rodinu přišel tak krátce po Tayově návratu z Paranoru. Druidů si tu vážili, ale zároveň jim nedůvěřovali. Těch, kteří jim nedůvěřovali, bylo pár, ale bezprostředně po takové děsivé a nečekané katastrofě jejich hlasy poutaly větší pozornost. Druidi ovládali síly a jejich způsoby byly tajemné, což byla kombinace ve své podstatě znepokojivá, obzvlášť poté, co se rozhodli izolovat se od normální populace po První válce ras. Není možné, šeptaly ty hlasy, aby byli druidi nějak zapleteni v tom, co se přihodilo Ballindarrochovi a jeho rodině? Tay odešel za králem a promluvit před Nejvyšší radou té samé noci, kdy došlo k útoku. Nedošlo tam k hádce, která rozzlobila Taye — a tím i všechny druidy? Nebyl snad první, kdo vešel do královny komnaty, když se děly ty vraždy? Byla to prostě jen náhoda? Viděl někdo, co se stalo? Viděl někdo, co Tay udělal? Nevadilo, že tyto otázky už byly vzneseny před tím či oním fõrem, tím či oním oficiálním představitelem, a že nikdo v Nejvyšší radě ani v armádě nebyl Tayovým chováním ani v nejmenším znepokojen. Co vadilo, bylo to, že jim nikdo nenabídl žádné konečné odpovědi a nepřednesl nezpochybnitelná fakta. To pak umožnilo vzkvétat divokým teoriím.

Druhá věc byla ještě mrzutější. Protože byla vyhlazena téměř celá Ballindarrochova rodina, byli tu také takoví, kteří říkali, že jestli Courtann Ballindarroch zemře, Jerle Shannara by se měl stát králem. Nebylo to moc dobré, aby to ladilo s dědičnými pravidly, ale Alyten byl slabý, nerozhodný a u lidu, kterému měl vládnout, nebyl příliš oblíbený. A kdyby on zaváhal, dalším v pořadí vládnout by bylo čtyřleté dítě. To znamenalo léta regentství a to nikdo nechtěl. Kromě toho, tohle byly nebezpečné a těžké časy, které žádaly silnějšího vládce. Ten útok na královskou rodinu ukazoval na začátek něčeho špatného. Tolik poznal každý. V Severní zemi už zvítězil Černý mág a jeho okřídlení lovci a démoni. Co když se přistě obrátí proti elfům? Slyš zvěsti, že jeho armády už jsou na pochodu na jih. Jerle Shannara byl králův první bratranec a byl i první v řadě, pokud by Ballindarrochové byli vyhlazeni. Možná by bylo nejlepší, kdyby se teď ujal vlády, bez ohledu na to, kdo po Courtannovi zůstal. To, že je bývalým Kapitánem Královské gardy, stratégem nejvyššího velení armády, rádcem Nejvyšší rady a krále, se také hodilo. Snad by se mělo vybírat bez ohledu na precedens a protokol. Snad by se to mělo udělat rychle.

Tay a Jerle tyto zvěsti slyšeli včas, viděli, kam by mohly vést a uvědomili si, že nejlepší způsob, jak se s nimi vypořádat, je ztratit se ze scény, dokud se věci neusadí. Ty řeči jim byly, kromě vlastní naléhavosti, další hnací silou k urychlení odjezdu a toho se rychle chopili. Ve dvaceti čtyřech hodinách dali dohromady svou společnost, zásoby, dopravní prostředky i pláň na cestu a vyrazili.

Když odjížděli, pršelo. Nepříjemně mrholit začalo už o několik hodin dřív, a nezdálo se, že by to mělo ustát. Cesty a stezky už byly promáčené. Z lesů se plazila mlha a vyplňovala mezery mezi stromy. Vše přikryla tma a vlhko. Elfové procházeli časným ránem jako duchové. Šli pěšky s sebou si nesli jen zbraně a jídlo a oblečení, které potřebovali na dvacet čtyři hodin. Pak si vyperou to, co mají na sobě, a uloví si něco k jídlu, dokud nedosáhnou Sarandanonu, což byla přibližně třídenní cesta. Tam by měli dostat koně, čisté oblečení a zásoby na zbytek cesty na západ k Hraničnímu pásu.

Byla to rozmanitá skupina. Jerle Shannara vybral všechny až na jednoho. Udělal to s Tayovým souhlasem, protože Tay byl z Arborlonu a od elfů pryč příliš dlouho na to, aby věděl, kdo se jim nejlépe hodí na pomoc v jejich pátrání. Bylo třeba elfích stopařů, bojovníků první třídy, a Jerle jich vybral deset, čímž se jejich celkový počet rovnal dvanácti. Preia Starle už předtím oznámila, že jde, a byla si sama sebou jistá jako ještě nikdy, a ani Tay ani Jerle se nesnažili nic namítat. Jerle vybral dalšího stopaře, větrem ošlehaného veterána jménem Retten Kipp, který víc než třicet let sloužil u Královské gardy. Bylo třeba víc než jednoho stopaře, pokud měli stejně pozorně hlídat vepředu i vzadu. Kromě toho, kdyby se Preie něco stalo, potřebovali by náhradníka. Tay ta slova neslyšel rád, ale musel jim dát za pravdu.

Tak se jejich počet zvýšil na čtrnáct. Tay si žádal ještě jednoho.

Mužem, kterého chtěl, byl Vree Erreden. Na první pohled to vypadalo na zvláštní výběr a Jerle se v tomto smyslu také rychle vyjádřil. Vree Erreden si mezi elfy nestál moc dobře, byl to samotářsky, roztržitý a stydlivý muž, který se jen málo zajímal o něco mimo své práce. Jeho činy byly zdrojem neustálých kontroverzí. Byl to hledač, mystik, který se zaměřoval na pátrání po lidech a věcech, které se ztratily. To, jak úspěšný byl ve své práci, bylo předmětem mnoha rozhovorů. Víra jeho sympatizantů byla neotřesitelná. Nevěrci ho shledávali pošestilým a viděli v něm odpadlíka.

Tolerovali ho, protože se těšil občasnému hmatatelnému úspěchu, a protože elfí lidé všeobecně rozuměli odlišnostem, neboť oni sami byli po dlouhá léta předmětem podezření v očích druhých ras. Sám Vree Erreden nikdy nic o svých schopnostech neprolašoval: to dělali ostatní. Původ takovýchto prohlášení ale nepomáhal k vylepšení obrazu tohoto muže v očích jeho odpůrců.

Tay mezi ně nepatřil. Tay se s Vreenem Erredenem ztotožňoval, ačkoliv to nikdy nikomu neřekl. Věřil, že jsou spřízněné duše. Kdyby Vree chtěl, mohl se stát druidem. Jeho dovednosti takovou možnost nabízely a Tay by ho doporučil. Oba vládli talentem, který léty tréninku rozvíjeli. Tay coby elementarista, a Vree jako hledač. Tayův talent byl jasnější a hmatatelnější, nicméně to, co uměl, bylo využít kouzlo a vědy získané ze zdrojů země a zapřáhnout sílu, která to coby důkaz potvrzovala. Na druhou stranu, talent Vree Erredena pocházel téměř výhradně zevnitř, ve své přirozenosti byl pasivní a těžko ověřitelný. Mystici pracovali na základě předvídavosti, intuice a tušení, které byly mnohem silnější, než jaké kdy normální muži a ženy se svými instinkty zažili, a nic z nich nebylo vidět. Hledači byli kdysi vidět mnohem víc, bylo to v dobách, kdy elfové a jiné bytosti z mýtů takovou sílu pravidelně cvičili. Nyní jich zbývala jen hrstka, ostatní se časem ztratili a kouzlo procházelo neodvratnou změnou. Ale Tay byl studentem starých způsobů a rozuměl původu síly Vree Erredena, který pro něj byl stejně skutečný, jako původ jeho vlastní síly.

Za hledačem šel pozdě odpoledne, den před plánovaným odjezdem, a našel ho na jeho dvorku, sehnutého nad rozházenou sbírkou map a písemností. Jeho malá a hubená postava byla shrbená, a jeho ruce sledovaly čáry a slova na papíře. Když Tay prošel brankou u malé nenápadné chaty, zvedl pohled a krátkozrakýma očima zíral, jak se k němu blíží. Hledač zamžoural, aby přemohl sluneční svit i vlastní slábnoucí zrak. Povídalo se, že každým rokem je jeho zrak o něco slabší — ale jak mu slábl zrak, intuice byla silnější.

„To je Tay Trefenwyd.“ ohlásil se Tay, aby mu pomohl, a přicházel k němu tak, aby mu na tvář dopadalo slunce. Vree Erreden na něj mžoural, aniž by ho poznal. Tay byl pryč pět let, takže bylo možné, že už si ho nepamatoval. Tay na sobě ani neměl oděv svého řádu, protože se vrátil k volně padnoucím elfím šatům, kterým dávali lidé v Západní zemi přednost, bylo tedy možné i to, že v něm nepoznal ani druida.

„Potřebuji tvou pomoc při hledání jedné věci,“ pokračoval neohroženě Tay. Tvář toho druhého se v odpověď protáhla. „Pokud budeš souhlasil a pomůžeš mi, budeš tak mít příležitost zachránit životy, mnohé z nich elfí. Bude to nejdůležitější hledání, které kdy podstoupíš. Pokud uspěješ, nikdo už o tobě nebude nikdy pochybovat.“

Vree najednou vypadal velice pobaveně. „To jsou silná slova. Tayi.“

Tay se usmál. „Požice, v níž jsem, po mě silná slova žádá. Zítra odjíždím do Sarandanonu a ještě dál. Musím tě přesvědčit, abys šel se mnou, když jdu já. Čas mi důvtipnější přemlouvání neumožňuje.“

„Co je to, po čem pátráš?“

„Černý Elfeín, ztracený od konce světa mýtu před tisíci lety.“

Malý muž na něj pohlédl. Neptal se Taye, proč za ním přišel, ani nezkoumal sílu jeho přesvědčení. Přijal, že Tay v jeho sílu věří, snad proto, kým byl, snad proto, co udělal. Nebo snad proto, že na tom nezáleželo. Ale v jeho očích byla zvědavost — a záblesk pochybnosti.

„Dej mi své ruce,“ řekl.

Tay natáhl ruce a Vree Erreden je pevně sevřel ve svých. Jeho stisk byl překvapivě silný. Jeho pohled se setkal s Tayovým, chvíli ho držel, pak se rozostřil a on se mu zadíval skrze oči někam dál. Dlouhou chvíli tak zůstal, pevný jako skála, a viděl něco, co bylo Tayovi ukryto. Pak zamrkal, uvolnil stisk a posadil se. Na hubených rtech mu hrál úsměv.

„Půjdu s tebou,“ řekl prostě.

Zeptal se, kde se mají setkat a co si má s sebou vzít, a pak se bez dalších řečí vrátil ke svým mapám a spisům a celá věc byla vyřízena. Tay ještě chvíli váhal s odchodem, aby se přesvědčil, že není žádný důvod zůstat, a pak odešel. Časně ráno jich tedy nakonec z Arborlonu vyšlo patnáct, za deště, v pláštích a s kapucemi na hlavách — tváře jim ve tmě nebylo vidět — a odcházeli z důvodů, které byly známy jen jim. Obměnění přesvědčením, že dělají správnou věc, šli po klikatých cestách z Koledy, tam, kde se ve svých březích čerila Zpívající řeka, překročili ji na přívozu, který sloužil městu, a vyrazili na západ stinnými pěšinami prastarých lesů.

Celý den kráčeli deštěm, který neustal, jen po nějaké době trochu zeslábl. Jednou se zastavili na oběd a dvakrát u pramenu, aby naplnili své vaky, ale jinak neodpočívali. Nikdo nebyl unavený, ani Vree Erreden. Byli to elfové a na dlouhé pochody byli zvyklí. Tempo udával Jerle Shannara. Cesta byla blátivá a jejich kroky nejisté a nejednou byli nuceni najít si cestu přes strž zaplavenou deštěm. Nikdo si nestěžoval. Nikdo toho moc neřikal. I tehdy, když se zastavili k jídlu, si sedli každý zvlášť, zahalení před počasím do svých plášťů a každý myslel na to své. Jednou Tay zastavil Vree Erredena, aby mu řekl, jak moc si cení jeho rozhodnutí jít s nimi a hledač se na něj podíval, jako by přišel o rozum, jako by právě prohlásil tu nejsměšnější věc v historii lidstva. Tay se usmál a couvl a už se znovu nesnažil k tomu druhému přiblížit.

Postupovali dál stejným tempem, pryč od hor, které chránily Arborlon, blíž k Sarandanonu. Přišla noc a rozbili tábor. Nerozdělali žádný oheň a večeri snědli studenou. Mezi stromy byla tma a ticho a kromě stejnoměrně padajícího deště se nic nehýbalo. Uplyne ještě tak den, než se z lesů dostanou a vyjdou na otevřené travnaté pláni údolí. Krajina se pak dramaticky změní, až budou na cestě přes kraj plný farem, které živily svou úrodou a masem elfí národ. Za nimi, ještě hodný kus cesty daleko, čekal Hraniční pás — a jejich cíl.

Když Tay dojedl, seděl promočený, zmrzlý a zcela ztracený v myšlenkách, a zíral do tmy. Doufal, že najde něco, co mu uniklo a v hlavě si přehrával vizi Černého Elfeínu, kterou viděl Bremen u Hadeshornu. Detaily té vize mu byly teď známy, jako znovu vyhlazený zmačkaný pergamen, aby mohly být v klidu opět prozkoumány a probrány. Bremen mu popsal místo, kde je talisman ukrytý, tak, jak to udělal Galaphilův stín, takže jediné, co zbývalo, bylo najít ho ve skutečnosti. Bylo tu několik možných způsobů. Stopaři Preia Starle a Retten Kipp mohli Černý Elfeín objevit nashromážděním hmotných důkazů během pátrání. Tay ho molů objevit coby elementarista podle trhlín v siločarách

způsobených kouzlem talismanu. A Vree Erreden by ho mohl objevit za pomoci svého zvláštního umu hledače: vystopovat Elfein stejně jako jakýkoli jiný ztracený předmět, díky předvídání a intuici.

Tay se podíval na hledače, který už spal. Většina ostatních už teď také spala, anebo byla právě na cestě do říše snu. Dokonce i Jerle Shannara ležel natažený, zabalený do deky. Jediný elfí stopař držel hlídku na jednom konci tábora, procházel se po jeho obvodu a proplouval tmou, jako by byl jen další noční stín. Tay se na něj chvíli díval, myslel na jiné věci, a pak se znovu podíval na Vree Erredena. Hledač vypátral Bremenovu vizi, když ho při první návštěvě držel za ruce. Teď si tím byl jistý, ačkoliv tehdy si to neuvědomil. To rozhodlo, že půjde hledač s nimi, ten chvilkový záblesk místa ztraceného v čase, kouzla, které přežilo svět, co už nyní neexistoval, to, co bylo kdysi známé a už se nemusí nikdy vrátit. Ta loupež byla provedena chytře a Tay oceňoval směrlost toho druhého pro to, jak ji spáchal. Ne každý by se odvážil odemknout zámek druidovy mysli.

Za chvíli vstal, stále ještě nebyl ospalý. Elfí stopař na hlídce si ho všiml ale nevykročil k němu a pokračoval ve své obchůzce jako předtím. Tay se podíval mezi stromy, jeho oči už si navykly na tmou a i bez světla měsíce a hvězd viděl v dešti zvláštní siluety a postavy. Díval se, jak kolem prochází jelen, ve tmě jakoby malý a křehký, ale opatrný a pozorný, uši nastražené. Viděl noční ptáky rychle přelétávat z větve na větev, znovu a znovu nacházeli kořist, s dech beroucí rychlostí se vrhali dolů a pak vzlétali s malými tvory pevně chycenými i drápech nebo zobáčkách. Viděl v těch obětech elfí lid v případě, že by Černý mág zvítězil. Představil si, jak by byli bezmocní, kdyby Brona započal svůj hon. Už teď tu mají pocit, že budou objeveni, že jsou vlastně kořist. Když o tom uvažoval, došel k závěru, že ten pocit se hned tak nevytratí.

Stále uvažoval nad tím, co to znamená, když se po jeho boku odnikud vynořila Preia Starle. Musel zalapat po dechu, ale pak se přinutil ke klidu, když viděl, jak jí koutky úst roztahuje úsměv. Celý den byla pryč, brzy ráno odešla s Rettenem Kippem, aby prozkoumala kraj před nimi. Nikdo nevěděl, kdy se některý z nich vrátí zpátky, protože stopaři měli svobodu v tom dělat si, co pokládali za nutné. Zamrkala, když viděla, jak se z jeho tváře vytratilo leknutí a vystřídala ho starostlivost. Mlčky ho vzala za ruku a vedla ho po obvodu tábora do jeho středu. Měla na sobě volně padnoucí oděv do lesa, rukavice a měkké boty a to všechno bylo naskrz promočené. Kudrnaté, krátce střižené skořicové vlasy měla zplihlé deštěm. Nezdálo se, že by si toho všimla.

Usadila ho pár yardů od místa, kde spali ostatní členové jejich společnosti, když vybrala suché místo pod dubem, kde hustá tráva nabízela jakési pohodlí. Odložila pár dlouhých nožů, krátký meč a luk, který měla, a když si k němu sedala, vypadala příliš křehká i mladá na to, aby takové zbraně nosila.

„Nemůžeš spát, Tayi?“ zeptala se tiše a stiskla mu paži.

Složil si před sebou své dlouhé nohy a zakroutil hlavou. „Kdes byla?“

„Tady a tam.“ Setřela si z tváře déšť a usmála se. „Tys mě neviděl, že ne?“

Věnoval jí smutný pohled. „Co si myslíš? Baví tě krátit lidem život tím, že je takhle děsíš? Nemohl jsem spát předtím, jak si myslíš, že vůbec usnu teď?“

Potlačila smích. „Myslím, že to dokážeš. Koneckonců jsi druid a druidi dokážou všechno. Vem si příklad z Jerleho.

Celou dobu spí jako miminko. Odmítá zůstat vzhůru, i když já nespím.“

Zamrkala, když si uvědomila, co z toho plyne, a rychle odvrátila pohled. Za okamžik řekla: „Kipp šel dál k Sarandanonu, aby se ujistil, že koně a zásoby jsou připravené. Já jsem se vrátila, abych vám řekla o gnómských stopařích.“

Zostrla na ni pohlédla a čekal. „Dva velké oddíly,“ pokračovala. „oba na sever od nás. Možná jich je víc. Je tam spousta stop. Nemyslím si, že o nás vědí. Zatím. Musíme být ale opatrní.“

„Dokážeš říct, co tu dělají?“

Zakroutila hlavou. „Loví, řekla bych. Tolik napovídá směr jejich stop. Drží se blízko Kensrowe, na sever od travnatých plání. Ale možná tam nezůstanou, hlavně když se o nás dozvědí.“

Chvilku mlčel a nechal si to projít hlavou. Cítil, jak vyčkává a prohlížel si ve tmě její tvář. Mezi spáči se ozvalo zachrápání, které přešlo v kašel a postava se zavrtěla. Z oblohy se stále snášel déšť.

„Vidělas nějakého lebkonoše?“ zeptal se nakonec.

Ještě jednou zakroutila hlavou. „Ne.“

„Nějaké divné stopy?“

„Ne.“

Přikývl a doufal, že to na něco ukazovalo. Možná nechal Černý mág své příšery doma. Možná byli gnómští stopaři to jediné, proti čemu stáli.

Preia vedle něj se pohnula. „Předej Jerlemu mou zprávu. Tayi. Musím tam jít zpátky.“

„Ted?“

„Co můžeš udělat teď, neodkládej na zítřek, pokud nechceš, aby ti vlk zaklepal na dveře.“ Zašklebila se. „Pamatuješ si tohle přísloví? Říkal jsi ho celou dobu, cos mluvil o tom, že odejdeš na Paranor a staneš se druidem. Tvůj způsob, jak říct, že budeš nás, ubožáky, přátele z domova, který jsi opouštěl, chránit.“

„Pamatuju.“ Vzal ji za ruku. „Máš hlad?“

„Už jsem jedla.“

„Proč nepočkat do svítání?“

„Ne.“

„Nechceš dát Jerlemu svou zprávu sama?“

Chvilu si ho pozorně prohlížela a o něčem přemýšlela. „Co chci, je, abys mu ji za mně předal ty. Uděláš to?“

Tón jejího hlasu se změnil. Nebyla nakloněná debatě na tohle téma. Mlčky přikývl a dal ruku zpátky.

Vstala, připnula si nože a meč zpátky na místo, vzala luk a krátce se na něj usmála. „Mysli na to, o cos mě právě požádal, Tayi.“ řekla.

Vklouzla zpátky do tmy a za okamžik byla pryč. Tay zůstal chvíli sedět tam, kde byl, uvažoval o tom, co mu řekla, a pak se postavil na nohy, aby probudil Jerleho.

Déšť padal po celý příští den. Společnost pokračovala dál lesem, dávala pozor na gnómy a byla připravená na všechno. Hodiny ubíhaly, a den se pomalu začal sklánět k soumraku. Cesta byla pomalá a monotónní. V lese na nikoho nenarazili. Ve vlhkém šeru se nic nehýbalo.

Uběhla noc a Preia Starle ani Retten Kipp se nevrátili. Třetího dne za soumraku se společnost blížila k Sarandanonu. Přestalo pršet a obloha se začala pozvolna vyjasňovat. Slunce mrkalo škvírami mezi odplovujícími mraky, a z jasně modré oblohy přicházely úzké šípky světla. Vzduch se oteplil a ze země vycházela pára.

Na pasece rozjasněné slunečním svitem rozlitým po divokých jarních květinách narazili na Preiin luk, zlomený a od bláta. Jiná stopa po elfské dívce tam nebyla.

Otisky bot gnómských stopařů byly všude.

Kapitola 12

Denní světlo se ztrácelo a z Anaru přicházela tma, když se poslední zbytek obrovské armády Černého mága převálil přes průsmyk Jannisson a travnaté plochy severních Králičích planin. Armádě trvalo celý den přejít ze Streleheimu sem, protože soutěska byla úzká a klikatá a postup armády zdržovala karavana zvířat s nákladem a vozy, od jednoho konce k druhému na dvě míle dlouhá. Samozřejmě, bojovníci se pohybovali různé rychle — jízda na koních byla netrpělivá a rychlá, lehká pěchota, lučištníci a střelci pomalejší, a těžce obrnění pěšáci ještě pomalejší. Ale žádná z jednotek se neplahočila ani neměla takové potíže jako nákladní karavana, která se vlekla soutěskou neuvěřitelně pomalu, každých pár minut se zastavila kvůli polámaným nápravám a kolům, kvůli neustálé potřebě upravit cestu a napojit zvířata, kvůli kolízím, zmatkům a tlačenicím všeho druhu.

To dávalo Riscovi v jeho úkrytu v Dračích štítech, půl míle na jih od nich, ponurý pocit uspokojení. Cokoli ať zpomalí ty, kdo přichází z temnot, myslel si. Cokoli ať je zastaví na postupu k jeho domovině.

Velkou část armády tvořili trollové, tupí, s tlustou kůží a doslova bez jakýchkoli lidských rysů. Největší a nejdivočejší skupinou z nich byli skalní trollové, v průměru přes šest stop vysokí a vážící několik set liber. Jejich disciplinovaný a přesný pochod svědčil o jejich spolehlivosti v bitvě. Ostatní trollové tu byli většinou proto, aby zaplnili mezery. Gnómové dominovali jízdě a lehké pěchotě. Tihle malí houževnatí bojovníci pocházeli z rasy uspořádané do kmenů stejně jako trollové, ačkoliv neměli tolik umu a byli mnohem méně cvičení. V armádě Černého mága sloužili ze dvou důvodů. Zaprvé a především se báli kouzel a kouzlo Černého mága překonávalo všechno, o čem si mysleli, že je možné. Druhý důvod, jen o něco méně závažný, byl ten, že věděli, co se stalo, když se početnější, divočejší a lepe vyzbrojení trollové zkusili postavit na odpor a rychle se rozhodli přeběhnout na stranu vítěze, než za ně to rozhodnutí učiní někdo jiný.

Pak tu byly bestie beze jména, stvůry přivedené z podsvětí, z černých děr, do kterých byly před stoletími uvrženy, a nyní kouzlem Černého mága osvobozeny. Za denního světla zůstávaly zahalené a v kapucích, ve zdvihajícím se a vířícím prachu měly nejasné rysy, byli to vyvrženci stejného druhu a společného souznění. Ale když soumrak postoupil a stíny se protáhly, začaly shazovat oděv a prozrazovat, kdo jsou — strašné, neforemné stvůry, kterým se každý vyhýbal. Byli mezi nimi lebkonoši, okřídlení lovci, kteří sloužili jako pravá ruka Černého mága. Lebkonoši byli kdysi lidé, druidi, kteří příliš často a intenzivně zkoušeli kouzlo a to je zničilo. Ti posledně jmenovaní teď vzlétli, zdvihli se vzhůru do slábnoucího světla, aby se začali poohlížet po kořisti, která by utišila jejich hlad.

A uprostřed toho všeho, usazená mezi hordami, které se s nimi neúprosne hnaly kupředu, jako by to byl vor na rozbouřených vodách, byla velká, černá, hedvábím potažená nosítka, která nesla samotného Černého mága. Třicet trollů je neslo kupředu mezi oddíly armády, byla zakryta tak, že do nich neproniklo ani nejjasnější denní světlo, jejich železné podpěry byly hustě pobity trny a čepelemi, prapory na nich zdobily bílé lebky. Risca pozoroval, jak se kolem nich ty potvory škrábou a klaní se, vědomy si toho, že zatímco ony ho vidět nemohou, jejich Pán a Vládce může snadno vidět je.

Nyní, když se snášela noc a celá armáda už byla mimo Severní zemi a připravovala se k pochodu na jih napadnout Anar a trpaslíky, usadil se Risca unaveně ve své skalní trhlíně a nechal stíny, ať ho zahálí. Bremen měl samozřejmě pravdu — ve všem. Brona přežil První válku ras a celá ta léta zůstal schovaný, aby získal sílu a mohl znovu udeřit. Teď se vrátil, protentokrát coby Černý mág, a patřili k němu trollové a gnómové, které si podrobil. Pokud byli druidi zničeni tak, jak Bremen předpovídal, že budou, nezůstal tu nikdo, kdo by zakročil ve prospěch svobodných ras, nikdo, kdo by vládl kouzlem. Padnou jedni po druhých — trpaslíci, elfové a lidé. Jedna po druhé budou Čtyři země podrobeny. Půjde to rychle. Doposud nikdo nevěřil, že by to bylo možné, a než tomu uvěří, bude už příliš pozdě. Risca nyní sám viděl velikost armády Černého mága. Ničivá, nezastavitelná masa. Jen pokud by se spojily, měly by rasy naději na vítězství. Bude jim však trvat, než se to rozhodnou udělat, pokud to bude jen na nich. Politika zpomalí jakýkoli proces rozhodování. Vlastní zájmy budou šeptem nabádat k opatrnosti. Svobodné rasy budou rokovat a uvažovat a budou zotročeny dřív, než zjistí, co se s nimi stalo.

Bremen to všechno předpověděl a nyní bylo na hrstce těch, kteří mu věřili, aby našli způsob, jak předejít tomu, aby se nevyhnutelně nestalo skutečností.

Risca sáhl do svého vaku, vytáhl kus včerejšího chleba, kletý si koupil v jedné z usedlostí na kraji hranic, a začal ho nepřítomně žvýkat. Před třemi dny opustil Bremena a zbytek jejich malé společnosti u ústí Hadeshornu. Z Truborohu šel na východ, aby trpaslíky zpravil o postupu Černého mága, aby je varoval před nebezpečím a přesvědčil je, že se musí armádě ze Severní země postavit. Ale než došel k západnímu okraji Králičích planin, usoudil, že daleko snáz svůj úkol splní, když jim bude moci sdělit, že postupující armádu viděl na vlastní oči. Pak jim bude moci nabídnout odhad o

její velikosti a síle a být tak se svou výzvou přesvědčivější. Tak se obrátil na sever a druhý den strávil cestou k Jannissonu. Tam se třetího dne cesty přikrčil ve skryši v podhůří Dračích štítů a sledoval, jak ze Streleheimu přichází armáda Černého mága; rostla a rostla, až se zdálo, že je bez konce. Počítal jednotky a velitele, zvířata a vozy, prapory kmenů a bojové standarty, dokud nezískal měřítko. Byla to ta největší armáda, kterou kdy viděl. Trpaslíci by se jí sami nikdy nemohli postavit. Mohli by ji zpomalit, snad i zdržet, ale ne zastavit. I kdyby jim na pomoc přišli elfové, stále by proti nim byla velká přesila. A neměli ani takové kouzlo, jakým vládl Brona a jeho lebkonoši a bytosti z podsvětí. Neměli žádné talismany. Měli jen Bremena. Taye Trefenwyda a jeho, ty poslední z druidů.

Risca žvýkal, polykal a kroutil přitom hlavou. Převaha byla příliš velká. Potřeboval najít způsob, jak ji zmenšit. Dojedl chleba a zhluboka se napil z kožené čutory, kterou měl pověšenou na rameni. Pak vstal a Vrátil se na sráz, odkud mohl sledovat utábořenou armádu. Teď už rozdělali ohně, protože noc se už téměř snesla; pláň rozjasňovala rozesetá ohniště a vzduch houstl kouřem. Armáda se roztáhla téměř na míli, horečně se činila a žila zvuky a pohybem. Připravovalo se jídlo a rozkládali pokrývky. Spravovalo se a dělaly se plány. Risca, plný vzteku, ale zbavený iluzí, na to zíral ze svého bidýlka. Kdyby mohla tohle šílenství zastavit síla vůle a vzteku, stačila by na to ta jeho. Pohledem zachytil dvojici lebkonošů, kteří kroužili po inkoustové obloze mimo auru ohňů a hledali špehy — přikrčil se tedy ke skále, která ho skrývala, stal se součástí jedné z hor, další bezbarvou částí drsného terénu. Očima bloudil po délce a šířce tábořiště, ale neustále se pohledem vracel k nosítkům potaženým černým hedvábím v nichž odpočíval Černý mág. Nyní byla položena na zemi, hluboko ve středu celé armády, obklopena trolly a jinými bytostmi, jako malý ostrov ticha v moři horečného hemžení. V jejich blízkém okolí nehořely žádné ohně. Nikdo se k nim nepřibližoval. Kolem nich se rozlévalo jezero černoty, nechávalo je tak o samotě a označovalo jako nedotknutelná.

Riscův výraz v tváři ztuhl. Celá ta potíž začíná a končí se stvůrou, která v tom stanu bydlí. Černý mág je hlavou té bestie, která nás všechny ohrožuje. Useknout hlavu a bestie zemře.

Zabít Černého mága a je po nebezpečí.

Zabij Černého mága...

Byla to divoká, nerozumná a impulzivní myšlenka a on si zakázal zabývat se jí. Zahnal ji stranou a přinutil se uvažovat o tom, za co nese odpovědnost. Bremen je na něm závislý. Musí dál trpaslíkům zprávu, aby se mohli připravit na invazi do své domoviny. Musí trpaslíky přesvědčit, aby se utkali s mnohonásobně větší armádou v bitvě, v níž nemohli doufat ve vítězství. Musí přesvědčit Raybura a starší z Rady trpaslíků, že ke zničení Černého mága bude nalezen prostředek a že svými životy musí trpaslíci vykoupit čas, který k tomu byl potřeba. Byla to přehnaná žádost a vyžádá velké oběti. Bude na něm, aby je vedl on, druid bojovník, který se mohl postavit jakékoli stvůře, kterou by proti němu Černý mág poslal.

Risca se totiž narodil pro boj. To bylo všechno, co uměl. Vyrostl a mužem se stal v Ravenshornu, byl to syn rodičů, kteří celý svůj život strávili v divočině Východní země. Jeho otec byl zvěd a matka lovkyně kožešin. Na otcově straně bylo osm sourozenců a sedm na straně matčině. Většina z nich žila stále jen pár mil od druhých a Risca byl čas od času vychováván všemi. Za léta svého chlapectví viděl své tety a strýce tolikrát, co své rodiče. V jeho rodině sdíleli společnou odpovědnost za výchovu dětí. Trpaslíci z tohoto kouta světa byli stále ve válce s kmeny gnómů a každý pořád riskoval. Ale Risca se té výzvě mohl postavit jako rovný. V útlém věku se naučil bojovat a lovit a zjistil, že je v tom dobrý — ve skutečnosti lepší než dobří. Cítil věci, které ostatní necítili. Byl rychlejší, hbitější a silnější, než bylo v jeho věku obvyklé. Rozuměl umění přežít. Zůstal naživu, když ostatní nepřežili.

Když mu bylo dvanáct napadl ho koden a on tu bestii zabil. Bylo mu třináct, když byl ve skupině dvaceti ze zálohy napaden gnómy. On jediný unikl. Když zabili jeho matku, která právě kladla pasti, bylo mu teprve patnáct, ale vystopoval ty, kteří to měli na svědomí a sám je odpravil. Když jeho otec zahynul při nehodě na lovu, odnesl jeho tělo hluboko do srdce země trpaslíků a tam ho pohřbil, aby jeho duch mohl pokračovat v boji proti jejich nepřítelům. To už byla polovina jeho sourozenců mrtvá, padlá v boji nebo následkem nemoci. Žil ve světě násilí, kde se nic neodpouštělo a jeho život byl tvrdý a nejistý. Risca ale přežil. Šeptem se o něm říkalo, že nebylo ukuto ostří, které by ho mohlo zabít. Když mu bylo dvacet, odešel z Ravenshornu do Posledního přístavu a vstoupil do služeb Raybura, nově korunovaného krále trpaslíků, který sám byl velmi obdivovaným bojovníkem.

Ale Raybur si ho v Posledním přístavu ponechal jen krátce, než ho poslal na Paranor a za druidy. Raybur rozpoznal Riscovo zvláštní nadání a věřil, že pro dobro lidu trpaslíků bude nejlepší, když se mladému muži se srdcem bojovníka a umem lovce dostane výuky druidů. I on, stejně jako elf Courtann Ballindarroch, znal Bremena a vážil si ho. Adresoval tedy starému muži zprávu, ve které ho požádal, aby zvážil, zda by se mladému Riscovi mohlo coby studentovi dostat zvláštní pozornosti. Risca tedy se zprávou odešel na Paranor, do Pevnosti druidů, a tam zůstal, obrátil se v Bremenova oddaného následovníka a uvěřil mu ve věcech kouzla.

Pohled stále upíral na hedvábný černý stan v nepřátelském táboře dole a zatím přemýšlel, jak by mu mohlo posloužit kouzlo. To jeho je nejsilnější po Bremenově — nyní, při jeho mládí, vitalitě a s tím, kolik je tomu druhému, možná ještě silnější. V tohle pevně věřil, ačkoliv věděl, že Tay Trefenwyd by se s ním o to jistě přel. Stejně jako Tay studoval Risca pilně Bremenovo učení, věnoval se mu i v době, kdy byl starý muž vykazán a znovu a znovu ho zkoušel. Studoval a cvičil se doslova sám, protože nikdo jiný mezi druidy, ani Tay Trefenwyd, se nepovažoval za bojovníka, nebo se tak jako on nesnažil ovládnout umění boje. Pro Riscu mělo kouzlo jen jeden smysluplný užitek — ochránit sebe a své přátele a zničit nepřátele. Ostatní využití kouzla ho nezajímalo — uzdravování, věštění, předvídání, ovládnutí věd historie a kouzlení. Byl to bojovník a jeho vášní byla síla zbraní.

Vzpomínky přišly a byly zase hned pryč, a on se v myšlenkách vrátil k věci, kterou měl před sebou. Co by měl udělat?

Nemohl se zříci toho, za co nesl odpovědnost, ale nemohl ani ignorovat, kdo byl. Zdálo se mu, že se hedvábný baldachýn stanu v bledém tanci světla ohňů vlní. Stačila by jedna rána. Jak snadno by se ten problém vyřešil, kdyby to mohl provést!

Zhluboka nabral dech a pomalu vydechl. Brona se nebál. Byl si vědom toho, jak nebezpečný je, jak mocný, ale nebál se. Sám měl značné kouzlo a byl přesvědčen, že kdyby ho všechno použil v jednom přímém útoku, nikdo a nic by mu neodolalo.

Zavřel oči. Proč o tomhle vůbec uvažuje? Kdyby mu to nevyšlo, nezbyl by nikdo, aby varoval trpaslíky! Obětoval by život pro nic!

Ale kdyby měl uspět...

Vrátil se zpátky do skal, vyklouzl ze svého cestovního pláště a začal ze sebe shazovat výzbroj. Měl za to, že se rozhodl ve chvíli, kdy se mu ta myšlenka objevila v hlavě. Zabít Černého mága a skončit to šílenství. Ze všech z nich se na ten pokus hodil nejlíp. Tohle byla ideální doba, protože armáda Severní země byla stále blízko domova a Brona věřil, že je mimo nebezpečí útoku. I kdyby měl zemřít, bude to stát za to. Risca byl k té oběti svolný. Bojovník je na takovou oběť vždycky připravený.

Když už na sobě měl jen boty, kalhoty a tuniku, zastrčil si za opasek dýku, sebral válečnou sekeru a dal se po skále dolů. Blížila se půlnoc, když dosáhl úpatí a vydal se po pláních dál. Nad hlavou mu stále kroužili lebkonoši, ale on byl mimo jejich dosah, protože byl zahalený v kouzle, které ho skrylo jejich pátravým zrakům. Vyhlíželi nepříteli, který by přišel zvenčí, ale jeho neuvidí. Šel lehce, volně, postupoval tiše v černotě kolem, světlo ohňů v táboře ho krylo před těmi, kdo by si ho mohli všimnout. Jejich systém hlídek byl žalostně nedostatečný. Po obvodu byla stráž složená z gnómů a trollů, s příliš velkými rozestupy a příliš blízko ke světlu na to, aby mohla spatřit něco, co přichází ze tmy. Obloha byla zatažená a v nočním vzduchu visel závoj kouře, a bylo by třeba ty nejbystřejší oči a nejlepší podmínky, aby bylo možné na pláních zachytit náznak pohybu.

Přesto nenechával Risca nic náhodě. Když tráva a porost prořídly, přikrčil se a opatrně si hledal cestu. Jednoho gnóma, který stál na stráži, si vybral za cíl. Sekeru nechal ve vysoké trávě a šel na něj jen s dýkou. Gnóm ho nespapal. Odtáhl jeho tělo do trávy, ukryl ho, zahalil se do pláště strážného, přetáhl přes hlavu kapuci, aby si schoval tvář, znovu si vzal sekeru a šel dál.

Každý druhý by si rozmyslel jít přímo do tábora nepříteli. Risca se tím téměř nezaobíral. Věděl, že přímý postup je nejlepší, když chcete někoho nychytat na švestkách, a že mají lidé tendenci všimnout si méně věcí přímo před nosem, než toho, co číhá v místech, kam už stěží dohlédnou. Úmyslem bylo předvídat to, co nemá smysl a představa osamělého nepříteli, kteří se potuluje kolem vás přímo uprostřed tábora vaší po zuby ozbrojené armády, rozhodně žádný smysl nedává.

Risca se nicméně poté, co do tábora vstoupil, držel mimo dosah světla ohňů a plášť měl stále na sobě. Neuhýbal ani nevěšel hlavu, protože to by signalizovalo, že něco není v pořádku. Šel, jako by tam patřil. Minul vnější obvod stráží a ohňů a dal se do středu tábora. Kolem se vznášel kouř a on se za něj schoval. Všude kolem se ozýval smích a křik, muži jedli a pili. Zvonily zbraně a brnění a tažná zvířata pod závojem tmy dupala a frkala. Kolem nich všech Risca prošel, aniž by zpomalil, a ani na okamžik nespouštěl z očí svůj cíl, který se nyní uprostřed žerdí a třepoucích se praporů zdvihal nad hemžením vojska. Nízko u boku si nesl sekeru a za pomoci kouzla se jevil jen jako bezvýznamný voják, jako další gnómský stopař na cestě za něčím nedůležitým.

Prošel hluboko do bludiště ohňů a mužů, které lemovalo vozy a hromady zásob, provazy, na nichž byla uvázána tažná zvířata, opraváře, zabrané do spravování postraňků, a veliké zásobníky s kopími a píkami, jejichž násady a kovové hroty trčely k obloze. Pokud to šlo, držel se v části tábora obývané gnómy, ale každou chvíli byl nucen minout skupinky trollů. Vyhýbal se jim stejně, jak by to gnóm udělal, uctivý, ostražitý, ani nedával najevo strach, ani je nedráždil, když se k nim blížil, odvracel se a s drsnými, neosobními tvářemi ani bojem ztvrdlými pohledy se ani nesetkal. Cítil, jak na něm jejich pohledy spočívají a pak ho nechávají být. Ale nikdo ho nezastavil ani za ním nezavolal. Nikdo nezjistil, kdo je.

Po zádech a v podpaží mu stékal pot. Nyní muži kolem ohňů pomalu usínali, začínali se halit do svých plášťů a utichali. Risca vyrazil rychleji. Potřeboval hluk a shon, aby svůj postup zamaskoval. Když bude každý spát, bude vypadat podezřele, když se tu bude dál procházet. Teď už se blížil k útočišti Černého mága — viděl, jak se jeho baldachýn zdvihá proti temnotě za ním. Když k němu přicházel, množství ohňů řídlo a vojáků kolem ubývalo. Nikomu nebylo dovoleno příliš se přibližovat k místu vyhrazenému Černému mágovi a nikdo si to ani nepřál. Risca se zastavil u ohně, kde ležel a spal tucet mužů.

Trollové, mohutní, s tvrdými rysy, jejich zbraně ležely vedle nich. Nevěnoval jim pozornost a prohlížel si pečlivě prostor před sebou. Na všech stranách oddělovalo černý stan od spící armády sto stop. Nebyly vidět žádné stráže. Risca váhal. Opatrně se kolem rozhlédl a hledal je. Nebyl tu nikdo, koho by mohl najít.

V tu chvíli se málem obrátil. Cítil, že něco není v pořádku. Měly by tu být stráže. Čekají uvnitř stanu? Jsou někde, kam na ně nedohlédne? Aby to zjistil, musel by přejít otevřený prostor mezi nejbližším ohněm a stanem. Bylo tu dost světla na to, aby byl při tom prozrazen a bude tedy muset použít kouzlo, aby svůj postup skryl. Bude tam úplně sám a nebude se mít kde schovat.

Mysl mu pracovala na plné obrátky. Budou tam lebkonoši? Loví všichni mimo tábor, nebo jich pár zůstalo, aby Pána chránili? Jsou tu na stráži jiné stvůry?

Nezodpovězené otázky ho pálily.

Ještě chvíli váhal, rozhlížel se, poslouchal, ochutnával povětrí. Pak pevně sevřel sekeru a vyrazil kupředu. Na pomoc si vzal kouzlo, jako štít, aby splynul s tmou, aby byl její součástí. Byl jen stín, aby nevaroval ani někoho, kdo se v kouzlu vyzná. Projelo jím odhodlání. Dokáže to. Musí. Přešel otevřené prostranství, tiše jako mrak, který klouže po vymetené obloze. Nedonesly se k němu žádné zvuky. Pohledem nezachytil žádný pohyb. Ani teď nemohl najít nikoho, kdo by stan chránil.

Pak byl u něj, vzduch kolem nehybný, zvuky, pachy a pohyb vojáků se vytratily. Stál na dosah černého hedvábí a

čekal, že ho jeho instinkty varují před léčkou. Když ho nevarovali, vzal sekeru, ostrou jako břitva, vedl její ostří po temné kůži látky a rozpáral ji.

Pak něco uslyšel — vzdech, snad hluboký sten. Rychle prošel otvorem dovnitř.

I přes čern uvnitř jeho oči téměř okamžitě uvykly tmě. Nic tu nebylo — žádní lidé, nábytek, ani náznak života. Stan byl prázdný.

Risca nevěřícně zíral.

Pak se do ticha ozvalo zasyčení, hluboké a pronikavé, a na obličej ucítil porыв vzduchu. Tma se slévala dohromady, spojovala se a vytvářela řídkou substanci tam, kde před okamžikem nebylo nic. Začala se rýsovat postava zahalená v černém. Risca si uvědomil, co se děje a zamrazilo ho. Černý mág tam celou dobu byl, v té temnotě, neviditelný, díval se a čekal. Snad věděl i o tom, že Risca přichází. Nebyl, jak trpaslík věřil, bytostí z masa a kostí, kterou by bylo možné zabít obyčejnými zbraněmi. Za pomoci kouzla se už dostal mimo svou smrtelnou schránku a nyní na sebe mohl vzít jakoukoli podobu — nebo také vůbec žádnou. Nebylo dnu, že tam nestály žádné stráže. Nebylo jich vůbec třeba.

Černý mág se pro něj natáhl. Pak Risca vteřinu cítil, že se nemůže hýbat a byl přesvědčen, že zemře, aniž by pro svou záchranu mohl hnout prstem. Potom plamen odhodlání překonal jeho strach a ovládl ho. S odporem zařval na tu strašnou černou postavu, na ruku umrlce, která po něm sáhla, na krvavě rudé oči, na svůj děs, na svůj osud, který ho zradil. Mocně se rozmáchl svou sekerou a spolu s ní projel vzduchem i plamen jeho vlastního kouzla. Černý mág pokynul a Risca cítil, jako by se kolem jeho těla sevřely železné obruče. S obrovským úsilím se jim vyškubal a rozmáchl se sekerou. Zbraň udeřila do zahalené postavy a v plamenech vybuchla.

Risca nečekal na výsledek svého úderu. Instinktivně věděl, že tohle je bitva, kterou nemůže vyhrát. Pouhá síla zbraní a válečnický um nestačily, aby takového nepřítele porazil. Ve chvíli, kdy pustil sekeru, zapadl zpátky do otvoru ve stanu a vrhl se za svobodu. Od ohňů se už ozýval křik a muži se probouzelí ze spánku. Risca se neohlížel, ale Bronovu přítomnost cítil jako černý mrak, který se pro něj natahoval a snažil se ho vtáhnout zpátky. Hnal se přes otevřené prostranství, přeskočil přes nejbližší skomírající oheň a rozkopl jiskry a oharky do všech směrů. Popadl meč, který patřil spícímu muži, a uskočil doleva do závoje kouře.

Ze všech částí tábora se ozýval poplach. Ruka Černého mága se po něm stále natahovala, tiskla jeho hrud, ale její síla slábla, jak mezi nimi rostla vzdálenost. Objevil se před ním troll, postavil se mu do cesty a zůstal tam s dýkou zabodnutou v krku. Reagoval instinktivně a nebyl ještě schopen jasně uvažovat. Kolem něj se rojili muži, rozbíhali se všemi směry, pátrali po příčině toho zmatku a stále ještě nevěděli, že to je on.

Přinutil se zpomalit, ignoroval svůj šílený tep a sevření kolem hrudi. Stíny! Byl tak blízko! Šel teď svižně, ale už neběžel. Upoutával by tím na sebe pozornost. Povolal své kouzlo, které opustil ve chvíli, kdy vyletěl ze stanu a poprvé si uvědomil, že nad ním málem úplně ztratil kontrolu a téměř podlehl strachu. Rychle se zahalil a pak se obrátil doleva směrem k otevřeným pláním, jiným směrem, než kterým přišel, směrem, ve kterém je nenapadne ho hledat. Kdyby ho objevili a musel by si probít cestu, zabili by ho. Bylo jich na něj příliš mnoho. Příliš na kohokoliv, ať by to byl druid nebo ne.

Pospíchal táborem a horko, které ho po setkání s Černým mágem polévalo, hrozilo, že ho zadusí. Přinutil se dýchat klidně, ignorovat vřavu probouzejícího se tábora, výkřiky a volání a dusot bot jednotek ozbrojených vojáků, které se rozbíhaly do všech stran. Viděl, jak se před ním začíná objevovat černota plání, široká prázdnota, která ležela mimo okruh tábora a ohňů. Stráže stály všude po jeho obvodu, ale dívaly se do tmy a očekávaly útok odtud. Měl téměř neodolatelné nutkám ohlédnout se zpátky, ale něco ho varovalo, že když to udělá, prozradí se. Snad by Černý mág viděl jeho oči a zjistil kdo je i ze svého úkrytu. Možná by poznal jeho tvář. Možná by to stačilo, aby ho zničil. Risca se neotočil. Pokračoval kupředu, a když se blížil ke kraji tábora, zpomalil, aby si vybral, kudy unikne.

„Ty a ty.“ řekl dvěma gnómům, když mezi nimi procházel, aniž by se namáhal zpomalit natolik, aby viděli jeho tvář a aby je oslovil, použil jejich vlastní teč, kterou plynne mluvil od doby, kdy mu bylo deset. Kývl na ně. „Pojďte se mnou.“

Neptali se. To vojáci dělají zřídka. Vypadal a choval se jako důstojník a tak bez námitek šli. Kráčel do tmy, jako kdyby věděl, co má v úmyslu, jako by měl splnit nějaký úkol. Odvedl je daleko do noci, pak je vyslal každého jiným směrem a prostě odešel. Nepokoušel se vrátit pro zbraň a plášť, protože věděl, že by to bylo příliš nebezpečné. Měl štěstí, že zůstal naživu a nemohl dál pokoušet osud. Zhluboka dýchal noční vzduch a lep se mu zpomaloval. Ví Bremen o tom, jakého původu je náš nepřítel? přemýšlel. Uvědomuje si starý muž tu moc, kterou Černý mág vládne? Určitě ano, když, byl v doupěti té stvůry i špehoval tam. Risca si přál, aby se byl zeptal starého muže na víc věcí, když měl k tomu příležitost. Kdyby to byl udělal, nikdy by neuvažoval o tom, že Bronu zničí sám. Byl by si uvědomil, že mu k tomu chybí zbraň. Není divu že Bremen pátrá po talismanu. Není divu že spoléhá na vize mrtvých a nechá si jimi radit.

Pátral po obloze po lebkonoších, ale neviděl je. Stále si nicméně držel kouzlo, takže byl ukrytý. Šel směrem k Rabbu a obrátil se na jihovýchod k Anaru. Než ho najde ranní světlo, bude v bezpečí ukrytý mezi stromy. Unikl, aby mohl bojovat další den a měl štěstí, že to tak mohl říct.

Ale jaký boj muže svádět s nepřítelem jako je Černý mág? Co má říct trpaslíkům, aby jim dal naději?

Odpovědi mu unikaly. Šel dál do noci, aby je našel.

Kapitola 13

O dva dny později armáda Severní země rozbila tábor dvacet mil od Storlocku. Nic jí nestálo v cestě, zahrnula na východ směrem na Anar, držela se mimo husté lesy, a jako velký, loudavý červ se kousek po kousku blížila k útočišti trpaslíků. V dálce na pozadí temné oblohy hořely táborové ohně a jejich jasně žlutá záře se táhla po pláních na míle daleko.

Kinson Ravenlock tu zář viděl i z takové dálky, jakou byl kraj Dračích štítů pod ústím Břidlicového údolí. Než se armáda zastavila a utábořila strávila odpoledne přechodem přes řeku Rabb. Za úsvitu bude pokračovat v pochodu na jih, což znamenalo, že zítra při západu slunce dosáhne místa přímo naproti vesnici Storů.

Což pro změnu znamená, uvědomil si Hraničář, že on a Mareth musí překročit Rabb dnes večer a armádu předejít, pokud si nepřejí, aby je chvilí na nesprávné straně plání.

Nehybně stál ve stínu útesu ve skalách, nějakých padesát stop nad pláněmi, a zjistil, že si přeje, aby se tak daleko byli dostali včera a nebylo tedy nutné přejít je v noci. Věděl, že jen co se setmí, budou Bronovi okřídlení lovci slídit venku na otevřených pláních, které leží mezi nimi a bezpečím. Nebyla to pěkná myšlenka. Ohlédl se tam, kde seděla Mareth a třela si nohy ve snaze zmírnit bolest po nuceném celodenním pochodu a kde byly na zemi bez okolku pohozené její boty společně s pláštěm a trochou zásob, co měli. Věděl, že rychleji jít nemohli. Tvrdě naléhal, aby se dostali alespoň tak daleko. Byla stále slabá po tom, co zažila v Pevnosti druidů rychle se vyčerpala a potřebovala často odpočívat. Ani jednou si ale nepostěžovala, dokonce ani když trval na tom, že se až do Storlocku musí obejít bez spánku. Má odhodlání, přiznal si neochotně. Přál si jen, aby jí trochu líp rozuměl.

Podíval se zpátky na pláň, na strážní ohně, na temnotu, která se valila z východu a postupně přikrývala krajinu. Bylo to tedy dnes. Přál si mít kouzlo, které by je při přechodu plání skrylo, ale stejně tak by si mohl přát, aby uměl lítat. Nemohl jí samozřejmě požádat, aby použila to vlastní. Bremen to zakázal. A Bremen tu nebyl, takže se tu nedala najít žádná pomoc.

„Pojď si vzít něco k jídlu,“ zavolala na něj Mareth.

Obrátil se a sešel ze skal. Připravila talíře s chlebem, sýrem a ovocem a do kovových kališků nalila pivo. Zásoby vyhandlovali včera večer s farmářem nad Varfleetem a tohle bylo to poslední z toho, co získali. Posadil se naproti ní a dal se do jídla. Nedíval se na ni. Byly to dva dny, co vyrazili z poničeného Paranoru, znovu vyšli z Kennonu, dali se na východ podél Mermidonu, který je dovedl až sem ke zdi Dračích štítů. Bremen je poslal napřed, dal jim přísné rozkazy, jak pokračovat bez něj, jít podél Mermidonu k řece Rabb a pak přímo do Storlocku. Měli se ptát po muži, který, jak druid věřil, žil někde v divočině Horního Anaru ve Východní zemi, po muži, o kterém Kinson nikdy neslyšel. Měli určit, kde by bylo možné ho najít a pak čekat, dokud se k nim Bremen nebude moci připojit. Druid jim nevysvětlil, čím se bude mezitím zabývat. Nevysvětlil jim, proč mají toho neznámého muže hledat. Prostě jim řekl co mají dělat — vlastně řekl Kinsonovi, co dělat, protože Mareth v té chvíli ještě spala — a pak zmizel mezi stromy.

Kinson věřil, že se vrátil do Pevnosti druidů, a divil se proč. Z Paranoru pláchli v bouři hromů a burácení zdivočelého kouzla puštěného ze řetězu, část z něj patřila Mareth a část samotné Pevnosti. Bylo to, jako by se zdvihla bestie, aby je zahubila a Kinsonovi se zdálo, že na krku cítí její dech a slyší skřípění jejích drápu, jak je pronásleduje. Unikli ale do lesů kolem a ukryli se tam v řidnoucí tmě, zatímco bestie si vyhlila vztek a uklidnila se. Celý další den zůstali v úkrytu stromu a nechali Mareth spát. Bremen o ni pečoval a byl zpočátku očividně znepokojený, ale když pak přišla k sobě a vypila hrnek vody, než znovu usnula, přestal se bát.

„Její kouzlo je na ni příliš silné.“ tak to Kinsonovi vysvětlil. V pozdním dopoledni, když se probudila a zase usnula, nad ní drželi stráž. Slunce jim stálo vysoko nad hlavami a temná vzpomínka na předešlou noc se začínala vytrácet. Za přikrovem stromu cítili tichou přítomnost Paranoru, který ztichl, jako by zemřel a zůstal bez života. „Zdá se jasné, že přišla k druidům ve snaze najít způsob, jak mu lépe porozumět. Řekl bych, že s nimi nebyla dost dlouho na to, aby to stihla. Možná nás požádala, jestli se k nám může přidat proto, že věřila, že jí můžeme pomoci.“

Zakroutil šedivou hlavou. „Ale viděls to? Povolala své kouzlo, aby mě ochránila před stvůrami které tam Brona nechal aby hlídaly můj příchod a okamžitě nad ním ztratila veškerou kontrolu! Vypadá to, že neumí odhadnout množství, které je ho potřeba. Nebo možná vůbec nejde o odhad a děje se to, že když kouzlo povolá, to na sebe bere jakou podobu chce. Ať v tom je cokoli, valí se z ní jako povodeň! Na Pevnosti druidů spolklo ty stvůry, jako by to byli komáři. Je tak mocné, že probudilo kouzlo, které si Pevnost uchovává na svou ochranu, kouzlo země, které tam uložili první druidi. To bylo to kouzlo, které jsem při mém návratu zkoušel, abych se ujistil, že je stále na stráži, kdyby došlo k pokusu Pevnost zničit. Druidy před Černým mágem ochránit nemohlo, ale Paranor ubránilo. Kouzlo Mareth bylo při ničem Bronových stvůr tak pronikavé, až se zdálo, že je v ohrožení sama Pevnost, a vyvolalo ven také kouzlo země.“

„Jednou jsi říkal, že její kouzlo je vrozené,“ uvažoval Kinson. „Odkud přišlo, že je tak silné?“

Starý muž sešpulil rty. „Snad od jiného druida. Od elfa, který má to staré kouzlo v krvi. Od bytosti z mýtů, která tu přežívá ze starých časů. Může to být kdokoli z nich.“ Tázavě zdvihl jedno obočí. „Zajímalo by mě, jestli vůbec zná pravdivou odpověď.“

„Zajímalo by mě, jestli by nám to řekla, kdyby to věděla.“ zněla Kinsonova odpověď.

Ani teď o tom skoro nemínila. Než se probudila, byl Bremen pryč. Zůstalo na Kinsonovi, aby jí sdělil, že nemá znovu používat kouzlo, dokud se Bremen nevrátí a neporadí jí. Přijala to nařízení a kromě kývnutí se k němu téměř nevyjádřila. Nemluvila o ničem, co se na Pevnosti stalo. Zdálo se, že na tu věc úplně zapomněla.

Dojedl a znovu vzhlédl. Dívala se na něj.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Myslel jsem na muže, kterého nás Bremen poslal najít. Přemýšlel jsem, proč ho považuje za tak důležitého.“

Pomalů přikývla. „Cogline.“

„Znáš to jméno?“

Neodpověděla. Zdálo se, že neslyší.

„Snad nám někdo z tvých přátel na Storlocku bude schopen pomoci.“

Nepřítomně se podívala. „Nemám na Storlocku žádné přátele.“

Na okamžik na ni nechápavě zíral. „Ale já jsem myslel, žeš řekla Bremenovi, že...“

„Lhala jsem.“ Nadechla se a odvrátila od něj zrak. „Lhala jsem jemu a před ním jsem lhala všem na Paranoru. Byl to jediný způsob, jak být přijata. Zoufale jsem chtěla studovat s druidy a věděla jsem, že mě nenechají, pokud jim neuvedu důvod. Tak jsem jim řekla, že jsem studovala se Story. Dala jsem jim i písemná potvrzení, abych svou žádost podpořila,

všechna byla falešná. Úmyslně jsem je oklamala.“ Zvedla zrak. „Ale teď bych chtěla přestat lhát a říct pravdu.“ Poslední zbytky denního světla se vytratily, kolem nich byla úplná tma, oni seděli do ní zahalení a stěží jeden druhého rozeznali. Protože této noci překročí Rabb, neobtěžoval se Kinson rozdělovat oheň. Nyní si přál, aby ho byl rozdělal a mohl lépe vidět její tvář.

„Myslím,“ řekl pomalu, „že tohle by mohla být vhodná doba pro pravdu. Ale jak mám vědět, že to, co mi říkáš, je Pravda, nebo prostě další lež?“

Bázkivě a smutně se usmála. „Poznáš to.“

Držel její pohled, „lhalas kvůli svému kouzlu, je to tak?“ hádal.

„Jsi chápavý. Kinsonne Ravenlocku.“ řekla mu. „Za to tě mám ráda. Ano, musela jsem lhát kvůli svému kouzlu. Zoufale se snažím najít způsob jak...“ Zaváhala a hledala to pravé slovo. „Jak žít sama se sebou. Už příliš dlouho zápasím se svou silou a začínám z toho být unavená a zoufalá. Čas od času jsem si říkala, že skončím se svým životem za to, co mi udělal.“

Odmělčela se a zahleděla se do tmy. „Kouzlo mám od narození. Vrozené kouzlo, jak jsem řekla Bremenovi. Tolik je Pravda. Otce jsem nikdy nepoznala. Moje matka zemřela při porodu. Vychovali mě lidé, které jsem neznala. Pokud jsem měla příbuzné, nikdy o sobě nedali vědět. Lidé, kteří mě vychovali, to udělali z důvodů, které jsem nikdy nepochopila. Byli hrdí a mlčenliví a moc mi toho neřekli. Myslím, že v tom byl smysl pro povinnost, ale jeho příčinu mi nikdy nesdělili. Když mi bylo dvanáct, poslali mě do učení k hrnčírů, do jeho krámků, abych mu tam nosila materiál, uklízela, dívala se, kdybych snad chtěla, ale hlavně, abych dělala, co se mi řekne. Měla jsem samozřejmě kouzlo, ale to stejně jako já ještě nedozrálo a jeho nezřetelná přítomnost se projevovala jen trochu.

Jak jsem dospívala, kouzlo ve mně kvetlo. Jednoho dne mě hrnčír chtěl zbít a já se instinktivně bránila a kouzlo zavolala na svou ochranu. Málem jsem ho zabila. Pak jsem odešla do země u hranic, abych si našla nové místo, kde bych mohla žít. Nějaký čas jsem žila ve Varfleetu.“ Vrátil se jí úsměv. „Možná se naše cesty kdysi setkaly. Nebo už jsi byl pryč? Řekla bych, žeš byl pryč.“ Pokrčila rameny. „O rok později jsem byla znovu napadena. Tentokrát to bylo několik mužů a měli toho v úmyslu víc, než mě jen zbít. Znovu jsem zavolala kouzlo. Nemohla jsem ho ovládat. Dva z nich jsem zabila.

Odešla jsem z Varfleetu na východ.“

Její úsměv se změnil v hořký úšklebek. „Myslím, že vidíš, jak se to opakovalo. Začala jsem věřit, že nemůžu s nikým žít, protože jsem nemohla věřit sama sobě. Toulala jsem se od města k městu, od farmy k farmě a živila se, jak se dalo. Ten čas mi dal hodně. Objevila jsem o svém kouzle nové věci. Nebylo určeno jen k ničení: umělo i dávat věci do pořádku. Zjistila jsem, že se umím vcítit. Mohla jsem použít kouzlo a uzdravil zraněné. Zjistila jsem to náhodou, když, byl muž, kterého jsem znala, v ohrožení života potom, co se zranil při pádu. Když jsem to zjistila, dalo mi to naději. Kouzlo, které jsem použila tímto způsobem, šlo ovládat. Nechápal jsem proč, ale zdálo se, že je možné získat nad ním vládu, když jsem ho povolala, aby léčilo a ne ničilo. Snad je vztek ve své podstatě méně ovladatelný než soucit. Nevím.

Každopádně jsem se vydala žít se Story, požádat o dovolení studovat s nimi, naučit se své dovednosti používat. Ale oni mě neznali a do svého řádu nepřijali. Všichni jsou to gnómové a příslušník žádné jiné rasy ještě nikdy nedostal svolení s nimi studovat. Odmítli mi udělit výjimku. Měsíce jsem se je snažila přesvědčit o opaku, byla jsem s nimi v jejich vesnici, pozorovala jsem je při práci, jedla s nimi když to dovolili, žádala je, aby mi dali šanci a nic víc nechtěla. Pak jednoho dne přišel z divočiny muž, aby Story navštívil. Něco od nich chtěl něco z jejich tradic, a oni v nejmenším nevypadali znepokojení tím, že by mu to měli dát. Žasla jsem. Po měsíce jsem prosila o zbytky a neměla nic. Najednou se odnikud objeví muž, jižan, ne gnóm, a Storové se nemohou dočkat, aby mu pomohli. Rozhodla jsem se ho zeptat, proč.“

Šoupala botou po zemi, jako by chtěla vyhrabal něco z minulosti. „Vypadal divně, byl vysoký a hubený, samé hrany a kosti, se špičatou tváří a rozcuchanými vlasy. Neustále se zdálo, že ho zneklidňují jeho myšlenky, a že jednoduchá konverzace je pro něj ta nejtěžší věc na světě. Ale já jsem ho donutila se mnou promluvit. Přinutila jsem ho poslechnout si můj příběh. Když jsem mu ho vyprávěla, začalo být jasné, že kouzlu opravdu hodně rozumí. Tak jsem mu řekla všechno. Svěřila jsem se mu. Dodnes nevím proč, ale udělala jsem to. Řekl mi, že Storové mě mezi sebe nevezmou, že nemá smysl ve vesnici zůstat. Navrhl, abych šla za druidy na Paranor. Smála jsem se. Namítla jsem, že ani oni mě mezi sebe nevezmou. Ale on řekl, že vezmou. Pověděl mi, co jim mám říct. Pomohl mi vymyslet příběh, a napsal mi dobrozdání, které mi mělo pomoci k přijetí. Řekl, že něco o druidech ví, že byl kdysi dávno také druid. Přesto jsem neměla zmiňovat jeho jméno. Řekl, že u nich nebyl v oblibě.

Pak jsem se na jeho jméno zeptala a on mi ho řekl. Cogline. Pověděl mi, že druidi už nejsou to, co kdysi bývali. Řekl, že s výjimkou Bremena nechodí do Čtyřzemí, jako to dělali kdysi. Přijmou příběh, který pro mě vymyslel, když jim ukážu svůj talent k uzdravování. Nebudou se víc namáhat mě kontrolovat, protože jsou přespříliš důvěřiví. Měl pravdu. Udělala jsem, co mi řekl a druidi mě vzali k sobě.“

Povzddechla si. „Ale ty víš, proč jsem žádala Bremena, aby mě s sebou vzal, že ano? Žádné smysluplné studium kouzla se na Paranoru nesetkává s podporou. Jen pár z nich mu tam skutečně rozumí, jako Tay a Risca. Nedostala jsem žádnou šanci zjistit, jak to své ovládat. Kdybych ho prozradila, hned by mě poslali pryč. Druidi se kouzla bojí. Spíš se ho báli, protože teď už žádní nejsou.“

„Stalo se tvé kouzlo ještě mocnější?“ zeptal se: když se odmlčela. „Je ještě neovladatelnější? Bylo tomu tak, když jsi ho volala uvnitř Pevnosti?“

„Ano.“ Ústa se jí sevřela v tenké lince a zničehonic se jí v očích objevily slzy. „Viděls to. Úplně mě to ochromilo. Bylo to jako záplava, která hrozila, že se v ní utopím. Nemohla jsem dýchat.“

„A tak jsi našla Bremena, aby ti pomohl najít způsob, jak ho ovládnout, jediného druida, který by mohl jeho síle rozumět.“

Zpřímá se na něj podívala. „Neomlouvám se za to, co jsem udělala.“

Věnoval jí dlouhý pohled. „Nikdy jsem si ani na minutu nemyslel, že bys měla. Ani nemám v úmyslu tě za tvou volbu odsuzovat. Ale myslím, že tady by měl být konec lžím. Myslím, že až Bremen znovu uvidíš, měla bys mu říct to co mně. Jestli čekáš, že ti pomůžu, měla bys k němu být aspoň upřímná.“

Přikývla a podrážděně si protřela oči. „Mám to v úmyslu.“ řekla. Vypadala malá a zranitelná, ale hlas jí zněl pevně.

Uvědomil si, že mu o sobě nic dalšího neprozradí. Říct mu toho tolik pro ní muselo být utrpení.

„Můžeš mi věřit,“ řekla náhle, jako by mu četla myšlenky,

„Ve všem kromě tvého kouzla.“ doplnil.

„Ne. I v tom. Můžeš mi věřit, že ho nepoužiju dřív, než mi to Bremen řekne.“

Chvilí si ji mlčky prohlížel a pak přikývl. „Dobře tedy.“ Najednou ho nečekaně napadlo, že jsou v mnohém stejní. Oba podnikli dalekou cestu, aby svou minulost nechali daleko za sebou a ani jeden ještě nedošel na konec své cesty. Oba se připoutali k Bremenovi, jejich životy byly složité propletené s jeho, a ani jeden nyní neviděli, že by tu kdy byla jiná možnost.

Pohlédl na oblohu a vstal. „Je čas jít.“

Začernili si tváře a ruce, svázali kovové náčiní a zbraně, aby neřinčely, sešli ze svého úkrytu ve skalách a vydali se přes planiny. Noční vzduch byl chladný a jemný, z podhůří přicházel vánek, který s sebou přinášel vůni šalvěje a cedrů. Nad hlavou jim plynuly mraky a zakrývaly srpek měsíce i hvězdy. V takové noci se zvuk nesl daleko, a tak Kinson a Mareth ve vysoké trávě našlapovali tiše a opatrně a vyhýbali se volnému kamení, které by mohlo jejich přítomnost prozradit. Na severu o sobě v záři barvy tmavého šafránu dávala vědět utábořená armáda, roztažená mezi Dračími štíty na západě a Anarem na východě. Kinson se každou chvíli zastavil a naslouchal, vybíral zvuky, které sem patřily a před cizími se měl na pozoru. Mareth šla krok za ním a nemluvila. Kinson ji za zády cítil jako stín.

Hodiny ubíhaly a pláně se kolem nich roztáhly, jak šli dál, byly ještě delší a tak se chvíli zdálo, že vůbec nepostupují kupředu. Kinson hlídal zamračenou oblohu a pátral po okřídlených lovcích, kteří budou slídit nocí. Ze zkušenosti věděl, že je nejdřív ucítí a že až k tomu dojde, musí se hned schovat, protože kdyby čekal, až je uvidí, bylo by příliš pozdě. Ale to nepřijemné chvění, ten nával mrazivého znepokojení, varování před něčím nečekaným nepřicházely a s Mareth, která ho poslušně následovala, postupoval dál.

Jednou se zastavili, aby se napili z kožených měchu, přikřčili se v klikaté roklině plné zákrsku a ve tmě se sesedli blízko k sobě. Kinson zjistil. Že přemýšlí o tom, jaké to musí být pro ni, která ztratila rodiče, ze které její kouzlo udělalo vydědence, a která díky okolnostem i volbě neměla domov. Odvahu prokázala svou vytrvalostí, pomyslel si, tím, že se nevzdala ve chvíli, kdy by to pro ni bylo snadné. Ani sobě ani jiným nedělala ústupky v tom, jakou cestou šla. Divil se, kolik toho Bremen vydedukoval, když se rozhodl dovolit jí přidat se k nim. Divil se, jak úspěšně Mareth starého muže oklamala. Měl podezření, že ne tak dobře, jak si myslela. Ze zkušenosti věděl, že Bremen se do tebe umí podívat jako bys byl ze skla, a všechno v tobě vidí. Byla to jedna z věcí, které mu pomohly zůstat celé ty roky naživu.

Někdy po půlnoci jim jeden z lebkonošů zkřížil cestu. Přišel z východu, ze směru, ke kterému měli namířeno, a překvapil tak Kinsona, který si myslel, že veškeré nebezpečí přijde ze severu. Ucítit stvůru a ihned se vrhl na zem v místě porostlém zákrskem, a Mareth strhl s sebou. Z výrazu její tváře poznal, že ví, co se děje. Přitáhl si ji blízko k sobě a oba byli ukryti hluboko ve své skrýši.

„Nedívej se nahoru,“ zašeptal. „Nemysli ani na to, co nad námi letí. Jestli to uděláš, ucítí nás.“

Leželi na zemi a když k nim stvůra slétla blíž, strach v nich rostl. Kinson se přinutil dýchat normálně a myslet na dny, kdy byl ještě kluk a chodil spolu s bratry na lov. Byl zticha, tělo klidné, svaly uvolněné a s očima zavřenýma. Mareth, která se k němu tiskla, splývala s jeho dechem a klidem. Nad hlavou jim v knihu přelétl lebkonoš. Kinson to cítil, věděl, jak blízko to je, ze svých zkušeností, z dnů, které strávil jako stopař v Severní zemi, když okřídlení lovci létali noc co noc nad krajem, kterým každý den cestoval. Bremen ho naučil, jak se jim vyhnout a jak přežít. Pocitům, které okřídlené stvůry vzbuzovaly, se vyhnout nedalo, ale daly se vydržet. Pocity samy o sobě koneckonců nemohly ublížit. Mareth rozuměla. V objetí jeho ruky se nepohnula ani nezachvěla. Nepokusila se zvednout, ani z jejich skrýše utéct. Ležela tak jako on, trpělivá a odhodlaná.

Nakonec lebkonoš odletěl směrem k jiné části plání a přestože je zanechal tím zážitkem otřesené, ulevilo se jim. Vždycky to tak je, říkal si Kinson, když vstával. Nenáviděl ten pocit nenáviděl tu hanbu, kterou mu působil a před kterou se musel krčit a skrývat se. Umírání ale nenáviděl ještě víc.

Věnoval Mareth uklidňující úsměv a šli dál do noci.

* * *

Storlocku dosáhli ještě před svítáním, promočení a urousaní díky přehánce, která je zastihla asi jen míli od vesnice.

Uctíví Storové se smutnými tvářemi a zahalení v bílém k nim vyšli, aby je přivítali a vzali dál. Skoro nepromluvili; zdálo se, že slova nejsou nutná. Vypadalo to, že je Storové oba poznali a na nic se neptali. Možná, že si nás pamatují z dřívějšíka, myslel si Kinson, když ho vedli dovnitř. Mareth mezi Story žila a on je při několika příležitostech navštívil s Bremenem. Každopádně to mnohé usnadňovalo. Ačkoliv byli Storové, jak bylo zvykem, rezervovaní a zamyšlení, šlechetně jim dopřáli jídla i ubytování. Jako by stále čekali hosty, dali jim Storové horkou polévku, suché šaty a postele v hostinském pokoji hlavní budovy. Hodinu poté, co sem přišli, Kinson a Mareth spali.

Když se probudili, bylo pozdní odpoledne. Přestalo pršet, takže vyšli ven, aby se rozhlédli kolem. Vesnice byla tichá a okolní lesy bez života. Když procházeli po cestách z jednoho konce vesnice na druhý. Storové je měli jako duchové, tiše zabraní do svých úkolů a sotva se na cizince podívali. Nikdo k nim nepřistoupil. Nikdo nepromluvil. Navštívili několik nemocnic, kde léčitelé uzdravovali lidi, kteří za nimi přišli z různých částí Čtyřzemí. Zdálo se, že jejich přítomnost nikoho neznepokojuje. Nikdo je nepožádal, aby odešli. Když se Mareth zastavila, aby si pohrála s dvěma malými

gnómy, kteří se popálili při nehodě v kuchyni. Kinson vyšel ven, zůstal stát, hleděl do temna mezi stromy a přemýšlel o nebezpečích, která s sebou přinášel postup armády Severní země.

Při večeři pověděl Mareth o tom, co ho znepokojuje. Armáda brzy dosáhne místa na planinách, nedaleko kterého leží vesnice. Pokud budou potřebovat jídlo nebo zásoby, jak tomu skoro vždycky je, pošlou stopaře, aby se po nich porozhlédli a Storlock bude ve vážném nebezpečí. Většina lidí o Storech a jejich práci věděla a respektovala jejich soukromí. Ale Bronova armáda se bude držet jiného postupu a řídil se jinými pravidly, takže ochrana, které se vesnice těšila, bude nejspíš tatam. Co by se Storům stalo, kdyby sem přišel slídit jeden z lebkonošů? Léčitelé se neměli sami jak bránit: o boji nevěděli nic. Zcela spoléhali na to, že je uchrání jejich neutralita a nezájem o jakoukoli politiku. Ale stačí to tam, kde jsou přítomni okřídlení lovci?

Když nad tím podumal, zeptal se na Coglina a překvapivě se mu hned dostalo odpovědi, kde je možné ho najít. Nezdálo se, že by to bylo nějaké velké tajemství. Cogline byl se Story v pravidelném styku, protože aby získal, co potřeboval, dával jim přednost před obchodními středisky, která byla rozestá na kraji divočiny, do níž se stáhl. Tento muž, který kdysi býval druidem, si udělal domov hluboko v Anaru, ve zřídka navštěvované houštině Černavy v místě zvaném Kamenný krb. Ani Kinson o Kamenném krbu nikdy neslyšel, ačkoli o Černavě věděl a považoval ji za místo, kterému je lépe se vyhnout. Žili tam šlachovití gnómové, kteří měli s lidmi jen málo společného a byli tak divocí a primitivní, že dokonce hovořili s duchy a obětovali starým bohům. Černava bylo místo, kde se zastavil čas, které se nezměnilo od příchodu Velkých válek, a Kinsona netěšilo, že tam nejspíš budou muset jít.

Když dojedli večeři a Storové se vytratili, ať už si jejich pozornost volala zpátky jakákoli práce, posadil se Hraničář s dívkou na lavici s tvrdým opěradlem na verandě před jídelnou a díval se do houstnoucí tmy. Byl znepokojený. Bremen se neukázal. Snad byl stále na Paranoru. Snad ho chytili na druhé straně Rabbu. Ta nejistota se Kinsonovi nezamlouvala. Nelíbilo se mu, že musí čekat na druidův příchod a zůstat neúčinný, když by nejraději něco dělal. Mohl čekat, když to bylo nezbytné, ale sám sebe se už začal ptát proč. Připadalo mu, že ho měl Bremen poslat napřed, aby našel Coglina, přestože to znamenalo vydat se do Černavy. Cítil, jako by jim všem utíkal čas mezi prsty.

Před jídelnou se objevila řada Storů, zahalených a v kapucích, uzavřených a tajemných. Sešli po schodech z verandy a pokračovali dál přes cestu do jiné budovy. Jejich bílé postavy se zvolna ztrácely v šedivém závoji soumraku a vypadaly jako přízraky. Kinson se podívoval jejich jednostrannosti, tomu zvláštnímu spojení oděv zdání se práci a nezájmu o svět za jejich maličkou vesnicí. Pohlédl na Mareth, pokusil se představit si ji jako jednu z nich a napadlo ho, jestli si ještě přeje, aby ji přijali do svého stavu. Svědčilo by jí, jí, která je sužovaná diktátem použití svého kouzla a hrozbou jeho úniku, tohle odloučení víc? Cítila by se tu méně stísněná než na Paranoru? Hádanka jejího života ho zajímala a přistihl se, že o ní přemýšlí tak, jak ještě o nikom jiném nepřemýšlel.

Tě noci špatně spal, trápily ho sny, které se hemžily děsivými stvůrami bez tváře. Když se krátce před úsvitem probudil, byl na nohou a v ruce držel meč, ještě než si uvědomil, co dělá. Venku bylo slyšet hlasy, hrubé a hrdelní, a doléhalo k němu řinčení a skřipání brnění. Ihned věděl, co se stalo. Boty nechal kde byly, vzal si jen meč, vyšel z ložnice a proklouzl halou k přednímu vchodu, kde se na ulici otevírala řada oken. Držel se ve stínu a kradmo vyhlédl ven.

Velká přepadová skupina trollů se objevila na cestě a byla tváří v tvář hrstce Storů, kteří stáli na schodech vedoucím k hlavní nemocnici naproti. Trollové byli ozbrojeni a vypadali děsivě: z jejich gest bylo patrné, že mají v úmyslu jít dovnitř. Storové jim nevzdorovali otevřeně, ale ani jim neuhýbali z cesty. Vztekly hlasy patřily trollům: Storové zůstávali tváří k vetřelcům tiše a zachovávali si stoický klid. Kinson nedokázal říct, co trollové chtějí — jestli to je jídlo, zásoby, nebo něco víc. Ale věděl, že se trollové se svými požadavky nevzdají. Bylo jim stejně jako jemu jasné, že ve vesnici není nikdo, kdo by jim odporoval.

Kinson z šera domu upíral pohled na stinnou pěšinu, hustý les a na otevřenou cestu a zvažoval své možnosti. Mohl by zůstat, kde je, a doufat, že se nic nestane. Když to udělá, odsoudí Story k jakémukoli osudu, který jim trollové vyberou. Mohl by trolly ze zálohy napadnout a pobít jich tak čtyři nebo pět, než ho zbytek přemůže. Tím by toho mnoho nezískal. Když by ho zabili, což by určité udělali, mohli by si trollové se Story stejně dělat, co se jim zlíbí. Mohl by se pokusit je z vesnice vylákat. Ale nic nezaručovalo, že se trollové z vesnice stáhnou, nebo že se do ní později nevrátí. Najednou si vzpomněl na Mareth. Ona má moc tyhle lidi zachránit. Její kouzlo je tak mocné, že by mohla celou přepadovou jednotku trollů spálit na popel dřív, než by stačili mrknout. Ale Mareth měla zakázáno kouzlo použít a bez něj by la stejně zranitelná jako Storové.

Naproti přes cestu začal jeden z trollů stoupat po schodech na verandu a své kopí měl hrozivě skloněné. Storové na něj čekali, a vypadalo to, jako kdyby bíle oděné ovce stály v cestě vlkovi. Kinson sešel jílec meče pevněji, přešel ke dveřím vchodu a opatrně je otevřel. Ať má udělat cokoli, musí to udělat rychle.

Už byl připravený vyjít ze stínu za dveřmi, když se zprostředka shromážděných Storů ozval vriskot. Někdo se mezi nimi tlačil ven z budovy, nějaká belhající se polonahá postava, která se motala a vrávorala, jako by ji posedlo nějaké šílenství. Vlali na ní cáry látky a dřívě ovázané rány teď zely otevřené a mokvavé. Tvář toho stvoření byla zjizvena boláky a ranami, tělo bylo zesláblé vysilující chorobou, kosti vystupovaly proti napnuté kůži plné skvrn.

Postava vyklopýtala ze středu Storů ke kraji verandy a zoufale naříkala. Trollové ostražitě uchopili zbraně a ti nejvíce vpředu v leknutím rychle ucukli o krok zpátky.

„Mor!“ zavyla ta postava a slova, která se do ticha zdvíhala, zněla hrubě a děsivě. Ze zad toho stvoření se zvedlo hejno much a zmateně bzučelo. „Mor, mor všude! Utečte! Utečte!“

Postava se zakymácela a padla na kolena. Odpadaly z ní kusy masa a na dřevěné schody jí z otevřených ran crčela krev, ze které se v chladném nočním vzduchu kouřilo. Kinson hrůzou ucukl. Ta nemoc doslova působila, že se to stvoření rozpadalo na kusy!

To bylo na trolly příliš. Byli to do vojáci do morku kostí, byli stateční tváří v tvář nepříteli, kterého viděli, ale toho

neviditelného se báli jako ten nejmírnější kupec. Neuspořádaně couvli a snažili se nedat najevo strach, ale byli odhodlaní nezůstat tu už ani minutu. Jejich vůdce mávl znepokojeně Storům na rozloučenou a celá patrola se dala rychle na pochod cestou směrem k Rabbu a zmizela mezi stromy.

Když byli pryč, vystoupil Kinson do světla, meč sklopil, protože se mu zklidnil i puls a krev v něm zase chladla. Podíval se přes cestu na Story a uviděl je, jak se sklání nad tím zvláštním zjevením a nedbají na nemoc, která ho zpusťovala. Přinutil se nedbat vlastního strachu a přešel cestu, aby se přesvědčil, jestli nemůže nějak pomoci.

Když k nim došel, našel v jejich středu stát Mareth.

„Porušila jsem svůj slib.“ řekla s úzkostlivým pohledem ve svých velkých tmavých očích a s nepokojným výrazem v hladké tváři. „Je mi to líto, ale nemohla jsem stát a dívat se, jak jim ubližují.“

„Použila jsi své kouzlo.“ hádal užasle.

„Jen trochu. Jen tu část, která se používá při léčení, tu část, kterou používám při empatii. Můžu to obrátit a pak vypadat nemocně.“

„Vypadat?“

„No, víceméně.“ Zaváhala. Teď viděl tu únavu, ty tmavé kruhy, co měla pod očima a bolest, která jí křivila koutky úst. Na čele měla krůpěje potu. Její prsty byly zkroucené a ztuhlé. „Chápej, Kinsone. Bylo to nutné.“

„A nebezpečné.“ dodal.

Oční víčka jí zakmitala. Byla na pokraji skutečného zhroucení. „Už jsem v pořádku. Potřebuju se jen vyspat. Pomůžeš mi chodit?“

Polekaně zakroutil hlavou, beze slova ji zvedl a nesl zpátky do pokoje.

Druhého dne se armáda Severní země sbalila a vydala se na jih. O den později se objevil Bremen. Mareth se dostala ze všeho, co jí kouzlo způsobilo a vypadala znovu zdravě a dobře, zato Bremen jako by ji vystřídal. Byl otrhaný a unavený, zaprášený a od bláta a zjevně rozzlobený. Najedl se, vykoupal, čistě se oblékl a pak jim řekl, co ho zdrželo. Když se ujistil, že kouzlo, které Pevnost druidů chránilo, se vrátilo do svého úkrytu, a že hrad zůstal nedotčený, ještě jednou se vydal k Hadeshornu, aby pohovořil s duchy zemřelých. Doufal, že by se mohl dozvědět něco víc o obrazech, které mu při jeho poslední návštěvě ukázali, že by mu mohli odhalit něco víc. Ale duchové s ním nemluvili, ani se neukázali a vody jezera se po jeho volání vzdušily s takovou zuřivostí: až hrozilo, že ho zaplaví a stáhnou dolu do hlubin za drzost, se kterou se tam vetřel. Když popisoval, jakého přijetí se mu dostalo, zněl jeho hlas příkře. Zdálo se, že už mu byla poskytnuta veškerá pomoc, kterou měl dostat. Jejich osud od nynějška ležel hlavně v jejich vlastních rukou. Když se ho zeptali na Coglina, zaprotestoval. Na to bude dost času později. Prozatím mají být trpěliví a nechat starého muže, aby dohnal zameškaný spánek.

Kinson a Mareth věděli, že není možné se s ním přit. Pár dní odpočinku bylo to, co starý muž zjevná potřeboval, aby se mu vrátila síla.

Ale ještě než druhý den vyšlo slunce, vytáhl je druid z postelí a v hlubokém tichu před úsvitem je vyvedl z vesnice Storů, která ještě spala, vstříc Černavě.

Kapitola 14

Preia Starle a Retten Kipp byli stále nezvěstní a Sarandanon se čím dál tím víc blížil. Roli průzkumníka jejich malé společnosti z Arborlonu na sebe vzal Tay Trefenwyd. Jerle Shannara protestoval, i když nijak silně. Uznal pak Tayův důvod, že s jeho uměním druida se nejlépe hodí k pátrání po všem, co by je mohlo ohrozit. Tay upředl jemnou síť kouzla, jejíž vlákna se natahovala jako nervové výběžky, aby ho varovala před vším, co na ně vpředu čeká. Využil k tomu své znalosti, které získal jako druid, a povolal k sobě elementy země, aby jim pomohli zkoumat a odhalit přítomnost vetřelců. Nic se neobjevilo.

Ostatní se za ním roztáhli do rojnice a rozhlíželi se vpravo i vlevo. Ráno bylo teplé, vlhko minulých dvou dní vysychalo a les před nimi byl fidší, takže údolí Sarandanonu už začínalo být vidět v celé své šíři, která se táhla až k hřebenům hor dál na západ.

Tayovi se hlavou honily myšlenky. Poprvé od svého návratu z Paranoru se odvážil uvažovat o tom, co by pro něj mohla znamenat ztráta Preiy Starle. Byly to zvláštní úvahy, protože mu nikdy nepatřila natolik, aby ji mohl ztratit. Stejně tak mohla patřit komukoli, ale patřila Jerlemu. Vždycky tomu tak bylo a Tay to věděl. Ale uvědomil si, že na ni stejně myslí jako na svou, že ji stále miluje bez hořkosti k Jerlemu, že její vztah k jeho nejlepšímu příteli přijal jako daný, že se spokojil s tím, že ji v sobě může chovat jako vzpomínku, kterou si lze vybavit a obdivovat se jí, a nikdy ji přitom skutečně nevlastnit. Byl druid a druidi si nehledali milenky, protože svůj život odevzdali věci studia a šíření moudrosti. Žili sami a sami také umírali. Ale jejich city byly stejné jako city ostatních mužů a žen.

Co by pro něj znamenalo, kdyby se nevrátila?

Ta otázka ho páčila jako oheň, vařila v něm krev, a hrozila, že jí podlehe. Stěží ji mohl ignorovat, natožpak najít na ni odpověď. Co když je mrtvá? Vždycky byl připravený na to, že ji ztratí, ale jinak. Věděl, že se jednoho dne vdá za Jerleho. Věděl, že budou mít děti a žít odděleně od něj. Jakoukoli jinou možnost si už dávno nepřipouštěl. Od všeho se oprostil, když se vydal žít mezi druidy, aby se stal příslušníkem jejich řádu. Poznal, že to, co k ní cítí, nemůže dojít naplnění, že to vždy zůstane pouhou fantazií, pouhou představou, jak by to taky mohlo být, skrytou v nitru jeho duše. Preia nikdy nemohla být víc než jeho blízký přítel. Jakkoli to bylo bolestivé, mohl se s tím pouze smířit.

Ale když si představil, že je mrtvá, že její život skončil, musel si neochotně přiznat, co by si nikdy předtím nepřipustil — že si vždycky choval naději, jakkoli byla slabá, že se nemožné stane skutečností a ona opustí Jerleho, aby se stala jeho. Uvědomil si to tak silně, že na chvíli ztratil přehled o tom, kde je, pustil vlákna kouzla, které kolem něj pátralo, zapomněl na temná místa, jež čekala vpředu, a ke všemu kromě této pravdy zůstal slepý. Preia jeho — ten sen v něm žil a on ho

pečlivě chránil v tom nejtajnějším koutku své mysli. Preia jeho, a to proto, že se nemohl přinutit přestat ji chtít.

Ach. Stíny!

Za okamžik se z toho dostal, posbíral vlákna kouzla a vyrazil kupředu. Takové myšlenky si nemohl dovolit. Už se dál neodvážil na Preiu myslet. Vybavily se mu Bremenovy výstrahy a jeho slova se k němu tiskla jako těžké železné brnění. Přesvědčte elfy, ať pomohou trpaslíkům. Najděte Černý Elfein.

Tyhle dva úkoly teď řídí jeho život. Na ničem jiném nezáleží. Jsou i jiné životy než jeho vlastní a ti, které miluje, jsou závislí na jeho vytrvalosti, na jeho pílí, na jeho odhodlání. Vyhlédl do závoje, který zakrýval údolí před ním a pouhou silou vůle opustil přítomnost a vzdálil se do budoucnosti.

Před polednem vstoupili do Sarandanonu. Ještě dvakrát narazili na množství stop gnómských stopařů, aniž by samotné gnómy zahlédli. Elfové byli teď podráždění a celí netrpěliví, chtěli být ve slíbených sedlech a odjet pryč z tohoto kraje. Kdyby je zastihla v otevřeném prostoru přesila a neměli by jak uniknout, dostali by se do vážného nebezpečí. Tay po zemi i v povětří pátral po gnómech a jejich stopy našel všude kolem, ale jinak žádnou známku jejich skutečné přítomnosti. Usoudil, že gnómové pročesávali východní cíp údolí, aby je našli. Jestli našli Preiu, došlo jim, že nebyla sama. Stopař chodí s větší skupinou a pátrá vpředu. Našli tedy Preiu? Přízná si to? Zdálo se, že není jiného východiska, když objevili její zlomený luk uprostřed změtí stop nepřátel. To všechno znovu nevyhnutelně vedlo k další otázce, již se zoufale snažil uniknout.

Jerle věděl o všech předsunutých základnách v údolí, kde se chovali koně pro potřeby elfích stopařů a namířil si to k tomu nejbližšímu. Terén byl zvlněný a hustě porostlý vysokou trávou tam, kam nesahala pole s úrodou. V těch místech mimo hory se také drželi. Když byli ani ne míli od cíle, zachytil Tay silně přítomnost gnómských stopařů a skupinu zastavil. Někde blízko byla nastražena past. Gnómové je očekávají. Tay a Jerle nechali ostatní, ať vyčkají jejich návratu a pokračovali dál sami, na jih a pak na sever, aby na místo přišli z jiného směru, než odkud se předpokládalo. Tayovo kouzlo je chránilo před objevením a dalo jim oči, kterými mohli vidět víc. Když přišli k malé skupině stavení, která stanoviště tvořila. Tay poznal, že past byla nastražena tam. Vítr, který jim vanul do tváří, už nebyl jen slabý vánek a oba zřetelně cítili nepřátele, ostrou a pronikavou směs pachu jejich těl a země. Nikdo se to nesnažil zakrýt. Tay okamžitě zpozorněl. Gnómští stopaři byli běžně mnohem opatrnější: Odplížili se na místo, z, něhož byla vidět jedna strana stodoly a celá ohrada, ve které se chovaly koně. Nic tam nebylo. Ohrada byla prázdná. Na dvoře nikdo nebyl. Dům zůstával tichý.

Přesto tu bylo něco ukryté. Tay si tím byl jist.

Neochotně opustili své postavení, bez toho, aby určili, co se tam stalo, každý zvlášť myslel na to, že se to nějak týká Preiy ale ani jeden to neřekl nahlas, a postupovali podél odvodňovacího příkopu za polem s novou pšenicí, aby viděli čelo domu a stodoly. Tay nyní cítil, že v obou budovách se něco hýbe, neklidně a pokradmu. Gnómští stopaři, kteří na ně čekají. Snažil se vycítit i přítomnost něčeho jiného, čehokoliv mnohem nebezpečnějšího. Nic. Tay dýchal pomalu a klidně a následoval Jerleho, který tiše našlapoval před ním. Uvědomoval si, že pšeničné klasy se ve větru vlní a tiše si zpívají, a uvědomoval si i to hluboké ticho, které leželo dál. Připomnělo mu to, jaké to bylo, když té krvavé noci vklouzli do domu Ballindarrochů — tu předtuchu, která šeptala o zkáze.

Pak byli tam, kde je Jerle chtěl mít, ještě stále schovaní mezi pšenicí, ale dostatečně blízko na to, aby viděli předeek předsunuté základny. Jerle mírně zvedl hlavu a když ji pak rychle sklonil, jeho tvář zpopelavěla. Tay na něj chvíli zíral, snažil se zachytit jeho pohled, ale pak se opatrně nadzdvihl, aby se sám podíval.

Retten Kipp visel ukřižován na vratech stodoly, ruce a nohy měl probodnuty hřebíky. Z ran mu pulzovala krev, kapala na zem a vsakovala se do nehoblovaného dřeva. Vlasy měl zplhlé a oblečení na něm viselo volně jako na strašákoví. Ale pak se Kippova hlava lehce pohnula. Starý stopař byl dosud naživu.

Tay na chvíli zavřel oči. Vířila v něm touha po pomstě i strach. Není divu, že se gnómové víc nesnažili, aby zakryli svoji přítomnost. Protože se do jejich pasti chytil Retten Kipp, věděli, že se elfové musí ukázat. Bojoval sám se sebou, aby udržel svoje pocity pod kontrolou a ponuře přitom hleděl na Jerleho Shannaru.

Modré oči jeho přítele byly studené a pevné, když se k němu naklonil. „Mají i Preiu?“ zašeptal.

Tay neodpověděl. Místo toho znovu zavřel oči a poslal své paprsky kouzla do domu a stodoly, aby hledaly elfí dívku. Riskoval tím, ale neviděl žádný jiný způsob. Dával si načas, a aby si byl jist, zkoumal hluboko každou z těchto budov.

Pak znovu otevřel oči. „Ne.“ vydechl.

Jerle přikývl, ale jeho tvář nedávala tušit, co to pro něj znamená. Ústa se mu zkřivila. Jeho slova byla stěží slyšet.

„Nemůžeme zachránit Rettena Kippa — ale ani ho tam nemůžeme nechat.“

Hleděl na Taye a čekal. Tay přikývl. Věděl, o co ho Jerle prosí. „Rozumím.“ vydechl tiše.

Věděl, že tohle bude nebezpečné. Gnómští stopaři možná jeho kouzlo nevycítí, ale lebkonoš určitě ano. Žádné okřídlené lovce během hledání Preiy neobjevil, ale možná se úmyslně skrývají. Tato past mohla být vymyšlená také zvlášť pro něj. Jestliže tu je lebkonoš a on udělá to, co si Jerle přeje, pak jsou ztraceni. I přesto neměl na výběr. Jerle měl pravdu.

Nemohli nechat Kappa, aby takhle umřel.

Sehnul se a shromáždil své kouzlo. Jeho moc kolem něj vířila vzduch a cítil, jak se mu v hrudi zdvihá horko. Měl otevřené oči, protože v tomto případě bude použití kouzla vyžadovat zrak. Jeho tvář se změnila a vzala na sebe podobu smrtící masky. Díval se, jak Jerle před ním polekaně ustupuje.

Pak se zdvihl dostatečně vysoko na to, aby viděl rozedranou a zmučenou postavu Rettena Kippa, a poslal k němu opatrně své kouzlo jako slabý paprsek záchranného lana. Když se dostal až k srdci Rettena Kippa, když cítil jeho bolest a utrpení, když slyšel zvuk přerývaného dýchání, které jako by bylo jeho vlastní, vzal vzduch, který plnil umírající plíce starého muže pryč a pak trpělivě čekal, až se jeho dech zastaví.

Když skončil, sklouzl zpět k Jerlemu a tvář se mu leskla potem. V očích měl slzy. „Hotovo.“ zašeptal.

Jerle Shannara mu položil ruku na rameno a zlehka ho zmáčkl, aby ho uklidnil. „Bylo to nutné, Tayi. Trpěl. Nemohli jsme

ho tam jen tak nechat.“

Tay beze slova přikývl, věděl, že Jerle má pravdu, ale věděl také, že jeho přítel nebude muset žít se vzpomínkou na život Rettena Kippa, který mu krotce pulsuje mezi prsty a na to, jak následně vychladne. Cítil se chladně a prázdně. Cítil se zpustošený a opuštěný.

Jerle na něj kývl a společně se vydali na cestu zpět podél příkopu a přes pole, a předsunutou základnu a její obyvatele, živé i mrtvé, nechali za sebou.

* * *

Trvalo jim téměř hodinu, než, se vrátili zpátky ke kamarádům. To už se blížila půle odpoledne a slunce klesalo k zubatým vrcholům Hraničního pásu. Vstoupili do jeho žhnoucí záře, napůl slepí, když museli vyjít ze stínu polí a hor dál na pláň. Tay šel opět v čele, jeho kouzlo bylo před nimi roztažené jako široká síť a pátralo. Po návratu z malé farmy čekal, že je bude někdo pronásledovat, ale nic takového se nestalo. Dál nicméně našli stopy po gnómských stopařích téměř na každém kroku. Nemohl určit, jak silné byly jejich skupiny, ale bylo jich několik. Radili se, zda mají počkat do soumraku a pak jít dál, ale on usoudil, že je nebezpečnější zůstat na jednom místě, než pokračovat. Jerle se držel blízko něj a vedl ho k další předsunuté základně, která ležela o několik mil dál, a doufal, že tuhle snad neobjevili. Ani jeden nemluvil. Všichni kolem, další členové jejich společnosti, pátrali zrakem po kraji a hledali nepřitele.

Pak se Tayovi po boku náhle objevil Vree Erreden, jeho malá a hubená postava se na něj tlačila a v úzké tváři mu bylo vidět vzrušení. „Tam!“ Ukázal ostře doleva. „Koně, tucet nebo víc, schovaní támhle!“

Tay a Jerle se zastavili a zírali, ale za poli hustě osetými novým obilím neviděli nic.

Oči hledače přebíhaly se zjevnou netrpělivostí z jedné tváře na druhou. „Neplýtvajte čas rozhlížením! Odtud je nemůžete vidět!“

„Jak to tedy víš?“ zeptal se rychle Jerle.

„Intuicí!“ vyštěkl ten druhý. „Jak jinak?“

Velký muž se kolem sebe pochybovačně rozhlédl. „Základna, kterou hledáme, leží přímo před námi. Jsou tam také koně.“ Hlas Vree Erredena zněl příkře a naléhavě. „Vím jen to, co mi říká má intuice! Tam nalevo za kopci jsou koně!“ Znovu tam ukázal, aby to zdůraznil.

Jerle Shannara se zamračil, podráždilo ho, jak si ten druhý trvá na svém. „Co když se mylíš, hledači? Jak daleko je to k místu, které nikdo z nás nevidí?“

Tay vzal rychle Vree Erredena za ruku, aby předešel jeho vztekle odpovědi. Stál chvilku tiše, zvažoval to, co měl na vybranou a pak se ještě jednou a naposled podíval přes pole. „Jsi si těmi koňmi jistý?“ zeptal se malého muže tiše.

Vree Erreden ho zpražil pohledem. Tayovi se na tváři roztáhl slabý úsměv a přikývl. „Myslím, že bychom se měli podívat, co tam nalevo leží.“

Přes Jerleho stále pochybnosti změnili směr a vydali se přes pláň. Před nimi se rozkládala hlavní část údolí potažená záplatovanou dekou polí, zoraných nebo čerstvě osetých. Nyní se nacházeli na otevřeném prostranství a kdokoli by je hledal, je mohl jasně vidět. Nedalo se s tím nic dělat. Ať šli kudy chtěli, všude byli na ráně, a Tay se nesnažil vidět v tom žádný užitek, protože se vzdalovali od základny, a pokud se Vree Erreden mýlil anebo ho něco zmátlo, jejich šance na útek se podstatně zmenšovaly. Tay se snažil nebát se. Pro tohle s sebou hledače bral — pro jeho smysl cítit to, co kouzlo druidů cítit neumělo. Starý muž by neřekl nic, pokud by jeho instinkty nebyly dostatečně silné. O riziku situace, v níž se nacházeli, věděl stejně dobře jako Tay.

Tay rozprostřel svou síť kouzla ještě víc do šířky, aby hledal nepřátele, a tentokrát je našel. Rychle se blížili od severu a byla to jízdní hlídka gnómů, sice vzdálená, ale hnala se přes planiny k nim. Ještě je neviděl, ale nebylo možné se mýlit v tom, co mají v úmyslu. Rychle varovně křikl na Jerleho a všichni členové jejich malé společnosti se rozeběhli. Hory před nimi sousedily s řadou nízkých kopců. To místo s koňmi musí ležet za nimi, myslel si Tay. A koně také, modlil se, protože nyní byli od základny příliš daleko na to, aby mohli uprchnout nějak jinak.

Pak se objevilo gnómů víc, nová skupina, která se vyrojila ze svého úkrytu v základně, nyní nejasně viditelné mezi klasy obilí. Tihle gnómové šli pěšky, ale kupředu postupovali odhodlaně, aby elfy zadrželi, a zjevně měli v úmyslu je zastavit, dokud nepřijedou jejich bratři na koních. Nyní už žádná pomoc ze základny přijít nemohla. Nyní zbývala jen intuice Vree Erredena a místo s koňmi.

Tryskem, ale bez námahy, kolem něj proběhl Jerle Shannara a chodidla se mu vznášela nad zoranou zemí, když běžel mezi řádkami zasetého obilí směrem ke kopcům. I ostatní se řtili kupředu a běželi rychleji než Tay. Druid dřel, dech v prsou ho ostře bolel a najednou zpanikařil. Co když, koně, které Vree Erreden cítil, byli jen další pastí? Co když v jejich sedlech sedí další gnómové a čekají na něj? Zoufale se snažil rozhodit síť svého kouzla za kopce, aby zjistil, jestli jsou jeho obavy opodstatněné, ale ztrácel sílu a nemohl dosáhnout tak daleko.

Gnómové, kteří je pronásledovali, se rozkřičeli, a jejich výkřiky zněly chraptivě a skřipavě. Vree Erreden se opět objevil vedle něj, běžel blízko a byl v lepší formě, než by si byl Tay představoval. Tay na něj varovně křikl, ale zdálo se, že neslyší. Proběhl kolem Taye a pokračoval dál. Teď byl Tay poslední. To je cena, kterou platíš za usedlý život, říkal si Tay ironicky.

Pak se Jerle Shannara vyřítíl z obilného pole a začal utíkat do kopců. Když se hnál vzhůru, ozvalo se zpoza hřebene pronikavé zaržání a dusot kopyt. V čistém odpoledním vzduchu se zvedl oblak kouře. Jerle zpomalil, zmatený tím, co se k němu blíží a rychle sáhl po meči a tasil. Hnali se k němu elfi stopaři, aby ho ochránili. Ostří jejich mečů se ve slunci leskla.

V dalším okamžiku spatřili vlnu koní, která se vyřítila ze sluneční záře a hýřila barvami i zvuky. Byl jich asi tucet, snad víc, všichni svázaní jeden ke druhému, tryskem se hnali horkem pozdního odpoledne, aby na sebe vzali konkrétní

podobu, jako fata morgana probuzená k životu.

Vedl je jediný jezdec skloněný na koni v čele.

Tay Trefenwyd zpomalil a nakonec klopýtavě zastavil na konci obilného pole, srdce mu divoce bilo a v hlavě cítil zbledlý puls.

Tím jezdce byla Preia Starle.

Aniž zpomalila, prohnala se kolem Jerleho Shannary, odvázala přitom několik koní a volná lana mu hodila do prázdných rukou. Jela dál, pouštěla koně jednoho po druhém k elfím stopařům, které míjela. Dojela přímo k Tayovi, přitáhla před něj otěže a divoce zastavila.

„Naskoč si, Tayi, a budeme uhánět o život! Gnomové jsou všude kolem!“ Na tváři a na haleně měla skvrny od krve.

Přihnala se k němu s koněm tak blízko, že ho málem srazila. „Dělej!“ křikla.

Nebyl čas o tom přemýšlet. Ostatní z jejich malé společnosti už nasedli a ujížděli pryč. Tay dal nohu do třmenů, který mu uvolnila a vyhoupl se za ni. „Drž se mě pevně!“ křikla.

Ve víru prachu a kamení a s dusotem kopyt vyrazili za ostatními.

* * *

Byla to děsivá jízda. Pěší gnomové se po pláni roztáhli ve snaze zabránit jim v útěku, někteří s praky, jiní s luky. Na severu se nyní poprvé ukázali gnomové na koních. Společně měli nad elfy převahu téměř čtyř na jednoho. Bylo jich očividně příliš mnoho, aby je bylo možné porazit v přímém boji.

Jerle Shannara se postavil do čela a jel přímo proti gnomským pěšákům. Bylo zřejmé, proč se tak rozhodl. Jediná naděje, která elfům zbývala, bylo ujet gnomské jízdě a jediný způsob, jak to udělat, byl pokračovat kupředu. Kdyby uhnuli doleva, k čemuž se je snažili gnomští pěšáci donutit, byli by zatlačeni zpátky do nízkých kopců a museli by zpomalit, což by gnomům na koních umožnilo je odříznout. Kdyby uhnuli vpravo, jeli by přímo proti pronásledovatelům v sedlech. Nemělo samozřejmě smysl vracet se zpátky. Jediné, co tedy zbývalo, bylo jet kupředu, prorazit za řadu gnomských pěšáků a pokračovat na západ, protože všichni věděli, jak gnomové tak elfové, že mezi gnomy není nikdo, kdo by elfy v jízdě předčil.

Elfí stopaři uháněli řadami obilí, někteří na jednom, druhí na jiném poli, roztáhli se do široka, co to jen šlo, aby oslabili křídla nepřátelských lučištníků a práčat, aby je zmátli a rozdělili a prorazili z pasti ven. Gnomové mířili sem i tam, divoce křičeli a snažili se jít své kořisti v patách. Elfové se drželi nízko, obkročmo na koních, aby představovali co možná nejmenší cíle. Jen Jerle se tomu vzpíral, stál ve třmenech, jako šílený křičel na gnomy před ním a mečem točil nad hlavou jako smrčka kosou. Ze své pozice daleko vlevo Tay jen rozeznal, jak se zakousl do řady gnomů a velký hnědák, na kterém jel, bezstarostně skákal přes brázdy. Tay věděl, co jeho přítel dělá. Snaží se strhnout k sobě co možná nejvíce gnomů, aby dal svým společníkům větší šanci na útek.

Pak na něj Preia sykla, ať se drží nízko a statný ryzák, na kterém jela, se stočil ostře podél mělké brázdy a vyřít se z pole nedaleko okraje kopců. Tay si myslel, že za hlavou slyšel něco švihnout. Svezl se na Preiina útlá záda a jako plášť, který ji měl chránit, se jí pevně pověsil kolem pasu. Cítil pohyby jejího těla před sebou, jak se nahýbá sem a zase tam a jak její kůň pokaždé reaguje. Zablýsklo, jak se k nim někdo blíží, skvrna s rukama a nohama mezi klasy obilí. Něco malého a tvrdého ho udeřilo do ramene a cítil, jak v ruce ztrácí cit. Jeho sevření kolem Preiy povolilo, až si myslel, že spadne, ale ona pro něj jednou rukou šáhla a pomohla mu udržet se v sedle. Dosáhli západního konce pole, přeskočili přes odvodňovací příkop na široký pruh porostlý trávou a tryskem se línali do otevřeného prostoru. Tay se odvážil ohlédnout. Na kraji pole klečeli gnomové a s nepokrytým vztekem po nich vrhali kamení a stříleli šípy. Ale teď už jejich střely dopadaly od cíle příliš daleko.

Tay se znovu podíval dopředu. Elfí jezdci se hnali vedle nich v neuspořádané řadě, jeli tryskem k zapadajícímu slunci kolem opuštěných budov základny do travnatých plání za ní. Tay se snažil spočítat, kolik jich je, snažil se určit, jestli jsou v pořádku, zvláště Jerle, ale krajinou rozpálenou horkem pozdního odpoledne se zvedala oblaka prachu a tak to rychle vzdal a cele se soustředil na své úsilí nespadnout z koně.

Nedaleko za základnou se elfové znovu spojili a začali hnát koně tak rychle, jak si jejich útek žádal. Jako zázrakem unikli všichni a většina bez zranění. Jerle Shannara neutrpěl ani škrábnuli. Tay zjistil, že dostal do ramene zásah kamenem práčete a udělala se mu podlitina. Do ruky se mu pomalu vracel cit, doprovázený tupou bolestí. Zjistil, že zlomeného nemá nic a pustil to z hlavy. Hnali se za nimi gnomové na koních, kteří uhnuli na západ, když zjistili, že prorazili past v obilném poli. Jeli už ale příliš dlouho, a neznali kraj tak dobře jako elfové. Jerle Shannara se znovu ujal vedení a vybral stezku, která se jeho společností hodila nejvíce. Tohle byla jeho domovina a on to dobře věděl. Tam, kde zem náhle klesala, našel rovný průchod. Tam, kde hrozilo, že se propadnou do mokřin nebo močálu, byl předem varován, aby se těm místům obloukem vyhnul. Tam, kudy se valil rychlý a široký proud řeky, uměl ukázat na mělčinu. Pronásledování se táhlo dál, ale gnomové zůstávali postupně víc vzadu, a než padla noc, nebyli už na temném obzoru vidět.

Společnost pokračovala dál v jízdě i pod zataženou noční oblohou, protože nikdo nechtěl riskovat, že budou objevem Jerle je vedl na sever korytem říčky a měnil směr, aby nebylo poznáno, kam a kudy jeli. Vše zahalila tma, horko dne se vytratilo a vzduch se ochladil. Chvilí drobně přšelo. Jeli tiše, dávali pozor na šplouchání koní v mělké vodě, a potom, když vodní tok opustili, na dusot jejich kopyt v měkké půdě.

V jednu chvíli, kdy už nehrozilo bezprostřední nebezpečí, sklonil se Tay k Preině uchu a zašeptal: „Co se s tebou stalo?“

Ohlédla se na něj a oči jí v obrysech tváře překvapivě zářily. „Past.“ Hlas jí zněl jako hluboké a vzteklé zasyčení. „Kipp šel napřed, aby zajistil koně na první základně. Já šla po jeho stopě, aby nás neobjevili gnomští stopaři, jejichž přítomnost v těch místech určil. Ale oni na nás čekali. Já měla štěstí. Kipp ne.“

„Našli jsme Kippa — Jerle a já.“ řekl tiše.

„Mlčky přikývla. Chtěl jí říct, co a proč udělal, ale nemohl se donutit to vyslovit.

„Jak to věděli?“ naléhal na ni.

Cítil, jak pokrčila rameny. „Nevěděli. Hádali. Předsunuté základny nejsou žádné tajemství. Gnomové věděli, že budeme pátrat po Černém Elfeinu. Prostě na nás čekali. Dokážu si představit, že čekají na všech základnách.“ Odmlčela se.

„Kdyby znali naše plány úplně, kdyby věděli, jak nás najít, dostali by mě stejně jako Kippa. Ale já je našla těsně před tím, než, oni našli mě.“

„Stejně sis musela probojovat cestu ven. Našli jsme tvůj luk.“

Zakroutila hlavou. „Bála jsem se, že ho najdete. Nedalo se dělat nic jiného.“

„Mysleli jsme...“

„Ztratila jsem ho, když jsem jím utíkala.“ zarazila ho, ještě než stačil říct, co si mysleli. „Pak jsem šla za Kippem. Tam se odehrál boj. Na základně, hned potom, co ho zajali. Ale bylo jich na mě moc. Musela jsem ho tam nechat samotného.“

Z jejích slov byla slyšet hořkost. Stálo ji hodně, aby mu to řekla. „I my jsme ho tam museli nechat samotného.“

připustil.

Neotočila se. „Živého?“

Pomalů zakroutil hlavou.

Cítil její povzdech. „Nemohla jsem se vrátit, abych vás varovala. Bylo mezi námi příliš mnoho gnómů. Musela jsem pokračovat dál, abych zajistila koně. Věděla jsem, že bez koní by s námi byl konec. Také jsem si myslela, že bych mohla některé odlákat pryč.“ Krátce a dutě se zasmála. „Bojím se, že to bylo jen zbožné přání. Ale stejně se mi včera v noci, když spali, povedlo ukrást jim koně rovnou před nosem, odjet na něm na jih na základnu mimo údolí, o které jsem věděla, že ji neobjevili, zajistit koně, na kterých teď jedeme, hnát je zase zpátky a schovat je, dokud se neobjevíte.“

Tay na ni užasle zíral. „Jak se ti to proboha podařilo za jediný den?“

Pokrčila rameny. „Nebylo to tak těžké.“ Dlouze se odmlčela a bylo slyšet jen tichý dusot koňských kopyt. „Nebylo to tak těžké jako to, co jste museli udělat vy.“ Ještě jednou se na něj ohlédla a smutně a nejistě se usmála. „Byl jsi dobrý, Tayi.“

Přinutil se, aby jí úsměv opětoval. „Tys byla lepší.“

„Nechtěla jsem tě ztratit,“ řekla najednou a otočila se.

Seděl tiše za ní a nedokázal jí odpovědět.

Jeli dál noci a těsně před úsvitem se utábořili v mělké strži hustě zarostlé břízami a jasany se štíhlými větvemi. Spali jen pár hodin, vstali, najedli se a pokračovali dál. Znovu začalo vytrvale mrholit a s deštěm přišla i mlha, která zahalila krajinu kolem do své šedi. Mlha a déšť jim poskytlý úkryt, a tak pokračovali dál dnem i tím, co následovalo, až hluboko do noci dalšího dne, skryti před těmi, kdo po nich pátrali. Tay byl vpředu s Preiou Starle, používal kouzlo, aby prozkoumal hustou tmou před nimi a ani se tolik nebál toho, že by je gnómští lovci mohli objevit, jako toho, že by na ně sami mohli narazit. Většinu času koně vedli, protože se úzkostlivě snažili šetřit jejich síly na dobu, až jich bude opravdu třeba, a aby v deštěm promočené pudě nešlápli vedle a nezranili se.

Tay a Preia nemluvili, oba soustředěně sledovali okolí, ona očima, on svým kouzlem. V dešti se k sobě těsně tiskli a Tayovi to stačilo. Zkoušel si představit, že jeden pro druhého znamenají víc, než ve skutečnosti znamenali. Nebylo to skutečné, ale chvíli nato pak cítil, jako by pro sebe našel místo ve světě za branami Paranoru. Napadlo ho, že kdyby se dost snažil, snad by našel způsob, jak do něj znovu patřit, i bez Preiy. Věděl, že se k němu nemůže přidat, ale snad by mu mohla pomoci najít cestu. Držel ji volně kolem pasu, svou vyšší postavou ji kryl před nepřízní počasí a cítil, jak do něj prostupuje teplo jejího těla. Uvažoval nad tím, jak se životem dostal tam, kde je teď. Uvažoval nad tím, jaká rozhodnutí učinil a zda by se, pokud by je mohl učinit znovu, rozhodl stejně.

Spali téměř do rozbřesku třetího dne; tentokrát našli úkryt ve slepém zákoutí na kraji Kensrowských hor, pod stromy, které se tyčily snad až k nebi. Odtud, kudy do údolí přišli, cestovali daleko na sever a nyní byli blízko jeho západnímu konci. Před nimi ležel temný Innisbor a průsmyk vedoucí přes Baenskou úžinu, který je měl dovést do Černavy. Tay toho dne nenašel po gnómech ani stopy. Začínal věřit, že se svým pronásledovatelům vzdálili a v bludišti hor před sebou se jim ztratí nadobro.

Tay vstal brzy a Jerleho Shannaru už našel také na nohou, jak stojí na kraji tábora a vyhlíží do nového dne. Bylo opět šero a počasí se nezměnilo.

Když se k němu blížil, velký muž se otočil. „Tayi. Byla to moc krátká noc, že ano?“

Tay pokrčil rameny. „Vyspal jsem se docela dobře.“

„Stejně to není spánek, na jaký jsi zvyklý. Není to jako na Paranoru s druidy, v posteli, v suché místnosti a s teplým jídlem, které čeká, až vstaneš.“

Tay si stoupl vedle něj a uhnul před jeho pohledem. „Je to jedno. Všichni druidi jsou mrtví. Paranor je prázdný. Tahle část mého života skončila.“

Modré oči jeho přítele si ho zkoumavě prohlížely. „Něco tě trápí. Znáš mě moc dobře, aby mi to muklo. Posledních pár dní jsi byl roztěkaný. Je to Retten Kipp? Je to to, cos musel udělat, abys ho vysvobodil z jeho bolesti?“

„Ne.“ odpověděl popravdě Tay. „Je to mnohem složitější.“

Jerle chvilku čekal. „Mám hádat, nebo bys byl prostě radši, abych tu věc nechal být?“

Tay váhal, nebyl si jist, jestli chce vůbec odpovědět. „Má to něco společného s návratem k něčemu potom, co byl člověk až moc dlouho pryč,“ nakonec odpověděl a pečlivě volil slova. „Byl jsem ze Západní země pryč patnáct let. Ted jsem zpátky, ale vypadá to, jako bych sem nepatřil. Nevím, kde bych měl být a jak bych měl jednat, ani co bych měl dělat. Nebýt tohohle hledám, byl bych úplně ztracený.“

„Možná, že ti to hledání prozatím stačí.“ tiše namítl jeho přítel. „Možná, že ten zbytek přijde časem.“

Tay zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Myslím si, že jsem se změnil a že se nemohu znovu změnit nazpátek. Ty roky na Paranoru jsem se vyvíjel takovým způsobem, kterému jsem až do teď nerozuměl. Cítím se jako chycený mezi tím, kdo jsem byl, a tím, kdo jsem. Necítím se být ani jedním ani druhým.“

„Ale ty ses právě vrátil domů, Tayi. Nemůžeš očekávat, že všechno bude hned stejné. Samozřejmě, že je to zvláštní pocit.“

Tay se podíval na svého přítele. „Myslím si, že bych se měl zase někam vydat, kdyby tohle už skončilo.“

Jerle Shannara si odhrnul své světlé vlasy z obličeje. Jeho tvář se mlhavě leskla. „Bylo by mi velmi líto, kdybych toho byl svědkem.“ Odmlčel se. „Ale chápal bych to. Tayi. A navždy budeme přáteli.“

Dal svou ruku na Tayovo rameno a nechal ji tam. Tay se usmál. „Navždy budeme přáteli.“ souhlasil.

Jeli vlhkou mlhou dál na západ. Jak ubývalo dne, déšť se zrychloval a zesiloval. Jezdci zahalení v temnotě projeli poslední částí Sarandanonu a neviděli ani jeden druhého. Vypadalo to, jako by svět, ze kterého přijížděli a do kterého se vraceli, zmizel. Jako by kromě toho malého kousku země, po kterém jeli, nikde nic nezbylo, jako by se objevoval před nimi a za nimi se zase ztrácel, jako by tam nebyl nikdy o nic déle než těch pár sekund, které potřebovali, aby ho přejeli. Za soumraku přijeli k Baenské úžině, jenž byla v stupni branou do Kensrowe a Hraničního pásu, přiblížili se k ní, právě když se vytrácelo poslední světlo. Tam znovu objevili gnómské stopaře a tito gnómové byli opět před nimi. Velký oddíl se roztáhl! a tak blokoval celou cestu. Tato skupina se lišila od těch, které je napadly ve východním údolí: tihle stopaři tu byli shromážděni už dlouhou dobu. Preia Starle jela dopředu na výzvědy a objevila jejich tábor. Hlásila, že tenhle tábor je starý a již zavedený. Stanoviště hlídek se táhla podél ústí úžiny a neexistoval žádný způsob, jak jimi projít bez povšimnutí. Tím, že by se vyhnuli úžině, by si pomohli, ale stálo by je to tři dny cesty víc, a elfové si nemohli dovolit zpoždění. Budou muset najít způsob, jak prorazit tady.

Po delším zvažování se dohodli na plánu, který spolehl především na překvapení. Počkali do půlnoci, pak nasedli na koně a jeli přímo k úžině. Na sobě měli pláště s kapucemi a noc a počasí je také halily, takže sotva viděli jeden druhého, natož aby je pak viděly hlídky gnómů. Jeli beze spěchu, pohodlně, a vypadalo to, jako by tam patřili. Když byli dostatečně blízko ústí úžiny, aby mohli být spatřeni. Tay, jenž mluvil několika jazyky, které se naučil během svého působení na Paranoru, zavolal na gnómy jejich vlastním jazykem a choval se, jako by byli očekáváni. Posily, oznámil nedbale, a elfové jeli blíž.

Než se gnómové vzpamatovali ze své nejistoty a začali jednat, elfové již byli nad nimi, ostruhami hnali své koně a tryskem se řítily do úžiny. Přejeli přímo přes tábor, na všech stranách vráželi do ohňů a gnómů a řvali při tom tak, jako by jich byly stovky a ne jen hrstka. Bylo to opravdové překvapení. Gnómové vylezli ze svých pelechu a začali je honit, ale to už byli elfové pryč v bezpečí.

Štěstí je ale začalo opouštět. Gnómové si postavili druhou linii na opačném konci úžiny jako bezpečnostní opatření pro případ právě takového vniknutí, a tihle stopaři slyšeli varovný křik svých kamarádů a už čekali, když k nim elfové přijeli. Na elfy, kteří uháněli ke konci úžiny, se začala snášet kopí, šípy a kameny z praků. Neměli čas zpomalit, znovu promyslet svou strategii, mohli se pouze sehnout a doufat, že se z toho dostanou. Beze strachu a neústupně se Jerle Shannara vrhl tam, kde bylo útočníků nejvíc. Mířily na něj zbraně a krupobití střel se ho snažilo shodit dolů. Ale on byl jako vždy začarovaný a nějak se mu podařilo udržet se na koni a udržet i koně. Společně se hnali na gnómy a Tay Trefenwyd pozoroval, jak jejich těla odlétávají jako třísky. Jerle Shannara byl volný.

Tay a Preia také unikli, houževnatý kůň stopařské dívky se stočil podél vlny útočníků u levého břehu úžiny a pak přeskočil lano, které mu mělo podtrhnout nohy a tak je dostat. Výkřiky lovců a jejich kořisti se mísily s křikem koní. Jezdci se přehnali, všude v temnotě kolem se na ně vrhaly neurčité postavy. V zoufalství použil Tay svého kouzla a kolem zbývajících elfů rozvinul plátno, které je mělo před gnómy skrýt.

Když se ale znovu sešli po několika mílech za úžinou, šest jich chybělo. Ted' se jejich počet snížil na osm, a ty stovky gnómských stopařů, které byly roztroušeny po Sarandanonu, se seběhnou k úžině a budou je stopovat k Hraničnímu pásu.

Budou je stopovat tak dlouho, dokud je nenajdou.

Kapitola 15

Před soumrakem dalšího dne byli už elfové hluboko v horách. Jeli celou dobu od včerejší noci, kdy unikli gnómským stopařům v Baenské úžině, postupovali přímo k zubatému podhůří, které leželo před Hraničním pásem a hnali se kupředu, dokud se světlo rozbřesku nerodilo i do kotle Sarandanonu. Pak si na pár hodin odpočinuli, vstali, najedli se a jeli dál. Přestalo pršet, ale obloha zůstala zamračená a šedá a nad kopci visel hustý závěs mlhy. Vlhko ve vzduchu v sobě neslo pach země a dějícího dřeva. Když vystoupili výš, kopce kolesu byly holé a kamenité, a pach se rozptýlil.

Nyní byl vzduch chladný, ostrý a čistý a mlha se začala trhat.

Přišlo poledne a oni nechali pahorky za sebou a stočili se vzhůru do hor. Jerle Shannara už společnosti řekl, že pojedou až do tmy. Chtěl co nejvíce prodloužit vzdálenost mezi nimi a jejich pronásledovateli, a rozhodl, že nezastaví, dokud nebudou v terénu, v němž nezůstanou stopy, které by se daly snadno sledovat. Nikdo proti tomu nic nenamítal. Jeli poslušně tmou a tichem a sledovali, jak mlha mizí a tyčí se před nimi hory. Hraniční pás byl jako zeď zubatých skal, vrcholku, které mířili k obloze a ztrácely se v mracích, útesu, co padaly tisíce stop dolů, mohutných vrstev, jež se vytvořily tlakem v zemi v době, kdy se svět ještě rodil. Hory se zdvihaly k nebesům, jako by se chtěly dostat ven ze světa, byly jako natažené paže obrů, zamrzlé v čase. Kam jen na sever mohli elfové dohlédnout, byl Hraniční pás jasně vidět proti obloze jako pevnost, jako hradba proti útoku, která nedávala šanci na průnik.

Elfové v tichu zírali na hory a tváří v tvář takové věčnosti neomylně cítili svou vlastní smrtelnost.

Před soumrakem se dostali za nižší vrcholky a už se nešlo ohlédnout ani na předhůří, které je sem přivedlo, ani na mnohem vzdálenější údolí Sarandanonu. Utábořili se mezi jedlemi v úzkém údolí sevřeném mezi holými vrcholy, na nichž se třpytila tenká bílá pokrývka sněhu. Byla tam voda a tráva pro koně i dřevo na oheň.

Jakmile se usadili a dali se do jídla. Preia Starle se vydala po jejich stopách zpátky, aby určila, jestli už bylo zahájeno pronásledování. Zatímco čekali na její návrat. Tay hovořil s Jerlem a Vree Erredenem o vizi, která prozradila, kde je Černý Elfein uložen. Znovu prošel každý detail a pečlivě popsal všechno, co mu Bremen pověděl. Jerle Shannara pozorně naslouchal s napjatou tváří. Vree Erreden na druhou stranu vypadal, jako by ho to vůbec nezajímalo, často se rozhlížel do noci a pohledem hledal něco víc, něco, co mu Tayova slova nemohla nabídnout.

„Nikdy jsem v téhle části Západní země nebyl.“ poznamenal, když Tay skončil. „Nevím nic o jejím zeměpise. Jestli mám předpovědět, kde je skrýš, kterou hledáme, musím se s tímhle krajem seznámit.“

„Jak užitečné.“ zkusil Jerle podrážděně poznamenat. Sledoval, jak hledač bloudí pohledem a jeho postoj ho očividně rozladil. „Je to to nejlepší, co můžeš udělat?“

Vree Erreden pokrčil rameny.

Jerleho to podráždilo. „Snad by ti pomohlo, kdybys pozorněji poslouchal, co říkal Tay!“

Hledač se na něj podíval a zašilhal krátkozrakýma očima. Pomalu se mu v nich rozhořival oheň. „Něco ti povím. Když za mnou Tay Trefenwyd přišel, aby mě požádal o pomoc, přečetl jsem si jeho myšlenky. To občas umím. Viděl jsem Bremenovu vizi, tu, kterou Tay právě popsal, a celkem jasně si ji pamatuju.

Ta vize je skutečná, můj příteli. Kdyby nebyla, nebyl bych tady. Je skutečná a skutečné je i místo, které ukazuje, alespoň tím jsem si jist, i tak to místo ale nemohu najít bez toho, abych věděl víc než teď!“

„Jerle, ty jsi tímhle krajem často cestoval,“ přidal se rychle Tay ve snaze předejít výměně názorů. „Je v tom, co vize popisuje, vůbec něco všeobecně známého?“

Jeho přítel zakroutil hlavou a v širokých rysech jeho tváře se usadil nespokojený výraz. „Většina mých cest se omezila na průsmyky — Halysovu zkratku a Orlí stezku a to, co leží za nimi. Připadá mi, že tohle konkrétní místo — dva vrcholy rozdělené jako dva prsty — by mohlo být kterékoli z tuctu podobných, které jsem viděl.“

„Ale nejseš si jistý, které?“

„Jak to připadá tobě?“ vyštěkl jeho přítel.

„Kudy tedy myslíš, že bychom měli jít?“ naléhal Tay. Nechápal, proč ten druhý tak vybuchl, protože tohle u něj nebylo zvykem.

Jerle vstal: „Jak bych to měl vědět? Zeptej se tady mého přítele hledače a on ti dá svůj nejlepší úsudek!“

„Minutku.“ řekl rychle Vree Erreden a také vstal. Postavil se tváří k Jerlemu a v jeho stínu vypadal malý a nepatrný, ale nedal se odradit. „Chtěl bys něco zkusit? Mohl bych ti pomoci vzpomenout si, jestli jsi ten konkrétní vrchol viděl.“

I Tay vyskočil a ihned mu došlo, co má hledač v úmyslu. „Můžeš udělat pro Jerleho to, cos udělal pro mě?“ zeptal se rychle. „Vrátit tu vzpomínku stejně jako Bremenovu vizi?“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl Jerle a podíval se na jednoho a hned zas na druhého.

„Snad.“ odpověděl Vree Erreden Tayovi a pak se podíval na Jerleho Shannaru. „Už jsem to říkal. Občas umím číst myšlenky. Udělal jsem to už dřív s Tayem, abych získal Bremenovu vizi. Můžu to zkusit s tebou a podívat se, jestli si tvé podvědomí drží vzpomínku na to místo, které hledáme.“

Jerle zrudl. „Zkoušej si své kouzlo na někom jiném!“

Otočil se, aby odešel, ale Tay ho chytil za ruku a vrátil ho zpátky. „Ale my nikoho jiného nemáme, že ne, Jerle? Máme jen tebe. Bojíš se?“

Velký muž na něj zíral a jeho výraz napovídal, že hrozí vybuchnout vzteky. Tay si stál na svém, hlavně proto, že mu nic jiného nezbývalo. Noční obloha se vyjasnila a po celé své šířce byla plná hvězd. Jejich záře byla téměř oslnivá. Když stál pod jejich světlem ve stínu hor, uvězněný v téhle roztržce se svým nejlepším přítelem, připadal si Tay jako nahý.

Jerle opatrně vysvobodil svou ruku z Tayova stisku. „Nebojím se ničeho a ty to víš.“ řekl klidně.

Tay přikývl. „Já to skutečně vím. A teď nech, prosím, Vreena, ať to zkusí.“

Znovu se posadili blízko sebe v tichu kolem Vree Erreden vzal ruce Jerleho Shannary do svých, volně je držel a neohroženě se mu díval do očí. Pak zavřel svoje. Tay se na ty dva rozpačitě díval. Jerle byl napjatý jako kočka přichystaná ke skoku, hotov uniknout, jakmile by vycítil, že mu hrozí jakékoli nebezpečí. Hledač byl naproti tomu klidný a odtažitý, hlavně teď, když se vzdálil někam hluboko do sebe, aby našel, co hledá. Několik okamžiků tak zůstali, semknutí ve zvláštním spojení, a ani jeden nedávali najevo, co se děje.

Pak Vree Erreden pustil ruce Jerleho Shannary a krátce přikývl. „Mám to. Alespoň místo, kde začít. Máš velmi dobrou paměť. Těm dvěma vrcholům, co spolu tvoří písmeno V, se říká Nůžky — alespoň ty jim tak říkáš.“

„Teď si vzpomínám.“ řekl klidně velký muž. „Bylo to před pěti nebo šesti lety, když jsem hledal třetí průchod na Hraničili rovinu. Dál v horách na sever od Orlí stezky, hluboko v jejich pasívu. Nebyla šance najít tam někde průchod a tak jsem to musel vzdát. Ale na ten vrchol si vzpomínám. Ano, vzpomínám!“

Pak se zdálo, že se jeho nadšení vytratilo a vrátila se příkrá podrážděnost. „To by stačilo.“ Stroze přikývl, spíš sám k sobě než k nim, a vstal. „Máme místo, kde můžeme začít. Doufám, že jsou všichni šťastni. Teď bych se snad mohl trochu vyspat.“

Otočil se a krácel pryč. Tay a Vree Erreden se za ním dívali a ani jeden nemluvil. „Takový většinou není.“ řekl nakonec Tay.

Hledač se zvedl. „Právě ztratil šest mužů, kteří mu věřili, a to v boji, o kterém si myslí, že ho mohl lépe předvídat.“ Tay na něj zíral a on pokrčil rameny. „Na to právě teď myslí. Nemohl to přede mnou schovat, i když se o to očividně snažil.“

„Ale to, že ti muži zahynuli, nebyla jeho chyba.“ prohlásil Tay. „Nebyla to ničím chyba.“

Hledač se na něj shora úkosem podíval. „Jerle Shannara se na to takhle nedívá. Co bys ty dělal v jeho kůži?“

Pak se otočil a odešel a nechal Taye, aby nad tím uvažoval sám.

* * *

Za rozbřesku se společnost znovu vydala na cestu a postupovala horami na sever směrem k Orlí stezce. Preia Starle se v noci vrátila, aby jim podala zpráva že nikde blízko nenašla stopy žádného pronásledování. Nikoho z nich ani na okamžik nenapadlo, že by to znamenalo, že jsou v bezpečí. Znamenalo to jen, že získali trochu víc času, aby se mohli nadechnout. Gnómové tam někde pořád jsou a pátrají po nich, ale v horách bude těžké elfy najít, protože stopy se v nich mezi bludnými balvany a na klikatých stezkách rády ztrácejí. Kdyby měli štěstí, mohlo by se jim podařit vyhnout se prozrazení, dokud nenajdou, co hledají.

Tay se domníval, že je to zbožné přání, ale zároveň i to nejlepší, v co mohli doufat. Po zbytek dne jeli na sever, aniž by spatřili jakékoliv stopy svých pronásledovatelů, projížděli několika hlubokými údolími, která se vlnila jako had podél východního hřebene hor až ke vstupu na Orlí stezku. Tuto noc tábořili na plošině, která se rozprostírala nad soutěskou a údolími, které do ní vedly od Sarandanonu, blízko místa, kde Jerle viděl vrchol ve tvaru V, který nazval Nůžky. Toho dne měl lepší náladu, i když byl stále ještě uzavřený a mlčenlivý, ale úsečnost ho už přešla, nejspíš díky tomu, že teď již měli lepší představu o tom, kam půjdou dál. Dokonce se Tayovi spíš neformálně omluvil a jednu chvíli si dělal legraci ze své nešťastné popudlivosti. Vree Erredenovi neřekl nic, ale Tay to nechal být.

Preia Starle se nezdála být Jerleovou změnou nálady překvapena a trávila čas hovory s ním, jako by se nic nestalo. Tay to bral tak. Že ona nejspíš zná nálady jeho přítele tak dobře, že si už našla vhodný způsob, jak na každou z nich reagovat. Ucítil prudké bodnutí závidy z toho, že mezi nimi není taková blízkost. Znovu mu to připomnělo, že už není jedním z nich, že se vrátil ke svému starému životu z jiného světa, a že se neustále snaží, aby s nimi splynul. Nechápal, proč ho to tak zatěžuje, neboť jeho život na Paranoru byl dávno pryč a zdálo se, že život zde se točí kolem dvojakosti jeho vztahu s Preiou a Jerlem. Nemohl říct, že by to byl upřímný vztah, protože to, co cítil k Preie, až příliš před oběma schovával. Nebo si aspoň myslel, že tomu tak je. Možná, že toho věděli o hodně víc, než dali znát, a jenom on hrál hni na tajemství, ve které ale byla už všechna tajemství odhalena.

S rozbřeskem se znovu vydali na cestu a k Nůžkám přijeli v poledne. Tay okamžitě rozpoznal tenhle vrchol, jenž přesně zapadal do obrazu z Bremenovy vize. Vrchol se na obzoru tyčil ve tvaru ostrého V a před jeho hlubokou trhlinou se nacházela zmršť nízkých hor, jež byly až na rozptýleně rostoucí jedle a olše a občasné trsy trávy a divokých květin úplně holé. Trhlinou ve tvaru V byla vidět mlhavá stěna hor, ale jejich tvary nešlo rozpoznat.

Jerle zastavil společnost na nižším konci soutěsky, která vedla k vrcholům, a sesedl s koně. Vysoko pod modrým obzorem se vznášeli draví ptáci a elegantně jim s široce rozevřenými křídly kroužili nad hlavami. Byl jasný den: dešťové mraky odtáhly na východ k Sarandanonu. Tay hleděl na široce roztažené útesy a soutěsky a přemítal o jejich tajemství, zatímco mu teplé a uklidňující paprsky slunce zahřívaly tváře.

„Tady necháme koně a dál půjdeme pěšky.“ oznámil jim Jerle. Když viděl výraz na Tayově tváři, uculil se. „Tayi, tak jako tak bychom na nich mohli jet jen kousek. Pak bychom je museli nechat těm, kdo nás pronásledují. Jestliže je necháme tady, můžeme je schovat v lese. Možná že si pro ně budeme muset, před tím než skončíme, rychle doběhnout.“

Preia ho podpořila a Tay věděl, že mají pravdu, ačkoliv jen nerad opouštěl zvířata, která jim už tolikrát pomohla uniknout. Ale jestliže se ti, kdo je pronásledují, dostanou až sem, budou muset také pokračovat pěšky.

Jerle vybral jednoho z elfích stopařů, prošedivělého veterána Obanna, aby zůstal s koňmi, a nakázal mu, aby vzal zvířata a schoval je tam, kde je nikdo nenajde, a pak držel stráž, dokud se zbytek společnosti nevrátí. Obann se k nim chtěl připojit, poté co by ukryl koně, ale Jerle zdůraznil, že je možné, že bude nezbytné změnit skryš, kdyby se skupina gnómských pronásledovatelů přiblížila příliš blízko, a že muže také nastat nevyhnutelná situace, kdy Obann bude muset svým přátelům koně dovést, kdyby na ně zaútočili, až se budou vracet dolů z vrcholů. Obann ochotně souhlasil vzal koně za uzdy a odešel.

Pak Jerle vedl zbytek, jehož počet se nyní snížil na sedm — sebe. Taye, Preiu, Vree Erredena a další tři elfi lovce — nahoru bludištěm skal a stromů k tmavé rozsedlině Nůžek.

Po zbytek dne stoupali vzhůru. Jak postupovali. Tay se přistihl, že opět přemítá nad úkolem, který je čeká. Hádal, že i ostatní ze skupiny sdílí jeho odpovědnost za znovuobjevení Černého Elfeinu, ale stále zůstávalo faktem, že Bremen tím pověřil výhradně jeho a ne je. A co víc, on je druid, jediný mezi nimi, jediný, kdo umí kouzlit — přinejmenším tak, že jim může poskytnout ochranu — a je nejlépe vybaven na to, aby našel a zabezpečil Elfein. Nezapomněl na tu část Bremenovy předpovědi, která poukazovala na nebezpečí, které obklopovalo místo úkrytu Elfeinu, nezapomněl na náznaky tmavých prstenců, které jej chránily před těmi, kdo by ho chtěli ukrást, na ten neomylně známý pocit zla. Byl si vědom, že nalezení Černého Elfeinu je jen první krok. Druhý byl ochránit ho, a to nebude nijak snadné ani bez rizika. Jestli celá ta staletí spočíval Elfein nerušeně, je určitě silně chráněn. Vree Erreden a Preia Starle by mu mohli při hledání pomoci. Jerle Shannara a jeho elfí stopaři by mohli pomoci ho chránit. To hlavní břemeno ale padne na něj.

A tak by to vlastně mělo být, řekl si, když o tom uvažoval. Velkou část těch patnácti let se na to cvičil, což představovalo skoro celou jeho dospělost. Pokud měl jeho život na Paranoru být k něčemu dobrý, pak k tomuhle. Nic z toho, co zatím dokázal, se nemohlo rovnat tomu, co se od něj žádá nyní. Tak jako ostatní druidi strávil svůj čas na Paranoru ponořený do svých studií, v honbě za znalostmi, a fakt, že pokračoval v rozvíjení svých dovedností s kouzlem, nic neměnil na skutečnosti, že většina jeho života byla usedlá. Patnáct let žil v izolovaném, opevněném klášteře, který svět kolem sebe ani neovlivňoval, ani ho do sebe nevypouštěl. Teď, když jeho působení na Paranoru skončilo, měl se jeho život navěky změnit a začalo to tady, v těchto horách, v troskách jiných věku, s talismanem, který nikdo od příchodu lidstva neviděl.

Nesmí tedy samozřejmě zklamat — to bylo nadmíru důležité. Neúspěch by znamenal konec jakýmkoli nadějším na porážku Černého mága, jakýmkoli šancím na vytvoření zbraně, která by ho mohla zničit. V takové situaci nebude žádná druhá šance, žádná příležitost vrátit se a zkusit to znovu. Tohle úsilí zhodnotí nahromaděné roky víry a práce s druidským kouzlem. Prokáže správnost jak toho, pro jaký účel bylo kouzlo stvořeno, tak i smyslu svého života druida. Měl pocit, že tohle je mezník, který o všem rozhodne.

Tím jeho obavy nekončily. Společnost byla unavena z pronásledování, z toho, jak musela prchat, schovávat se a unikat z pastí, z nedostatku spánku a dlouhých hodin na cestě. Už týden pořádně nejedli, o zásoby, které doufali, že dostanou, byli oloupeni, a žili z toho, co si na útěku cestou ulovili a našli. Ztráta kamarádů a strach, že jejich pátrání skončí neúspěšně, jim braly víru a neustále nahlodávaly jejich pevné odhodlání. Nikdo o těch věcech nemluvil, ale byly tu, v jejich tvářích, očích, pohybech, a každému, kdo se obtěžoval všimnout si jich, byly zřejmé.

Čas nám utíká mezi prsty, myslel si Tay Trefenwyd. Mizí jako voda nabraná do dlaní a jestli si nedají pozor, zjistí, že je najednou pryč.

Před soumrakem byli v ústí soutěsky a utábořili se v řídkém podrostu olší v závětrí hor. Tady, vyš na svazích, bylo chladno, ale ne tak chladno, aby mrzlo. Zdálo se, že skalní stěny do sebe nabraly a drží denní teplo soutěsky, snad proto, že se ostře zařezávala do hlubokého údolí, které se táhlo od východního konce k západnímu. Střídmé pojedli, vody měli v zásobě ještě dost, a zabalení do dek nerušeně spali.

Za rozbřesku pokračovali dál. Vedla je Preia Starle, která šla jako průzkumnice o několik set yardů před hlavní skupinou, čas od času se vrátila, aby jim podala zprávy, varovala je před překážkami a radila, jak najít schůdnější cestu. Tay šel spolu s Jerlem, ale ani jeden toho moc nenamluvil. Vyšplhali z údolí jeho západním koncem, opustili stín dvou vrcholů a vzápětí našli cestu vpřed zablokovanou masou kamene, která vypadala jako pláty země, které sem naházely ruce obra. Vpředu se k obloze tyčila stěna Hraničního pásu, její olámané vrcholy tam k sobě svázaly ruce toho samého obra, který je všechny společně naházel bez ladu a skladu, jak se mu líbilo, a všechny tam čekaly na někoho, kdo je roztřídí a znovu poskládá k sobě.

Preia se pro ně vrátila, aby je vzala kolem masy kamene, stezkou, která se klikatila vzhůru do zubatých skal. Nyní už Jerle vyčerpával to málo ze vzpomínek, které si připomněl, a nikomu z nich nezbyvalo nic jiného, než jít dál, dokud se samo neobjeví něco z Bremenovy vize. Vydrápali se na horu kamení, vyhnuli se puklinám, které spadaly přímo dolů do černoty, drželi se dál od krajů strmých stěn hřebenu tam, kde pokud někdo šlápl vedle, uklouzl jednou a provždy, Tay si uvědomil, že Jerle měl pravdu, když se rozhodl nechat koně dole. Tady by nebyli k ničemu.

Na konci hromady našli úzkou a klikatou pěšinu, v terénu kolem sotva rozeznatelnou, která vedla skrz úzkou průrvu do větších skal vpředu. Opatrně po ní šli, elfí dívka Preia vpředu lehce našlapovala ve světle a stínech, které se tam střídaly, chvíli tu byla a vzápětí úplně zmizela.

Když se s ní znovu sešli, stála na konci průrvy a hleděla na hory před nimi; Když přicházen, otočila se k nim a její vzrušení bylo téměř hmatatelné. Ukázala a Tay okamžitě spatřil shluk skal přímo nalevo od místa, kde stáli, jehly, které čněly v různých úhlech vzhůru a v základech byly dokola obklopeny širokými a vysokými hradbami dolu spadlých kusu skal.

Jako do sebe zamotané prsty, spletené v jednu velkou masu.

Tay se unaveně usmál. Tohle je místo, které hledali, zubaté seskupení vrcholů, které někde v bludišti své hlubiny skrývá pevnost ztracenou od dob mýtu — pevnost, která, jak slibovala Bremenova vize, skrývá Černý Elfein.

Najít nejdřív dvojité vrchol ve tvaru V a dál shluk vrcholů, které vypadaly jako spletené prsty, bylo jednodušší, než Tay Trefenwyd předpokládal. Vree Erreden, jenž přivedl zpátky na světlo zapomenulou vzpomínku, a Preia Starle, která hledala cestu, je přivedli k jejich cíli tak rychle a spolehlivě, že se to vzpíralo jakékoliv logice. A kdyby je na několika místech jejich cesty nebyli vyrušili gnómští stopaři, byli by dosáhli cíle téměř bez námahy.

Ale teď se vše stávalo složitější. Celý tento i další den hledali vstup do pevnosti schované mezi vrcholy, ale nenašli nic. Obrovská skála, kde byly valouny i plošiny nakupeny kolem zmrzlého vrcholu, nabízela tucty otvorů, které nikam nevedly. Členové malé společnosti pomalu a pečlivě prozkoumávali každou cestičku, šli po nich do stínů a studených temnot, ke skluzům, útesům a spádům, které jim bránily postupovat dál. Hledání se vleklo, protáhlo se až do třetího dne, pak do čtvrtého, a elfové stále ještě nic nenašli.

Všichni ztráceli náladu. Měli za sebou dlouhou cestu, která je stála hodně, a to, že se teď nemohli pohnout z místa, bylo víc, než byli s to snést. Měli nenechaný pocit, že čas rychle běží, cítili nebezpečí, které se blížilo od východu, protože gnómové pokračovali ve svém neúnávném pátrání, jejich očekávání ztrácelo na síle a usazovalo se v nich zklamání. Jerle Shannara je nutil jít dál. Nezachmuřil se, ani nebyl mrzutý, jak čekal Tay, ani se nevrátil do nálady, kterou předvedl před Vree Erredenem poté, co u Baenské úžiny ztratil své elfí lovce, a zůstal naopak neochvějný, odhodlaný a klidný. Vedl je neúprosně — samozřejmě i Taye. Trval na tom, že v pátrání musí pokračovat. Přinutil je, aby se znovu vraceli po vlastních stopách. Nařídil, aby se znovu a znovu dívali do každého otvoru ve skalách. Pouhou silou vůle odmítl dopustit, aby ztratili naději. Jako vůdce, pomyslel si Tay, když o tom uvažoval, je vskutku pozoruhodně dobrý.

Vree Erreden jim neposkytl tu pomoc, ve kterou Tay doufal. Nepřišly žádné vize, žádná tušení, žádné projevy instinktu, nic, co by umožnilo nahlédnout tam, kde by mohla pevnost, nebo vchod do ní ležet. Nezdálo se, že by to hledače nějak v zrušovalo; vskutku se tvářil docela optimisticky. Tay se ale domníval, že je na neúspěch zvyklý, že se smířil se skutečností, že jeho talentu se nedá poroučel, a že přichází většinou v situacích, které si sám vybere. Přinejmenším se Vree neusadil a nečekal, až se talent dostaví. Tak jako kdokoli jiný v jejich společnosti se vydal pátrat, probíral se zákoutími zřícených skal, šťoural se v koutě a puklině tedy, ve šterbině a průrvě tam. Nerozebíral, že jeho talent při pátrání selhal, a Jerle Shannara to, ke svému dobru, nekomentoval také.

Nakonec to byla Preia Starle, kdo ten objev učinil. Ačkoli oblast, v níž pátrali, bylo rozlehlé bludiště, za čtyři dny ji

většinu prošli. Každému bylo jasné, že pokud jim vize nelhala, musí být pevnost ukryta způsobem, o kterém ještě neuvažovali. Pátého rána pátrání vstala Preia před úsvitem a sešla dolu, aby si prohlédla zubatou zmeť monolitu. Vedl ji k tomu pocit zklamání a potřeba znovu si ta místa pečlivě prohlédnout. Usadila se ve stínech útesu obrácených na východ, dívala se, jak světlo vystupuje nad vrcholky za ní a zdvihá se, aby zahnal tmu, změnilo šed' končící noci ve zlato a stříbro počátku nového dne. Dívala se, jak jasné sluneční paprsky padají přes vysokou klenbu hor, stékají po tvářích útesů jako barva po dřevěné zdi, jak jejich světlo proniká do všech temných štěrbin a jak vyřezávají tvary a obrysy všech skalních zdí.

A pak spatřila ptáky. Byli to velcí, rozložití lovci ryb, mořští ptáci na míle daleko od jakékoli vody, a vylétali z pukliny ve skalní stěně vrcholku, který byl ve středu všech, několik set stop nad místem, kde seděla. Ptáci se objevili velmi rychle, bylo jich víc než tucet, s příchodem světla vzlétli jako na nějaký nevyřčený povel, vystřelili k obloze a ztratili se v novém dni na východě.

Co dělají mořští ptáci v těch neúrodných skalách, podivila se okamžitě Preia Starle.

Hned šla za ostatními, aby je o tom zpravila. Popsala jim, co viděla, přesvědčila je, že to stojí za prozkoumání a Vree Erreden v okamžení vykřikl, ano, ano, tohle je to co hledáme! Společnost to hned vybudilo k činnosti: ačkoli byli ztuhlí a rozlámání z úsilí vynaloženého při pátrání, z nocování na kamenech skal pět nocí po sobě, ačkoli měli chuť na jídlo, které s sebou neměli a byli unavení z jídla, které jedli, vyšli z tábora vzhůru do hor s odhodláním, jenž jim dodávalo optimismus.

Trvalo jim půl dopoledne, než dosáhli pukliny, z níž bílí ptáci vylétli. Nahoru nevedla žádná přímá cesta a stezka, po níž byli nuceni stoupat, se po útesu vlekla a klikatila dopředu i nazpátek a držel se vytyčeného směru vyžadovalo vůli a opatrnost na každém kroku. Preia, která byla jako vždycky v čele, se tam dostala první a zmizela v otvoru. Než na úzký chodník před puklinou dorazili ostatní, byla zpátky s novinou o průchodu v puklé skále.

Vpřed se dali v jedné řadě. V místech, kterými jejich pátrací skupina procházela, se stěny pukliny zužovaly a svíraly se kolem nich. Sluneční teplo vystřídalo vlhké, zatuchlé a studené přítí a světlo se vytrácelo. Brzy nad nimi převisy a výběžky vytvořily strop, který je zavřel uvnitř docela. Celá puklina byla plná štěrbin, kterými dovnitř pronikaly paprsky světla doslova na každém kroku, takže tam nebyla úplná tma. Jejich oči si na šero rychle přivykli a tak mohli pokračovat v chůzi. Uvědomili si, že ptáci se mohli volněji pohybovat ve větší výšce, kde se stěny od sebe oddalovaly. Našli bílá pera a trochu staré trávy a proutí, které si sem možná nanosili na hnízda. Ta hnízda by měla být samozřejmě někde dál vpředu, kde bude lepší světlo i vzduch. Společnost se tlačila kupředu.

Po čase strop nad nimi klesl tak nízko, že byli nuceni se přikřčit, aby mohli pokračovat dál. Pak se průrva rozdělovala napravo a nalevo. Preia jim řekla, ať počkají a dala se napravo. Za dlouhou chvíli se vrátila a vzala je vlevo. Za chvíli se průrva opět rozšířila a oni se mohli znovu postavit. Před sebou viděli jasnější světlo. Blížili se ke konci cesty.

O padesát yardů dál se puklina otevřela a oni se ocitli na kraji velkého jezera. Nikoho z nich by nikdy nenapadlo, že tady najdou jezero. Všichni se překvapeně zastavili. Spočívalo v rozlehlém kráteru, jeho širé vody byly klidné a nezčeřené ani sebemenší vlnkou. Nad hlavou viděli oblohu bez mraku jako modrou kupoli, kterou do kráteru přicházelo světlo a teplo. Sluneční paprsky se odrážely od hladiny jezera. Skály obklopující jezero se zrcadlily do nejmenších podrobností. Tay se porozhlédl po útesech a našel hnízda mořských ptáků usazená vysoko ve skalách. Žádné ptáky nebylo vidět. Ve skrytu zdí hor ani nad rozlehlou hladinou jezera se nic nehýbalo a bylo tu úplné, jako sklo křehké ticho.

Po chvíli, když promluvila s Jerlem, je Preia vzala vlevo podél břehu jezera. Vedly tu ploché chodničky, místy pokryté drobnými kamínky, a jak postupovali vpřed, škrábání jejich bot se mnohonásobně odráželo v podzemních hlubinách kráteru. Tay před nimi rozprostřel kouzlo, pátral po místech, kde kamenný podklad nebyl tak pevný, kde jim mohla zapadnout noha, a po ukrytém nebezpečí. Co našel, byly zemské siločáry tak mocné a tak staré, že potrhaly jeho hebkou síť a musel jí proto tkát znovu a znovu. Držel se blízko Jerleho a dával mu varovná znamení. Působilo tu mocné kouzlo, tak staré jako čas. Hlíдалo kráter a všechno, co v něm spočívalo. Nenašel v něm žádné konkrétní nebezpečí, ale nenašel ani jeho zdroj, ani nezjistil, jak působí. Nemyslel si, že by jim byli ohroženi, ale věděl, že bude moudřejší postupovat opatrně.

Šli dál, dokud nebyli zhruba v půli cesty kolem jezera. Stále tu nebyly žádné známky života, žádný náznak něčeho jiného, než toho, co viděli před sebou. Ani Tay se svým druidským kouzlem ani Vree Erreden se svým talentem hledače nemohli objevit, co hledali. Slunce vystoupilo ze stínu za okrajem útesu, takže nyní zářilo dolů přímo na ně jako ohnivá koule na modrém pozadí. Nešlo vzhlednout vzhůru, aby je neoslepilo, a tak šli se sklopeným zrakem.

A právě když přišlo právě poledne, zahlédl Tay Trefenwyd stín.

Okamžitě přešel výš od břehu, aby i přes oslepující odraz slunce na klidné hladině jezera viděl na druhý břeh. Jak se snažil si najít místo, kde by lesk nebyl tak jasný, zahlédl, jak skála vrhla stín přes celou šířku jezera až na útes, který byl vzdálen několik stovek yardů. Stín se vyšplhal na skalnatou stěnu k úzké štěrbině a zastavil se. Něco na štěrbině přitahovalo jeho zrak. Poslal své kouzlo, aby ten otvor prozkoumal.

Nad ním našel písmo vytesané do skály.

Rychle dohnal Preiu a společně nasměrovali celou skupinu do nitra kráteru. O pár okamžiku později již stáli před štěrbinou a v tichosti přemítali nad písmem. Bylo staré a nešlo rozluštit. Bylo to elfí písmo, ale tento dialekt neznali. Samotné hrany rytin byly tak omšelé, že se jednotlivé znaky téměř nedaly rozeznat.

Pak Vree Erreden, naprosto nadšený, požádal Taye a Jerleho, aby ho vysadili, a dosáhl tak na písmo prsty. Chvilí tak zůstal, oči měl zavřené, ruce se inu po písmu střídavě pohybovaly i zastavovaly. Pak se znovu svezl dolu. A jako v nějakém transu se ohnul ke skále, na které stáli, a aniž by se díval na to, co dělá, s pohledem upřeným někam, kam oni nemohli dohlédnout, škrábal kusem ostrého kamene na její hladký povrch slova.

Tay se nahnul blíž, aby si je přečetl.

TOTO JE MÍSTO MUDRCŮ. STÁLE TU ŽIJEME.
NÍČEHO SE NEDOTÝKEJTE. NIC NEBERTE.
NAŠE KOŘENY JSOU SILNÉ A SAHAJÍ HLUBOKO.
MĚJTE SE NA POZORU.

„Co to znamená?“ zašeptal Jerle.

Tay zavrtěl hlavou. „Tohle kouzlo stráží to, co leží za tím otvorem. Jestliže ho něco jakkoliv vyruší, bude to mít nepříjemné následky.“

„Stojí tu, že tu stále žijí.“ nevěřícím hlasem se přidal Vree Erreden. „To není možné! Podívejte se na to tesání! To písmo je jak z dob mýtů!“

Zírali na písmo, šterbinu, jeden na druhého. Za nimi čekali elfí stopaři a Preia Starle. Nikdo nepromluvil. Zdálo se, že stojí mimo čas, že se minulost a přítomnost spojily, že historie přesahuje do současných životů. Věděli, že stojí na útesu a že jediný chybný krok by je poslal vstříc smrti. Tay si byl tak silně vědom přítomnosti kouzla, že téměř cítil jeho dotek na své kůži. Bylo to staré silné kouzlo s železnou vůlí, které se zrodilo z potřeby a s jasným cílem, a celého ho zaplavilo a hrozilo, že ho pohltí.

„Nešli jsme tak daleko, abychom se teď vrátili.“ řekl tiše Jerle Shannara a hleděl při tom na Taye. „V žádném případě.“ Tay přikývl. Byl stejně odhodlaný. Podíval se na Vree Erredena. Preiu Starle, na elfí stopaře, kteří stáli opodál, a nakonec znovu na Jerleho. Krátce na přítele zkřivil ústa v úsměvu.

Pak se zhluboka nadechl a postoupil dopředu do tmavého ústí šterbiny.

Kapitola 16

Šterbina se okamžitě rozšířila v chodbu tak širokou, že v ní vedle sebe mohli stát dva elfové. Schody před nimi vedly dále do tak husté tmy, že ani výborný zrak Taye Trefenwyda nemohl proniknout k tomu, co bylo za nimi. Postoupil několik yardů vpřed: hledal si cestu podél zdi, až nahmatal kovovou destičku. Když se jí dotkl, po jejím rovném povrchu se rozlilo studené, slabě žluté světlo. Překvapeně na destičku zíral: tohle bylo kouzlo, s jakým se nikdy nesetkal. Světlo poodhalovalo další destičku kousek dál na okraji temnoty. Přešel k ní, položil na ní ruku, a ta se také rozjasnila. Pomyslel si, jak je to úžasné. Za sebou slyšel kroky ostatních. Hádal, co si asi tak myslí. Nikdo ale nepromluvil a ani on se na ně neotočil. Místo toho pokračoval a dotýkal se kovových destiček, které jim osvětlovaly cestu chodbou.

Sestup jim zabral hodně času. Tay to ale vůbec nevnímal, neboť se zcela soustředil na svá druidská kouzla, aby odhalil skryté pasti. Kovové destičky, které jim svítily na cestu, prozrazovaly dokonalost, kterou nečekal. Kouzlo z dob mýtu nebylo příliš známé, protože většina se ho ztratila, jak ubíhal čas, ale Tay měl vždycky za to, že kouzlo má kořeny víc v přírodě a méně v pokroku. Ale destičky naznačovaly, že se mýlí, a to ho zneklidňovalo. Varoval sám sebe, aby tady nebral nic jako samozřejmost. Jeho druidské kouzlo pátralo kolem: proudilo vzduchem zkoumalo skalní rozsedliny, probleskovalo smítky prachu, která rozvířili chůzí. S hbitou přesností rozlišoval a definoval tajemství světa, kterým procházeli. Nenašel žádné známky lidského života, ačkoliv to varování nade dveřmi tvrdilo, že tomu je jinak. Vypadalo to, jako by tu nikdo dlouhá léta, možná i staletí, nešel. Ale i přesto měl silný pocit, že je někdo sleduje, že někdo zkouší jeho schopnosti, že je před nimi něco trpělivě a nevyhnutelně očekává.

Schodiště končilo u masivních železných dveří. Neměly žádný zámek. Nechránila je žádná kouzla. V kameni nad jejich žalostně rezivějícím rámem byla vytesána slova SÍN MUDRCŮ — pouze tato slova a nic jiného z toho, co byl napsáno na stěně nad šterbinou, do které v stoupili. Ostatní se shromáždili poblíž. Preia Starle si klekla a pozorně zkoumala půdu před dveřmi, pak se zvedla a zavrtěla hlavou. Nikdo tudy dlouhou dobu nešel.

Tay prozkoumal dveře a jejich okolí. Nic neobjevil. Pak přistoupil, uchopil jejich velkou železnou kliku a stlačil ji dolů. Kliky povolila, západky se uvolnily a dveře se rozlétly, jakoby dokonale vyvážené. Z otvoru se rozlilo mlhavé světlo, proudilo skrz a téměř neskutečně se třeptalo, jako by procházelo oroseným oknem.

Před nimi stála mohutná pevnost, její kamenné bloky byly tak starodávné, že jejich hrany byly úplně ohlazeny a povrch měly tak rozpukaný, až se zdálo, že je pokrytý pavučinami. Byla to nádherná stavba, složená z věžiček na cimbuří, spojených hradeb táhnoucích se každou zatáčkou, a cest, které svou spletností připomínaly nitě goblenu utkaných na tkalcovských stavech. Hrad se zvedal výš a ještě výš, tak vysoko, že jeho konec byl sotva rozpoznatelný.

Ohraničovaly ho hory, které se skrz strop z mraků a mlhy tyčily až k obloze. Ve větších výškách rostly hustě podél skalních zdí stromy a křoví, jejich větve i úponky padaly na štíhlé věže zámku a nechávaly tak denní světlo prostupovat sem v přerušovaných paprscích. Světlo zde dostávalo zvláštní podobu, neboť se muselo prodírat sítem listnatého baldachýnu a vířícím oparem, aby pokrylo kámen pevností mihotavou září.

Tay prošel dveřmi na rozlehly dvůr, který se táhl na obě strany a k budově hradu uprostřed. Nyní zjistil, že prošel vnějšími zdmi hradu, které hraničily se samotnými vrcholy skal. Užasle se na zdi ohlédl a uvědomil si, že jak šel čas, hory se posunuly a starobylou pevnost obemkly a sevřely, až se její zdi začaly drolit a pukat. Palec po palci si hory znovu přisvojovaly místo, na němž byla pevnost vybudovaná. Jednou se nad ní zavrou navěky.

Společnost se vydala po nádvoří dál a ostražitě se rozhlížela kolem. Vzduch byl vlhký a páchl hnilobou. Ale od pukliny ve zdi kráteru ušli dlouhou cestu a Tay cítil, že se možná znovu dostávají na úroveň hladiny jezera. Znovu vzhlédl ke stromům, křoví a Břečťanu, které rostly vysoko na útesech nad nimi a uvědomil si, že ta mlha je téměř jako déšť. Cítil vlhko na vlastní tváři. Podíval se na dveře a okna pevnosti, které za jejím bílým závojem vypadaly jako černé díry.

Železné zámky a panty tam visely nedotčené a bez užítu: dřevo hnilo na všech místech. Vlhko působilo i na kámen a maltu, narušovalo je a drolilo. Tay šel ke zdi nejbližší věže a přejel po kameni rukama. Jeho povrch se mu pod prsty

drolil jako písek. Tato starobylá pevnost, Síň Mudrců, v něm probouzela nebezpečné tušení, že by stačil jeden silný závan větru a ona se zřítí.

Pak Tay spatřil Vree Erredena. Hledač klečel uprostřed nádvoří, hlavu schovanou mezi rameny, rukama se objímal, aby se nezhroutil úplně a v tichu kolem se rozléhal jeho sípavý dech. Tay k němu přispěchal a poklekl vedle něj. Objevila se také Preia a pak Jerle, oba s úzkostí staženými tvářemi.

„Stalo se něco?“ zeptal se Tay skličného muže. „Je ti špatně?“

Hledač rychle přikývl, ovinul si ruce kolem sebe, opřel se o Taye a chvěl se, jakoby byl zasažený hrozným chladem.

„Tohle místo!“ sykl. „Cožpak to necítíš?“

Tay ho držel u sebe. „Ne. Nic. Co cítíš?“

„Takovou sílu! Zlo hrubé, jako když dřeš kůži po šterku. Necítil jsem nic a pak bylo najednou všude! Úplně mě zaplavilo! Chvilku jsem nemohl dýchat!“

„Odkud přichází?“ zeptal se rychle Jerle a přistoupil blíž.

Hledač zavrtěl hlavou. „To nevím. Tohle je něco, co neznám a s čím jsem se ještě nikdy nesetkal! Nebyla to vize, nebo předtucha, ani... nic! Byla to černota, vlna černoty, pak pocit...“

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil a ztichl. Tay se na něj spěšně podíval, protože si myslel, že ztratil vědomí. Ale Preia se ho dotkla a zavrtěla hlavou; Vree Erreden jen odpočíval. Tay ho nechal být. Zůstal na kolenou, držel hledače ve svých pažích a celá společnost čekala s ním.

Nakonec skličný muž znovu otevřel oči, dlouze a zhluboka vydechl, odtáhl se od Taye a vstal. Když se k nim obrátil, byl pevný, ale ruce se mu pořád třáslly. „Černý Elfeín,“ zašeptal, „je tady. To je to, co jsem cítil, z něj vychází to zlo.“

Zamrkal a pak se příkře podíval na Taye. „Jeho síla je ohromná!“

„Můžeš nám říct, kde je?“ zeptal se Tay a snažil se zachovat klid.

Hledač zakroutil hlavou a na hrudi si složil ruce, jako by se chtěl chránit. „Někde vpředu. V pevnosti.“

Tak šli dal a opatrně vstoupili do samotné pevnosti. Tay je znovu vedl a své kouzlo rozhodil před sebe jako síť, která je měla chránit před jakýmkoli nebezpečím. Prošli dveřmi uprostřed pevnosti a vydali se dál klikatými chodbami za nimi.

Tay cítil, jak se o něj po boku otírá Jerle a o krok vzadu Preia. Uvědomil si, že ho chrání. Zakroutil hlavou:

Znepokojovalo ho, že si nebyl vědom blízkosti Černého Elfeínu, když Vree Erreden ho cítil tak jasně. Jeho druidské kouzlo zklamalo. Proč tomu tak je? Je jeho kouzlo uvnitř pevnosti nepoužitelné? Ne, odpověděl si, protože jsem cítil nějakou přítomnost když jsme sem vstupovali, pohled, který hlídal. Či tedy byl? Elfeín v sobě žádnou inteligenci neobsahoval, ale zcela jasně tady něco žije. Co by to mohlo být?

Tlačili se pevností dál a postupovali hloub do jejich katakomb. Na všem ležely stíny v temných vrstvách zatuchlého sametu. Nohama vířili prach pod sebou, který se v oblacích zvedal do vzduchu. Vybavení, které kdysi hrad zdobilo, se rozpadlo. Ze zdí trčely hřeby, na kterých kdysi visely obrazy a goblény. Dříve tu vládlo umění a řemeslo, ale nic z toho tu nezbylo. Do sálu a hal se otvírali komnaty, některé z nich byly rozlehlé a nádherné, jiné malé a útulné, ale všechny bez života. Chodbou, kterou napříč procházeli, vedly po stranách lavice, ale když Tay na jednu z nich položil ruku, rozpadla se na prach. V koutech leželo rozbité sklo. Jako hromady shnilého dřeva a zrezlého kovu tu ležely rozbité zbraně, které se už nedaly použít. Stropy se zdvíhaly vzhůru a mizely ve tmě a okna zírala do prázdna jako oční důlky zbavené oslepených očí. Všechno bylo klidné a ponořené do hrobového ticha.

Na křižovatce několika širokých chodeb je Vree Erreden náhle zastavil! Jednou rukou se držel za hlavu, hubené rysy tváře zkřivené bolestí a své drobné tělo napjaté. „Jděte doleva!“ zalupal po dechu a roztřeseně ukázal.

Otočili se směrem, kterým jim řekl. Preia Starle se vrátila, aby mu nabídla pomoc. Dech se mu znovu zrychlil a divoce mrkal, jako kdyby se chtěl zbavit něčeho, co podráždilo jeho oči. Tay se na něj ohlédl a zase se otočil dopředu. Stále nic necítil. Cítil se podivně bezbranný, jako by ho jeho kouzlo opustilo a on se na něj už nemohl spoléhat. Zaskřípal zuby nad tím, jak nemožný se díky tomu cítil, a přinutil se jít dál. Připomněl si, že jeho kouzlo by ho nikdy neopustilo. Nikdy.

Sešli dolu po širokém schodišti, které se točilo kolem vnější zdi veliké rotundy. Jejich kroky se vracely slabou ozvěnou do tlumeného ticha a nyní Tay znovu cítil ten pohled, tentokrát mnohem silněji a zřetelněji. To, co žilo v pevnosti, bylo blízko.

Sešli na konec schodiště a zastavili se. Otvíralo se před nimi nádvoří, široké a jasně osvětlené mlhavým slunečním světlem. Roztřepené cáry stínu zahnal pryč. Vytratil se žluklý a zatuchlý zápach temných chodeb. Zmizel i prach, který se vznášel ve vzduchu uvězněném v chodbách.

Ve středu nádvoří byla zahrada.

Zahrada měla obdélníkový půdorys a kolem ní vedl široký chodník vytvořený z pomalovaných dlaždic a kamene a barvy na nich stále zářily. Po jejím vnějším obvodu stále rostly květiny, bylo jich tolik, že je Tay ani nemohl poznat, a hýřily nepřeborným množstvím barev. Uprostřed bylo vyhrazeno místo porostu malých stromů a popínavého vína, které se navzájem proplétaly tak, že od sebe doslova nešly rozdělit, jejich listy zářily zelení a kmeny a větve spolu tvořily nevídaný strakatý vzor.

Zahrada! Tay Trefenwyd žasl. Projela jím vlna vzrušení. Zahrada uprostřed hradeb téhle starodávné pevnosti, kde by nemělo růst nic, kam by neměly dosáhnout žádné sluneční paprsky! Stěží tomu mohl měřit!

Téměř bezmyšlenkovitě sešel ze schodu a pospíchal ke kraji zahrady. Už byl několik yardů od ní, když ho Jerle Shannara pevně chytil za ruku a strhl ho zpátky.

„Ne tak rychle. Tayi.“ varoval ho přítel.

Tay se na něj překvapeně podíval a pak znovu spatřil Vree Erredena, jak klečí na jednom koleni a pomalu potřásá hlavou z jedné strany na druhou, a Preia ho drží. Najednou si uvědomil, jak silně ho to táhne dopředu, jak dychtivě to tu chce prozkoumat. Také si uvědomil že dočista zapomněl na svou ochranu. Byl tak rozdychtěný, že bezmyšlenkovitě

pustil ochranný štít svého druidského kouzla.

Nic neřikal a rychle se vrátil tam, kde klečel Vree Erreden. Hledač se ho ihned chytil, spíš ho cítil než viděl, a přitáhl si ho k sobě. „Černý Elfein.“ sykl mezi zuby sevřenými nějakou vnitřní bolestí, „leží tam!“

Třesoucí se rukou ukázal na zahradu.

Preia se něžně dotkla Tayovy paže, aby se na ni podíval. V očích měla ostražitý pohled. „Klesl v tu chvíli, když jsi sešel ze schodů. Něco ho napadlo. Co se to děje?“

Tay zakroutil hlavou. „Nejsem si jistý.“

Natáhl se pro ruce Vree Erredena a vzal je do svých. Hledač ucukl a znovu se zklidnil. Tay k sobě zavolał své kouzlo jako hojivý balzám a nechal ho vplout do hubených rukou a těla toho druhého. Vree Erreden vzdychl, uvolnil se a hlava mu klesla.

Preia se na Taye podívala a jedno obočí přitom měla zdvižené. „Jen ho chvíli drž,“ řekl jí.

Pak se znovu vztyčil a postavil se k Jerlemu. „Co si myslíš, že tady dělá ta zahrada?“ zeptal se tiše.

Jeho přítel zavrtěl hlavou. „Nic dobrého, jestli tam leží Černý Elfein. Být tebou, nešel bych tam.“

Tay přikývl. „Ale jestli tam nepůjdu. Černý Elfein nedostanu.“

„Nejsem si jistý, že ho dostaneš, když tam půjdeš. Sám jsi říkal, že ta vize varovala před něčím, co ten kámen stráží.

Možná je to tahle zahrada. Nebo něco, co v ní žije.“

Stáli blízko sebe, zírali na spleť Břečťanu a větví a snažili se objevit něco z nebezpečí, které cítili, že tam někde čeká. Chvilku se zdálo, že třpytivé listy čechrá jemný vánek, ale jinak se nic nepohnulo. Tay rozpráhl ruce a vyslal druidské kouzlo jako tykadlo do vnitřku zahrady, aby ji prozkoumalo a dalo mu zprávu. Tykadlo se proplétalo dovnitř a pečlivě pátralo. Bylo tu jen ale víc toho, co už viděl — spleť větví a Břečťanu s lesklými listy, a země, ze které rostly.

Přesto tam cítil život, který byl za tím, co ukazovaly rostliny, a jeho silnou, pradávnou a smrtící přítomnost.

„Pojď se mnou,“ řekl nakonec Jerlemu.

Opustili společnost a pomalu a opatrně začali zkoumat obvod zahrady. Chodník byl široký a nebyly kolem něj žádné překážky, takže jak šli dál, mohli se ostražitě rozhlížet do všech stran. Zahradil se táhla několik set stop na jednu stranu a pak dalších několik set na druhou. Z každé strany vypadala stejně — po obvodu rostly květiny, stromy a Břečťan uprostřed. Nebyly v ní žádné pěšiny. Nebyly tam ani známky nějakého jiného života. Nebylo tam ani stopy po Černém Elfeinu.

Když se vrátili tam, kde začali, šel Tay ještě jednou za Vree Erredenem. Hledač byl znovu při vědomí a krčil se u Preiy. Oči měl otevřené a upřeně zíral na zahradu, ačkoli Tayovi se zdálo, že se dívá na něco úplně jiného.

Tay si klekl vedle něj. „Jsi si jistý, že Černý Elfein je tady?“ zeptal se tiše.

Hledač přikývl. „Někde v tom bludišti.“ zašeptal a hlas měl přiskrcený a plný strachu. Najednou uhnul pohledem a upřel ho na Taye. „Ale ty tam nesmíš jít! Už se nevrátíš. Tayi Trefenwyde! To, co stráží Elfein, to, co tady žije, na tebe čeká!“

Jedna ruka se mu před obličejem staženým bolestí sevřela v pěst. „Poslechni mě! Nesmíš se tomu postavit!“

Tay vstal a šel k Jerlemu Shannarovi. „Chci, abys něco udělal.“ řekl. Dal si záležet, aby se ujistil, že ho Vree Erreden neslyší. „Zavolej sem ostatní stopaře. Preiu nech s hledačem.“

Jerle si ho chvilku prohlížel a pak kývl na ostatní stopaře, aby šli k němu. Když je obstoupili, tázavě se na Taye podíval.

„Chci, abyste mě vzali za ruce.“ řekl jim. „Dva na každé straně. Vezměte je a ať řeknu nebo udělám cokoli, držte je.

Nepouštějte mě. Nereagujte na nic, co řeknu. Jestli to bude možné, ani se na mě nedívejte. Zvládnete to?“

Elfi lovci se podívali jeden na druhého a kývli. „Co chceš udělat?“

„Použít druidské kouzlo, abych zjistil, co v zahradě leží.“ odvětil Tay. „Když uděláte, co jsem vám řekl, budu v pořádku.“

„Budu to mít na paměti.“ odpověděl jeho přítel. „My všichni. Ale moc se mi to nelíbí.“

Tay se usmál a srdce mu bušilo. „Ani mně se to moc nelíbí.“

Zavřel oči a pak vypustil ostatní z jejich společnosti ze svého vědomí. Shromáždil své kouzlo a vešel dovnitř sebe sama. Tam, hluboko v jádru jeho vlastního já, vytvořil z kouzla svou vlastní podobu, věc ducha, ale ne hmoty, a vyslal ho ven v dlouhém a pomalém vydechnutí.

Vystoupil ze svého hmotného těla jako neviditelný duch a na pozadí bledě šedého světla prastaré pevnosti byl jen trochou éteru. Proklouzl kolem Jerleho Shannary a elfích stopařů, kolem Preiy Starle a Vree Erredena, směrem k husté zelené zmlčce tiché zahrady. Jak šel dál, stále zřetelněji cítil kouzlo, které tu bylo pohřbené. Bylo staré, lstivé a pevně usazené a jeho kořeny sahaly hloub než kořeny stromů a Břečťanu, které ho skrývaly. Byl to předmět, ke kterému se sbíhaly všechny siločáry, které tuto pevnost strážily. Rostly z něj jako tenoučká vlákna, ovíjely se kolem kamene a železa, z vnějších zdí sahaly až k nejdelším věžím, z nehlubších sklepů na nejvyšší cimburi. Táhl se po celé roklině v horách, kde se vzpínaly proti obloze v obrovském soustředění myslí, pocitu a síly, které v sobě skrývaly. Narazil na jejich pavučinu a obezřetně uhnul stranou, a aniž by se jich dotkl, klouzal dál.

Pak byl uvnitř zahrady a pomalu procházel jejím bludištěm dál do zatuchliny bujných rostlin a země a spleti listů a Břečťanu. Zahrada byla všude stejná, hluboká, tajemná a vše obklopující. Lehce a nehmotně se nechal unášet dál proudem vzduchu, vyhýbal se siločárám, které se natahovaly do všech stran a nedělal nic, co by mohlo způsobit ruch, jenž by mohl varovat cokoli, co sledovalo jeho přítomnost.

Pronikl do zahrady už tak hluboko, až se domníval, že musí být blízko jejímu druhému konci, když nečekaně narazil na sbíhající se siločáry na místě, kde se zdálo, že se světlo ztrácí a znovu tam zasahují stíny. Tady zmizely malé stromy i Břečťan. Tady držela nadvláda temnota. Holá zem ležela odhalená v místě, kde nic nerostlo a kde bylo světlo, které tam pronikalo, pohlceno jako voda, která se vsákne do houby. Něco neviditelného tu bilo s rytmem a vytrvalostí

tlukoucího srdce, uložené pod vrstvou kouzla a pokrývkou síly, které ho chránily.

Tay Trefenwyd přistoupil blíže, pohledem se snažil proniknout dusný stín a kradl se dál za ochranné siločáry. Ve své nové podobě se uklidnil a dokonce i tlukot tepu, šepot jeho dechu a rytmus srdce pomalu zanikly v tichu. Vzdal se téměř všeho a zbyla z něj ta nejmenší možná část a ta splynula s tmou.

Pak ho spatřil. Ve starodávném železném rámu, do kterého byly vyryty runy a vytepané podivné bytosti, odpočíval drahokam černý jako uhlí a tak neproniknutelný, že se na jeho hladkém povrchu neodráželo žádné světlo. Byl matný a nekonečně hluboký, vyzařoval sílu, která sahala mnohem dál, než by si Tay Trefenwyd kdy dokázal představit, že je možné dosáhnout — tak tu čekal Černý Elfein.

Na něj.

Ach Stíny! Na něj!

Jako můra, kterou přitahuje plamen, po něm sáhl — impulzivně, bez rozmyslu, neschopen odolat. Natáhl se k němu se zoufalstvím a potřebou tonoucího, ale tentokrát tu nebyl Jerle Shannara, aby ho zastavil. Byl jen svým obrazem, duchem bez těla a nepomyslel na to, co dělá. V tu chvíli pro něj byl rozum ztracený a záleželo jen na té potřebě.

To, že je duch a nic víc, ho zachránilo. V ten okamžik, kdy se jeho ruka nad Černým Elfeinem sevřela, byl prozrazen.

Cítil, jak se siločáry rozechvěly odezvou v jeho přítomnost, cítil, jak varovně drnčí a vrní. Snažil se stáhnout zpátky, aby prchl před tím, co se blíží, ale nebylo úniku. Strážce, kterého nebyl schopen rozpoznat, ta bytost, která žila v troskách Sině Mudrců, na sebe náhle vzala ohavnou podobu. Když se probudila, země se v odpověď zachvěla a Břečťan, který všude v zahradě rostl, ještě před chvílíčkou skleslý a ochablý, se vymrštil vzhůru — staly se z něj spirály smrti, před kterými varoval Galaphilův stín. Bičovaly prostor mezi stromy jako hadi a pátraly. Pohánělo a sytilo je kouzlo, dávalo jim život a Tay Trefenwyd, ač byl jen svůj duch, ihned poznal, co jsou zač. Odevšad jich přišel tucet, byly silné, ovinuly se mu kolem paží a nohou, kolem těla i hlavy. Ovinuly se a začaly táhnout. Tay ten tlak cítil. Cítil ho však neměl — udělal ze sebe ducha. Ale kouzlo zahrady mělo tu moc vypátrat ho i v této prchavé formě. Kouzlo, které chytí kouzlo — kouzlo, které zničí dokonce i druida. Tay cítil, jak ho trhá na kusy. Slyšel se, jak křičí — bolestí, skutečnou bolestí v jeho duši. Sebral se v nitru své otřesené podoby, sebral tu nejmenší část, která z něj zbývala, proměnil ji v částku ne větší než smítko prachu a hnal se mezerou ve svíjející se mase Břečťanu ven na světlo.

Pak byl najednou zpátky ve svém těle, kroutil se a křičel, prohýbal se, jako zasažený bleskem a házel sebou tak, že jerle Shannara a elfí stopaři dělali co mohli, aby ho udrželi. Zalapal po dechu, zachvěl se a nakonec se jim v rukou vyčerpaný zhroutil. Byl skrznaskrz propocený a šaty měl roztrhané od toho, jak se marně snažil vysvobodit ze sevření jejich rukou. Před ním se oživlá zahrada s úmyslem zahubit ho vlnila jako oceán, jako močál, ve kterém nic, co se jednou chytí, nemá naději na vysvobození.

Jemu se to přesto podařilo.

Privřel oči. „Stíny!“ zašeptal a snažil se střást vzpomínku na houževnatý Břečťan, který se po něm sápal a spoutával ho.

„Tayi!“ Jerleho hlas byl hrubý a zněl zoufale. Velký muž ho držel a ruce měl kolem jeho těla. Zuřivě s ním trásl. „Tayi, slyšíš mě?“

Tay Trefenwyd v odpověď příteli stiskl a doširoka otevřel oči. Říkal si, že teď už je v pořádku. Dlouze a pomalu se nadechl, aby se uklidnil. Vrátil se mezi živé a o hrůze temného kouzla Černého Elfeinu teď věděl všechno, co chtěl zjistit.

Řekl ostatním ze společnosti o tom, co zjistil. Zavolał si je k sobě všechny, protože nebyl důvod, proč by to všichni neměli vědět, a pověděl jim o tom, co se stalo. Nelhal, ale pomlčel před nimi o těch nejtemnějších pravdách, které odhalil. Snažil se nedat najevo, jak vyděšený je, ačkoliv strach ho znovu zaplavil jako velká, široká a hluboká řeka, když si svůj zážitek opět vybavil. Hlas měl klidný, mluvil pevně a svůj příběh převyprávěl stručně. Když skončil, řekl jim, že potřebuje chvíli přemýšlet o tom, co by měli udělat dál.

Nechali ho o samotě až na Vree Erredena. Nezvaný hledač s ním poodešel stranou a jakmile byli tak daleko, že je ostatní neslyšeli, chytil Taye za ruku.

„Neřekl jsi nic o tom strážci. Nepojmenoval jsi ho, přesto musíš znát jeho podobu.“ Hubené a silné prsty ho sevřely.

„Cítil jsem, jak na tebe čeká — hlavně na tebe, jako bys pro něj byl něčím zvláštní. Pověz mi, co to je, Tayi

Trefenwyde.“

Odešli na točité schodiště a posadili se tam spolu v tichu, které se ozvěnou neslo v hlubinách pevnosti. Zahrada před nimi opět utichla, znovu to byla zahrada a nic víc. Jako by se bylo nic nestalo.

Tay se podíval na hledače a ten odvrátil zrak. „Jestli ti to povím, musí to zůstat mezi námi. Nikdo jiný se to nesmí dozvědět.“

Vree Erreden přikývl. „Je to Černý mág?“ zašeptal.

Tay zavrtěl hlavou. „To, co vládne tady, je starší než on. To, co žije v zahradě, je to, co žilo kdysi v tomhle hradě. Je to společnost životu, spojení bytostí z mýtů, hlavně elfů, kteří byli před stoletími takoví, jako teď ty a já. Ale oni toužili po síle Černého Elfeinu. Toužili po ní a jejich potřeba byla tak zoufalá, že jí nemohli odolat. Použili Kámen, všichni, snad společně, nebo každý zvlášť, a on je zničil. Nevím jak, ale jejich příběh se mi odhalil. Cítil jsem jejich hrůzu a jejich šílenství. Proměnili se, stali se součástí téhle zahrady jako kolektivní vědomí, spojená síla, jejich kouzlo zůstává v tom, co z pevnosti zbývá, je nashromážděné tady, kde všechno, co z nich zbylo, zakořenilo jako tyhle stromy a Břečťan.“

„Byli to lidé?“ zeptal se s hrůzou hledač.

„Kdysi. Teď už ne. Ztratili, co bylo lidské, když povolali kouzlo Elfeinu.“ Tay na něj upřel znepokojený pohled.

„Bremen mě před tím nebezpečím varoval. Řekl mi, že ať se stane cokoliv, nesmím Černý Elfein použít. Určitě ví, co by mě stálo, kdybych to udělal.“

Vree Erreden schoval tvář ve slinu. Rychle mrkal. „Cítil jsem, co tu žije a čeká na tebe — řekl jsem ti to. Ale proč to čeká? Hledá to snad své vlastní bytosti, jenž vlastní nějakou formu kouzla a používají ho? Nebo ho to před nimi varuje? Co ho živí? Mě nechalo být, myslím, že proto, že mé kouzlo je neurčité a chybí mu síla. Mé kouzlo je instinkt a vize a pro tohle nemá význam. Ale. Stíny, já jsem cítil tu temnotu, která v tom je!“
Otočil se zpátky k Tayovi. „Ty máš moc druida a taková moc je určitě mnohem závažnější. Nepochybně se to buď bojí, anebo je to chtivě tvého kouzla.“

Tayovi se hlavou honily myšlenky „Chrání to Černý Elfeín, protože Elfeín je zdrojem jeho síly. A jeho života. Ohrozil jsem to tím, že jsem vstoupil do zahrady a vyrušil siločáry, které si vytvořilo. Ví to ale, že jsem druid? Divil bych se.“
„Víš jistě, že jsi nepřítel. Určitě, protože se tě to snažilo zničit. Ví, že ses nepodrobil.“ Hledač dlouze a přerývaně vydechl.
„Bude to čekat, že to zkusíš znova, Tayi. Jestli se do té zahrady vrátíš, zničí tě to.“
Mlčky jeden na druhého zírali. Ví to, že jsi nepřítel, myslel si Tay a opakoval si slova Vree Erredena. Ví to, že ses nepodrobil. Najednou si na něco vzpomněl, ale nemohl přijít na co. Chvilu s tím zápasil, než se mu rozjasnilo. Byl to Bremen, který změnil podobu, formu, i své myšlení, aby mohl proniknout do držav Černého mága. Byl to Bremen, který se změnil tak, aby se stal jednou ze stvůr, které v nich podíraly.

Mohl by to udělat tady?

Dech se mu zastavil v krku a on se odvrátil, aby Vree Erreden neviděl, co má v očích. Nemohl uvěřit tomu, na co myslí. Neuměl si ani představit, že by měl o tom nápadu alespoň trochu uvažovat. Bylo to šílenství!

Ale jaká jiná možnost mu zbývá? Jiná cesta není — to už, věděl. Podíval se na ostatní, kteří seděli pohromadě na okraji té smrtící zahrady. Aby Černý Elfeín našli, urazili dlouhou cestu, a nemohou se před jejím koncem vzdát. Nemá smysl uvažovat jinak. Bylo tu příliš velké riziko a příliš vysoká cena na to, aby neuspěli. Oni by zemřeli jako první.

Och, přece musí být nějaký jiný způsob! Mysl se mu svírala, jako by ji obepínali železné obruče. Jak by se mohl přinutit to udělat? Jakou šanci by měl? Pokud by neuspěl tentokrát, nebude úniku. Bude pohlcený...

Pohlcený.

Vstal, protože potřeboval stál, pokud měl to rozhodnutí učinit, protože potřeboval zahnat strach. Sešel ze schodů a zmateného hledače nechal, ať se za ním dívá. Odešel i stranou od ostatních — od Jerleho, Preiy a stopařů — aby se sebral a změnil své síly. Cítil se stejně sešlý a opotřebovaný jako kámen kolem něj, a neméně tak zranitelný. Sám věděl, kdo je — zaprvé a hlavně druid, ale jen jeden z mála, jeden z řádu, který s největší pravděpodobností směřoval k úplnému vyhubení. Svět se mění a některé věci se musí stát. Tak tomu může být i s nimi, s Bremenem, Riscou a s ním. Ale neměly by se stát s tichým sebeuspokojením, pomyslel si vztekle. Oni by neměli projít jako duchové, zmizet v mlze s příchodem nového dne jako věci bez souvislosti, kterým se věří jen napůl.

Neměli bychom být mni, než jsme.

Povzbuzen těmito slovy a obrněný silou svého přesvědčení k sobě povolal poslední zbytky odvahy a zavolal na Jerleho Shannaru.

Kapitola 17

„Existuje způsob, jak Černý Elfeín získat.“ řekl Tay tiše Jerlemu Shannarovi. „Udělat to však můžu jen já a musím to udělat sám.“

Stáli stranou od ostatních a Tayův nejistý úsměv měl zakrýt pocit, že se mu kolem hrdla utahuje smyčka. Den se pomalu blížil k soumraku a slunce už zašlo na západě za hřebenem hor. Nechtěl tady zůstat uvězněný po setmění.

Jerle si ho chvíli mlčky prohlížel. „Mám za to, že hodláš použít nějaké druidské kouzlo.“ „Hodlám.“

Upřely se na něj bystré oči. „Přestrojení?“ „Ano. Něco na ten způsob.“ Tay se odmlčel. „Radši bych nezabíhal do detailů. Radši bych, abys mi prostě věřil. Musím zůstat sám, ať se děje co se děje. Nikdo se ke mně nesmí přiblížit, dokud to nedovolím. To bude těžké, protože vy budete chtít udělat pravý opak.“

„Tohle bude nebezpečné.“ Jerle to pronesl jako fakt. Tay přikývl. „Musím jít do zahrady. Jestli se nevrátím, ty vezmeš společnost a vrátíte se do Arborlonu. Počkej, vyslechni mě.“ řekl, aby zarazil protesty toho druhého. „Když přijdu o život, nezbuďte tu nikdo, kdo by se toho úkolu chopil. Ty máš statečné srdce. Jerle, ale neumíš vládnout kouzlem, a to, co v zahradě žije, bez kouzla nepřemůžeš. Musíš se vrátit do Arborlonu a počkat na Bremena. On ti pomůže. Černý Elfeín jsme našli, takže už zbývá jen najít způsob, jak ho získat. Pokud ne já, bude to muset udělat on.“

Jerle Shannara si dal ruce v bok a znechuceně se zadíval do dále. „Neumím jen tak postávat a nic nedělat, zrovna když někdo riskuje život — tím spíš, když jsi to ty.“

Tay si složil ruce na prsou a upřel pohled dolů na své boty. „Rozumím. Cítil bych se stejně, kdyby naše role byly obrácené. Čekání je těžké. Ale musím tě o to požádat. Tvou sílu budu potřebovat později, až já žádnou mít nebudu. A ještě jedna věc. Až se znovu objevím, tak jen co mě uvidíš, i kdyby sis nebyl jistý, že jsem to já, oslov mě jménem.“

„Tayi Trefenwyde.“ opakoval poslušně ten druhý.

Žírali na sebe a přemýšleli o všech letech nazpátek, kdy byli přáteli.

„Dobře.“ řekl nakonec Jerle. „Běž. Udělej, co musíš.“

Na Tayovo přání odvedl ostatní členy společnosti k ústí točitého schodiště, dost daleko od kraje zahrady. Tay se za nimi ohlédl jen jednou a než se obrátil, setrval na chvíli pohledem na Preie Starle. Od chvíle, kdy vstoupili do Síně Mudrců, se od svých citů k ní vzdálil, protože věděl, že takové vyrušení si nemůže dovolit. Teď si to připomněl, soustředil se na svůj život druida, na léta studia věnovaná svému zvláštnímu talentu, na morálku a dovednosti, které si osvojil. Vybavil si Bremena: hubenou, vrásčitou tvář: jako rána ho zasáhl smysl pro to, aby šel za svých cílem.

Připomněl si odpovědnost, kterou mu starý muž svěřil, odpovědnost, kterou na sebe vzal, když se sem vydal.

Pak se obrátil k zahradě, smrtící spleti Břečťanu, stinným zákoutím, neviditelné živé síle, která čekala někde hluboko v ní. Uklidnil se, zpomalil tlukot srdce, a utišil své myšlenky. Sáhl po elementech, které živily jeho kouzlo — po vodě,

vzduchu, ohni a zemi, po nástrojích, s nimiž pracoval. Povolal z nich vše, co jen šlo, oživil je a prohledal, a obklopil se jejich opojnou směsí. Vdechl je, nechal je sebou prostoupit a pomalu se začal měnit.

Pomalů postupoval, aby dosáhl požadovaného výsledku, krůček po krůčku, volal k sobě své druidské kouzlo, a beze spěchu se měnil. Vrstvu po vrstvě se vysvlékal zvláštní identity, odkládal své rysy, měnil svou podobu, až z jeho fyzické identity nezůstalo nic. Pak vešel do svého těla, aby změnil i to, co tam zbylo. Zbavil se všech pocitů a vši víry, emocí i myšlenek, opěrných bodů života i žebříčku hodnot — všeho, co vyjadřovalo, kdo je i co je zač. Všechno to uchopil a ukryl tam, kde to nebylo možné najít, a odkud to nemohlo vysvobodit nic jiného než Jerle Shannara, který by vyslovil jeho jméno.

Pak se začal přetvářet. Aby to dokázal, čerpal ze života v zahradě. Čerpal ze stvoření, která kdysi byla lidmi, ale nyní už jimi nebyla. Našel esenci toho, čím jsou, jádro toho, co z nich vytvořil Černý Elfeín a nechal to v sobě rozkvést. Stal se tím, čím byli oni, stejně temným a ztraceným, zpustošeným a pustým, otiskem jejich šílenství a zla. Proměnil se v to, čím byli oni, až na skutečnost, že tu základní substancí své nové podoby na sebe vzal jen proto, aby mezi ně mohl vejít. Jejich osudu byl ještě na krok vzdálený, ale zároveň tak blízko, že kdyby ten krok udělal, nic by se nezměnilo. Elfové, kteří se na něj dívali, sledovali, jak se mění. Viděli, jak se jeho vysoká a trochu shrbená postava scvrkla a zkroutila. Viděli, jak jeho klátící se ruce a nohy ztuhly a zohýbaly se. Cítili, jak se jím rozlézá hniloba, až v něm nic jiného nezbylo. Cítili ten hnilobný zápach. V ústech měli pachut' zkázy. Stal se prokletím pro vše dobré, pro vše lidské, a dokonce i Jerle Shannara, který se zatvrdil, když měl stanout tváří tomu, co se jeho přítel chystal udělat, od něj podoustoupil dál.

Hlava Taye Trefenwyda bzučela čilým šílenstvím, které hrozilo, že ho ovládne. Byl prosáklý ochromujícími následky temného kouzla zahrady, troskami, které se stah z těch, kdo si jím naplnili životy, kdo v ní našli domov. Na okamžik si Tay myslel, že tomu kouzlu porozuměl, i tomu, jak se odvíjí z nesprávného používání Černého Elfeínu, ale blízkost jeho porozumění ohrozila poslední zbytky jeho přičetnosti, malé zrnko toho, co ho vedlo k jeho cíli, a byl nucen couvnout. Nyní vstoupil do zahrady jako jeden z těch, které pohltila. Cítil se troufale, protože jinak by nemělo smysl sem chodit. Šel dál jako jeden z nich, stále však měl na paměti povinnosti, kterých se oni zřekli, když změnili svou podobu, stále patřil do světa, který oni nechali za sebou. Proklouzl mezi malými stromy a oťrel se o poddajné pruty Břečťanu jako had, který přichází do hadího hnízda. Byl plný jedu stejně jako oni, a nic z toho, co bylo špatného na nich, nebylo horší než to, co se odráželo v něm. Proklouzl do stinných hlubin zahrady, hledal jejich klid a pohodlí a jako had bez duše se vlnil dál do jejich objetí.

Zahrada, a stvůry, které živila, reagovaly tak, jak doufal. Uvítaly ho. Objaly ho, jako by byl jejich vlastní, poznaly v něm známého. Ponořil se do jejich hniloby a rozkladu, nechal úponky jejich společné mysli, aby se jako červi zavrtaly do jeho nitra a poznaly jeho úmysly. Viděly, že je jejich strážce. Že je strážcem zahrady. Že přichází, aby jim něco přinesl, změnu, která vdechne život jejich růstu, která uspokojí něco z jejich nevyčleněných potřeb. Že přichází, aby je osvobodil. Vstoupil hluboko do zahrady, tak hluboko, že se úplně ztratil v tom, čím se stal. Všechno ostatní zmizelo a nevrátí se, dokud odtud nevyjde ven. Stočil se do klubička, které z něj pomalu, v malých šarlatových kapkách, ždímal jeho život. Proměnil se v bolestné šílenství, ve zpustošeného ducha bez jediné nitky, která by ho pojila s jeho dřívější podobou. Ztratil se všemu, čím dřív byl.

Ale také ho hnál kupředu nezměnitelný a zavazující pocit zodpovědnosti, kterému se odevzdal. Přišel pro Černý Elfeín a dokonce i ve svém šílenství byl odhodlaný si ho odnést. Blížil se k němu s jedinou myšlenkou a nepotlačitelnou potřebou. Siločáry se o něj oťely a znovu se odtáhly. Břečťan se zavlnil, ale spíš potěšením než vztekem. To, co v zahradě žilo, ho nechalo, ať se nad Elfeínem sehne, ať ho vezme do rukou, ať ho zdvihne k hrudi. Bylo vidět, že přišel, aby se o Kámen postaral. Přišel, aby z něj načerpal nové kouzlo, které nasytí a uspokojí to, co zahradu stráží. Protože tohle bylo přestrojení, které na sebe Tay Trefenwyd vzal. Stvůry, které zahradu tvořily, už nemohly čerpat sílu, která si je podrobila; už se jí nemohly živil, ale zůstaly uvězněny v tom, co z nich udělala, polapené v Břečťanu, ve stromech a v květinách tohoto obdélníku země hluboko uprostřed pevnosti, která kdysi byla jejich domovem, s kořeny tak hluboko, že tu zůstanou navždy. Strážily kámen tak, jako by strážily zámek vlastních okovů, a čekaly na chvíli, kdy někdo přinese klíč a vysvobodí je. Tay ten klíč nesl. Tay byl ta šance, naděje a příslib, které jim jejich šílenství dovolovalo.

A tak šel krok za krokem zahradou zpátky a v rukou — spíš v tom, co měly být ruce — nesl Černý Elfeín. Siločáry ho sledovaly, síť, která v sobě nesla sílu zahrady, jen hrála, aby mu uhnula z česly a uvolňovala své úponky, aby mohl projít. Když kolem nich procházel, lehce po něm chňapaly a on cítil, jak se zahrada chvěje bolestí. Ta bolest se k němu ale vracela, sytila ho a chutnala lahodné. V jeho stopách za ním postupoval temný úmysl, zmátl jeho srdce a pobídl ho dál skrze stíny. Jeho zpustošenou podobou postupovala nová síla a zkoušela ho, jako by mu po kůži přejížděla hedvábnými prsty. Bylo to dřímající kouzlo Černého Elfeínu, které se probouzelo k životu, dychtilo po něčem novém, vstávalo s příslibem toho, co by se mohlo stát. Objalo Taye Trefenwyda jako svého milého. Pohladilo jeho zoufalou schránku a naplnilo ho radostí. Šeptalo mu, že může mít jeho sílu jen pro sebe. Může mu poroučet, jak si bude přát a ono mu dá všechno.

Vysvobodil se ze stínu zahrady a vstoupil do světla, unikl Břečťanu, hlasům, dotykům těch, kdo tam prodlívali. Zbyla z něj děsivá, zničená věc, ani v nejmenším lidská bytost, ale něco tak temného a ošklivého, že to ani nešlo rozpoznat. Skrčený a mokravý se blížil na dlažbu chodníku, Černý Elfeín tiskl k sobě, v jeho stopách ho sledovaly neviditelné siločáry, prameny, které mohl spatřit jen on sám, provazy, které ho mohly okamžitě stáhnout zpátky. Vpředu s hrůzou čekali elfové, kteří s ním do Sině Mudrců přišli. Když viděli, jak se blíží, s výkřiky tasili zbraně a semkli se, aby odrazili jeho útok. Podíval se na ně a nevěděl, kdo jsou. Díval se na ně a byli mu lhostejní.

Pak zdvihl Jerle Shannara ruku aby zadržel zbraně svých společníků. Sám, bez doprovodu vykročil kupředu a upřeně zíral na zjevení před sebou. Když byl od něj jen pár yardů, zastavil se a do ticha zašeptal sípavým hlasem plným

zoufalství. „Tayi Trefenwyde?“

Zvuk jeho jména vyřčeného Jerlem Shannarou vrátil Tayi Trefenwydovi život. Druidské kouzlo, které bylo připravené v nehlubším a nejneproniknutelnějším jádru jeho bytosti z něj vytrysklo a vybuchlo. Osvobodilo ho z pasti přestrojení, které na sebe vzal, vyvedlo ho z temnoty, jenž ho zahalovala, z močálu, do něhož se ponořil. Sežehlo schránku stvůry, kterou ze sebe udělal. Okamžitě mu vrátilo původní podobu, rysy a identitu, společně s vírou a rozumem.

Pak se obrátilo proti siločárám, které mu šly po stopách, a tak se Černý Elfeín ocitl jen v jeho vlastnictví.

Zahrada šilela. Břečťan i stromy se vzpínaly ze země s takovou silou, až hrozilo, že se vytrhnou ven i s kořeny. Toužily po Černém Elfeínu a Tayi Trefenwydovi, nejdřív chtěly něco získat zpět, pak zničit to další. Ale Tay byl zaštitěný druidským ohněm, jeho kouzlo ožilo v okamžiku, kdy se proměnil a už předem mělo rozkaz ho před vztekem zahrady chránit. Tloukly do něj pruty Břečťanu, ovjely se kolem něj a snažily se zatáhnout ho zpátky do hlubokého stínu. Ale oheň je držel zpátky, spálil je na popel a druida ochránil.

Jerle Shannara a zbytek společnosti se vrhli kupředu a s noži a meči se pustili do vinící se spleti Břečťanu. Ne! říkal si Tay, který se je snažil zastavit. Ne, zpátky! Řekl jim, aby se k němu nepřibližovali, důrazně Jerleho varoval, že nesmí! Ale elfové si nemohli pomoci, když viděli, že se vrací a nese drahocenný Elfeín a věřili, že potřebuje pomoci. A tak se statečně a bez rozmyslu vrhli vpřed s tasenými zbraněmi a nedbali na nebezpečí, kterému čelili.

Svou chybu si uvědomili příliš pozdě. Zahrada se k nim obrátila s rychlostí myšlenky. Chytla nejbližšího elfího stopaře, než stačil uskočit, odtrhla ho od jeho druhů a roztrhala ho na cáry. Tay zoufale rozšířil ochranný druidský oheň kolem svých ohrožených přátel a tak jeho vlastní štít zeslábl. Pak se vrhl do bezpečí schodů a křičel na ostatní, ať běží za ním. Běželi všichni, až na jednoho — dalšího ze stopařů, který zareagoval příliš pomalu a když se otočil, Břečťan ho zezadu chytil a táhl do záhuby.

Tay doběhl k širokým schodům a vyrazil po nich vzhůru. Cítil, jak siločáry všude kolem něj ochabují. Cítil, jak se kouzlo zahrady vzdouvá. Tím, že ukradl Černý Elfeín, způsobil nenapravitelnou škodu hluboko v životní síle Síně Mudrců.

Cítil, jak se začíná chvět země.

„Co to je? Co se děje?? vykřikl Jerle, který ho dohnal.

„Pevnost se hroutí!“ křikl Tay. „Musíme odtud!“

Hnali se chodbami hradu, bludištěm sálů, stíny prázdných průchodů zpátky směrem k puklině, která je sem dovedla.

Tayovi zaplavila hrud' zvláštní směsice euforie a pocitu něčeho nepříjemného. Byl volný, jeho tah byl úspěšný, a krev v něm se hnala o závod s myšlenkami. Ale ještě nebylo jasné, co ho to bude stát. Necítil se dobře: v zahradě se mu něco stalo, něco, co ještě nebyl schopen určit. Podíval se na sebe, jako by mu připadalo, že ho kousek chybí. Ale viděl že je celý a nezraněný. Ta rána byla uvnitř.

Ve zdech starodávné pevnosti se objevily trhliny, které se před nimi roztahovaly a rozšiřovaly. Kamenné bloky se silně otřásly a začaly se drolit. Tay zničil sílu Síně Mudrců, to dokonale utvořené kouzlo, které drželo zahradu a hrad, jenž byl ještě křehčí, než si uvědomoval. Síň Mudrců se hroutila. Její čas, který jí byl ve světě určen a táhl se tak dlouho, byl už u konce.

Preia Starle prolétla kolem něj, tryskem se hnala kupředu a něco vykřikla přes rameno. Znovu se postavila do čela společnosti jako stopař. Letěla po chvějících se kamenech a její skořicové vlasy vlály. Tay se za ni podíval, ale neviděl ji tak jasně, jak by měl. Viděl rozmazaně a těžce dýchal. Lapal po dechu a stále to nestačilo.

Už klopýtal, když se k němu přidal Jerle Shannara, který zpomalil, ovinul jednu svou silnou paži kolem jeho skleslého těla a táhl ho dál. Za nimi utíkali Vree Erreden a poslední z elfích stopařů.

Když byli venku z hradu, začaly se jeho zdi bortit a stropy propadat. Běželi po nádvoří k vnějším zdem a k bráně, kterou sem přišli. Tay cítil, jak ho v hrudi pálí oheň. Uvědomil si, že je i něm stále něco z prohnitého kouzla zahrady. Snažil se to zahnat, vytěsnit ze svého těla, a použil své vlastní kouzlo, aby to zadusil. Podíval se na sebe a pokusil se ujistit, že to, co viděl předtím, byla Pravda.

Ke své hrůze zjistil, že Černý Elfeín mu na hrudi jemně pulsuje. Odvrátil pohled a rychle drahokam zahalil, aby ho ostatní neviděli.

Prolétli branou pevnosti a dál vzhůru po schodech, které vedly k ústí pukliny. Hřmění za nimi bylo stále hlasitější a zesílené zvukem pukajícího a hroučícího se kamene. Cestu naplnila oblaka prachu a oni jen stěží dýkali. Vree Erreden se také začínal opožďovat a elfí stopař, který běžel vedle něj, zpomalil, aby mu pomohl. Klopýтали kupředu, kašlali a dusili se a snažili se udržet tempo Preiy Starle.

Hluboko v hoře se ozval mohutný výbuch a na ně zezadu udeřil velký mrak úlomků, srazil je na kolena a oni se tak museli dál po schodech plazit. Otřesení a omámení se odhodlaně škrábali dál.

Tayovi rychle ubývalo síl. Bolest jím začala prostupovat. Na hrudi podle jeho tlukotu cítil, že tep Černého Elfeínu je stále silnější. Ta část kouzla zahrady, která se ho ještě držela, se na kouzle Elfeínu přizivovala. Přestrojení, které na sebe vzal, bylo až moc dobré. Změnil se přespříliš důkladně. Domníval se, že se z toho dostane, ale choroba, která ho zamořila, se hned tak nevytratí. Zaskřípal zuby a tlačil se dál. Bylo to riziko, s nímž do toho šel. Teď se s tím nedalo dělat nic.

Pak byli z pukliny venku a znovu stáli na útesu, který vedl dolů k jezeru uprostřed kráteru v horách. Jen pár yardů přímo před nimi stála zkamenělá Preia Starle.

„Stíny!“ zaklel Jerle Shannara.

Před nimi, sešikované v širokém polokruhu, který jim odřízl všechny možné únikové cesty, stály tucty gnómských stopařů. V jejich středu, zahalení v černém a shrbení jako duchové, kteří vyčkávají příchod nocí, stál pár děsivých lebkonošů.

Jejich pronásledovatelé je přece nakonec dostihli.

Elfové se za Preiou s klopýtáním zastavili. Tay rychle počítal. Bylo jich pět proti téměř stovce. Neměli žádnou šanci.

Preia opatrně zacouvala k Jerlemu. Zbraň ještě netasila.

„Když jsem vycházela ven, už čekali.“ řekla potichu. V jejím hlase nebyl žádný strach. Podívala se na Taye a její tvář vyzařovala až podivný klid. „Je jich na nás moc.“

Jerle přikývl. S úšklebkem se podíval na Taye. Za nimi se horou přehnal nový výbuch a štěrbina vychrlila štěrku a prach. Země pod nimi se otřásla, stále ještě reagovala na pád Síně Mudrců a ztrátu jejího kouzla.

„Budeme se muset vrátit,“ zašeptal Jerle. „Snad najdeme jinou cestu ven.“

Ale Tay věděl, že žádná jiná cesta ven není. Existovala jenom taille, přes lebkonoše a gnómské stopaře. Kdyby se vrátili do štěrbiny, byla by to jejich sebevražda. Celá hora se rozpadávala — zůstali by uvězněni v tunelech a pukající skála by je rozdrtila. Vlevo za ním pustil zbývající elfí stopař Vreena Erredena a nechal ho klesnout na kamennou podlahu. Hledač byl téměř v bezvědomí. Na hlavě a tváři měl krev. Kdy se tohle stalo? přemýšlel Tay. Jak to, že mu to uniklo?

Elfí stopař k němu přistoupil.

Beznadějně, pomyslel si Tay.

Pak poodešel od Jerleho, aby vyzkoušel svou sílu. Zjistil, že to jde. Narovnal se a pak se podíval přímo na svého přítele. Jerle na něj hleděl s podezřením, ale Tay se na něj musel usmát. Preia Starle se zájmem přihlížela. Měla jasné vyzývavé oči a on si pomyslel, že možná vidí něco, co Jerlemu uniká.

„Počkejte na mě tady.“ řekl.

„Co chceš dělat?“ Jerle postoupil dopředu, aby ho chytil za paži, zastavil ho a dožadoval se odpovědi.

Tay se opatrně uvolnil ze sevření. „Budu v pořádku.“ řekl. „Jenom tady počkejte.“

Scházel dolů ze svahu, opatrně sestupoval cestou po kluzké, drolicí se skále, a cítil, jak se hora pod ním chvěje a duní, protože zkáza Síně Mudrců pokračovala. Podíval se směrem k útesu vzhůru k nebi a pohledem zachytil i celou rozlohu kráteru a jeho klidného jezera, vrcholky hor a zapadající slunce. Nechal volně běžet své myšlenky. Myslel na Bremena a Riscu, kteří teď byli někde daleko v jiné části Čtyřzemí a sváděli své vlastní bitvy. Představoval si, jaké to pro ně asi je. Myslel na svou rodinu a svůj domov v Arborlonu, své rodiče a Kiru, svého bratra a jeho ženu a děti, své staré přátele, místa, ve kterých žil. Myslel na zničený Paranor a druidy. V několika krátkých okamžicích prošel minulostí i přítomností, rozptýlil před sebou všechny myšlenky, znovu je smetl a nadobro je zahnal stranou.

Zastavil se, až když byl jen pár yardů od lebkonošů. Už se nehrbili: narovnali se a pozorovali ho ceněnými očima plnými zhouby s tvářemi zakrytými kapucí. Věděl, že kouzlo potřebné k tomu, aby se jim postavil, nemá. Zcela se vyčerpal v Síně Mudrců a teď byl nemocný a unavený. Přijal to s klidem. Výprava za Černým Elfeínem skončila. Zbývalo jen donést Kámen do Arborlonu. Ti, kdo jsou s ním, musí dostat možnost cestu dokončit. Musí se o to postarat. Tam, kde by byl kdysi schopen je ochránit všechny, teď stěží ochránil sám sebe. Ale i přesto to bude muset udělat. On je jediný, koho má.

Podíval se na svou pevně sevřenou ruku. Uvnitř ležela moc Černého Elfeínu. Bremen ho varoval, aby ji neužíval, a on to starému muži slíbil. Ale věci se vždy nevyvinou tak, jak si přejete.

Zvedl ruku a v dlani cítil temný puls Elfeínu. Sebral poslední zbytky sil a odhodlání, které mu zbyly, sáhl přímo do srdce temného kouzla a vyvolal jeho moc. Lebkonoši si včas uvědomili nebezpečí a vyslali na něj svou vlastní smrtící zbraň, hrozivou zelenou zář. Ale nebyli dost rychlí. Černý Elfeín očekával Tayovy příkazy, byl mu zavázán od chvíle, kdy ho našli, aniž by role otroka a pána byly určeny. V očekávání pulzoval, jeho kouzlo Tayovi tryskalo mezi prsty v paprscích neviditelného světla, byla to černá prázdnota, která polykala všechno, co jí stálo v cestě. Zničila oheň lebkonošů.

Zničila samotné lebkonoše. Zničila gnómské stopaře, všechny, dokonce i ty, kteří se pokoušeli uprchnout, do posledního vyděšeného muže. Pohltila všechno. Spálila muže i netvory na prach, ukradla jejich životy a nakrmila jimi toho, kdo držel Kámen. Tay se otřásl a vykřikl, když se k němu vrátila kouzla Elfeínu, posílená životy jeho obětí.

Hluboko v jeho těle se usadilo zlo lebkonošů a smrtící síla jejich ohně. Proudily jím všechny jejich temné úmysly a hříšná přání, naplňovaly ho, pustošily ho. V tu chvíli odhalil tajemství moci Černého Elfeínu — popíral sílu jiných kouzel, kradl je a přivlastňoval si je. Cena za ně však byla hrozná, protože ukradená moc se stávala mocí toho, kdo ho držel a navždy ho změnila.

Vše proběhlo v několika vteřinách. Celá nepřátelská síla, proti které stáli, byla zničena. Na povrchu kráteru zbyly jen cáry oděvů a zbraní a malé hromádky popela. Ve vzduchu bylo cítit spálené maso. Na jinak klidné hladině vod v kráteru se objevily vlnky způsobené horkem, které proudilo z Černého Elfeínu.

Tay padl na kolena. Kouzlo mu proudilo v žilách, cítil, jak se živí na jeho těle i duši a mění je v prach. Nemohl udělat nic, aby to zastavil. Ničilo ho to a měnilo. Jeho prsty, mní bez života, upustily Černý Elfeín na skálu, a ten tam teď bez hnutí ležel. Jeho neviditelné světlo zmizelo. Zastavil se i jeho puls. Tay na něj upřel svůj pohled a snažil se najít způsob, jak vzchopit své kouzlo a pokusit se zastavit to, co se s ním právě dělo. Bolestí zavřel oči. Neuposlechl Bremen a tohle byla cena, kterou musel zaplatit.

Pak ho držel Jerle Shannara, nakláněl se k němu a něco říkal. Byla tam také Preia. Slyšel jejich hlasy, ale nerozuměl jejich slovům. S očima zavřenými bojoval proti kouzlu Černého Elfeínu. To, že se do zahrady vrátil ještě jednou, bylo příliš. Kouzlo v něm bylo zaseto, zakořenilo a čekalo, až podlehne jeho vábení. Byla to past, kterou nepředvídal. Musel uvažovat nad příliš mnoha jinými věcmi, byl až příliš rozrušen.

„Tayi!“ slyšel Preino volání.

Uvnitř v něm rostlo něco temného, něco velkého a nepředstavitelně ďábelského. Znovu ho zaplavilo probuzené kouzlo, které s sebou přinášelo hnilobnou esenci lebkonošů. Ničilo ho to. Nemohl s tím bojovat. Byl příliš vysílen.

„Preio!“ zašeptal. „Řekni Bremenovi...“

Pak se vznášel v jiném čase a prostoru. Bylo to v létě v Arborlonu a on byl znovu dítětem. Hrál si s Jerlem a právě spadl, kdy ž se snažil vylézt na zed'. Hodně se uhodil do hlavy a teď ležel na trávě. Vedle něj stál Jerle a říkal, nebuď jak

malý! To nebyl žádný pád! Nejsi raněný! A on bojoval, aby se zvedl, byl částečně omráčen, měl odřené lokty a tvář, když ho Preia, která si s ním hrála, vzala za ruku a říkala mu, klidně lež, Tayi, počkej, až se ti přestane točit hlava. Nikam nespíchej.

Otevřel oči. Jerle Shannara ho houpal na rukách, ve tváři měl skličený výraz. Vedle poklekla Preia s očima plnými slz. Jeho ruka našla její a podržela ji.

Pak, stejně jako to udělal s Rettenem Kippem, použil své kouzlo, aby mu z plic vzalo všechnu vzduch. Zvolna cítil, jak se mu zpomaluje tlukot srdce. Cítil také, jak se zpomaluje zkáza jeho těla, které tak zkřížil plám. Začal byl ospalý. To bylo jediné, co mu zbylo. Spánek.

Do očí mu vstoupila temnota a vzala mu zrak. Smrt přišla rychle a laskavě a odnesla ho pryč.

Ukování meče

Kapitola 18

Bremenovi, Mareth a Kinsonu Ravenlockovi trvalo větší část týdne, než došli ke Kamennému krbu. Celou cestu šli pěšky, protože jak druid tak stopaři byli zajedno v tom, že tam tak budou dřív, než kdyby jeli na koních. Oba ten kraj dobře znali, často jim dřív cestovali a po zkratkách, které za ta léta objevili, se na koních jet nedalo. Bylo prostě jednodušší jít od začátku pěšky a celou věc nekomplikovat.

Mareth chápala, že je to tak nejlepší pro ně. Oni byli na pochody na velké vzdálenosti zvyklí. Ona ne. Neříkala však nic. Kinson je vedl a udával tempo, o kterém si myslel, že je pro všechny tři pohodlné. Věděl, že Mareth není na cestování pěšky tak zvyklá jako Bremen a on, ale také, že vy drží hodně. První dva dny je vedl po rovinách, kde byly cesty a pěšiny ještě rozeznatelné a terén nepřiliš členitý. Často zastavil, aby si mohla Mareth odpočinout a ujistil se, že se pokaždé napila. V noci jí kontroloval boty i nohy, aby se přesvědčil, že oboji má v pořádku. K jeho velkému překvapení ho to nechala dělat bez námitek. Od chvíle, kdy se vrátil Bremen, se trochu stáhla do sebe a Kinson se domníval, že se připravuje na okamžik, kdy o sobě druidovi poví pravdu.

Zatím se škrábali přes průsmyky Vlčích hřbetů do Černavy. Většinu času šli podél řeky Rabbu, protože se podle ní mohli snadno orientovat a sloužila jim jako zdroj pitné vody. Dny byly dlouhé a slunné a noci chladné. Hluboké lesy jim poskytovaly příjemný úkryt a cesta ubíhala bez potíží.

Třetí noc cesty splnila Mareth svůj slib a řekla Bremenovi, že mu lhala, když mu povídala o svém pobytu ve Storlocku. Není jednou ze Storů, nebyla do jejich řádu přijata a umění uzdravovat u nich nestudovala. Co ví o kouzle, ať k uzdravování nebo něčemu jinému, se naučila sama. Své dovednosti si osvojila namáhavou a občas bolestnou cestou vlastní zkušenosti. Připadalo jí, že její kouzlo nejlépe působí, když se ho použije k léčení, a že se jí ho v těch případech daří lépe držet pod kontrolou.

Prozradila i svůj vztah ke Coglinovi. Přiznala, že Cogline ji poslal k druidům na Paranor, řekl jí, ať hledá pomoc pro sebe a své kouzlo právě tam, a pomohl jí padělat dokumenty nezbytné k tomu, aby tam byla přijata.

Kinsona trochu překvapilo, že se na ni Bremen nerozzlobil. Když mluvila, pozorně ji poslouchal, přikyvoval na odpověď a nic neříkal. Seděli kolem ohně, na kterém si vařili, z jeho plamenu už zbývaly jen žhavé uhlíky a noc kolem nich byla jasná světlem měsíce a hvězd. Na Kinsona se nedíval. Ve skutečnosti to vypadalo, že Hraníčářovu přítomnost zapomněl.

Když dívka skončila, Bremen se na ni povzbudivě usmál. „Nuže, jsi odvážná mladá dáma. A já oceňuji tvou důvěru jak v Kinsona, tak ve mě. Samozřejmě se ti budeme snažit pomoci. Co se týče Cogline, ta věc s tím, že tě poslal na Paranor, aby ses něco dozvěděla o svém kouzle, že li dal falešné doporučení, že tě povzbudil v tom, aby ses za něj schovala — to vypadá přesně na něj. Cogline v sobě žádnou lásku k druidům nechová. Při první příležitosti by je zatahal za nos. Ale on také věděl, že jestli v sobě máš dost odhodlání objevit pravdu o svém kouzle, jestli jsi, abych tak řekl, to pravé zboží, určitě bys také nakonec našla cestu ke mně.“

„Znáš Cogline dobře?“ zeptala se Mareth.

„Tak jako každý. Byl druidem přede mnou. Byl druidem v době První války ras. Znal Bronu. Určitým způsobem s ním sympatizoval. Byl přesvědčen, že by se měly zkoušet všední cesty k vědění, a že žádný způsob studia by se neměl zakazovat. V tom ohledu byl sám něco jako rebel. Ale Cogline byl také dobrý a opatrný muž. Nikdy by neriskoval tak jako Brona.“

Řád druidů opustil ještě před Bronou. Odešel, protože ztratil víru v řád, v němž měl studovat. Jeho zájem spočíval ve ztracených vědách, ve vědách, které sloužily starému světu, ještě než byl zničen. Ale Nejvyšší druid a druidská Rada ho v jeho práci nepodporovali. V té době měli v oblíbené kouzlo — sílu, které Cogline nevěřil. Pro ně bylo lepší, když staré vědy zůstanou v míru tam, kde jsou. Možná starému světu sloužily, ale také ho zničily. Jejich tajemství se měla odhalovat pomalu a opatrně a jen v omezené míře. To Cogline považoval za nesmysl. Namítal, že věda se nedá ovládnout. Neodhál se tak, jak si usmyslel člověk, ale podle svého.“

Bremen se trochu zhoupal dozadu, paže sepnul kolem skřčených kolenou, byl samá kost a samé hrany a při vzpomínce se usmíval. „A tak Cogline odešel rozzlobený z toho, co mu udělali — a myslím že i z toho, co si sám způsobil. Odešel do Černavy a věnoval se studiu o samotě. Čas od času se s ním vídám, když se naše cesty protnou. Promluvíme si. Vyměníme si zprávy a názory. Oba jsme tak trochu odvrženci. Až na to, že Cogline se už za druida nepovažuje, zatímco já odmítám být cokoli jiný.“

„Žije déle než ty.“ poznamenal Kinson nenuceně, šťoural klacíkem mezi uhlíky v ohni a vyhýbal se Bremenovu pohledu.

„Umí používat druidský spánek, jestli míříš sem.“ odpověděl tiše Bremen. „Je to jediná záliba v kouzle, kterou si dopřává. Ostatnímu nevěří. Ničemu z toho ostatního.“ Podíval se na Mareth. „Myslí si, že kouzlo je nebezpečné a

neovladatelné. Myslím, že by ho docela potěšilo, kdyby se dozvěděl, že tys na to také tak přišla. Když, tě posílal na Paranor, doufal, že tím něčeho dosáhne. Problém je v tom, žeš ukryla své tajemství příliš hluboko a druidi nikdy nezjistili, co umíš.“

Mareth přikývla, ale neřekla nic. Její tmavé oči se zamyšleně zahleděly do dálky.

Kinson se protáhl. Z obou byl nervózní a netrpělivý. Lidé si zbytečně komplikují vlastní životy. Tohle byl jen další příklad.

Zachytil Bremenův pohled. „Teď, když jsme všichni vytáhli na světlo svá tajemství i minulost, řekni mi tohle: proč jdeme ke Kamennému krbu? Co je to, co od Cogline chceme?“

Bremen si ho chvíli prohlížel, než mu odpověděl. „Jak už jsem říkal. Cogline pokračoval ve stadiu starých věd. Zná tajemství ztracená všem ostatním. Jedno z těch tajemství by se nám mohlo hodit.“

Odmlčel se a usmál. Kinson si byl jist, že mu řekl všechno, co říct chtěl. Nejspíš v tom byl nějaký důvod, který Hraničáře rozčiloval, ale Kinson se nenamáhal ani o něm uvažovat ani se na něj zeptat. Přikývl, jako by byl spokojený a vstal.

„Vezmu si první hlídku,“ oznámil a odkráčel do tmy.

Až do půlnoci, kdy ho Bremen přišel vystřídat, seděl a nad celou věcí dumal. Starý muž se objevil odkud — Kinson ho nikdy neslyšel přicházet — a posadil se vedle Hraničáře. Dlouho si mlčky dělali společnost a hleděli do noci. Seděli na nízkém útesu, ze kterého bylo vidět na Rabb, jak se klikatí mezi stromy, a na jeho klidnou hladinu, jenž se ve svitu měsíce stříbrně leskla. Lesy byly tiché a ospalé, vzduch voněl jalovci a smrky. Černava začínala trochu dál na západ od místa, kde tábořili. Zítřkem počínaje bude terén nepřístupnější a jejich cesta namáhavější.

„Co nám Cogline může dít,“ řekl náhle starý muž klidným, ale přesvědčivým hlasem. „Je výhoda, která spočívá v jeho znalostech o zpracování kovu. Pamatuješ si ty vize. Soustředují se kolem vytvoření zbraně, která svým kouzlem zničí Černého mága. Tou zbraní je meč. Ten meč ponese do bitvy muž, kterého jsme ještě nepotkali. Je třeba mnoha věcí, aby byl meč obdařen silou, která přestojí Bronovu moc. Jednou z těch věcí je způsob ukování, který z něj učiní zbraň, jíž se žádná jiná nevyrovná. Cogline nám ten způsob prozradí.“

Podíval se na Kinsona a usmál se. „Myslel jsem, že bude nejlepší, když tahle informace zůstane mezi námi.“

Kinson přikývl a neodpověděl. Podíval se na špičky svých bot, znovu přikývl a pak vstal. „Dobrou noc, Bremene.“ Odcházal pryč.

„Kinsone?“

Hraničář se otočil. Bremen se opět zahleděl do dále za řeku a lesy. „Nejsem si ani jist, že jsme na světlo vytáhli všechna tajemství i minulost Mareth je velmi opatrná a uvážlivá mladá žena. Pro to, co dělá, má své důvody a těch se drží, dokud není přesvědčená, že je bezpečně je odhalit.“ Odmlčel se. „Jak už je ti známo. Dobrou noc.“

Kinson ještě chvíli postál na místě a pak odešel.

Další tři dny se plahočili krajinou, drsnou a spletitou. Jediné stezky, na které narazili, pocházely od zvěře. Nepotkali žádného člověka a nenašli ani žádné stopy lidí. Krajina tu byla hornatá, brázděná stržemi a hřebeny, vymílaná povodněmi Rabbu, který se vždy na jaře vyléval z břehu, křovinatá a s po pás vysokou trávou. Řeka se na několika místech oddělovala od svého hlavního koryta a vytvářela vedlejší ramena a mokřiny. Nedalo se už proto spoléhat ani na její břehy jako na chodník, ani na řeku jako orientační bod. Kinson je vzal od spleti vedlejších ramen hluboko do lesů, kde stín porostu bránil křoviskům a trávě v bujném růstu. A šlo se jim proto lépe. Počasí zůstávalo dobré, takže mohli bez problémů postupovat kupředu, přestože se měnil terén.

Cestou se Bremen držel vedle Mareth, mluvil o jejím kouzle a radil, jak ho použít.

„Jsou různé možnosti, jakými ho můžeš ovládat,“ namítl. „Problém je v tom, jak je rozpoznat. Vrozené kouzlo je mnohem složitější než získané. Se získaným kouzlem se učíš metodou pokusu a omylu a jak postupuješ, buduješ si Vlastní vědomosti. Zjistíš, co funguje a co ne: dá se to předvídat a pochopíš tak, proč tomu tak je. Ale s vrozeným kouzlem tohle vždycky možné není. Vrozené kouzlo tu prostě je, narodilo se s tebou, je v tvém těle i krvi. Dělá si, co chce, kdy chce a často i jak chce a je na tobě, abys co nejlíp pochopila, proč tomu tak je.“

Problém vrozeného kouzla ještě dál komplikují různé další okolnosti, které působení tvého kouzla ovlivňují. Výsledky působení kouzla může ovlivnit tvá povaha. Tvé emoce, tvoje nálada. To, jak jsi stavěná — máš uvnitř obranné mechanismy proti všemu, co ohrožuje tvé zdraví a na ty může kouzlo také zareagovat. Tvůj pohled na svět. Mareth, tvůj postoj, to, čemu věříš, tvé uvažování — to všechno může určovat výsledek. Kouzlo je jako chameleon. Občas to prostě vzdá a stáhne se, nepokusí se překonat tvou obranu ani překážky, které mu postavíš do cesty. Občas proti nim vyrazí, aby je překonalo, aby jimi prorazilo a dělalo si, co má v úmyslu i přes veškerou tvou snahu ho zastavit.“

„Proč to ale postihlo mě?“ zeptala se ho.

A on odpověděl: „To je to, co musíme zjistit.“

Šestáho dne cesty dosáhli Kamenného krbu. Bylo právě po poledni a oni sešli dolů z hřebene širokých strmých hor a rozeklaných údolí, které oznamovaly blízkost Krkavčích štítů. Bylo jim horko a bolely je nohy, a poté, co opustili Rabb a jeho přítoky se dva dny nekoupali. Ten den toho nikdo moc nenamluvil; všechnu svou energii soustředili na to, aby do cíle došli před soumrakem. Přes strašidelnou pověst Černavy je cestou nic neohrožilo, snad kromě únavy z pochodu. Ulevilo se jim, když pohledem zachytili osamělý jehlan ve tvaru komínu, jenž se tyčil k obloze v jasné sluneční záři, která zalévala opačný konec malého údolí přímo proti nim. Kinson jim pokynul rukou, ale Bremen a Mareth už pokyvovali hlavou a usmívali se, že poznávají.

Kobercem divokých květín sešli dolů z hor do chladivého stínu údolí, hustě zarostlého stromy — červenými jilmy, bílými a černými duby a břizami. Rostly tu i jehličnany, chundelaté, ojíněné a velmi staré, ale listnáče převažovaly. V obklíčení pod baldachýnem větví a za stěnou z kmenu se jim Kamenný krb rychle ztratil z očí. Kinson je vedl, stále hledal stopy, stále žádné nenacházel, ale teď už se divil, proč. Pokud v údolí žije Cogline, copak sem nikdy nechodí?

Nebyly tu žádné stopy po lidské přítomnosti. Byli tu ptáci a malí hlodavci, ale skoro nic jiného.

Přešli přes potok. Místy se voda kontem valila velkou rychlostí a vytvářela tak jemnou studenou mlhu, kterou museli projít. Kinson si otřel tvář a zamrkal, aby se zbavil vlhka v očích. Stále naslouchal okolním zvukům a ohlížel se na Bremena a Mareth, kteří šli pár kroků za ním. Cítil, jak v něm hlodá nepříjemný pocit ale nemohl přijít na to, odkud se bere. Jeho instinkt stopaře mu napovídal, že něco není v pořádku, ale zdálo se, že oba jeho společníky nic netrápí.

Trochu zpomalil a počkal na ně, aby šel vedle nich. „Něco není v pořádku.“ zamumlal.

Mareth se na něj zaraženě podívala. Bremen jen pokrčil rámem. Nervózní Kinson opět vyrazil kupředu. Přešli širokou paseku směrem k porostlé jedli a protáhli se závěsem jejich větví. Náhle Kinson ucítil kouř. Zpomalil a otočil se, aby druhé dva varoval.

„Otoč se!“ varoval ho Bremen. Zahleděl se za Kinsona a když to udělal, uviděl stopař, jak se Mareth rozšířily oči.

Kinson se spěšně obrátil a zjistil, že stojí tváří v tvář největší kočce z mokřin, kterou kdy viděl. Kočka stála šest stop před ním a zírala na něj. Lampy očí jí svítily jasně žlutou a čumák měla černý, zbytek těla byl zvláště strakatý. Kočky z mokřin nebylo vidět často a běžně se říkalo, že setkání s jednou z nich je většinou ta poslední událost v životě. Kočky z mokřin držely většinou pospolu a žily v bažinách Východní země. Bylo těžké je vystopovat protože mohly měnit barvu, aby splynuly s okolím. V průměru měřily od šesti do osmi stop na délku a tři stopy na výšku, ale tahle měla dvanáct stop od čenichu k ocasu a přinejmenším čtyři stopy na výšku. Byla Kinsonovi téměř na úrovni očí a kdyby chtěla, byla by na něm dřív, než by stačil mrknout.

„Bremene.“ řekl tiše.

Za sebou zaslechl zvláštní mlaskavý zvuk a kočka za ním v odpověď natáhla svou velkou hlavu. Ten zvuk přišel znovu a Kinson si teď uvědomil, že přichází od Bremena. Kočka si olízla čumák, odpověděla podobným zvukem, otočila se a odešla.

Bremen se postavil vedle zkamenělého Hraničáře a položil mu ruku na rameno, aby mu znovu dodal jistoty. „Tohle je Coglinova kočka. Řekl bych, že jsme našemu muži blízko, nemyslíš?“

Vyšli z porostu jedlí, přešli holinu rozpůlenou klikatým potokem a zahrnuli za mohutný starý bílý dub. Celou tu dobu před nimi šlapala kočka z mokřin, ani nespěchala ani se neloudala, byla zjevně bez zájmu, ale zároveň se jim celou dobu neztrácela z očí. Kinson se tázavě podíval na Mareth, ale ta jen zakroutila hlavou. Zjevně o tomhle stvoření nevěděla o nic víc než on.

Nakonec došli na širokou paseku, na níž stála malá chata. Působila neohrabaně a nesla na sobě stopy času, prkna na její malé verandě byla rozpukaná a trčely z nich suky. Střecha se jevila jako docela pevná a komín byl dobrý, ale zahrada se zeleninou, položená u její jižní strany, byla jedna houština a o základy chaty se otíral plevel. Před chatou stál muž, a čekal na ně, a Kinson podle Marethina popisu ihned poznal, že je to Cogline. Byl vysoký, shrbený a kostnatý, poněkud neupravený, zanedbaný a otrhaný, v šatech, jež silně připomínaly stav jeho chaty. Tmavé vlasy, které mu z hranaté hlavy trčely jako ježčí bodliny, protkávaly šediny. Měl úzkou špičatou bradku a horní ret mu lemoval knír. Ošlehanou tvář brázdily vrásky, které nevypovídaly jen o tom, jak ubíhají roky. Dal si ruce v bok a s tváří roztaženou úsměvem čekal, až k němu přijdou.

„No, no, no!“ zvolal nadšeně. „Přichází dívka ze Storlocku. Nebylo by mě napadlo, že se ještě uvidíme. Máš víc kuráže, než kolik jsem ti připisoval. Našla sis také opravdového mistra všech umění, že ano? Rád tě vidím, Bremene z Paranoru!“

„Rád tě vidím, Cogline.“ odpověděl Bremen, natáhl ruku a nechal ho, ať ji na okamžik stiskne ve své. „Vidím, žeš poslal svojí kočku, aby nás uvítala. Jak se jmenuje? Šmejdl? Mého přítele tak vylekal, že ho to málem stálo pět let života.“

„Ha, na to máme lék a jestli ten, kdo s tebou přichází, je Kinson Ravenlock, už ho nejspíš zná!“ Cogline na Hraničáře zamával. „Druidský spánek ti ty roky vrátí dřív, než stačíš mrknout!“ Natáhl k němu svou hranatou hlavu. „Víš, na co toho kocoura mám, příteli?“ Kinson zavrtěl hlavou. „Vypátrá nezvané hosty, což znamená téměř všechny. Tak daleko, jako jste vy, se dostane jen to málo těch, kdo vědí, jak si s ním povídat. Bremen ví jak, že ano, staříku?“

Bremen se zasmál. „Staříku? Že to říkáš zrovna ty!“

„No no. Tak tě ta dívka přece našla, je to tak? Docela to trvalo. Nemám pravdu, Mareth?“ Cogline se lehce uklonil.

„Roztomilé jméno pro roztomilou dívku. Doufám, žeš všechny ty druidy dohnala do špatných konců a do záhuby.“

Bremen udělal krok vpřed. Z tváře se mu vytratil úsměv. „Obávám se, že druidi došli ke zlému konci sami. Ani ne před dvěma týdny, Cogline. Všichni na Paranoru jsou mrtvi, až na mě a další dva. Neslyšels o tom?“

Cogline na něj civěl jako na blázna a pak zakroutil hlavou.

„Ani slovo. Ale také jsem nebyl nějakou dobu pryč z údolí. Všichni mrtvi? Jsi si tím jist, že ano?“

Bremen sáhl do svých šatů a vytáhl Eilt Druin. Podržel ho, aby ho ten druhý viděl, jak se kýve ve světle.

Cogline zkrivil ústa. „Nad slunce jasné. Neměl bys ho, kdyby byl Athabaska naživu. Všichni mrtvi, říkáš? Stíny! Co je zahubilo? On, že ano?“

Bremen přikývl. Nebyl důvod říkat jeho jméno. Cogline znovu zakroutil hlavou, složil si ruce na hrudi a přitiskl je k sobě. „To jsem jim nepřál. Nikdy jsem jim to nepřál. Ale byli to blázni. Bremene, a ty to víš. Postavili si zdi, zavřeli za sebou brány a zapomněli, proč tu jsou. Vyhnali nás, ty jediné dva, kdo měli špetku rozumu, jediné dva, kdo věděli, o co jde. Galaphil by se za ně styděl. Ale všichni mrtvi? Stíny!“

„Přišli jsme, abychom si o tom promluvili,“ řekl tiše Bremen.

Coglinovy bystré oči sebou trhly, aby zachytily pohled starého muže. „Samozřejmě. Ušli jste celou tu cestu sem, abyste mi tu novinu pověděli a pohovořili si o ní. To je od vás milé. No, známe jeden druhého, nebo snad ne? Jeden starý, druhý ještě starší. Jeden odpadlík a druhý vyhnanec. Jeden za osmáct a druhý bez dvou za dvacet. Cha!“

Coglinův smích zněl suše a nevesele. Chvilu se díval na zem; pak přelétl zrakem ke Kinsonovi. „Pověz, stopaři — viděl jsi cestou sem toho druhého, když máš tak bystrý zrak?“

Kinson zaváhal. „Koho druhého?“

„Cha! Věděl jsem to! Druhého kocoura, toho! Neviděl jsi ho?“ Cogline si odkašlal. „No, můžu říct jen to, že nebýt Bremena, byl bys teď nejspíš něčí oběd!“ Zachechtal se, pak ztratil zájem a rozhodil rukama. „Inu, pojďte dál, pojďte dál. Nemá smysl postávat tady venku. Nad ohništěm vás čeká jídlo. Řekl bych, že se budete chtít také vykoupat. Je to pro mě práce navíc, ale to se vás netýká. Ale jsem dobrý hostitel, ne? Pojďte dál!“ S mumláním a reptáním se otočil, vyběhl po schodech do chaty a jeho hosti šli poslušně za ním.

Umyli se a vyprali si šaty, usušili je, jak nejlépe to šlo, znovu se oblékli a než zapadlo slunce, seděli u večeře. Obloha byla zlatooranžová, pak karmínová a nakonec indigově ametystová, což přinutilo dokonce i Kinsona, aby se na ni přes hradbu stromu užasle díval. Jídlo, které jim Cogline naservíroval, bylo lepší, než by byl Hraničář čekal: dušené maso se zeleninou s chlebem, sýrem a studeným pivem. Jedli u stolu v koutě chaty a nad nimi bylo vidět noční hvězdnatou oblohu. Na stole hořely svíce, co byly cítit po kadidle. Cogline o něm tvrdil, že zahání hmyz. Kinson připustil, že se jeho tvrzení možná zakládá na pravdě, protože během večeře neviděl jediného komára.

Přidal se k nim kocour z mokřin, který přišel z toulek tmou a stočil se u stolu. Jak jim Cogline vysvětlil, byli dva — bratr a sestra. Šmejdil, kocour, kterého potkali cestou sem, byl z nich ten větší, zatímco kočka, Dýmalka, byla menší a hubenější. Cogline řekl, že je našel jako koťata v bažinatých krajích Staré slatiny, a to tak malá, že by se stala kořistí prastvůr. Byla hladová a vyděšená a očividně potřebná, tak je vzal domů. Při té vzpomínce se smál. Byla to jen klubička kožíšku, ale rychle vyrostla. Neudělal nic proto, aby zůstala; byla to jejich vlastní volba. Podle něj jim nejspíš vyhovovala jeto společnost.

Přišel soumrak a po něm hluboká noc s teplým vánkem a klidným tichem. Dojedli a když se usadili, aby z hrnku pálených z jílovce srkali pivo, pověděl Bremen Coglinovi, co se stalo s druidy na Paranoru. Když skončil, bývalý druid se opřel s hrnkem piva v ruce a znechuceně zakroutil hlavou.

„Blázni, všichni do posledního.“ řekl. „Je mi jich líto, že skončili takhle, ale byli to takoví blázni, že vyplývali možnosti, které jim dal Galaphil a ostatní, když vytvořili První Radu. Přestali vidět svůj smysl, ten důvod, proč tu jsou. To jim nemohu prominout.“

Plívl do tmy. Dýmalka k němu vzhledla a zmateně zamrkala. Šmejdil se ani nepohnul. Kinson přelétl pohledem z jednoho na druhého, z rozcuchaného poustevníka na jeho kočičí mazlíčky, a zamyslel se nad tím, jak se asi na člověku podepíše život v těchto končinách.

„Když jsem druidy opustil, šel jsem k Hadeshornu a mluvil s dušemi mrtvých.“ pokračoval Bremen. Usrkl si piva a brázdý jeho ošlehané tváře byly při té vzpomínce ještě hlubší. „Přišel za mnou sám Galaphil. Zeptal jsem se ho, co bych mohl udělat, abych zničil Bronu. Odpověděl mi tím, že mi ukázal čtyři obrazy.“ Jeden po druhém je popsal. „Obraz muže s mečem je to, co mě k tobě přivádí.“

Coglinova hranatá hlava se stáhla jako ruka sevřená v pěst. „Mám ti pomoci toho muže najít? Měl bych ho znát?“ Bremen zavrtěl hlavou. Ve světle svíci vypadaly jeho šedivé vlasy jemně jako hedvábí. „Není to ten muž, ale ten meč, čemu bys měl věnovat pozornost. To je talisman, který musím ukovat. Ta vize prozradila, že Eilt Druiin se kováním přemění a bude z něj část té zbraně. Ta zbraň bude Bronovým prokletím. Nepředstírám, že bych zas tolik rozuměl detailům. Znáám jen povahu té zbraně, které je třeba. A vím, že jejímu ukování se musí věnovat zvláštní péče, pokud má být tak silná, aby přemohla Bronovo kouzlo.“

„Takže jste celou tu cestu ušli, abyste se mě zeptali na tohle, je to tak?“ řekl ten drahý, jako by se právě zvedla opona a Pravda vyšla na světlo.

„Nikdo neví víc o vědě zpracování kovu než ty. Ukování musí být spojením vědy a kouzla, má-li být úspěšné. Já mám kouzlo — mé vlastní a to z Eilt Druiin — abych ho do ukování vložil. Ale potřebuju tvé znalosti věd. Potřebuju vědět, co může věda sama poskytnout — vhodnou směs kovu, správné teploty v peci při každém odlévání a přesné časy jejich trvání: Jak máme postupovat, aby byl meč dost silný, aby přestál jakoukoli sílu, která proti němu bude namířena.“

Cogline celou věc mávnutím raky zahnal. „Tady se můžeš zastavit. To místo jsi už minul. Kouzlo a věda se nedají míchat. Oba dva to víme. Takže jestli chceš zbraň ukovanou z kouzla, pak použij kouzlo. Ode mě nic nepotřebuješ.“

Bremen zakroutil hlavou. „Bojím se, že musíme ta pravidla trochu pozměnit. Kouzlo na ten úkol samo nestačí. Je potřeba i věda. Věda, která pochází ze starého světa. Brona je bytost kouzla a kouzlem se také obrnil. Vědy nezná, nezajímá se o ně, nedůvěřuje jim. Pro něj je stejně jako pro mnoho ostatních věda mrtvá a překonaná jako pouhá část starého světa. Ale my víme, že to tak není, že ano? Věda dřímá tak jako kdysi kouzlo. Nyní je v oblíbenosti kouzlo, ale to neznamená, že tu není místo pro vědu. Při kování toho meče může být nezbytná. Pokud budu moci zaměstnat ty nejlepší postupy starých věd, budu mít i další sílu, na kterou se budu moci spolehnout. Potřebuju tu sílu. Jsem sám s Kinsonem a Mareth. Kromě nás jsou tu jen dva naši spojenci, jeden odešel na východ, druhý na západ. To je všechno. Naše kouzlo je jen zlomek toho, čím vládne náš nepřítel. Jak bychom měli nad Černým mágem a jeho přísluhovači zvítězit beze zbraně, proti které se nebudou moci bránit?“

Cogline popotáhl. „Taková zbraň není. Kromě toho se nedá říct, že zbraň ukovaná z věd — celá, nebo její část — by měla větší šanci než ta ukovaná z kouzla. Stejně tak by mohla být Pravda, že kouzlo je to jediné, co může porazit jiné kouzlo a že je tedy jakákoli věda bezcenná.“

„Tomu nevěřím.“

„Věř si čemu chceš.“ Cogline si podrážděně projel rukou vlasy. Ústa mu zkrivil šklob. „Svět a jeho pohodlnější víru jsem nechal za sebou už před mnoha lety. Nechyběly mi.“

„Ale oboji tě dřív nebo později dostane, stejně jako nás. Nenechají tě na pokoji ani se nedají odbýt jen proto, že je nepřijmeš.“ Bremen na něj upřel pohled. „Brona sem jednoho dne přijde, až skončí s těmi z nás, kdo se dobře neschovají. To určitě víš.“

Coglinova tvář ztuhla. „Toho dne bude litovat, to ti slibuju!“

Bremen čekal a mlčel, protože nechtěl ten výrok zpochybňovat. Kinson pohlédl na Mareth. Zachytila jeho pohled a nepustila ho. Věděl, že myslí na to samé jako on — že Coglinův postoj je marný a bláznivý a jeho uvažování zjevně směšné. Přesto Bremen raději nic nenamítal.

Cogline si na lavici netrpělivě poposedl. „Proč na mě tak tlačíš. Bremene! Co ode mě čekáš? Nechci s druidy nic mít!“ Bremen přikývl, tvář klidnou a pohled upřený. „Ani oni s tebou. Druidi už nejsou. Už není nic, co bys s nimi mohl mít. Už jsme tu jen my dva. Cogline, starci, kteří zůstali naživu déle než měli, dva kejklři s druidským spánkem. Začínám být unavený, ale neodpočinu si, dokud neudělám, co je v mých silách pro ty, kdo ještě tak dlouho nežijí — pro muže, ženy a děti ras. To jsou ti, kdo potřebují naši pomoc.“

Cogline chtěl odpovědět, ale zarazil se. Všichni u stolu věděli, co ho pálí a co by chtěl říci, a jak bláznivě by ta slova zněla. Jeho lícní svaly se stáhly znechucením. V bystrých očích mu byla vidět nerozhodnost.

„Co tě bude stát, když se rozhodneš nám pomoci?“ naléhal Bremen tiše. „Kdybys skutečně neměl mít nic společného s druidy, zamysli se nad tímhle. Druidi nám v tom nepomohli — vskutku se rozhodli neposkytnout nám pomoc, když měli tu příležitost. Oni byli ti, kdo určili, že jejich řád by měl zůstat stranou od politiky Čtyřzemí. Ta volba je zničila. Nyní máš stejnou možnost výběru ty. Tu samou možnost výběru. Cogline — nenech se mýlit. Zůstat stranou, nebo se přidat. Co to bude?“

Seděli mlčky kolem stolu, druid, bývalý druid, stopař a dívka, a halila je hluboká a chladná noc. Velké kočky ležely a spaly a jejich dech se ozýval z vlhkých nozder jako klidné a pravidelné hvízdání. Vzduch voněl hořícím dřevem, jídlem a lesem. Všude kolem byl klid a mír. Jako by se zakuklili v srdci Černavy, a kdyby se někdo hodně snažil, pomyslel si Kinson Ravenlock, mohl by si myslet, že něco z okolního světa sem nikdy nemůže dosáhnout.

Bremen se trochu naklonil dopředu, ale zdálo se, že vzdálenost mezi ním a Coglinem se dramaticky zkrátila. „O čem bys chtěl přemýšlet, příteli? Ty i já, my dva celý život známe tu správnou odpověď, nebo snad ne?“

Cogline si posměšně odfrkl, mávnutím rozehnal vzduch před sebou, odvrátil pohled do temnoty a pak se podrážděně otočil zpátky. „Existuje kov pevný jako železo, ale mnohem lehčí, mnohem pružnější a ne tak křehký. Je to opravdová slitina, směs kovu, která se používala ve starém světě a která se zrodila ve starých vědách. Je to z větší části železo spojené za vysoké teploty s uhlíkem. Meč ukovaný z takové směsi bude vskutku hrozivý.“ Ostře na Bremena pohlédl. „Ale teploty používané při slévání jsou mnohem vyšší, než jakých muže dosáhnout ve své peci kovář. K tomu, abys dosáhl trikové teploty, je třeba přístroje, které jsou pro nás ztraceny.“

„Máš ten postup?“ zeptal se Bremen.

Cogline přikývl a poklepal si na hlavu. „Tady. Dám ti ho. Cokoliv, jen aby sis šel po svém a skončili jsme tuhle nesmyslnou debatu! Přesto nechápu, k čemu ti to bude. Bez, pece nebo výhně, která je dost rozžhavená...“

Kinsonův pohled znovu zabloudil k Mareth. Hleděla přímo na něj, její velké tmavé oči byly schované ve stínu pod helmou krátce střižených černých vlasů, tvář měla hladkou a klidnou.

V ten okamžik si pomyslel, že k tomu, aby jí porozuměl, je tak blízko, jak se mu to ještě nikdy předtím nepodařilo. Bylo to tím, jak se na něj dívala, v otevřenosti jejího výrazu, v intenzitě jejího pohledu. Pak se ale neočekávaně usmála, ústa se jí v koutcích roztáhla a pohledem přešla z jeho tváře na něco, co viděla za ním.

Když se otočil, aby se podíval, našel tam Šmejdlu, který na něj zíral, tvář velkého kocoura z mokřin měl jen pár palců od své a upíraly se na něj zářivé oči, jako by byl ta nejdivnější věc, kterou kocour kdy viděl. Kinson polkl knedlík v krku. Na tváři cítil teplo kocourova dechu. Kdy se probudil? Jak se k němu dostal tak blízko, aniž si toho všiml? Kinson ještě chvíli držel kocourův pohled, zhluboka se nadechl a pak se odvrátil.

„Nepředpokládám, že bys chtěl jít s námi?“ ptal se Bremen jejich hostitele. „Cesta jen na pár dní, jen na to, aby ses podíval, jak se talisman uková?“

Cogline si odfrkl a zavrtěl hlavou. „Svoje hry si hraj jinde. Bremene. Já ti dám postup kování a přání všeho nejlepšího. Jestli použiješ obojí, dobře a ještě líp. Ale já patřím sem.“

Načmáral něco na kus starého pergamenu a teď ho druidovi podával. „To nejlepší, co může věda nabídnout.“ zamumlal. „Vem si to.“

Bremen si to vzal a zastrčil do šatu.

Cogline se napřímil, pak se ohlédl na Kinsona a Mareth. „Dávejte si na tohohle starého muže pozor.“ varoval. V jeho očích bylo vidět zděšení, jako by najednou objevil něco, co se mu nelíbilo. „Potřebuje víc péče, než si uvědomuje. Ty, stopaři, se postarej o jeho ucho. Ujistí se, že poslouchá, když má. Ty, děvče — jak se jmenuje? Mareth? Ty se postaráš o víc než jeho uši, je to tak?“

Nikdo nepromluvil. Kinson se vrátil pohledem k Mareth.

V její tváři nebyl žádný výraz, ale najednou zbledla.

Cogline si ji smutně prohlížel. „Nevadí. Dávej pozor, ať si neublíží. Dobře o něj pečuj.“

Najednou se zastavil, jako by si řekl, že toho už pověděl příliš. Zamumlal něco, co nemohli slyšet, pak vstal a vypadal jako hromada volných kostí, jako rozčuchaná karikatura sebe sama.

„Přenocujte a pak si jděte po svých.“ zamumlal unaveně.

Pečlivě se po nich rozhlédl, jako by čekal, že objeví něco, co mu předtím uniklo, jako by si myslel, že jsou někdo jiný než tvrdili. Pak se otočil a odešel.

Dobrou noc, zavolali za ním. Ale on neodpověděl. Odhodlaně od nich odcházel a neotočil se.

Kapitola 19

Mraky se otíraly o okraj měsíce a vrhaly podivné stíny, letící v čele postupujících trpaslíků přes povrch země jako noční ptáci. Nastala hluboká a loudavá hodina před úsvitem. Vzduch byl teplý a nehybný. Zdálo se, jako by se

všechno zpomalilo, jako by čas postupující v hodinách ztrácel půl tiknutí, jako by život na chvíli sešel ze své dané cesty a smrt tak mohla být o několik vzácných okamžiků vzdálenější.

Ven z úkrytu mezi stromy Anaru se vylila vlna temných postav trpaslíků a valila se dál jako řeka. Jejich síla čítala několik tisíc mužů, kteří přešli dolů přes Vlčí hřbety Nefritovou soutěskou, několik mil na sever od místa, kde byla utábořená armáda Černého mága. Uplynuly dva dny od chvíle, kdy armáda prošla na jih kolem Storlocku, a zatímco ji trpaslíci ostře sledovali, rozhodli se počkat s útokem až do této chvíle.

Postupovali mezi stromy tam, kde Rabb zahýbal v dlouhé hluboké mokřině nedaleko malé řeky jménem Nunne. Tam si také armáda Severní země nerozvážně vybrala místo k utáboření. Měla jistotu, že tam je dost vody i trávy, a místa, kde se může rozložit, ale také poskytla nepříteli vyvýšenou pozici a roztáhla svá dvě křídla, takže se dala snadno napadnout. Armáda postavila hlídky, ale všechny byly snadno odstraněny a ani přítomnost lebkonošů muže v zoufalé situaci nezastrašila.

Když byli blízko, Risca je skryl. Poslal své obrazy na jih od Nunne, aby zaměstnal okřídlené lovce, a když mraky zakryly měsíc a hvězdy úplně, trpaslíci vyrazili. Rychle se plížili poslední míli, která dělila jejich útočnou sílu od spící armády, zabili strážce dřív, než stačily varovně vykřiknout, zmocnili se návrší na severu a na východě nad řekou a zaútočili. V každém směru byli po hřebem návrší roztažení na půl míle daleko a salvu za salvou z luků a praku zasypávali trolly, gnómy a stvůry z temnot. Armáda se vzbudila, muži křičeli a kleli, spěšně se snažili vzít na sebe brnění a do rukou zbraně a ještě vsedě padali ranění a mrtví. Uprostřed toho zmatku se snažili vyslat útok jízdy, který byl zničen a rozsekán na kusy, když vyjížděl do svahu z víru, jež se hnál tábořem.

Jeden z lebkonošů se v kruzích snesl dolů trpaslíkům v odvetu, s vyceněnými zuby a drápy jako tichý lovec. Ale Risca to očekával a když se lebkonoš objevil, nechal ho slétnout téměř až k zemi, než do něj udeřil svým druidským ohněm a sežehlého a skučícího bolestí ho odrazil.

Útok byl rychlý a odměřený, ale způsobená škoda neměla pro armádu takové velikosti žádné důsledky, takže trpaslíci dlouho neotáleli. Jejich hlavním cílem bylo způsobit rozruch a svést nepřítele ze zamýšlené trasy pochodu. V tom byli trpaslíci úspěšní. Pláchli zpátky mezi stromy tou nejkratší cestou a pak se znovu obrátili na sever k Nefritové soutěsce. Nepřítel rychle vyslal pronásledovatele. Dal dohromady velkou sílu, aby se za nimi hnala, protože velikost oddílu trpaslíků ještě neurčil. Před úsvitem trpaslíky, kteří se blížili k ústí Nefritové soutěsky, pronásledovatelé obkličovali. Všechno šlo přesně jak Risca plánoval.

„Tam.“ řekl tiše Geften a ukazoval mezi stromy, které stály před soutěskou.

Pod nimi šli soutěskou v řadě za sebou poslední trpaslíci a ve skalách výš se rozptylovali a zaujímalí pozice vedle dalších mužů, kteří už tu byli usazení. Ani ne měli za nimi bylo v nehybném hlubokém šeru lesa před rozhrěskem možno rozeznat první pohyb jejich pronásledovatelů. Risca je klidně sledoval a viděl, že se ten pohyb roztahuje do šířky a postupuje, jako kola na hladině, když doprostřed rybníka hodí kámen. Síla, která šla za nimi, byla početná, příliš velká na to, aby ji bylo možné porazit v přímém boji, ačkoliv tu byla shromážděna značná část armády trpaslíků.

„Jak dlouho?“ odpověděl Geftenovi otázkou.

Stopař mírně pokrčil rameny, stejně úsporně jako byla ostatně všechna jeho gesta, tak jako on sám, který se nikdy nevnucoval a byl vždy zdrženlivý. Žíně šedivých, nepoddajných vlasů vévodila vršku jeho zvláštní, podlouhlé hlavy. „Hodinu, pokud se zastaví, jestli je moudré vstoupit do průsmyku bez plánu.“

Risca přikývl. „Zastaví se. Teď už jsou dvakrát tak žhaví.“ Usmál se na staršího muže, sukovitého veterána hraničních válek s gnómy. „Nespouštěj je z očí. Povím to králi.“

Opustil svoje postavení a vydal se dozadu do skal, šplhal z místa, odkud Geften sledoval postup jejich pronásledovatelů. Risca cítil, jak jím projelo silné vzrušení, které navíc posilovalo vědomí, že před nimi leží druhá bitva. Útok na tábor Severní země mu jen přidal na chuti. Dýchal ranní vzduch a cítil se silný a připravený. Říkal si, že na tohle čekal celý život. Celá ta léta by zavřený na Paranoru, cvičil se v dovednostech bojovníka, taktice boje a ovládání zbraní. To všechno pro tohle, pro příležitost postavit se nepříteli, který mu bude takovou výzvou, jakou mu na Paranoru nic být nemohlo. Cítil se díky tomu naživu způsobem, který nešlo ignorovat, a ani jejich zoufalá situace nemohla zeslabit pocit vzrušení, které cítil.

Před třemi dny dorazil k trpaslíkům a vydal se rovnou za Rayburem. Přijal ho král, který už byl před přítomností armády Severní země varován a jejím úmyslem si byl už jist. Risca pouze potvrdil to, co už věděl a přinesl další popud, který král potřeboval, aby začal jednat. Raybur byl král bojovník stejně jako byl Risca druid bojovník, a celý svůj život strávil v bitvě. Tak jako Risca bojoval proti kmenům gnómů, když byl ještě kluk, účastmi se boje trpaslíků proti neoprávněnému rozpínání gnómů v těch částech Dolního a Středního Anaru, které trpaslíci považovali za své, kam jen paměť sahala. Když se stal králem, pokračoval Raybur v té záležitosti s děsivou soustředěností. Vzal svou armádu hluboko do těch končin, vytlačil gnómy a rozšířil hranice své domoviny, dokud nebyly dvakrát tak dlouhé než předtím, dokud nebyli gnómové tak daleko na sever od Rabbu a na východ od Stříbrné řeky, že už neznamenal hrozbu. Poprvé za několik století byl kraj, co mezi nimi ležel pro trpaslíky bezpečný natolik, aby v něm usadili a osídlili ho.

Ale nyní tu byla nová výzva, tentokrát v podobě blížící se armády. Raybur zmobilizoval trpaslíky v přípravě na bitvu, která je čekala, na bitvu, o níž všichni věděli, že se nedá vyhrát bez pomoci, ale přesto je třeba ji svést, mají-li přežít. Risca jim řekl, že jim jdou na pomoc elfové. Bremen rozhodl, že se to musí stát a Tay Trefenwyd, kterému věřil tak, že by za něj dal i ruku do ohně, se vydal na západ, aby k tomu došlo. Trpaslíkům ještě zbývalo získat čas, který potřebovala jejich pomoc na cestu. Raybur rozuměl. K Bremenovi a Courtannu Ballindarrochovi měl blízko a o obou věděl, že to jsou muži hodní úcty. Udělají, co bude možné. Ale čas byl drahý a nic nešlo brát jako jistotu. I tomu Raybur rozuměl. Tak byl Poslední přístav evakuován — tam by také armáda Severní země přišla nejdříve a trpaslíci by své hlavní město proti takové síle neubránili. Ženy, děti a staré lidi poslali hluboko do nitra Anaru, kde se mohli bezpečně schovat,

dokud nebezpečí nepomine. Mezitím armáda trpaslíků odešla na sever přes Vlíčí hřbety, aby se postavila nepříteli. Když Risca přicházel. Raybur se k němu otočil od svých velitelů a rádců, od Wyrika a Fleera, nejstarší z jeho pěti synů, od schémat, jež studovali a plánu, které nakreslili. „Přichází?“ zeptal se rychle.

Risca přikývl. „Geften jejich postup hlídá. Odhaduje, že máme ještě hodinu, než zaútočí.“

Raybur přikývl a pokynul, aby šel druid s ním. Byl to velký muž, ne vysoký, ale měl široký hrudník a ramena, velkou hlavu a ošlehanou tvář plnou jizev zarostlou vousy. Zahnutý nos mu vyrůstal zpod huňatého obočí. Vypadal díky tomu trochu jako stvůra, ale pod velkolepým zevnějškem byl vřelý a nevázaný a pro smích nikdy nechodil daleko. Byl o patnáct let starší než Risca, nicméně stejně fyzicky impozantní jako druid a kdyby měli porovnat síly, ukázalo by se, že má nad ním navrch. Ti dva si byli velmi blízcí, v leccem bližší než s vlastními rodinami, protože sdíleli společnou víru a zkušenosti, vzešli z tvrdého života a při tom, jak dlouho žili, museli několikrát těsně uniknout smrti.

„Ještě jednou mi pověz, jak to hodláš udělat.“ nařídil král, položil ruku Riscovi kolem ramen a odvedl ho od ostatních.

„Už to víš.“ odpověděl s odfrknutím Risca. Plán byl jejich. Risca ho vymyslel a král schválil, a zatímco obecně byl znám i ostatním, detaily si nechávali pro sebe.

„I tak mi to pověz.“ Obrátila se k němu nevrlá tvář a hned se zase otočila. „Pobav mě. Jsem tvůj král.“

Risca přikývl a usmál se. „Trollové a gnómové a kdoví co ještě se spojí v soutěsce. Pokusíme se je zastavit, aby do ní nevstoupili. Hodně se přitom ukážeme a pak ustoupíme jako očividně poražení. Další den nebo tak nějak je zpomalíme na pochodu přes hory, zpomalíme, ale nezastavíme. Mezitím se zbytek jejich armády přesune na jih ke Stříbrné řece. Až se přiblíží, trpaslíci uprchnou. Najdou Poslední přístav opuštěný. Zjistí, že není nikdo, kdo by se jim postavil. Budou si myslet, že celá armáda trpaslíků bojuje ve Vlíčích hřbetech.“

„Což není daleko od pravdy.“ zachrchlal Raybur a jednou mohutnou rukou se drbal vousech na bradě.

„Což není daleko od pravdy.“ opakoval Risca jako ozvěna. „Ucítí vítězství, a protože znají zeměpis těchto hor, zmocní se průsmyku Oprátky a budou čekat, až nás jejich kamarádi poženou na jih jim do náruče. Gnómové je ujistí, že z Vlíčích hřbetů vedou jen dvě cesty — Nefritovou soutěskou na severu a průsmykem Oprátky na jihu. Bude-li armáda trpaslíků chycená mezi těmi dvěma, nebude mít šanci uniknout.“

Raybur přikývl a silnými zuby si přejížděl po krajích kníru a horním rtu. „Ale jestli se k nám dostanou příliš rychle, nebo až příliš daleko...“

„Nedostanou.“ zarazil ho Risca. „To jim nedovolíme. Kromě toho se o to ani nepokusí. Budou opatrní. Budou se bát, že když budou postupovat moc rychle, najdeme způsob, jak je obejít. Bude jednodušší, když je k sobě necháme přijít. Budou čekat, dokud nás neuvidí a pak zaútočí.“

Došli k ploché skalní lavici, posadili se vedle sebe a zahleděli se mezi hory. Den byl slunný a jasný, ale Vlíčí hřbety byly od ústí soutěsky až hluboko do údolí a hřebenu, které jejich masným křížovaly, plné mlhy.

„Je to dobrý plán.“ řekl nakonec Raybur.

„Je to to nejlepší, co můžeme navrhnout.“ doplnil Risca. „Kdyby tu byl Bremen, možná by to bylo lepší.“

„Brzy za námi přijde.“ prohlásil klidně Raybur. „A s ním elfové. Pak budeme mít tohohle vetřelce v pozici, která se mu moc zamlouvat nebude.“

Risca mlčky přikývl, ale myslel na své setkání s Bronou jen pár nocí předtím, vzpomínal na to, co cítil, když si uvědomil dosah moci Černého mága, vzpomínal na to jak ho ten druhý paralyzoval, jak ho měl malém v hrsti. Takovou stvůru hned tak neporazí, bez ohledu na velikost nebo sílu, kterou proti ní pošlou. Tohle bylo víc než jen válka mužů a zbraní: byla to válka kouzla. V takové válce budou trpaslíci v jasné nevýhodě, pokud se nepodaří realizovat Bremenovu vizi o talismanu.

Přemýšlel, kde je asi starý muž teď. A kolik z jeho vizí se už naplnilo.

„Lebkonoši se nás budou snažit vypátrat.“ uvažoval Raybur.

Risca stiskl rty a přemýšlel. „Pokusí se o to, ale Vlíčí hřbety jim nebudou přátelsky nakloněné. Stejně tak nebude znamenat žádný rozdíl to, co uvidí. Než si uvědomí, co jsme udělali, už bude příliš pozdě.“

Král se posunul. „Přijdou si pro tebe.“ řekl najednou a podíval se na druida. „Vi, že ty jsi pro ně ta největší hrozba — jejich jediná hrozba kromě Bremena a Taye Trefenwyda. Jestli tě zabijí, nebude nás chránit žádné kouzlo.“

Risca pokrčil rameny a usmál se. „Pak bys o mě měl nechat dobře postarat, můj králi.“

Započít útok trvalo seveřanům déle, než Geften odhadoval, ale když konečně přišel, byl zuřivý. Nefritová soutěska byla široká na straně, kde se otevírala do východního Anaru, a pak se náhle zužovala u dvojitého vrcholu, který tvořil její vstup do Vlíčích hřbetů. Protože si armáda Černého mága předem spočítala, že odpor trpaslíků bude silný, vtrhla do soutěsky celou silou, s úmyslem prorazit napoprvé. Proti hůře připravenému obránci by uspěli. Trpaslíci ale drželi průsmyky ve Vlíčích hřbetech proti gnómským nájezdníkům už léta a tak se naučili pár triků. Velikost síly seveřanů byla už do jisté míry omezená úzkým průchodem soutěsky a nerovností terénu. Trpaslíci se nesnažili postup seveřanů zablokovat, ale napadli ho z bezpečí svahu. Do jejich nerovného povrchu byly vyhloubené jámy. Seshora sem dovalili veliké balvany a vynořili z nich barikády. Dolů pršely šípy a oštěpy. Stovky útočníků v první vlně zemřely. Trollové byli poměrně odhodlaní, velcí a silní a proti střelám, které k nim přilétaly, aby je zabily, měli brnění. Byli ale těžkopádní a pomalí a mnoho jich zapadlo do jam, nebo je rozdrtili balvany. Přesto postupovali.

Nakonec je zastavili na druhém konci soutěsky. Raybur nechal za zákopem plným dřeva postavit zeď z kulu a když se přihnali seveřané, nechal ho podpálit. Protože se ze zadu tlačili další a oni sami byli příliš těžcí, aby se přes zeď dostali, zemřeli trollové tam, kde stáli, spálení na popel. Rozléhal se jejich křik a vzduch byl plný zápachu škvařícího se masa. Pak se útok zastavil.

Přišli znovu v poledne, tentokrát už nebyli tak neopatrní, ale i tak byli znovu odražení. Za soumraku zaútočili ještě jednou. Pokaždé byli trpaslíci zatlačeni trochu hloub do soutěsky. Raybur a jeho synové rozmístění po obou stranách

řídili obranu trpaslíků, než se stálili, drželi pozice tak dlouho, dokud to mělo smysl, ustupovali neradi, ale mazlivě, takže neztratili víc životů, než bylo nutné. Raybur velel levému křídlu společně s Geftenem, zatímco Wyrik a Fleer veleli tomu vpravo. Risca si mohl vybrat co chtěl. Trpaslíci ošlehaní nespočetnými bitvami bojovali statečně, ačkoli na každém kroku se proti nim tlačila alespoň třikrát tak velká síla. Za světla se žádní okřídlení lovci ani stvůry z podsvětí neobjevily, takže Risca na podporu obrany kouzlem neplýval. Jejich plán ostatně nebyl vyhrát bitvu. Jejich plán byl prohrát ji, jak nejpomaleji to jen šlo.

Soumrak přinesl přestávku v bojích a do hor opětovně ticho a klid. Z výšin sklouzla dolů mlha a zároveň s blednoucím světlem přikryla jak útočníky, tak obránce. Ticho bylo stále pronikavější, výhled se ztratil. Cáry vlhké mlhy se plazily mezi skalami, aby je objaly a trápily. V jejich dotecích bylo cítit živé bytosti, neviditelné a beztvaré. Byly to stvůry z Vlčích hřbetů, stvoření zrozená kouzlem slanin jako čas a nezbytným stejně, jako je duše lidem. Trpaslíci o nich věděli a před jejich úmysly se měli na pozoru. Byli to tiší poslové věci ještě větších a mocnějších, kterým nesměli naslouchat. Našeptávali lži a falešné sliby, přinášeli sny a proradné vize a věnovat jim pozornost znamenalo pozvat k sobě smrt. Trpaslíci tomu rozuměli.

Ne tak gnómové, kteří tábořili naproti nim na druhé straně soutěsky. Gnómy tyhle hory a věci, co v nich prodlévaly, děsily. Byli to pověření pohaní, měli se na pozoru před jakýmkoli kouzlem a obzvláště před tím, které sídlilo tady, a nejrady by se Vlčím hřbetům úplně vyhnuli. Byli tu bohové, kterým bylo třeba obětovat a duchové, které bylo nutné si usmířit. Tohle byla svatá půda. Ale síla Černého mága a jeho temných následovníků je děsila ještě víc, takže se sešikovali s trolly, kteří byli netečnější a nedali se tak snadno ovlivnit. Udělali to ale s neochotou a neupřímně a trpaslíci byli připraveni použít proti nim jejich vlastní strach.

Jak Risca předvídal, armáda Severní země vyslala nový útok několik hodin před úsvitem, kdy ještě kryla jejich postup tma. Jejich síla přišla potichu, soutěskou a podél hřebenů a vyvýšených svahů nad ní s úmyslem smést trpaslíky pouhou převahou. Raybur ale stálil obrannou linii několik set yardů dál od místa, kde za soumraku bitva skončila. Mezi těmi dvěma liniemi postavili trpaslíci hromady čerstvého dřeva a připravili je k podpálení. V soutěsce byly připraveny nové barikády a zákopy, rozmístěné v mezerách mezi ohni. Když seveřané došli k předpokládané obranné linii trpaslíků, našli postavení pustá. Opustili snad trpaslíci soutěsku? Stáhli se pod rouškou tmy? Chvilí byli zmateni, váhali a chodili dokolečka, zatímco se jejich velitelé radili. Nakonec se znovu vydali kupředu. Nyní už ale byli trpaslíci na útok upozorněni. Risca použil kouzlo, aby zapálil ohně rozeseté po svazích a v soutěsce, a seveřané najednou zjistili, že jsou chyceni pod příkrovem kouře, který je dusí a oslepuje. S očima plnými slz a se staženými hrdly šli ale tvrdošíjně dál. Risca vytvořil přízraky. Některé z kouzla, některé z mlhy a všechny je poslal do kouře, aby obklíčily dusící se, napůl oslepené seveřany a naplnily je strachem zčásti skutečným a zčásti hraným. Gnómové šleli a ječeli hrůzou. Proti něčemu takovému je nic nemohlo udržet. Odrhli se a prchali. Teď trpaslíci udeřili, jejich střelci, vrhači a lučištníci vysílali své smrtící střely do srdce útočící síly. Postupně zatlačovali útočníky zpátky. Nápor nepřítele se zastavil a rozpadl. Před úsvitem patřila soutěska znovu trpaslíkům.

Seveřané zaútočili znovu další den, odmítali se vzdát a byli odhodláni prorazit. Jejich ztráty byly děsivé, ale trpaslíci také ztráceli muže a neměli tolik životů navíc. V půlce odpoledne započal Raybur přípravy k ústupu. Dva dny byly dost na to, aby stáli proti tak velké armádě. Nyní byl čas se trochu stáhnout a vylákat nepřítele dál. Čekali do soumraku, dokud se nad nimi znovu nezavřela tma. Pak zapálili poslední příkop se suchým dřevem, na němž bylo listí a zelené výrostky, aby kouř zamaskoval jejich pohyb, a pak se vydali dál.

Risca se držel v zadu, aby se ujistil, že je nepronásledují příliš rychle. S malým oddílem trpasličích stopařů bránil nejužší místo hluboké soutěsky proti náhlému útoku, než se stálil za ostatními. Jednou se ukázal lebkonoš a pokoušel se slétnout pod příkrov kouře a mlhy, ale Risca udeřil druidským ohněm a odrazil ho.

Poté byli celou noc na pochodu a postupovali hluboko do hor. Vedl je Geften, veterán nespočetných výprav, který znal všechny kaňony a výstupky, hřbety i prohlubně, jenž věděl, kam jít a jak se tam dostat. Vyhýbali se temným, úzkým míšním, kde prodlévaly stvůry, ty bytosti, které přežily z dávných dob a propůjčovaly podobu pověrám gnómů. Kde to bylo možné, drželi se na vyvýšeném, otevřeném prostranství, dostatečně ukrytí ve tmě a mlze, takže je jejich pronásledovatelé nemohli objevit. Severská armáda měla také stopaře, ale byli to gnómové a gnómové byli opatrní. Rayburovy síly postupovaly rychle a s odhodláním. Až je armáda Černého mága najde, bude to opět na místě, které vyberou oni.

Další den, poté, co se trpaslíci za úsvitu na několik hodin zastavili, aby si odpočinuli, a byli znovu na pochodu, dorazil posel od menší jednotky, která bránila průsmyk Oprátky na jižním konci hor. Objevil se tam zbytek armády Černého mága, která se tlačila do vnitrozemí od dolního konce Rabbu, aby rozbila tábor. Útok pravděpodobně zahájí za soumraku. Trpaslíci by mohli průsmyk udržet přinejmenším den, než se budou muset vzdát. Raybur se na Riscu podíval a usmál se. Den bude stačit.

Pak nechali severskou armádu, která sestupovala Nefritovou soutěskou, aby je ještě to odpoledne dohnala, když už slunce zašlo za vrcholy a z vyšších poloh se začala dolů plížit mlha jako Břečťan na své cestě za světlem. Čekali v kaňonu, jehož dno se strmě zdvíhalo ve zmeti obřích kamenů a zrádných propadlišť, a zaútočili, když seveřané vyšplhali z nekrytého údolí. Drželi se jen tak dlouho, aby zmařili jejich postup a pak se znovu stáhli. Přišla tma a jejich pronásledovatelé byli nuceni se na noc zastavit a nemohli tak podniknout odvetný útok.

Před úsvitem byli trpaslíci pryč. Seveřané se tlačili dál a už dychtili skončit tu hru na kočku a myš. Trpaslíci je však v poledne znovu překvapili, tentokrát je vtáhli do slepé soutěsky a pak, když se snažili ustoupit, se zakousli do jejich křídel. Než se seveřané vzpamatovali, zase zmizeli. Celý den pokračoval v sérii útoků a ústupů, menší síla si dobírala a ponížovala tu větší. Jižní konec hor se ale blížil a seveřané, rozrušení díky vlastní neschopnosti to s trpaslíky skoncovat, se začali těšit ze skutečnosti, že jejich kořist utíká z míst, kde se muže schovat.

Závod začal být vážnější. Jeden krok vedle a s trpaslíky by byl konec. Mezi těmi, kdo obtěžovali nepřítele, který se blížil

ze severu a těmi, kdo stále drželi průsmyk Oprátky, přebíhali tam a zpátky poslové. Důležité bylo správné načasování. Nepřítel na jihu tvrdě dotíral, aby se zmocnil průsmyku Oprátky, ale trpaslíci ho drželi pevně. Průsmyk Oprátky se dal mnohem snáz bránit a bylo těžké ho dobýt, nehledě na to, jaké síly byly na obou jeho koncích. Ale trpaslíci ho za soumraku vydají a pomalu, úmyslně se stáhnou, aby si severané mysleli, že zvítězili. Armáda Černého mága se průsmyku zmocní a pak bude čekat na své kamarády, kteří jí na hroty kopí naženou oslabené a obklíčené trpaslíky. Přišel soumrak a zatímco jedna armáda severanů obsadila průsmyk Oprátky ta druhá postupovala neúnavně na jih. Trpaslíci uvěznění mezi nimi neměli kam utéct.

* * *

Celý ten den bojovala Rayburova armáda, aby zpomalila postup na jih. Král trpaslíků použil každou taktiku, kterou si za třicet let válčení s gnómy osvojil, při každé příležitosti na vetřelce udeřil a pokud se k tomu žádná příležitost nenaskýtala, vytvořil ji. Rozdělil armádu na třetiny a tu největší svěřil svým generálům, aby ji vedli tak, aby se stala jasným terčem nepřátelského pronásledování. Dva menší oddíly, jeden pod jeho velením, druhý vedený jeho nejstarším synem Wyrikem, se staly klepety, která se do severanů na každém kroku zakusovala. Spolupracovaly souběžně a tak hnaly nepříteli nejdřív sem a pak hned zase tam. Když se jednomu z nich odhalilo nepřátelské křídlo: druhý rychle zaútočil. Trpaslíci se točili a ovíjeli kolem větší armády s rozum beroucí hbitostí, nedali se chýlit a na každém kroku se hnali do útoku.

Před soumrakem byli vyčerpaní. Co hůř, trpaslíci ze severu byli zatlačeni proti těm z jihu. Spojili se v jeden oddíl, když už ustoupili jak nejdál mohli. Mlha a noc je přikryly důkladně, přesto ale hon pokračoval, hlavně proto, že severané byli příliš rozzlobení a nervózní na to, aby čekali na ráno. Průsmyk Oprátky byl jen o pár mil dál. Trpaslíci byli v pasti, bez místa k manévrování, neměli se kde schoval, a teď konečně měli severané jistotu, že jejich převaha jim pomůže připravit odplatu.

Jak noc postoupila a mlha zhoustla. Raybur vyslal zvědy, aby varovali před nepřátelským postupem. Čas utíkal a oni teď museli jednat rychle. Zavolali Geftena a první z trpasličích obránců připravil únik, který od počátku plánovali. Únik bude zahájen pod přikrovem tmy a do půlnoci skončí. Představoval vyvrcholení plánu, na kterém se král dohodl s Riscou hned poté, co se druid vrátil z Paranoru plánu, který“ vycházel z vědomostí vlastních jen trpaslíkům. Nikdo jiný než oni totiž nevěděl, že ven z hor vede ještě třetí cesta. Blízko od místa, kde byli soustředěni, nedaleko od přístupnějšího průsmyku Oprátky, byla řada navzájem spojených soutěsek, tunelu a převisu, které se vinuly a stáčely na východ z Vlčích hřbetu do lesu středního Anaru. Sám Geften ten skrytý průchod objevil, s hrstkou dalších ho prozkoumal a před nějakými osmi lety o tom Rayburovi podal zprávu. Stalo se z ní pečlivě strážené tajemství. Několik Sebraných trpaslíků čas od času průchod použilo, aby se přesvědčili, že je průchozí, aby si zapamatovali jeho zatáčka a záhyby, ale nikdo jiný tu cestu nikdy neviděl. Risca se o ní dozvěděl od krále, když byl před pár lety na návštěvě doma a král se tak o tajemství podělil s mužem, který byl blízký jemu a jeho synům. Risca si na to vzpomněl, když severská armáda postoupila k východu a jeho plán se začal rýsovat.

Nyní trpaslíci plán realizovali. Pomalu jich začalo ubývat, a jejich síla se začala přelévat na východ do hor, po trase ústupu, kterou do detailu připravil Geften. Severané se blížili k ústí údolí a průzkumníci o tom začali podávat hlášení. Přesto je nejnebezpečnější část plánu teprve čekala. Bylo třeba severany zdržet, dokud nebudou trpaslíci bezpečně pryč. S Riscou, který ho doprovázel, vzal Raybur na sever oddíl dvaceti dobrovolníků. Rozmístili se ve zmrzlých skal, ze kterých bylo vidět na široký vchod do údolí, a když se objevilo čelo armády Černého mága, zaútočili.

Byl to přesný a krátký útok, jehož smyslem bylo způsobit překvapení a zmatek, protože trpaslíci stáli proti mnohonásobné přesile. Stříleli luky a šípy ze skrytu skal, ale jen tak dlouho, aby na sebe upoutali pozornost. I tak nebylo snadné uniknout. Potmě byly skály jako zrádné bludiště zubatých kamenu a hlubokých trhlin. Z vyšších vrcholů sem klesala mlha, která zcela pokryla dno údolí. Trpaslíci, kteří znali terén líp než jejich pronásledovatelé, bludištěm rychle proklouzli, ale severané byli všude a rojili se mezi skalami. Některé obránce předechnali. Někteří se vydali špatnou cestou. Všechny je pobili. Boj byl zuřivý. Risca použil své kouzlo, do středu lovců poslal druidský oheň a zahnal je zpátky. Na dohled se objevila hrstka běsů z podsvětí, kteří se bezmyšlenkovitě kymáceli za trpaslíky, jenž se škrábali po skalách pryč a Risca byl nucen se zdržet, aby je také odehnal.

Pak ho téměř dostali. Ze tří stran ho obstoupili, protože je přitahovala záře jeho druidského ohně. Vzduchem zasvištěly zbraně a temné bytosti se na něj vrhly a snažily se ho stáhnout na zem. Bojoval zuřivě a se zápalem, připadal si tak naživu, jak by se mu to jindy stát nemohlo a do morku kostí byl teď bojovníkem. Byl silný a rychlý a nedal se přemoci. Útočníky odrazil, odolal jejich výpadům, použil druidské kouzlo, aby kryl svůj ústup, a unikl jim.

Pak byl na druhé straně bludiště a rychle uháněl za posledními trpaslíky. Byla jich už půlka a ti, kdo zůstali, krváceli a byli vyčerpaní. Raybur čekal, dokud se Risca neobjeví, tvář měl zachmuřenou a v bledém světle bylo vidět, jak se potí. Válečnická sekera, kterou nesl, měla jedno ostří roztržité a byla od krve.

„Budeme si muset pospíšet.“ varoval ho a těžce se vlekl kupředu.

Risca přikývl. Ze skal pod nimi na ně létaly šípy a oštěpy. Postupovali vzhůru po svahu údolí a slyšeli výkřiky severanů, kteří se línali za nimi. Se šípem v hrdle před nimi klesl další trpaslík. Z dvaceti, kteří začali, jich zbývala jen hrstka. Risca se otočil, když cítil, že se něco vylouplo z oblohy a na jednoho z okřídlených lovců, který se vrhal střemhlav, vypálil šíp ohně a zahnal ho. Nyní byla mlha hustší. Jestli se jim podaří pronásledovatelům uniknout ještě pár minut, ztratí se jim.

Tak také udělali, hnali se dopředu, dokud nebyli úplně vyčerpaní a neběželi jen díky odhodlání. Celkem jich zbylo osm, kteří dosáhli shromaždiště ostatních, které už bylo až na čekajícího Geftena prázdné. Bez jediného slova pospíchali za znepokojeným stopařem, který je vedl do hor a vrcholů dál.

Za nimi se v údolí vyrojili seveřané, valili se mezi stromy a křovisky a vztekale hulákali. Trpaslíci se tu někde schovávají a jsou v pasti. Brzy je najdou. Hon pokračoval dál na jih k průsmyku Oprátky. Pokud nám bude přát štěstí, myslí si Risca, dvě půlky armády Černého mága na sebe v mlze a tmě narazí a každá si bude myslet, že stojí proti své kořisti. Pokud budeme mít štěstí, každá pobije mnoho těch druhých, než ten omyl zjistí.

Vydal se dál mezi balvany, které značily kraj vysokého hřbetu. Sem, do té tmy, za nimi nepůjdou a ráno už budou za místem, po které je bude možno stopovat.

Raybur počkal a stiskl svému příteli jeho široké rameno, aby mu pogrataloval. Risca se na krále usmál, ale uvnitř byl chladný a tvrdý. Změřil si velikost armády, která je pronásledovala. Ano, tentokrát trpaslíci unikli. Znátlí seveřané a zatahli je do dlouhé a bezvýsledné honičky, zpomalili jejich postup a přežili. Baby mohli někdy přistě opět bojovat. Ale až k tomu dojde, bude to den zúčtování. A Risca se bál, že k tomu dojde až příliš brzy.

Kapitola 20

V Arborlonu přišlo. Pomalý a nepřetržitý déšť zahalil město závěsem lesknoucího se vilika a šedi. Byla půle odpoledne. Pršet začalo za úsvitu a mní, o víc než devět hodin později, se nezdálo, že by déšť polevoval. Jerle Shannara se na to díval z ústraní králova letohrádku, jeho nynějšího útočiště a úkrytu. Díval se, jak skrápí okenní tabulky, chodníky, a stovky louží, které už udělal. Díval se, jak mění stromy v lese, jejichž kmeny byly teď sametově černé a listy sytě zelené. V jeho malomyslnosti mu připadalo, že když se bude dívat dost dlouho, změní i jeho.

Náladu měl zkaženou. Bylo tomu tak od chvíle, kdy se před třemi dny vrátili do města. Domu se vrátil se zbytkem své zbité společnosti, s Preiou Starle; Vree Erredenem a elfími stopaři, Obannem a Ruskem. Zpátky sem přinesl Černý Elfeín a tělo Taye Trefenwyda. Žádnou radost sem nepřinesl a žádnou tu ani nečekal. Co byl pryč, podlehl Courtann Ballindarroch svým zraněním. Jeho syn, Alyten, se chopil trůnu a jeho první královský výnos byl vyslat výpravu po stopách vrahů jeho otce. Šílenství. Nikdo ho však nezastavil. Jerle byl znechucený. Byl to čin bláznů a on se bál, že elfové toho blázně zdědili jako krále. Buď to bude takhle, nebo nebudou mít elfové krále žádného. Protože Alyten Ballindarroch opustil před týdnem Arborlon a od té chvíle o něm nikdo neslyšel.

Stál v tichu a oknem zíral na déšť, na prostor mezi padajícími kapkami, na šed, do prázdna. Jeho pohled byl prázdný. Letní sídlo bylo také prázdné — jen on, potichu a o samotě se svými myšlenkami. To nebyla společnost příjemná nikomu. Myšlenky ho pronásledovaly. Ztráta Taye ho zasáhla, byla bolestnější, než by si byl představil, a hlubší, než by si byl připustil. Tay Trefenwyd byl celý svůj život jeho nejlepším a nejbližším přítelem. Nehledě na cesty, které si vybrali, nehledě na délku jejich odloučení, nehledě na události, které měnily jejich životy, jejich přátelství vydrželo. Nic na něm nezměnilo to, že Tay se stal druidem, zatímco Jerle Kapitanem Královské gardy a pak dvorním rádcem krále. Když se Tay naposledy vrátil z Paranoru domu, když tehdy Jerle přítele poprvé spatřil, jak ujíždí cestou k Arborlonu, jako by od okamžiku, kdy se naposledy loučili, uběhlo jen pár chvil, jako by čas neznamenal nic. Nyní byl Tay pryč, obětoval svůj život, aby jeho přátelé a společníci mohli žít, aby mohli bezpečně odnést Černý Elfeín zpátky do Arborlonu.

Černý Elfeín. Smrtící zbraň. Když na ten prokletý talisman pomyslel, projela Jerlem Shannarou vlna temného hněvu. Cenou za to, že jim Elfeín zůstal, byl život jeho přítele, a on stále nechápal, jak a k čemu by se měl použít. K čemu se předpokládalo, že by měl posloužit? K čemu, jakou cenu to mělo, aby s tím vůbec mohl porovnat ztrátu svého nejdražšího přítele?

Neměl žádnou odpověď. Udělal to, co musel. Přinesl Elfeín zpátky do Arborlonu, udržel ho, aby nepadl do rukou Černého mága, a celou cestu myslel na to, že by bylo nejlepší, kdyby se toho kouzla zbavil, kdyby ho hodil do té nejhlubší a nejtemnější strže, kterou by našel. Kdyby byl sám, byl by to mohl udělat, tak silně bylo jeho rozhořčení a zklamání ze ztráty Taye. Společnost mu ale dělali Preia Starle a Vree Erreden a péče o Kámen byla svěřena i jim. Tak ho nesl domů, jak Tay chtěl a byl připravený úplně se ho zřici ve chvíli, kdy dorazí do cíle.

Ale i jeho osud se proti němu obrátil. Courtann Ballindarroch byl mrtvý a jeho syn, následník trůnu, byl pryč na bláznivé výpravě. Komu by tedy pak měl Elfeín svěřit? Určitě ne elfi Nejvyšší Radě, hnízdu neschopných, haštevíkových starců, kterým chyběl nadhled a rozumné uvažování, a kteří se nyní, když byl Courtann mrtvý, starali hlavně o vlastní bezpečí. Ani Alytenovi, který tu stejně nebyl — Bremen mu ostatně nikdy Elfeín svěřit nezamýšlel, ale druid ještě nedorazil — pokud se vůbec ještě vrátí.

A tak na Preiinu radu a se souhlasem Vree Erredena, protože to byli v této věci jediní, s nimiž se mohl poradit, ukryl Černý Elfeín hluboko v katakombách sklepem paláce, dole, kde by ho nikdy nikdo bez jeho pomoci nemohl najít, mimo dosah slídících zraků a zvědavých hlav, které by se mohly pokusit odemknout zámky, které vedly k jeho síle. Jerle. Preia a hledač chápalí nebezpečí, jenž Elfeín přinášel, jako nikdo jiný. Viděli, co temné kouzlo Elfeínu dokáže. Na vlastní oči viděli, kam jeho moc dosáhne. Všichni ti muži, ať lidského či jiného původu, shořeli v okamžiku na popel. Tay Trefenwyd, kterého zničil zpětný náraz bez ohledu na jeho ochranu druida. Taková síla znamenala prokletí. Taková síla byla temná a tupá a měla by být navždy zamčena na sedm západů.

Doufám, že to stálo za tvůj život, Tayi, pomyslel si Jerle Shannara smutně. Ale já si nemyslím, že stálo.

Prostupoval jím chlad deště a rozbolely ho z něj kosti. Oheň, jediný zdroj tepla ve velké zasedací síni, za ním skomíral, a on se zvedl, aby na něj přiložil pár polen. Když to udělal, zíral dolů do znovu šlehajících plamenu a dumal nad rozmary okolností a osudu. Tolik toho za posledních pár týdnů ztratil. K čemu jsou ty ztráty dobré. Kde to všechno vyvrcholí? V jaké situaci? Jerle zavrtěl hlavou a stáhl si dozadu své blondaté vlasy. Filozofické otázky ho jen mátlly. Byl bojovník, a čemu nejlip rozuměl, bylo to, proti čemu se dalo udeřit. Kde se v téhle záležitosti dá najít taková podstata? Kde je to maso a krev? Cítil se zničený, zbitý navrchu a prázdný uvnitř. Déšť a šed mu teď vyhovovaly. Vrátil se k ničemu, k žádnému cíli, k žádné jasné budoucnosti, jen k větší ztrátě a bolesti.

V den svého návratu jel k Tayovým rodičům a Kiře, aby jim řekl o jeho smrti. Nechtěl, aby se to dozvěděli jinak. Staří

Tayovi rodiče, kteří se dali snadno zmást, přijali tu novinku s klidem a jen s trochou slz, neboť věděli, že smrt je nevyhnutelná a vrtošivá, protože se blížil i konec jejich životů. Ale Kiru to zlomilo. V slzách se na Jerleho pověsila, v zoufalství ho pevně svírala a hledala u něj sílu, kterou jí nemohl dát. Držel jí a přitom si myslel, že je pro něj stejně ztracená jako její bratr. Visela na něm, vypadala jako zmačkaný uzlík masa, kostí a šatů, byla tak lehká jako vzduch a stejně nehmatatelná, vzlykala a tak se třásla, až si pomyslel, že tento okamžik smutku za Tayem je to poslední, co budou mít kdy společného.

Otočil se od ohně směrem k oknu a ještě jednou se podíval ven. Den, který odcházel, byl šedivý a vlhký.

Pak se otevřely a zase zavřely přední dveře. Preia Starle vešla do místnosti, sundala si plášť a pověsila ho. Na její tváři a rukou, na její hnědé kůži, která byla ještě stále poznamenána ranami a modřinami z jejich cesty k Hraničnímu pásu, se lesklo vlhko. Učesala se a ze svých kudrnatých skořicových vlasů si setřásla vodu. Její medově hnědé oči si ho zkoumavě prohlížely a vypadaly jakoby překvapené tím, co vidí.

„Chtějí tě zvolit králem.“ oznámila potichu.

Zíral na ni. „Kdo?“

„Všichni. Nejvyšší Rada, rádci krále, lidé na ulicích, Královská garda, armáda, všichni.“ Unaveně se usmála. „Říkají, že jsi jejich jediná naděje. Alyten je příliš nespolehlivý. Nemá žádné zkušenosti. Nemá žádné znalosti. Je jedno, že už králem je, chtějí, aby odešel.“

„Ale vždyť má dva žijící vnuky! Co bude s nimi?“

„Jsou to jen děti, které sotva chodí. A kromě toho, elfové nechtějí, aby na Ballindarrochově trůně seděli děti. Oni chtějí tebe.“

Nevěřičně zakroutil hlavou. „Nemají právo dělat takovéhle rozhodnutí. Nikdo ho nemá.“

„Ty ano.“ řekla.

Přešla k ohni a její pružné hubené tělo v záři odráželo půvab a sílu. Jerle se podívoval nad lehkostí, se kterou se pohybovala. Podívoval se nad její postavou. Byl naplněn úctou k hloubce její síly, dokonce i teď, po tom všemu co se stalo. Stála před ohněm a třela si ruce, aby si je zahřála. Za chvíli přestala a jen zírala.

„Dnes jsem slyšela jeho hlas.“ řekla. „Na ulici. Tayův hlas. Volal mě, volal mé jméno. Jasně jsem ho slyšela. Otočila jsem se a chtěla ho rychle najít, až jsem se srazila s mužem, který šel za mnou. Odstrčila jsem ho, vůbec jsem nevnímala, co mi říká, a hledala jsem Taye.“ Pomalu zavrtěla hlavou. „Ale nebyl tam. Jenom jsem si to vysnila.“

Její hlas se ztratil v šepotu. Neotočila se.

„Nemohu uvěřit, že je pryč.“ řekl Jerle po chvíli. „Stále si myslím, že je to omyl, že tady někde je, a že každou chvíli přijde těmito dveřmi.“

Podíval se do stínu předního vchodu. „Nechci být králem. Chci, aby Tay znovu žil. Chci, aby bylo všechno jako dřív.“ Beze slova přikývla a dál hleděla do ohně. Slyšeli déšť, který dopadal na střechu a okenní sklo. Slyšeli šepot větru.

Pak se Preia otočila a šla k němu. Bez hnutí před ním zůstala stát. Z pohledu, který mu věnovala, nemohl nic vyčíst. Byl naplněný tolika emocemi, že postrádal jakoukoliv definici. „Miluješ mě?“ zeptala se přímo a hleděla mu přitom do očí. Ta otázka ho tak překvapila a tak vykolejila, že se nemohl přimět k odpovědi. Jen na ni zíral s otevřenou pusou.

Usmála se a dožadovala se něčeho, co mu uniklo. Oči se jí naplnily slzami. „Věděl jsi, že mě Tay miloval?“

Ohromen zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Miloval mě celou dobu.“ Odmělčela se. „Stejně jako ty jsi celou dobu miloval Kiru.“ Rychle mu položila ukazováček na rty. „Ne, nech mě to dopovědět. Tohle ti musím říct. Tay mě miloval, ale nikdy by s tím nic neudělal. Nikdy by o tom ani nezmněl. Byl ti tak silně oddán, že se k tomu ani nedonutil. Vím, že ti byl zavázán, a přesto, že si nebyl jist tvými pocity, neobtěžoval se něco udělat. Myslel si, že ty mě miluješ a že si mě vezmeš, a neohrozil by svůj vztah ani s jedním z nás tím, že by to změnil. Věděl o Kíře, ale také si uvědomoval, že pro tebe není ta pravá — dokonce i když ty jsi to nevěděl.“ Přistoupila o jeden krok blíž. Nevšímala si slz, které jí začínaly stékat po tvářích. „To byla ta stránka Tay Trefenwyda, kterou jsi ty nikdy nepoznal. Neviděl jsi ji, protože ses nedíval. Byl to složitý muž, stejně jako jsi ty. Ale ano, jeden z, vás nerozuměl tomu druhému tak dobře, jak jste si mysleli. Navzájem jste byli svými stíny, ale v několika ohledech byl mezi vámi takový rozdíl, jako je mezi stínem a tělem. Já jsem o tom rozdílu věděla. Odnepaměti.“

Polkla. „Ty se tomu teď také musíš postavit. Postavit se tomu, co to znamená být naživu, když tvůj stín je mrtev. Tay odešel. Jerle. My jsme zůstali. Co se s námi stane? My se musíme rozhodnout. Tay mě miloval, ale je mrtvý. Miluješ mě také? Miluješ mě tolik jako on? Nebo bude mezi námi navždy Kira?“

„Kira je vdaná.“ řekl tiše a hlas se mu třásl.

„Kira žije. Život plodí naději. Jestli ji tak chceš, určitě si najdeš způsob, jak ji získat. Ale nemůžeš nás mít obě. Ztratila jsem jednoho ze dvou nejdůležitějších mužů mého života. Ztratila jsem ho bez toho, abych měla příležitost promluvit si s ním, jako teď mluvím s tebou. Nechci, aby se to stalo podruhé.“

Odmělčela se, protože jí nebylo příjemné myslet na to, co teď bude říkat, ale odmítala to vzdát. „Něco ti teď řeknu.

Kdyby mě Tay byl býval požádal, abych si vybrala mezi vámi dvěma, vybrala bych si jeho.“

Rozhostilo se mezi nimi nekonečné ticho. Neustále na něj hleděla. Stáli bez hnutí uprostřed místnosti. Oheň v krbu praskal a déšť bubnoval. Stíny v místnosti se s příchodem noci začaly prodlužovat.

„Nechci tě ztratit.“ řekl Jerle potichu.

Preia neodpověděla. Čekala, že uslyší víc.

„Kiru jsem měl jednu dobu rád.“ přiznal se. „Domnívám se, že ji stále ještě miluji. Ale už to není, co to bývalo. Vím, že jsem ji ztratil a nad tou ztrátou už netruchlím. Už roky ne. Zajímá mě. Myslím na ni, když přemýšlím o Tayovi a našem dětství. Byla jeho součástí a byl bych bláhový, kdybych se snažil předstírat, že tomu bylo jinak.“

Zhluboka se nadechl. „Ptala ses mě, jestli tě miluji. Miluji. Nikdy jsem o tom záměrně neuvažoval — prostě jsem to tak přijímal. Hádám, že jsem věřil tomu, že tady vždy budeš, a tak jsem vypustil jakékoliv další uvažování z hlavy jako

nepodstatné. Proč bychom měli zkoušet něco, co je tak zřejmé? Zdálo se, že to není nutné. Ale mylil jsem se. Teď to vidím. Bral jsem tě jako samozřejmost, aniž bych si to uvědomoval. Myslel jsem si, že to, co sdílíme, je dostačující. Nechtěl jsem to měnit, ani zpochybňovat.“

„Ztratil jsem však Taye a s ním svou velkou část sebe sama. Ztratil jsem směr a důvod. Přišel jsem na konec cesty, po které jsem už dlouho šel, a nemohu najít, kudy dál. Když se mě teď ptáš, jestli tě miluji, čelím faktu, že láska k tobě je nejspíš to jediné, co mi zůstalo. Není to vůbec málo, ale není to ani žádná útěcha v mé bolesti. Je to něco víc než tohle. Cítím se divně, když ti to říkám. Je to jediná Pravda, kterou mohu přiznat. Znamená to pro mě víc než cokoliv jiného v mém životě. Tay mi to pomohl objevit tím, že zemřel. Cena, která se musela za to zaplatit, je vysoká, ale už to tak je.“ Položil své velké ruce na její ramena. „Miluji tě, Preio.“

„Doopravdy?“ „zeptala s potichu.

Cítil, jak se mezi nimi vytvořila obrovská vzdálenost, když ta slova vyřkla. Cítil, jak se mu na ramenou usadila obrovská tíha. Zůstal před ní rozpačitě stát, protože nemohl přijít na to, co by měl jinak dělat. Svou velikost a sílu považoval za svou jistotu, ale v Preiinně případě to vypadalo, jako by byly proti němu.

„Ano, Preio.“ řekl nakonec. „Ano. Miluji tě tak, jako jsem nikdy nikoho nemiloval. Nevím, co bych víc měl říkat. I když možná tohle — doufám, že ty ještě stále miluješ mě.“

Ani pak nic neřekla, stála před ním bez hnutí a hleděla mu do očí. Přestala plakat, ale tvář měla stále vlhkou. V koutcích úst ji pohrával slabý úsměv. „Nikdy jsem tě milovat nepřestala.“ zašeptala.

Vklouzla mu do náruče a nechala se držet. Po chvíli ho i ona objala.

O několik hodin později, když se objevil Vree Erreden, seděli spolu před ohněm. Už byla tma, poslední denní světlo se rozplynulo, déšť se proměnil v mženi, které neslyšně padalo na již promáčenou zalesněnou krajinu. Na unavené město padlo ticho a v oknech budov se začala rozsvěcet světla, která problikávala mezerami mezi větvemi stromu pokleslými pod tíhou vody. V paláci teď nikdo nebydlel, žilo se pouze v letním sídle. I přesto teď Královská garda hlídala Jerleho Shannaru, přišli, aby hlídali jednoho z nich stejně jako člena královské rodiny, toho, o kterém se mluví jako o budoucím králi.

Než se Vree Erreden doslal ke dveřím letního sídla, zastavila ho Královská garda třikrát, a nechala ho jít dál jen proto, že Jerle zajistil, aby k němu umožnili hledači vstup kdykoliv. Bylo zvláštní, jak se jejich vztah změnil. Měli jen málo společného a Tayova smrt mohla mezi nimi velmi lehce ukončit jakékoliv předstírané přátelství, neboť elfí druid byl jediné pouto, které bylo mezi nimi na jejich cestě na západ ukováno. Když byl teď Tay mrtvý, mohli se zase rozejít, jeden druhého mohli podezírat a mohli sebou navzájem pohrdat, oba se mohli stáhnout zpět do sebe.

Ale to se nestalo. Možná to bylo jejich nepsané, osobní předsevzetí, že by se to nemělo stát, protože to Tayovi dlužili. Možná je spojovala společná potřeba, potřeba porozumět hrozným událostem jejich cesty, potřeba, aby ze smrti jejich kamaráda vzešlo něco dobrého. Tay se pro ně obětoval — neměli by tedy, v jeho zájmu, dát stranou všechny rozdíly? Po svém návratu spolu mluvili o mnoha věcech — o tom, co udělal jejich přítel, o důležitosti, kterou přikládal splnění Bremenova úkolu, o smrtící povaze Černého Elfeinu, o jeho postavení v širším systému věcí, o tmavém stínu Černého mága, který visí nade všemi. Spolu s Preiou Starle se bavili o tom, v co Tay věřil, že dosáhnou, a jak se musí snažit, aby se jeho cíle uskutečnily — Černý Elfein se musí dostat k Bremenovi a elfí armáda musí být, za pomoci trpaslíků, lépe vybavena. Nemysleli na sebe, ale na širší svět a nebezpečí, které ho ohrožovalo.

Druhou noc poté, co byli na Arborlonu, při zpáteční cestě z Hraničního pásu požádal Jerle hledače, aby mu odhalil jakoukoliv vizi či slyšení, které by mohlo ovlivnit to, na čem se dohodli, že se pokusí dosáhnout. Zeptat se nebylo pro něj jednoduché a Vree Erreden to věděl. Pár vteřin se hledač rozmýšlel, a pak mu řekl, že udělá, co bude v jeho silách, aby pomohl. Dokonce by chtěl nabídnout své služby Jerlemu osobně, pokud si myslí, že mu k něčemu budou. Jerle nabídku přijal. Na stvrzení své dohody, a i když by to ani jeden z nich nepřiznal, na počátky přátelství, si potřásli rukama.

Poprvé po dvou dnech teď hledač přišel, vstoupil dovnitř z deště jako zbité stvoření, obnošený plášť měl skrz naskrz promočený a jeho malá hubená postava se hrbila a trásla. Preia ho přivítala u dveří, vzala si od něj plášť a odvedla ho k ohni, aby se mohl zahřát. Jerle nalil silné pivo a podal mu ho. Preia ho zabalila do deky, Vree Erreden to všechno přijal, zamumlal nějaké díky a věnoval jim kradné pohledy. Měl oči na stopkách. Pro svůj příchod k nim měl důvod.

„Musím vám něco říct,“ řekl Jerlemu, když ho chlad opustil natolik, že mohl mluvit bez toho, aby se třásl. „Měl jsem vizi, a ta se týkala tebe.“

Jerle přikývl. „Co jsi viděl?“

Hledač si promnul ruce a dal si pár loku pna. Vypadalo to, jako by nespal dobře, protože měl usouzenou tvář a hluboce posazené, pokleslé oči. On ale vypadal unaveně už od té doby, co se vrátili z Hraničního pásu. Jeho psychiku zničily události v Siní Mudrců. Pevnost a její obyvatelé ho nemilosrdně napadli, snažili se ho zničit tak, aby byl Tayovi Trefenwydovi k ničemu, protože ho chtěli pro sebe. Nepovedlo se jim to, ale zranění hledače po jejich útoku bylo evidentní.

„Když ke mě Tay poprvé přišel, aby mě požádal o pomoc při hledání Černého Elfeinu, použil jsem své schopnosti, abych se mu podíval do mysli.“ Vree Erreden se najednou přemístil tak, aby viděl na toho druhého. Jeho pohled byl neočekávaně přímý. „Byl to způsob, jak rychle zjistit, co si myslí, že bych mohl najít. Neřekl jsem mu, co dělám; nechtěl jsem, aby skrýval nějaké pravdy, které v sobě nosil.“

Objevil jsem víc, než jsem hledal. Druid Bremen mu pověděl o čtyřech vizích. Jedna z nich byla o Sira Mudrců a Černém Elfeinu. To byla ta, kterou jsem měl vidět. Ale viděl jsem i ty ostatní. „Viděl jsem zničení Paranoru když Bremen hledal medailon, který visel na řetízku. Viděl jsem druida, jak je opět u temného jezera...“

Zmlkl, pak rychlým a neklidným mávnutím rukou zahnal, co chtěl říct. „Tyhle dvě nejsou důležité. Jde o tu poslední.“ „,

V rozrušení se odmlčel. „Slyšel jsem řeči. Elfové tě udělají králem. Zbaví se Alytena a vnuků a korunují tebe.“

„Jen řeči, nic víc.“ skočil mu Jerle rychle do řeči.

Vree Erreden se pod šaty schoulil do sebe. „Neřekl bych.“ Nechal slova viset ve vzduchu.

Preia přišla blíž a postavila se vedle Jerleho. „Cos viděl. Vree? Je Alyten Ballindarroch mrtvý?“

Hledač zakroutil hlavou. „Nevím. To jsem neviděl. Viděl jsem něco jiného. Ale dotýká se to toho, kdo bude králem.“

Zhluboka se nadechl. „Ta vize. Bremenova poslední, kterou jsem zahlédl v Tayově mysli, byla o muži, jenž stojí na bojišti a je ozbrojený mečem. Ten meč je talisman s mocným kouzlem. Obraz Eilt Druin s napřaženou rukou, která drží hořící pochodně, byl jasně vidět vyrytý na jeho jílci. Naproti muži stál duch, bez tváře a neproniknutelný, až na pichlavé oči žhnoucí rudým ohněm. Ten muž i ten duch měli vybojovat osudovou bitvu.“

Znovu si srkl piva a jeho pohled nyní klesl. „Tu vizi jsem jen krátce zahlédl a moc jsem se jí nezabýval. Tehdy nebyla důležitá. Dala důvěryhodnost tomu ostatnímu, o co mě Tay žádal, nic víc. Až doteď jsem o ní skutečně nepřemýšlel.“

Tmavé oči se znovu zdvihly. „Dnes jsem si před ohněm četl své mapy. Z tepla plamenů a rytmického bubnování deště venku jsem začal klímat a když jsem spal, měl jsem vizi. Byla náhlá, intenzivní a neočekávaná. Tohle je neobvyklé, protože většina vizí, ta tušení, která mi ukazují, že něco je ztracené a mohlo by se najít, přichází pomaleji a klidněji. Ale tahle vize byla ostrá a já ji ihned rozpoznal. Byla to Bremenova vize muže a ducha na bojišti. Ale tentokrát jsem je poznal. Ten duch byl Černý mág. Ten muž jsi byl, Jerle Shannaro, ty.“

Jerlemu se chtělo smát. Z nějakého důvodu mu to přišlo směšné. Snad to bylo tím, jak byla ta myšlenka nemožná. Snad to bylo tím, že nedokázal uvěřit, že Tay ho v té vizi nepoznal, zatímco Vree Erreden ano. Snad to byla prostě jen reakce na zlé tušení, které ho píchlo, když slyšel hledačova slova.

„Je toho víc.“ Hledač mu nedopřál čas přemýšlet. „Meč, co jsi měl, nesl emblém medailonu, který“ odnášel Bremen ve vizi ne zničeným Paranorem. Ten medailon se jmenuje Eilt Druin. Je to symbol úřadu Nejvyššího druida na Paranoru. Jeho kouzlo je velmi silné. Ten meč byl zbraní ukovanou proto, aby zničila Bronu, a z Eilt Druin se stala součást zbraně. Rozuměj, nikdo mi to neřekl. Nikdo neřekl, že to tak je. Prostě jsem pochopil, že je to Pravda. Prostě, když jsem tě na jediný okamžik viděl stát na tom bitevním poli, došlo mi, že ses stal králem elfů.“

„Ne.“ Jerle tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Mýlíš se.“

Hledač se k němu otočil a pohled neodvrátil.

„Viděl jsi mou tvář?“

„Nepotřeboval jsem vidět tvou tvář.“ prohlásil klidně Vree Erreden. „Nebo slyšet tvůj hlas. Nebo se rozhlédnout kolem, abych viděl, jestli tě ostatní následují jako svého krále. Byl jsi to ty.“

„Pak je ta vize sama mylná. Musí být!“ Jerle se podíval na Preiu, protože u ní hledal pomoc, ale její odpovědi na jeho pohled bylo úmyslné mlčení. Vztekla začal pěsti. „S tím nechci mít nic společného!“

Nikdo nepromluvil. Oheň tiše praskal, noc byla hluboká a klidná. Jerle vstal a šel k oknu. Zůstal u něj stát a díval se do mlhy. „Kdybys je nechal, aby ze mě udělali krále...“

Nedokončil. Preia vstala a přes celou místnost se na něj zadívala. „Mohl bys tak dokončit to, co už Tay Trefenwyd nemohl. Kdybys byl králem, mohl bys přesvědčit Nejvyšší radu, aby poslala elfy na pomoc trpaslíkům. Kdybys byl králem, mohl by ses zbavit Černého Elfeinu kdy a kde by se ti zachtělo a nikomu by ses nemusel zodpovídat. Co je nejdůležitější, měl bys příležitost zničit Černého mága.“

Jerle Shannara se rychle rozhlédl kolem. „Černý mág zničil druidy. Jakou šanci bych měl proti něčemu tak monstróznímu já?“

„Větší šanci, než by si kdo mohl myslet.“ odpověděla okamžitě. „Ta vize se už ukázala dvakrát, jednou Bremenovi, podruhé Vreenovi. Snad je to proroctví. Pokud ano, pak máš příležitost udělat něco, co ani Tay nemohl. Máš příležitost všechny nás zachránit.“

Civěl na ni. Říká mu, že věří, že bude králem. Říká, že musí. Žádá ho, aby s ní souhlasil.

„Má pravdu.“ řekl klidně Vree Erreden.

Ale Jerle ho neposlušal. Dál zíral na Preiu a myslel na chvíli před pár hodinami, kdy požadovala, aby se rozhodl v jiné záležitosti. Co pro tebe znamená? Jak důležitá jsem? Nyní pokládá stejné otázky, jen slova jsou trochu jiná. Co pro tebe znamenají tví blízcí? Jak důležití pro tebe jsou? Byl si vědom náhlého a překotného posunu jak v povaze jejich vztahu, tak ve svém životě, i toho, že obojí způsobila smrt Taye Trefenwyda.

Události, které by nikdy ani ve snu nepovažoval za možné, se spikly, aby ten posun způsobily. Osud mu položil úmyslně a rozhodně své ruce na ramena. Odpovědnost, vůdcovství a naděje jeho lidu — všechno viselo na vahách rozhodnutí, které se po něm žádalo.

Mysl mu běžela jako o závod a hledala odpovědi, které stejně nepřišly. On však s děsivou jistotou věděl, že ať se rozhodne jakkoliv, bude ho navždycky pronásledovat.

„Musíš vstát a postavit se k tomu čelem.“ řekla náhle Preia. „Musíš se rozhodnout.“

Cítil se, jako by se svět nekontrolovaně roztočil. Chce po něm příliš. Ještě není potřeba se o něčem rozhodovat.

Všechny nynější potřeby živí povídačky a dohady. Co se jeho kralování týče, ještě nedošlo k žádnému předběžnému oficiálnímu jednání. Alytenův osud ještě není jasný. Co s vnučaty Courtanna Ballindarrocha? Tay Trefenwyd sám jim zachránil život. Mají být bezmyšlenkovitě odvrženi do ústraní? V ničem z toho ještě neměl jasno. Stěží chápal, co se po něm žádá, aby vzal v úvahu.

Ale jeho myšlenky kolem sebe měly dutý kruh, který mu bránil v úvahách a následkem toho se ocitl tvář v tvář šklebicímu se duchu svého vlastního zoufalství.

Odvrátil se od těch dvou, kteří čekali, až promluví a podíval se oknem do noci.

Žádná odpověď nepřišla.

Kapitola 21

Byl soumrak a město Dechtera se koupalo v krvavě rudém světle. Město se rozkládalo na planině mezi nízkými kopci, které se táhly na sever a na jih, jeho budovy vypadaly jako otlučená nesourodá hromada zdí a střeš, které se rýsovaly na karminovém horizontu. Z východních plání se sem plížila tma a zatlačovala a polykala denní světlo. Slunce se usadilo za nízkou hradbou mraku, oblohu i zem zbarvilo nejprve oranžově a pak radě, a jako neochotným pozdravem se loučilo, když den neochotně dospěl ke svému konci.

Kinson Ravenlock, který spolu s Břenem a Mareth stál na východě, kde už tma ovládla nížiny a planiny pod nimi začínaly křížovat stíny, mlčky zíral dolů na jejich cíl, kvůli kterému ušli tolik mil, aby ho našli.

Dechtera bylo průmyslové město, na dosah od ostatních velkých měst Jižní země, a leželo blízko dolů, které mu sloužily. Bylo velké, mnohem větší než jakékoli město, které leželo na severu, než jakékoli hraniční město, než jakékoli město elfů nebo trpaslíků, než jakékoli město trollů, až na jejich největší. V Dechtere byli lidé, domy a obchody, ale hlavně tam byly hutě. Nikdy nevyhasínali, jako hrozen obklopovaly město, za denního světla je šlo rozeznat podle chocholu kouře, které se zdvíhaly z komínů a v noci podle jasného žáru, který vycházel z jejich otevřených úst. Nenasytně ujídaly dřevo a uhlí, které živily oheň, jenž rozpaloval kovy vsunuté do jejich břích, aby se roztavily a vytvarovaly. Kladiva a kovářské kladky bušily a jiskřily v kteroukoli hodinu a Dechtera bylo město nekonečných barev a zvuku. Vzduch tam byl plný kouře a horka, popele a prachu, který se snášel na lidi a domy. Mezi městy Jižní země byla Dechtera jako umouněný člen rodiny, kterého víc potřebovali než chtěli, kterého spíš trpěli, než by ho objali a nikdy by je nenapadlo podívat se na ni pohledem, který by připouštěl pýchu či naději.

Pro ukování talismanu to byla nepravděpodobná volba, pomyslel si znovu Kinson Ravenlock, protože tohle je město, které se nijak nestará o představitost, město, které přežilo jen lopotou a zvykem, město notoricky nehostinné jak druidům, brk kouzlu. Přesto je to tady, namítl Břen, když se mu Hraničář před pár dny poprvé zmínil o svých pochybách, kde najít muže, kterého potřebují.

Ať to je kdokoli, doplnil Kinson, protože ačkoliv byl druid ochoten říct jim dost o tom, kam jdou, nebyl ochoten říct jim, s kým se tam měli setkat.

Cesta jim zabrala téměř dva týdny. Cogline dal Břenovi formuli na smíchání kovové slitiny, která se má použít k ukování meče, jenž někdo ponese do bitvy s Černým mágem. Když se loučili, zůstal Cogline neochotný a skeptický, a přál jim šťastnou cestu v pevné jistotě, že už nikoho z nich nikdy neuvidí. Rozloučení s ním přijali s unavenou rezignací a vydali se od Kamenného krbu zpátky do Storlocku stejnou cestou, která je do Černavy přivedla. Tato část cesty jim sama zabrala téměř celý týden. Po návratu do Storlocku si zajistili koně a vyjeli ven na pláně. Severská armáda už zatím postoupila na jih, kde ji zaměstnával hon na trpaslíky ve Vlčích hřbetech. Břen se měl nicméně na pozoru před těmi silami, které byly stále rozmístěny mimo Anar, a své společníky vedl celou cestu k Runovým horám a pak na jih podél břehu Duhového jezera. Věřil, že tak daleko na západ od Anaru mají menší šanci potkat ty, kdo slouží Černému mágovi. Než vstoupili na Pevnostní pahorkatinu, přešli přes Stříbrnou řeku a po okrajích Mléžného močálu. Šli pomalu a opatrně, protože tahle země byla nebezpečná i bez přítomnosti stvůr, které sloužily Bronovi, a nebyl důvod zbytečně riskovat. Byla tu stvoření zrozená ze starého kouzla, jenž v Pevnostní pahorkatině žilo, stvoření blízka těm, co přebývala ve Vlčích hřbetech, a přestože o nich Břen věděl a věděl i jak je přemoci, bylo lepší se jim úplně vyhnout. Tak jela trojice na jih po trase, která se klikatila mezi holými výběžky Pahorkatiny s jejími Sírénami a bytostmi, a temnými hlubinami Černodubí s jeho vlčími smečkami. Cestovali ve dne a v noci jeden nad druhými drželi hlídku. Spíš cítili než viděli ty bytosti, jinž se chtěli vyhnout, stvořením země, vody i vzduchu, měli se na pozoru před jejich očima, které je sledovaly, a víckrát než jednou blízko sebe vycítili jejich přítomnost. Ale nic se jim přímo nepostavilo do cesty, ani se je nepokoušelo stopovat, a tak se dostali za nebezpečí Hraniční země a postupovali dál.

A tak nyní, na konci třináctého dne, zatím poslední části jejich putování, stáli a hleděli dolu na rudou zemi průmyslové noční mýry Dechtery.

„Už teď tohle město nenávidím.“ namítl temně Kinson a oprášil si šaty. Zem kolem nich byla neplodná a suchá, bez stromu, prašná a hustě porostlá vysokou trávou. Jestli v téhle části světa někdy pršelo, určitě ne pravidelně.

„Na takovém místě bych žít nechtěla.“ souhlasila Mareth. „Nedokážu si představit ty, kdo tu žijí.“

Břen neřikal nic. Stál a díval se dolu na Dechtera a jeho pohled sahal dál než bylo samo město. Pak zavřel oči a ponořil se do zamyšlení. Kinson a Mareth pohlédli jeden na druhého, počkali a nechali ho být. Dole v houstnoucí tmě zářila ústa peci jako dobřela rozžhavené tečky. Červený odstín soumraku se už vytratil, slunce zašlo za obzor tak daleko, že z jeho světla zbyl jen blédý pruh viditelný přes mraky na západě. Na pláních se usadilo ticho, v jehož klidu bylo slyšet úder kovu o kov.

„Jsme tady.“ řekl najednou Břen s očima znovu otevřenými, „protože Dechtera je domovem nejlepších kovářů ve Čtyřech zemích vyjma národa trollů. Jižané jsou druidům k ničemu, ale spíš než trollové nám poskytnou to, co potřebujeme. Jediné co musíme udělat, je najít toho pravého muže. To bude tvůj úkol, Kinsone Ty budeš moci volně procházet městem, aniž bys na sebe upoutával pozornost.“

„Dobrá.“ souhlasil Kinson, který si už přál, aby se věci posunuly dál. „Kdo je ten, koho mám najít?“

„To bude na tvém rozhodnutí.“

„Na mém rozhodnutí?“ žasl Kinson. „To jsme šli celou tu cestu sem, abychom našli muže, kterého ani neznáme?“

Břen se shovívavě usmál. „Trpělivost. Kinsone. Musíš věřit. Nepřišli jsme sem naslepo a bezdůvodně. Muž, kterého hledáme, je tady: ať ho známe nebo ne. Jak jsem říkal, nejlepší kováři ze Čtyřzemí jsou usazení v Dechtere. Ale my mezi nimi musíme vybírat a musíme vybírat moudře. Bude nás to stát nějaké hledání. Tvůj um stopaře by ti měl dobře posloužit.“

„Co konkrétního na tom muži hledám?“ naléhal Kinson: jeho vlastní nejistota ho dráždila.

„To, co bys hledal na jakémkoli jiném muži — a navíc um, vědomosti a pýchu na jeho řemeslo. Mistra kováře.“ Břen

položil na rameno velkého muže jednu svou hubenou ruku. „Skutečně ses mě na to musel ptát?“

Kinson se zašklebil. Na jedné straně stála Mareth, která se nevýrazně usmívala.

„Co udělám, až toho mistra kováře najdu?“

„Vrátíš se sem pro mě. Pak spolu půjdeme dolů, abychom ho přesvědčili o naší věci.“

Kinson se ohlédl na město, na bludiště temných budov a roztroušených ohňů, na černé stíny, které se míchaly s karmínovou září. Pracovní den přešel v pracovní noc a huť nevyhasínala a ani práce se nezpomalovala. Horko, které z nich vycházelo a vlhký pot lidských těl se mihotaly nad městem.

„Kovář, který rozumí pojetí míchaní rud za účelem výroby ještě pevnějších slitin, a teplotám, při nichž kovy takovou pevnost získají.“ Kinson zavrtěl hlavou. „Není třeba zmiňovat, že kováře, kterému nevádí pomoci druidům ukovat zbraň kouzla.“

Bremen sevřel svůj stisk na přítelově rameni. „Přesvědčením našeho kováře se nemusíš příliš znepokojovat. Hledej místo toho raději jiné kvality. Najdi mistra, kterého hledáme — zbytek nech na mně.“

Kinson přikývl. Podíval se na Mareth, na její veliké, tmavé oči, které hleděly do jeho. „Co ty?“

„Mareth a já tu budeme čekat, až se vrátíš. Samotnému ti to půjde líp. Budeš se moci pohybovat volněji, když tě nebude tížit břemeno společníků.“ Bremen sundal ruku z Hraničářova ramene. „Ale buď opatrný. Kinsone. Jsou to tví krajané, ale nemusí to být nutně tví přátelé.“

Kinson ze sebe shodil svůj vak, zkontroloval si zbraně a pečlivě si ovinul plášť kolem ramen. „Vím to.“

Stiskl starému muži ruku a držel ji ve své. Kůstky měl jako pták, ještě křehčí, než jak si je pamatoval. Rychle stisk povolil.

Potom, tak impulzivně, že své uvažování nemohl později rozluštit, se naklonil k Mareth, lehce ji políbil na tvář, otočil se, a vydal se po svahu kopce zahaleného do tmy dolů k městu.

Cesta mu zabrala víc než hodinu. Nepospíchal, nýbrž pomalu a lehce kráčet po rovině, která ho k městu vedla. Nebyl důvod spěchat, a pro případ, že by ho někdo sledoval, nechtěl k sobě poutat pozornost. Stále stejně rychle postupoval ze tmy ke světlu, jak se blížil k domům, cítil, že vzduch je teplejší a slyšel, že zvuky kladiva a kleští o kov jsou teď Masitější a intenzivnější. Ozvaly se hlasy v kakofonii, která ohlašovala blízkost nálevení, krčem, hotýlků a bordelu mezi velkými hutěmi a skladišti. Mezi remcáním a klením, mezi povykem a hulákáním zazníval smích, a směsice práce a radovánek byla až nemístně pronikavá. V tomhle městě jednotlivé životní funkce nic neodděluje, usoudil Hraničář. Vůbec nic je neodděluje.

Krátce pomyslel na Mareth, na to, jak tiše se na něj dívala — jako by si ho prohlížela způsobem, kterému nemohl porozumět, jako by si ho kvůli něčemu měřila. Dost zvláštní, že ho to nerozčílovalo. V jejím pohledu šlo najít jistotu a potěšit se z toho, že ho chce poznat líp. To se mu nikdy předtím nestalo, ani s Bremenem ne. Ale Mareth byla jiná. Minulé dva týdny, kdy byli na cestě na jih do Dechtery, je sblížily. Nemluvili o přítomnosti, ale o minulosti, o tom, jak byli mladší a co pro ně jejich dospívání znamenalo. Oba vyprávěli své příběhy a začali zjišťovat, že mají mnoho společného. To, co sdíleli, se netýkalo tolik událostí nebo zkušeností, jako jejich vhledu. V životě dostali stejné lekce a došli ke stejným závěrům. Jejich pohled na svět byl podobný. Byli spokojeni s tím, kdo a co jsou, a přijali, že se liší od ostatních. Byli spokojeni s tím, že žijí sami, cestují a zkoumají, co je neznámé a objevují nové. Dlouho nazpátek se vzdali všech rodinných pout. Shodili svou civilizovanou kůži a vzali na sebe plášť poutníka. Sami sebe viděli jako vydědence z vlastní vůle a uznali, že tak to je v pořádku.

Ale nejdůležitější ze všeho byla jejich vzájemná vůle dovolit si mít jakákoli tajemství a prozradit je jak se jim zachtělo. Víc to znamenalo spíš pro Mareth než pro Kinsona, protože ona byla z těch dvou ta, která se víc hlídala a ta, pro kterou soukromí znamenalo nejvíc. Od začátku ukrývala tajemství a Kinson si byl jist, že i přes to, co nedávno přiznala, stále něco tají. Necítil v tom ale zlý úmysl a pevně věřil, že každý má právo zápasit s vlastními démony, aniž by do toho zasahoval někdo jiný. Tím, že s nimi Mareth šla, riskovala tolik co oni. Když se k nim přidala, riskovala, protože jít vlastní cestou by pro ni bylo stejně jednoduché. Možná jí Bremen s jejím kouzlem pomůže, možná ne — nebyla tu žádná záruka. To musela vědět. Koneckonců, co opustili Kamenný krb, sotva se o tom zmínil a Mareth se nesnažila na něj naléhat.

Každopádně se sblížili důsledkem toho, co si svěřili, jejich vzájemné pouto se pomalu a pečlivě upevnilo, a nyní mohli jeden nahlédnout do druhého, aby co nejlépe posoudili jeho slova i činy. To se Kinsonovi líbilo.

Přesto mezi nimi zůstávala vzdálenost, kterou nemohl překonat, propast, přes kterou nemohla dosáhnout žádná slova, zeď, co nemohly prorazit žádné činy. Tak si to Mareth vyčítala, a přestože Kinson nebyl jediný, koho si držela od těla, občas si tak připadal, hlavně když pomyslel na sblížení, kterého jinak dosáhli. Zatím neznámé Marethiny důvody se zdály být zatíženy zkušenostmi a strachem. Bylo v ní něco, co žádalo, aby se držela od ostatních, nějaká chyba, nějaký kaz, nebo snad nějaké tajemství, které bylo strašnější než cokoli, co by si dokázal představit. Každou chvíli cítil, jak se z vlastního vězení snaží dostat nějakým slovem, nebo malým skutkem. Ale zdálo se, že se jí to nedaří. Jako by byly v písku nakreslené čáry, které označovaly místo, kde má stát a odkud nesmí vyjít.

Usoudil, že proto nyní cítí jakousi spokojenost, z toho, že ji tím polibkem tak překvapil, že udělal něco tak neočekávaného, až se na nepatrný okamžik nebyla s to bránit. Vybavil si výraz její tváře poté, co se stáhl zpátky. Vybavil si, jak na ochranu objala rukama své malé tělo.

Jak šel dál, sám k sobě se usmál. Dechtera se začala rýsovat nedaleko před ním, šlo rozeznat její jednotlivé části — zdi a střechy rozličných domů, světla, co zářila y oknech a dveřích, cesty, po nichž slídily krysy a ulice, na nichž se potulovali bezdomovci, dělníci i ženy, kteří šli závojem popela a horka po své práci. Myšlenky na Mareth zahnal stranou, už se jimi nemohl zdržovat, protože úkol, který měl před sebou, vyžadoval plnou pozornost. Na Mareth bude čas později. Ještě chvilku myslel na pohled jejích očí a pak ho pustil z hlavy.

Vešel do města po jedné z jeho hlavních ulic, pomalu si prohlížel domy, a lidi, kteří ho obklopovali. Byl v průmyslové čtvrti, uprostřed skladišť a úložných přístěnku. Oslíci tahali nízké dvoukoláky naložené kusy železného šrotu, který se měl v hutích roztavit a znovu odlít. Přejel pohledem po pobořených budovách a šel dál. Prošel místy, kde bylo několik menších pecí vždy s jedním kovářem, zakrnělými nástroji a formami, výhni jen pro nenáročné zakázky, a nezpomaloval. Minul hromady strusky a kopy šrotu, haldy trámů a řady opuštěných budov. Ze stok a kanálů se zdvíhal odporný a pronikavý zápach. Kinson uhnul stranou. Ve světle hutí a pouličních svítlen se míhaly a tančily stíny jako malá stvoření, která na okamžik vyskočila ze svých úkrytu a znovu mizela. Muži, kteří ho míjeli, by li ohnutí a unavení celoživotní dřinou, lopatou od výplaty k výplatě, která potrvá, dokud si jejich duše nevyžádá smrt. Jen pár očí se obtěžovalo k němu vzhlednout, když je míjel. Nikdo nepromluvil.

Šel dál do středu města, večer ztěžklý horkem se vlekl, a hodina se blížila k půlnoci. Nahlížel do oken a dveří pivnic a krčem a přemýšlel, jestli má jít dovnitř. Nakonec šel, vybral si jednu nebo dvě, které vyhovovaly jeho úmyslům, zdržel se tak dlouho, aby si poslechl, o čem je řeč, aby se jednou nebo dvakrát zeptal, aby koupil sklenku, když ho někdo požádal, a pak šel dál. Kdo ve městě nejlip ková? ptal se. Kdo z kovářů je mistrem svého řemesla? Pokaždé se zeptal nějak jinak a důvody, proč tak činil, byly ještě různorodější. Podle jmen, která zaslechl víc než jednou, se Kinson zastavil v hrstce středně velkých hulí, aby si prohlédl je i kováře, kteří tam pracovali. Odpověď některých z nich byla jen o něco málo víc než zabručení na znamení nezájmu. Někteří nabízeli výřečnější názory. Jeden nebo dva mu promyšlené odpověděli. Kinson poslouchal, souhlasně se usmál a šel dál.

Přešla půlnoc.

„Dnes večer se nevrátí,“ řekl Bremen, který se z kopců díval dolů na město a kolem své maličkosti měl těsně utažený plášť i přes teplo, které tam bylo.

Mareth stála tiše vedle něj. Dívali se za Hranicářem, dokud byl vidět. Jeho postava se stále zmenšovala a vytrácela se v houstnoucí tmě. Ani potom se nehnuli z místa, bděli dál, jako by byli strážci, kteří hlídali příchod noci. Nad hlavami měli oblohu rozjasněnou hvězdami a cípem měsíce, který byl vidět pouze z vyšší polohy, kde seděli. Z města dole, zakrytého příkrovem kouře, ne.

Bremen se otočil, popošel pár kroků vlevo a usadil se na místo porostlé hustou jemnou trávou. Pro jeho stárnoucí kosti to znamenalo pohodlí. Spokojeně si oddechl. Zjistil, že ke spokojenosti mu stačí čím dál mň. Pomyslel na jídlo, ale zjistil, že vlastně nemá hlad. Vzhlédl, když k němu nečekaně přistoupila Mareth, posadila se a zadívala se do tmy, jako by tam na ni něco čekalo.

„Chceš se najíst?“ zeptal se jí, ale ona zavrtěla hlavou. Je ztracená v myšlenkách, vrátila se zpátky do minulosti, nebo možná uvažuje o budoucnosti — naučil se ten pohled rozeznat. Častěji byla jinde, než kde byla skutečně, posedlá nepokojným duchem a nespokojeným srdcem — to byla celá Mareth.

Chvilí ji nechal být, shromažďoval si své vlastní myšlenky, a to, co zamýšlel, nechtěl uspěchat. Byla to citlivá záležitost, a kdyby cítila, že je pod nátlakem, uzavřela by se před ním úplně. Přesto musí dojít k nějakému rozřešení a musí to být teď.

„Za noci jako je tahle myslím na své chlapectví.“ řekl nakonec a nedíval se přitom na ni, ale na vršky kopců a hvězdy, co nad nimi visely. Usmál se. „Oh, vypadá to, že někdo tak starý jako já nikdy ani mladý být nemohl. Ale byl jsem. Žil jsem v hornatém kraji pod Leahem se svým dědou, který byl velmi zručným kovářem. I když byl už starý, měl pořád pevnou ruku a zrak mu sloužil dobře. Byl jsem schopný se na něj hodiny dívat a žasl jsem nad jeho obratností a trpělivostí. Miloval babičku, a když umřela, řekl, že si s sebou vzala kus z něj, který se mu už nikdy nevrátí, ale že ta ztráta stála za ten čas, který spolu strávili. Řekl, že mu ji nahradím. Byl to dobrý“ muž.“

Nyní se na Mareth podíval a zjistil, že se se zájmem dívá i ona na něj. „S mými rodiči to ale bylo jiné. Vůbec nebyli jako můj děda. Nikdy nikde dlouho nevydrželi, nikdy ve svém krátkém životě, a nic z odevzdanosti mého děda svému řemeslu v nich nezapustilo kořeny. Pořád se někam stěhovali, měnili svůj život, hledali něco nového, něco jiného. Nechali mě u dědy krátce potom, co jsem se narodil. Neměli na mě čas.“

Zamyšleně zamračil své letité obočí. „Po mnoho let jsem to těžce nesl, ale nakonec jsem to pochopil. Tak to s rodiči a dětmi je. Jedni druhé zklamou, aniž by si to uvědomovali, nebo zamýšleli, a nějaký čas trvá to zklamání překonat. Tak to bylo s mými rodiči a jejich rozhodnutím opustit mě.“

„Ale máš přece právo očekávat, že se s tebou rodiče v dětství zůstanou.“ prohlásila Mareth.

Bremen se usmál. „Dřív jsem tomu věřil. Ale dítě vždycky nerozumí složitosti rozhodnutí dospělých. Největší naděje v životě dítěte je, že se pro něj rodiče pokusí udělat to nejlepší, ale rozhodnout, co je nejlepší, je složitý proces. Mí rodiče věděli, že na cestách s nimi by se mi nevyrostalo dobře, protože by mi nemohli věnovat takovou pozornost, jakou bych potřeboval. Stěží ji věnovali jeden druhému. A tak mě nechali s dědou, který mě miloval a dával na mě pozor tak, jak by oni nemohli. Bylo to dobré rozhodnutí.“

Chvilí nad tím dumala. „Ale poznamenalo tě to.“

Přikývl. „Na čas ano, ale ne tak, aby to trvalo navždy. Snad mě to i trochu utužilo. V podmínkách, které dostaneme, vyrůstáme, jak nejlip umíme. Lepší je to jednoduše zkusit pochopit — proč jsme takoví, jací jsme — a být pak lepší, když se z toho poučíme.“

Dlouho bylo ticho a oni seděli tváří v tvář a jejich výrazy byly ve světle hvězd a měsíce snadno rozeznatelné.

„Mluvíš o mně, že ano?“ řekla nakonec Mareth. „O mých rodičích a rodině.“

Bremenův výraz se neměnil. „Nezklamala jsi mě. Mareth.“ řekl klidně. „Tvůj vhléd ti slouží dobře.“

Drobné rysy její tváře ztuhly. „Zlobím se na své rodiče. Nechali mě vyrůstat u cizích. Nebylo to vinou mojí matky; zemřela při porodu. O otci nevím. Možná to nebyla ani jeho vina.“ Zavrtěla hlavou. „Ale to nemění nic na tom, co k nim cítím. Nijak mi to nepomáhá cítit se líp, když mě opustili.“

Bremen se posunul dopředu, protože se potřeboval pohnout, aby předešel křečím ve svalech a kloubech. Píchání a bolesti byly v těchto dnech častější a nedalo se jich tak snadno zbavit. Úplný opak mého hladu, napadlo ho ironicky. Stáří budiž pozdraveno. Dokonce i druidský spánek ztrácel svou moc.

Jeho oči našly její. „Hádám, že máš důvod zlobit se na svoje rodiče i mimo to, cos mi řekla. Hádám, že tě tvůj vztek tíží na srdci jako velký“ kámen, který nemůžeš shodit dolu. Už je to dlouho, co určil meze, v nichž se odehrává tvůj život. Donutil tě vydat se na Paranor. Dovedl tě ke mně.“

Čekal a nechal svá slova dopadnout a vstřebat se, nechal ji, aby se podívala, co je v jeho očích. Chtěl, aby si uvědomila, že on není nepřítel, kterého hledala, protože ona svého nepřítele hledala. Chtěl, aby přijala, že pokud bude chtít, může jí být přítelem. Chtěl, aby mu důvěřovala, aby nakonec prozradila pravdu, kterou tak pečlivě skrývala.

„Ty to víš.“ odpověděla tiše.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Jen hádám, nic víc.“ Unaveně se usmál. „Ale chtěl bych to vědět. Chtěl bych ti nabídnout nějakou útěchu, kdybych mohl.“

„Útěchu.“ Řekla to slovo naprosto bezvýrazně a beze stopy naděje.

„Přišla jsi za mnou, abys o sobě našla pravdu. Mareth.“ pokračoval klidně. „Možná jsi o tom tak neuvažovala, ale to je to, cos udělala. Přišla jsi, abys našla pomoc pro své kouzlo, pro sílu, které se nemůžeš ani zbavit, ani bez ní žít. Je to děsivé, strašné břemeno, ale není horší než břemeno pravdy, kterou skrýváš. Jeho tíhu cítím až sem, dítě. Nosíš ji jako okovy omotané kolem těla.“

„Ty to víš.“ trvala šeptem na svém. Zíraly na něj její veliké tmavé oči.

„Poslouchej mě. Tvá břemena jsou k sobě spoutaná tak, že je od sebe nikdo neoddělí a jsou to Pravda, kterou skrýváš, a kouzlo, jehož se bojíš. Tolik jsem se dozvěděl na cestách s tebou, když jsem slyšel, co tě trápí. Jestli se máš zbavit kouzla, které tě drží, musíš nejdřív vyslovit pravdu, kterou jsi schovala ve svém srdci. O tvých rodičích. O svém narození. O tom, kdo a co jsi zač. Pověz mi to, Mareth.“

Nechápavě zakroutila hlavou, odvrátila od něj pohled a ovinula si ruce kolem svého malého těla, jako by se chtěla chránit před chladem.

„Pověz mi to.“ naléhal.

Spolkla slzy, které přišly, přestala se třást a pozvedla tvář ke svitu hvězd.

Pak začala pomalu a bázně mluvit.

Kapitola 22

„Nebojím se tě,“ byla první věc, kterou mu řekla. Ta slova vyhrkla, jako kdyby tím, že je vyslovila, načala skrytý rezervoár síly. „Možná si to budeš myslet po tom, co uslyšíš, ale není to tak. Nebojím se nikoho.“ To, co prohlásila.

Bremena překvapilo, ale nedal to na sobě znát. „Nedělám o tobě žádné závěry, Mareth.“ řekl.

„Jsem možná silnější než ty.“ dodala vzdorně. „Mé kouzlo je možná mocnější než tvoje, takže ani není důvod, abych se tě bála. Kdybys mě chtěl vyzkoušet, mohl bys toho litovat.“ Zavrtěl hlavou. „Nemám důvod něco s tebou zkoušet.“

„Až uslyšíš, co ti řeknu, možná změníš názor. Možná usoudíš, že musíš. Možná budeš cítit jako nutnost se chránit.“ Zhluboka se nadechla. „Nechápeš to? Nic mezi námi není tak, jak se zdá. Mohli bychom být takoví nepřátelé, až by bylo nutné, aby jeden druhého zranil!“

V tichu o jejích slovech chvíli uvažoval. „Neřekl bych. Ale pověz mi, co musíš. Nic nevynechej.“

Mlčky na něj zírala, jako by se snažila uhodnout, nakolik to myslí vážně, odkryt pravdu, která se skrývá za jeho naléháním. Její malé tělo se stáhlo do sobě a veliké, tmavé oči byly jako hluboké tůně, v nichž se zcela jasně odrážely její zjištěné pocity.

„Mí rodiče byli vždycky záhadou.“ řekla nakonec. „Má matka zemřela při porodu a otec zmizel ještě předtím. Nikdy jsem je nepoznala, nikdy jsem je neviděla, nenosím v sobě žádnou vzpomínku na ně. Dozvěděla jsem se o nich, protože lidé, kteří mě vychovali, mi dali jasně najevo, že nejsem jejich. Neudělali to nijak hrubě, ale byli to tvrdí, odhodlaní lidé, kteří celý život pracovali pro to své a mysleli si, že tak by to mělo být se všemi ostatními. Nebyla jsem jejich, ne skutečně, a tak si na mě nedělali žádný nárok. Starali se o mě, ale já jim nepatřila. Patřila jsem lidem, kteří odešli nebo zemřeli.“

„Když jsem byla hodně malá, dozvěděla jsem se, že matka mi zemřela při porodu. Lidé, kteří mě vychovávali, s tím nedělali žádné tajnosti. Čas od času o ní mluvili a když jsem byla dost stará, abych se na ni zeptala, popsali mi ji. Byla malá a tmavá tak jako já. Byla krásná. Ráda pracovala na zahradě a jezdila na kom. Zdálo se, že si oni myslí, že to byla dobrá žena. Žila v jejich vesnici, ale narozdíl od nich cestovala do ostatních částí Jižní země a viděla něco ze světa. Ve vesnici se nenarodila, ale přišla tam odjinud. Nikdy jsem se nedozvěděla odkud. Nikdy jsem se nedozvěděla proč.“

Myslím, že si to možná nechávala pro sebe. Pokud mám v Jižní zemi nějaké příbuzné, nikdy jsem se o nich nedozvěděla. Nejspíš o nich nevěděli ani lidé, co mě vychovávali.“

Odmělčela se, ale stále upírala pohled na starého muže. „Lidé, kteří mě vychovali, měli dvě děti, obě starší než já. Ty děti milovali a dávali jim najevo, že jsou součástí jejich rodiny. Brali je na návštěvy k jiným lidem a na pikniky a sešlosti.“

Toho jsem se od nich já nedočkala. Od začátku jsem chápala, že nejsem jako ty děti. Musela jsem zůstat v domě, starat se o něj, pomáhat při práci, dělat, co se mi řeklo. Mohla jsem si hrát, ale vždycky jsem chápala, že se mnou to je jiné než s mým bratrem a sestrou. Jak jsem vyrůstala, všimla jsem si, že mí rodiče jsou ze mě nějak nesví a nechápala jsem proč. Něco se jim na mně nelíbilo, nebo něčemu na mně nevěřili. Byli radši, když jsem si hrála sama než s bratrem a sestrou, a tak jsem to také většinou dělala. Doslala jsem jídlo, oblečení a střechu nad hlavou, ale v domě jsem byla hostem a ne členem rodiny. Nebyla jsem jako můj bratr a sestra. Věděla jsem to.“

„Z toho jsi musela zahořknout a ztratil odvahu už tehdy.“ namítl tiše Bremen.

Mareth pokrčila rameny. „Byla jsem dítě. Nerozuměla jsem životu natolik abych ocenila to, co se mi dělo. Přijala jsem tu situaci a nestěžovala si. Nezacházeli se mnou zle. Myslím, že lidé, kteří mě vychovali, ke mně měli nějaký soucit, nějaké

slitování, jinak by si mě k sobě nikdy nevzali. Nikdy to pochopitelně neřekli. Nikdy mi své důvody nevysvětlili, ale musela jsem věřit, že by se o mě byli nestarali — ani tak, jak se starali — kdyby ke mně v srdci nechovali lásku.“ Povzdychla si. „Když mi bylo dvanáct šla jsem do učení. Řekli mi, že k tomu dojde, a já jsem to přijala jako všechno ostatní, jako přirozenou část běhu mého života, mého dospívání. Že můj bratr a sestra do učení nešli, mě netrápilo. Vždy s nimi zacházeli jinak a já jsem přijala, že jejich životy budou jiné než ten můj. Když jsem se vyučila, viděla jsem lidi, co mě vychovali, jen párkrát. Moje pěstounka mě jednou přišla navštívit a přinesla mi košík jídla. Byla to rozpačitá návštěva a ona rychle odešla. Jednou jsem je viděla oba na ulici, když kolem hrnčířova krámků někam šli. Nepodívali se na mě. Tou dobou jsem si už byla vědoma hrnčířovy zvláštní záliby rozdávat při sebemenší zámince výprask. Svůj nový život jsem už nenáviděla a vinila jsem lidi, kteří mě vychovali že se mě zbavili. Už jsem je nikdy nechtěla vidět. Potom, co jsem utekla od hrnčíře a z vesnice, kde jsem se narodila, už jsem je také neviděla.“

„Ani bratra nebo sestru?“ zeptal se Bremen.

Zavrtěla hlavou. „Nebylo třeba. Ať už mezi námi vzniklo jakékoli pouto, když jsme vyrůstali, bylo už dávno zpřetrhané. Když na ně pomyslím, jsem z toho jen smutná.“

„Měla jsi těžké dětství. Začala jsi tomu rozumět líp teď, když jsi dospělá, je to tak?“

Úsměv, který mu věnovala, byl chladný a křehký. „Začala jsem chápat spoustu věcí, které byly přede mnou jako dítětem ukryté. Ale nech mě můj příběh dopovědět, a pak si můžeš dělat své úsudky. Jde o to, že než jsem odešla do učení k hrnčíři, začala jsem slyšet různé věci o svém otci. To už mi bylo jedenáct a už jsem věděla, že ve dvanácti půjdu do učení. Věděla jsem, že odejdu z domu a myslím, že mě to přimělo poprvé vzít vážně do úvahy rozsah a smysl širšího světa. Naší vesnicí procházeli kupci, lovci kožešin a dráteníci, takže jsem věděla, že jsou i jiná místa, která by šlo vidět a která jsou daleko. Občas jsem přemýšlela, jestli je tam někde můj otec a čeká na mě. Přemýšlela jsem, jestli o mně ví. Ve svém dětském uvažování jsem usoudila, že se mi rodiče nevzali a proto spolu nežili jako muž a žena. Moje matka mě porodila sama a můj otec byl už pryč. Co tedy byl? To mi nikdo neřekl. Víc než jen jednou mě napadlo se zeptat, ale v tom, jak mi opatrovníci mluvili o mé matce a jejím životě, bylo něco, z čeho bylo jasné, že se ptát nemám. Má matka nějak zhřešila a její hřích jí byl odpuštěn jen proto, že zemřela při porodu. Já byla součástí toho hříchu, ale nebylo mi jasné jak, nebo proč.“

„Když jsem byla dost stará na to, abych se dozvěděla tajemství, která přede mnou ukrývali, začala jsem je chtít odkrývat. Bylo mi jedenáct — dost na to, abych rozeznala klam, a dost na to, abych si ho vyzkoušela. Začala jsem se na matku ptát malými a navzájem nesouvisejícími otázkami, abych nevzbudila vztek nebo podezření. Ptala jsem se hlavně své pěstounky. Ptala jsem se, když jsme byly samy, a v noci jsem pak u dveří ložnice poslouchala, co říká svému manželovi. Občas neřekla nic. Občas nešlo slova přes zavřené dveře dobře slyšet. Ale jednou nebo dvakrát jsem zaslechla jednu dvě věty, útržek, slovo — nějakou malou zmínku o mém otci. Nebyla to sama slova, která by tolik prozradila, ale způsob, jakým je pronášeli. Můj otec byl cizinec, který vesnicí procházel, králce se zdržel, jednou nebo dvakrát se vrátil a pak zmizel. Lidé z vesnice se mu vyhýbali, všichni, kromě mé matky. Ji přitahoval. Důvod, proč tomu tak bylo, mi není znám. Přitahovalo ji to, jak vypadal, jak mluvil, nebo jak žil? To jsem se nedozvěděla. Ale bylo jasné, že se ho báli a neměli ho rádi a něco z toho strachu a nechuti se přeneslo na mě.“

Na chvíli se odmlčela a shromažďovala myšlenky. Vypadala malá a zranitelná, ale Bremen věděl, že ten dojem je mylný. Čekal a nechal její oči, aby v hlubokém nočním tichu držely jeho pohled.

„Už tehdy jsem věděla, že nejsem jako ostatní. Věděla jsem, že mám kouzlo, ačkoliv to se ve mně, ještě nedospělé, teprve začalo projevovat. Byla to jen taková nejasná podráždění a nepatrné odezvy mého dětského těla. Bylo celkem logické dojít k závěru, že kouzlo je to, čeho se bojí a co nemají rádi; že je to něco, co jsem zdědila od otce. V mé vesnici se kouzlu všeobecně nevěřilo — bylo to nechtěné dědictví První války ras, kdy byli lidé podrobeni rebelským druidem Bronou a poraženi ve válce s ostatními rasami a vytlačeni na jih do vyhnanství. To všechno způsobilo kouzlo a nyní tu bylo jako veliké, temné neznámo, které číhalo v koutech podvědomí a děsilo neopatrné. Lidé z mé vesnice byli pověřiví, nepříliš vzdělaní a spousta věcí je děsila. Mnohé věci, kterým nerozuměli, dávali za vinu kouzlu. Myslím, že lidé, kteří mě vychovali, věřili, že bych mohla vyrůst v něco jako byl můj otec, že ve mně klíčí jeho kouzlo, a tak mě nikdy nemohli přijmout úplně za vlastní. V jedenáctém roce života jsem začala chápat, proč tomu tak je.“

„I hrnčíř o mé minulosti věděl, ačkoliv, když jsem u něj začala pracovat, o tom nemluvil. Nebyl by připustil, že se bojím dítěte ani s mou minulostí a byl pyšný na to, že mě k sobě vzal, když mě nikdo jiný nechtěl. Nejdřív jsem si to neuvědomila, ale on mi to později řekl. Nikdo by si tě nevzal — proto jsi tady. Buď mi vděčná. To říkal, když toho moc vypil a přemýšlel o tom, že by mě zbil. Pít mu rozvázalo jazyk a dalo mu drzost, kterou jinak postrádal. Čím déle jsem u něj byla, tím víc pil — ale nebylo to kvůli mně. Pil přes míru většinu svého života a povzbuzovala ho v tom jeho přibývajících léta a neschopnost dosáhnout jakéhokoli úspěchu. Čím víc pil, tím méně pracoval a méně toho vyrobil. Mnohokrát jsem za něj dělala to, co jsem zvládla. Hodně jsem se toho naučila a brzy toho také hodně uměla.“

Smutně zakroutila hlavou. „Bylo mi patnáct, když jsem od něj odešla. Jednou mě zkoušel zbit bez důvodu a já se bránila. To už jsem dospěla. Měla jsem kouzlo, které mě chránilo. Tomu, kam až jeho síla dosáhne, jsem nerozuměla až do toho dne, kdy jsem se bránila. Pak jsem se to dozvěděla. Málem jsem ho zabila. Utekla jsem z vesnice před jejími lidmi i svým životem a věděla jsem, že se nikdy nevrátím. Ten den jsem si uvědomila něco, co jsem do té doby jen tušila. Uvědomila jsem si, že jsem skutečně dítětem svého otce.“

Odmlčela se, v tváři měla soustředěný výraz a v temných očích jí plálo zuřivé odhodlání. „Viš, objevila jsem pravdu o svém otci. Hrnčíř se přespříliš často opíjel, až mi to jednou pověděl. Vždycky pil tak dlouho, že stěží stál na nohou a pak mě popichoval. Říkal to pořád dokola. Nevíš kdo jsi? Nevíš co jsi? Dítě svého otce! Černá skvrna na zemi, kterou zplodil démon a jeho děvka! Máš ty oči, holčičko! Máš stejnou krev a jeho temnou přítomnost! Kroně mě pro nikoho nic neznamenaš a tak radši dobře poslouchej, když ti říkám, že máš něco dělat! Dávej si pozor na to, co říkám! Jinak pro tebe na světě nebude vůbec žádné místo!“

„Tak to šlo a pokaždé následovalo další bití. Tehdy jsem ty rány tolik necítila. Věděla jsem, jak se krýt a jak říkat to, co si přál slyšet, aby přestal. Ale začalo mě to unavovat. Z toho ponížení jsem začala cítit vztek. Toho dne, kdy jsem odešla, jsem věděla už předtím, než se mě pokusil uhodit, že se budu bránit. Když na mě začal křičet to o mém otci, vysmála jsem se mu do obličeje. Řekla jsem mu, že je opilec a lhář. Řekla jsem mu, že o mém otci nic neví. Úplně se přestal ovládat. Nazval mě takovými jmény, že je ani nebudu opakovat. Řekl mi, že můj otec přišel ze severu, ze země u hranic, kde měl domov jeho černý řád. Řekl mi, že můj otec byl čaroděj a kradl lidem jejich duše. „Démon přestrojený za člověka! On ve svých černých šatech! Se svýma vlčíma očima! Tvůj otec, holčičko! Oh, my víme co byl zač! Známe jeho temné tajemství! A z tebe se stala jeho dokonalá napodobenina, tajnůstkářka s pichlavýma očima! Myslíš si, že to nevidíme, ale tak to není! Všichni to vidíme, celá vesnice! Proč si myslíš, že tě dali ke mně? Proč si myslíš, že lidé, kteří tě vychovali, byli tak nedočkaví, aby se tě mohli zbavit? Věděli co jsi zač! Věděli, že jsi druidův fakan!“

Dlouze a pomalu se nadechla, dívala se na něj a čekala, až, k ní promluví. Poznal, že chce slyšet jeho reakci. Byla po ní hladová. Ale on neodpověděl.

„Věděla jsem, že má pravdu,“ vykla nakonec slova, která byla zcela nepochybně namířena proti němu. „Myslím, že jsem to už nějakou dobu věděla. Čas od času se mluvilo o mužích v černém, kteří se potulovali Čtyřzemím, o těch, kteří měli svůj řád na hradě Paranoru. Všemocní čaroději, kteří všude vidí, bytosti, které jsou spíš duchy než lidmi, a které mezi lidem v Jižní zemi způsobují mnoho bolesti a utrpení. Mluvili o tom, jak každou chvíli nějaký prošel kolem.

Jednou.“ šeptal jeden člověk, když si neuvědomil, že ho slyším, jeden zůstal. Svedl jednu ženu. Měli dítě! Pak sepal ruce, jakoby se chtěl chránit a zmlkl. Můj otec. O něm mluvili tichými a ustrašenými hlasy. O mém otci!“

Nahnula se dopředu a Bremen poznal, že si tak přesouvá své strašné kouzlo ze středu svého malého těla do konečku prstu a připravuje si ho. Cítil, jak ho bodlo svědomí a pochyby. Přinutil se zůstat v klidu, nevzrušovat se a nechat ji domluvit.

„Začala jsem věřit,“ řekla úmyslně pomalu. „že mluví o tobě.“

Prodavač právě zavíral, když Kinson Ravenlock vstoupil ze tmy dovnitř, zůstal stát a zadíval se na ten meč. Hodina pokročila, a ulice Dechtery se až na muže spěchající do krčem vyprázdnily. Kinson byl ze svého pátrání unavený a už se vydal najít si pokoj v některém z hotýlků, když vešel do ulice lemované obchody se zbraněmi a uviděl ten meč. Byl vystaven ve výloze orámované překříženými železnými tyčkami, mezi nimiž byly vsazené malé a špinavé skleněné tabulky. Jak byl ospalý, málem ten obchod minul, ale jasná záře kovového ostří mu padla do oka.

Nyní na meč ohromeně zíral. Byla to nejpozoruhodnější ukázka řemeslného mistrovství, se kterou se kdy setkal. Ani ušmudlané sklo a chabé osvětlení nemohly zakryt vysoký lesk vyleštěného povrchu meče, nebo jeho břitké ostří. Meč byl veliký, pro normálního muže zjevně příliš velký. Na jeho mohutném jílci byly důmyslně vyryté spirály, reliéf z plazů umístěný na pozadí lesa. Byly tu i jiné zbraně, stejně dobré a vyrobené se stejným umem, a pokud se Kinson nemýlil, ukované i stejnými rukama, ale byl to ten meč, který ho očaroval.

„Je mi líto, ale zavírám.“ oznámil prodavač a na konci svého starého, ale překvapivě čistého krámků začal zhasínat světla. Byla tu ostří všeho druhu — meče, dýky, rapíry, sekery, piky a spousta dalších, že se ani nedaly spočítat, pověšené na všech stěnách, všude kde to jen šlo, v pouzdrech a na policích. Kinson po nich všech přejel očima, ale pohledem se vracel zpátky k meči.

„Jen minutku.“ řekl rychle. „Jen jsem se chtěl na něco zeptat.“

Prodavač si povzddechl a šel k němu. Byl hubený a sukovitý, se svalnatými pažemi. Když se ke Kinsonovi blížil, šel zlehka a zdálo se, že kdyby bylo třeba, uměl by s mečem sám zacházet. „Chceš se zeptat na ten meč, je to tak?“

Kinson se usmál. „Ano, chci. Jak to víš?“

Prodavač pokrčil rameny a projel si rukou řídnoucími tmavými vlasy. „Viděl jsem, kam jsi obrátil pohled, když jsi vešel do dveří. Kromě toho se na ten meč ptají všichni. Jak by také nemohli? Nejúžasnější kousek mistrovské práce, jaký můžeš ve Čtyřzemí najít. Velmi cenný.“

„To uznávám.“ řekl Kinson. „Řekl bych, že nejspíš proto je pořád na prodej.“

Prodavač se zasmál. „Och, není na prodej. Je tu jen na ukázkou. Patří mně. Neprodal bych ho za všechno zlato z Dechtery ani žádného jiného města. Taková mistrovská práce se nedá koupit a najít se dá jen velmi zřídka.“

Kinson přikývl. „Je to pěkný meč. Ale vládnout jím musí silný muž.“

„Takový jako ty?“ zeptal se prodavač a zdvihl jedno obočí.

Kinson zamyšleně sešpulil rty. „Myslím, že je příliš velký i na mě. Podívej, jak je dlouhý.“

„Cha!“ Zdálo se, že to prodavače pobavilo. „Každý si myslí to samé! Vtom spočívá kouzlo toho meče. Podívej se, byl to dlouhý den a já jsem unavený. Ale ukážu ti malé tajemství. Jestli se ti to, co tady vidíš, líbí, možná si něco koupíš a oceníš tak čas, který tu s tebou strávím. Platí?“

Kinson přikývl. Prodavač šel k výloze, sáhl pod pouzdro a něco uvolnil. Ozvalo se několik cvaknutí. Pak vyndal řetěz, který byl chytře omotán kolem jílce, aby byl veliký meč ve výloze dobře zajištěný. Opatrně meč vyzvedl. S úsměvem od ucha k uchu se otočil, zbraň držel před sebou a balancoval s ní na rukou — lehce, jako by snad nic nevážila.

Kinson na něj nevěřícně zíral. Když to prodavač viděl, rozesmál se a pak podal meč Hraničáři. Kinson si ho od něj vzal a žasl ještě víc. Meč byl tak lehký, že ho udržel v jedné ruce.

„Jak je tohle možné?“ vydechl, dal si jeho ostří před oči a to, jak snadno se s ním zacházelo, mu učarovalo stejně jako jeho mistrovské zhotovení. Rychle se podíval na prodavače. „Nemůže být vůbec pevný, když je takhle lehký!“

„Je to nejpevnější kus kovu, na který můžeš narazit, můj příteli.“ prohlásil prodavač. „Směs kovů a teplota slévám ho udělaly pevnějším než železo a lehkým, jako by byl z plechu. Na světě není žádný druhý jako tenhle. Tady, ukážu ti něco jiného.“

Vzal si od užaslého Kinsona meč zpátky, vrátil ho do jeho pouzdra a zabezpečil zámky a řetěz, které ho držely na místě.

Pak sáhl dál a vyndal nůž, samotné jeho ostří bylo celých dvacet palců dlouhé, se stejně důmyslnou rytinou a zcela jistě vyrobený těma samýma rukama.

„Tohle je ostří pro tebe.“ prohlásil prodavač a s úsměvem ho Kinsonovi podal. „To je to, co ti prodám.“

I když nebyl tak působivý jako ten meč, byl stejně skvělý. Kinson byl okamžitě u vytržení. Lehký, dokonale vyvážený, pečlivě zhotovený, ostrý jako kočičí dráp, to všechno z nože dělalo zbraň neskutečné krásy a síly. Kinson se usmál, když poznal, jak cenné je to ostří, a prodavač mu úsměv opětoval. Kinson se zeptal, kolik stojí a prodavač odpověděl. Pár minut se dohadovali a nakonec si pláclí. Kinsona stál skoro všechny mince, které měl u sebe, což byla úctyhodná suma, ale ani jednou ho nenapadlo couvnout.

Kinson si zastrčil nůž i s pochvou za opasek, kde mu pohodlně spočíval na boku. „Mé díky,“ poznamenal. „Byla to dobrá volba.“

„Je moje práce to poznat.“ namítl prodavač. „Pořád se chci na něco zeptat.“ řekl Kinson, když ten druhý vykročil, aby ho vyprovodil ven.

„Ach jistě. Tvoje otázka. Neodpověděl jsem na ni? Myslel jsem si, že je o tom meči, který jsi...?“

„Skutečně je o meči.“ přerušil ho Kinson a znovu se na to ostří podíval. „Ale o jiném meči. Mám přítele, který takovou zbraň potřebuje, ale chtěl by si ji nechal ukovat podle vlastních představ. Ten úkol si žádá mistra kováře. Muž, který tvůj meč ukoval, se na tu práci zdá být dobrý.“

Prodavač na něj civěl, jako kdyby zešílel. „Ty si přeješ, aby tvou zbraň ukoval ten, kdo vyrobil můj meč?“

Kinson přikývl a pak rychle dodal: „Jsi to ty?“

Prodavač se nevýrazně usmál. „Ne. Ale můžeš se stejně zeptat mě, jako jeho, pokud ti to nějak pomůže.“

Kinson zavrtěl hlavou. „Nerozumím.“

„Ne, nemyslím, že bys rozuměl.“ Prodavač vzdychl. „Poslouchej pozorně a já ti to vysvětlím.“

Bremenovou první reakci na Marethina slova bylo, že ji chtěl rovnou říct, že její obvinění je směšné. Její výraz ho ale přiměl rozmyslet si to. K takovému závěru jistě došla za dlouho a nebylo to pro ni nic lehkého. Zasloužila si, aby ji bral vážně.

„Mareth, jak jsi dospěla k přesvědčení, že jsem tvůj otec?“ zeptal se mírně.

Noc byla prosycená vůní trávy a květin a světlo měsíce a hvězd dávalo kopcům nad oslnivě jasným městem stříbrný lesk. Mareth na okamžik odvrátila pohled jinam, jako by odpovědi chtěla hledat ve tmě kolem.

„Myslíš si, že jsem blázen.“

„Ne, to nikdy. Pověz mi, jak jsi uvažovala. Prosím.“

Před něčím, co nebylo vidět, zakroutila hlavou. „Už dlouho předtím, než jsem se narodila, se druidi zdržovali na Paranoru. Stáli si mimo ostatní rasy a vzdali se svého dřívějšího zvyku chodit ven mezi lidi. Čas od času se vydali navštívit rodinu a přátele, ale žádný z nich nebyl z mé vesnice. Jen pár se jich vůbec obtěžovalo zabrousit do Jižní země.“

„Ale byl tu jeden, který tam chodil, který ji pravidelně navštěvoval. Ty. Tys přišel do Jižní země i přes podezření, které bylo na druidy namířené. Čas od času tě viděli. Mezi lidmi z mé vesnice se šeptem vyprávělo, že když mě má matka počala, byl jsi to ty, démon, temný duch, kdo jí svedl, kdo ji nechal, aby se do něj zamilovala!“

Znovu zmlkla. Těžce dýchala. V jejích slovech byla nevyslovená výzva, která napadala jeho odmítnutí, že by tomu tak bylo.

Byla celá napjatá a zatvrdělá a její kouzlo jí svou temnou silou praskalo v konečcích prstů.

Opřela se do něj žhnoucím pohledem. „Hledala jsem tě tak dlouho, kam jen moje paměť sahá. Nesu si s sebou břemeno mého kouzla jako závaží na krku a neuplynul ani den, aby mi tě nepřipomnělo. Moje matka mi o tobě povědět nemohla. Jediné, co jsem měla, byly povídky. Ale na svých cestách jsem se vždycky rozhlížela. Věděla jsem, že tě jednoho dne najdu. Šla jsem do Storlocku, protože jsem si myslela, že tě tam najdu, že bys tudy mohl procházet. Tys tudy neprošel, ale Cogline mi zajistil vstup na Paranor, což bylo ještě lepší, protože jsem věděla, že tam nakonec přijdeš.“

„A tak potom, co jsem přišel, jsi mě požádala, jestli můžu jít se mnou.“ Uvažoval. „Proč jsi mi to neřekla tehdy?“

Zavrtěla hlavou. „Nejdřív jsem tě chtěla líp poznat. Chtěla jsem se sama přesvědčit, jaký člověk je můj otec.“

Pomalu přikývl a uvažoval o tom. Pak si před sebe složil ruce, a cítil, že jeho staré kosti a kůže jako pergamen jsou tak opotřebované a obnošené, že už by ani nešly vyspravit.

„Od té doby jsi mi dvakrát zachránila život.“ Jeho úsměv byl unavený a v očích měl zvědavý pohled. „Jednou u Hadeshornu, jednou na Paranoru.“

Zírala na něj, přemýšlela o tom, co tehdy udělala a neměla co říct.

„Nejsem tvůj otec. Mareth.“ řekl jí.

„Je samozřejmé, že to říkáš!“

„Kdybych byl tvůj otec.“ řekl tiše. „nejspíš bych to hrdě přiznal. Ale nejsem. V době tvého početí jsem byl na cestách po Čtyřzemí a dokonce jsem možná do vesnice tvé matky přišel. Ale nemám žádné děti. Ani děti mít nemůžu. Jsem naživu už dlouho a držím se tak díky druidskému spánku. Ale Spánek mě stojí hodně. Dal mi čas, který bych jinak neměl, ale něco mě to stálo. Částí té ceny je, že nemohu zplodit děti. Důsledkem toho jsem si nikdy nic se žádnou ženou nezačal. Nikdy jsem neměl milenkou. Jednou jsem byl zamilovaný, ale to je dávno, tak dávno, že už si stěží vybavím tvář té dívky. Bylo to předtím, než jsem se stal druidem. Bylo to předtím, než jsem začal žít svůj současný život. Od té doby žádná jiná nebyla.“

„Nevěřím ti.“ řekla hned.

Smutně se usmál. „Jistěže věříš. Víš, že ti říkám pravdu. Cítíš to. Já nejsem tvůj otec. Ale Pravda o něm může být ještě drsnější. Pověřivost lidí z tvé vesnice jim nejspíš pomohla uvěřit, že já jsem byl ten, kdo tě zplodil. O mém jménu se

mohli snadno dozvědět a snad se ho chytli proto, že tvůj otec byl černě zahalený cizinec, který měl kouzlo. Ale pozorně mě poslouvej. Mareth. Je tu ještě víc věcí k úvaze a nebudou ti nijak příjemné.“

Ústa se jí stáhlila. „Proč nejsem překvapená?“

„Přemýšlel jsem o povaze tvého kouzla. Vrozené kouzlo, se kterým se narodíš, je vlastní tomu, kdo a co jsi, stejně jako maso tvého těla. Stává se to zřídka. Bylo to typické pro lidi z mýtu, ale ti už byli většinou po staletí mrtví. Tedy kromě elfů, ale elfové kouzlo ztratili — až na pár všichni. Druidi, včetně mě, postrádají jakoukoli formu vrozeného kouzla. Takže odkud se to tvoje vzalo, jestli byl tvůj otec druid? Vezměme na okamžik v úvahu, že byl. Který z druidů by měl takovou moc?“

„Ach Stíny,“ řekla mírně a nyní už věděla, kam míří.

„Počkej, ještě nic neříkej,“ naléhal. Natáhl se dopředu a vzal její ruce do svých. Dovolila mu to, tmavé oči rozšířené a tvář sklíčenou. „Bud’ silná, Mareth. Musíš. Lidé z tvé vesnice popsali tvého otce jako démona a ducha, jako temnou bytost, která na sebe mohla podle potřeby brát různou podobu. Sama jsi ta slova použila. Takové kouzlo by druid nepoužil. Téměř jistě by ho neuměl použít. Ale jsou i jiní, pro které by použití takového kouzla bylo snadné.“

„Lži.“ zašeptala, ale v jejím obvinění nebyla žádná síla.

„Černému mágovi slouží bytosti, které na sebe berou lidskou podobu. Dělají to z různých důvodů. Pokusí se zničit ty, za které se vydávají. Pokusí se je oklamat. Dělají to proto, aby nad nimi zvítězili a použili je. Občas pro to, že ostatní ničí, nemají lepší důvod, než aby jim vzali, co ze své vlastní lidskosti ztratili a znovu alespoň trochu prožili život, o který přišli, když se stali tím, čím jsou. Občas to dělají prostě jen ze zášti. Kouzlo, které tyhle bytosti přijaly, se stalo součástí toho, kdo a co jsou natolik, že ho používají bez přemýšlení. Mezi dvěma různými potřebami nedělají žádný rozdíl. Jednají instinktivně, aby ukojili touhu, která je v tu chvíli žene. Ne z nějakého důvodu nebo citu, ale čistě instinktivně.“

V Marethiných očích se objevily slzy. „Můj otec?“

Bremen pomalu přikývl. „Vysvětlím ti kouzlo, se kterým ses narodila. Vrozené kouzlo, které ti jako temný dar odkázal tvůj otec. Není to dar druida, ale dar stvoření, pro které se kouzlo stalo elixírem života. Tak to je. Mareth. Je těžké to přijmout, vím, ale tak to je.“

„Ano.“ zašeptala tak tiše, že ji téměř neslyšel. „Byla jsem si tak jistá.“

Hlava jí klesla a rozplakala se. Její ruce sevřely jeho a kouzlo se vytratilo, zmizelo v jejím vzteku a napětí a hluboko v ní se stáhlo do pevné smyčky.

Bremen se k ní posunul blíž a položil jí svou hubenou ruku kolem ramene. „Ještě jedna věc, dítě.“ řekl jí mírně. „Pořád budu tvým otcem, jestli mě necháš. Budu tvůj rodič, jako kdybys byla moje vlastní. Vážím si tě. Dám ti jakoukoli radu budu moci, abych ti ve tvém zápase s původem tvého kouzla pomohl. První věc, kterou ti povím, je, že ty nejsi jako tvůj otec. Vůbec nejsi tak temná jako on, ani ve svém lidském právu. To kouzlo je tvoje vlastní. Neseš si s sebou jeho sílu a to je těžké břemeno. Ale ačkoliv ti tvé kouzlo dal tvůj otec, neurčuje rvou povahu, ani nevnučuje svou povahu tvému srdci. Jsi dobrý a silný člověk. Mareth. Nejsi ani trochu jako ta bytost temnot, která tě zplodila.“

Mareth si opřela hlavu o jeho rameno. „To nemůžeš vědět. Třeba jsem přesně taková.“

„Ne.“ utišil ji. „Ne. Vůbec nejsi taková jako on, dítě. Vůbec.“

Pohládl ji po vlasech a přivinul ji k sobě, nechal ji plakat, nechal ji v slzách vyplavit tu bolest mnoha let. Až to přejde, bude si připadat prázdná a otupělá, ale aby se mohla znovu naplnit, musí se jí dostat naděje a smyslu.

Nyní přemýšlel o tom, že má způsob, jak jí to poskytnout.

Než se Kinson Ravenlock vrátil, uplynuly dva dny. Z údolí vyšel za soumraku a nechal za sebou syrově oranžové světlo, které vytvářel kouř a ohně mohutných hutí Dechtery. Byl celý nedočkavý z toho, kdy už k nim dojde, kdy jim poví svou novinu, s mávnutím pak hbitě odhodil svůj plášť a oba je nadšeně objal.

„Našel jsem muže, kterého potřebujeme.“ oznámil, se zkříženými nohama se usadil do trávy a přijal od Mareth měch s pivem. „Podle mého názoru toho pravého.“ Úsměv se mu rozšířil, pak ale pokrčil rameny. „Naneštěstí se mnou nesouhlasí. Někdo ho bude muset přesvědčit, že mám pravdu. Proto jsem se pro vás vrátil.“

Bremen přikývl a ukázal na měch. „Napij se, něco sněz a pak nám o tom povíš.“

Kinson si dal měch k ústům a zaklonil hlavu Na západě se slunce nořilo za obzor a světlo i jeho barva se s příchodem soumraku rychle měnily. Když ta rtuťovitá změna začala, zachytil Kinson v očích starého muže záblesk něčeho temného a úzkostlivého. Mlčky pohlédl na Mareth. Výzývavě jeho pohled opětovala.

Hraničář odložil měch a vážně se k nim obrátil. „Stalo se něco, když jsem byl pryč?“

Chvilku bylo ticho. „Vyprávěli jsme si příběhy.“ odpověděl Bremen. Smutně se usmál. Podíval se na Mareth a pak zpátky na Kinsona. „Chtěl by sis jeden z nich poslechnout?“

Kinson zamyšleně přikývl. „Pokud si myslíš, že je na to čas.“

Bremen se natáhl po Marethině ruce a dívka mu ji podala. V očích měla slzy. „Myslím, že na tenhle bychom si čas udělat měli.“ řekl starý muž.

A z toho, jak to řekl. Kinson poznal, že má pravdu.

Kapitola 23

Urprox Screl seděl na staré dřevěné lavici. Byl sehnutý dopředu, lokty mu spočívaly na kolenou; v jedné ruce držel řezbářský nůž, v druhé kus dřeva. Jeho ruce se při práci hbitě pohybovaly, otáčely kusem dřeva sem a tam, a nepatrnými pohyby zápěstí cosi vyřezávaly. Pracoval na něčem úžasném, ačkoliv si ještě nebyl jistý, co to bude. Součástí jeho potěšení bylo i tajemství. Kus dřeva vždycky nabízí jisté možnosti, než na něj vezmete nůž. Jen je třeba se pořádně podívat, abyste je viděli. Když to uděláte, půl je hotovo. Samo uřezávání pak už jde snadno. V Dechtere byl večer a tam, kde nezářily horké bílé oči hutí, se světlo ztrácelo v šedivém závoji. Horko bylo úmorné, ale

Urprox Srel byl na ně zvyklý a tak mu nevadilo tady sedět. Mohl zůstat doma s Minou a s dětmi, po večeri, na sklonku dne, houpat se na dlouhé verandě, nebo sedět venku ve stínu toho starého ořechu. Bylo tam ticho a chládek, protože jeho domov byl mimo střed města. To byl naneštěstí ten problém. Chyběl mu hluk, horko a pach hutí. Když pracoval, chtěl být blízko nich. Byly součástí jeho života tak dlouho, že by se cítil špatně, kdyby je tu neměl. Kromě toho, tohle bylo místo jeho zaměstnání, to samé jako vždycky, to samé skoro už po čtyřicet let. Předtím to bylo místo zaměstnání jeho otce. Možná to bude místo i jeho syna — a po něm zase jeho syna. Když pracoval, cítil se tu dobře. Patřil sem na místo, kde dal kdysi jeho životu podobu pot a lopota a kde jeho inspirace a um daly podobu životům jiných.

Říkal si, že je to směle tvrzení, ale také že je smělý muž. Nebo blázen, podle toho, koho jste se ptali.

Mina mu rozuměla. Na svém manželovi rozuměla všemu a to bylo víc, než by se dalo říct o nějaké jiné ženě, kterou znal. Když na to pomyslel, musel se usmát. Vzbuzovalo to v něm k Mině zvláštní cit. Začal si tiše hvízdát.

Lidé z města před Urproxem Srelem procházeli po ulici, pospíchali sem i tam jako malí pilní bobři, zaneprázdnění svou prací. Kradmo je pozoroval zpod houští svého huňatého tmavého obočí, aniž si jeho pohledu mohli všimnout. Mnozí z nich byli přátelé — nebo to, čemu se v těchto dnech přátelé říkalo. Většina z nich byli obchodníci, kupci, řemeslníci, nebo dělníci tak dlouho, jako on byl kovářem. Většina z nich si ho vážila — jeho umu, toho, co dokázal, jeho života.

Někteří věřili, že v sobě nosí srdce i duši tohoto města.

Povzdech si a hvízdání utichlo. Ano, všechny je znal, ale oni se o něj nyní málo zajímali. Kdyby zachytil něčí pohled, možná by se mu dostalo vážného přikývnutí, nebo povrchního mávnutí. Jeden nebo dva by se možná zastavili, aby si s ním popovídali. To však bylo zhruba všechno. Jestli na něm bylo něco špatné, nechťeli, aby je tím nakazil.

Znovu se podívil tomu, že prostě nedokázali přijmout, co udělal a nechat to být.

Na okamžik se zadíval na to, co do dřeva vyřezal. Běžící pes, který má rychlé a silné nohy natažené, uši u hlavy a hlavu vzpřímenou. Tohle dá svému vnukovi Arkenovi, chlapci nejstarší dcery. Většinu toho, co vyřezal, rozdál, ačkoli kdyby chtěl, mohl by to prodat. Ale peníze nebyly to, co potřeboval: měl jich spoustu a kdyby bylo třeba, mohl jich vydělat i víc. Co potřeboval byl klid v duši a nějaký cíl a smysl. Bylo smutné přiznat, že i dva roky poté mu hledání obého dělalo potíže.

Na okamžik se ohlédl přes rameno na budovu za sebou, na její temnou, tichou přítomnost uprostřed kakofonie města. S postupujícím soumrakem na něj vrhala svůj hranatý stín. Veliké dveře, kterými se vcházelo dovnitř, byly dnes večer zavřené — ani se nenamáhal je otevřít. Občas to udělal, ale jen proto, že se tak cítil víc doma, že si připadal víc v práci. Ale poslední dobou ho přepadala tíseň, když tam seděl s dveřmi otevřenými a uvnitř byla tma a ticho a po všech těch letech neustálého horka a činnosti se tam nic nedělo. Kromě toho to jen lákalo zvědavce, kteří v tom viděli příležitost spatřit věci, které se nikdy nestanou.

Špičkou boty prohrábl hromádku hoblin. Je lepší nechat minulost zavřenou tam, kde je její místo.

Padla tma a on vstal, aby zapálil louče po stranách menšího postranního vchodu do budovy. Budou sem vrhat světlo, které potřebuje k práci. Věděl, že by měl jít domů. Mina ho bude hledat. Byl v něm ale neklid, který nutil jeho ruce být stále v pohybu a jeho myšlenky pluly bez cíle ve víru nočních zvuků, které se s příchodem tmy začaly ozývat. Mohl všechny ty zvuky vzít, všechny je mohl od sebe oddělit stejně dobře jako hobliny, co měl na hromádce u nohou.

Všechny je tak dobře znal — tak, jako znal tohle město a jeho lidi. Dělal mu dobře to všechno znát. Dechtera nebylo město pro každého. Bylo zvláštní a jedinečné a mluvilo svým vlastním jazykem. Buď jsi rozuměl, co říká, nebo ne. Buď tě to, co říkalo, zaujalo, nebo jsi šel dál.

Poslední dobou si říkal, poprvé v životě, že z jazyka města slyší možná jen tolik, o kolik stojí.

Hloubal nad tím, co to znamená a na chvílku zapomněl na své vyřezávání, když se k němu blížili cizinci. Nejdřív je neviděl, protože byli ve tmě zahalení a v kapucích a byli jen součástí davu, který procházel ulicí před ním. Ale oni se pak od toho proudu lidí oddělili a šli k němu, a o tom, že tak činí úmyslně, nebylo pochyb. Okamžitě to v něm vzbudilo zvědavost — v těchto dnech nebylo obvyklé, aby k němu někdo přistoupil. Jejich kapuce ho trochu znepokojovaly, bylo příliš horko na to být tak zahalený. Skrývali se snad před něčím?

Vstal, aby se s nimi pozdravil; byl to velký muž se silnými pažemi, rozložitým hrudníkem a rukama širokýma jako špalky. Na muže svého věku měl neobvykle hladkou tvář, hnědou od slunce a s ostrými rysy, na bradě řídký vous a černé vlasy mu už hodně ustoupily z temene směrem k uším a krku. Položil nůž a řezbu na lavičku za sebou, zůstal stát a s rukama v bok čekal. Když před ním trojice zpomalila, ten nejvyšší z ní si stálil kapuci dozadu, aby se ukázal. Urprox Srel kývl, když ho poznal. Byl to ten chlapík, který ho včera navštívil, ten Hraničář který přišel z Varfleetu, tichý a pozorný, který toho měl v hlavě mnohem víc než dával najevo. Koupil si od jednoho z obchodníků nůž a přišel, aby Urproxovi a jeho mistrovství vzdal hold. Zdánlivě. Vypadalo to, že by za tou návštěvou mohlo být víc než jen tohle. Hraničář řekl, že se vrací.

„Vidím, že tvé slovo platí.“ pozdravil ho Urprox, který si právě vzpomněl na jeho slib a chtěl jít hned k věci — ve svém městě, svém domově, podle vlastních pravidel.

„Kinson Ravenlock,“ připomněl se mu Hraničář.

Urprox Srel přikývl. „Vzpomínám si.“

„Toto jsou přátelé, kteří se s tebou chtějí seznámit.“ Kapuce šly dolů. Dívka a starý muž. Postavili se k němu přímo, ale k davu kolemjdoucích se drželi zády. „Rád bych věděl, jestli si s tebou můžeme pár minut pohovořit.“

Trpělivě čekali, zatímco on si je pečlivě prohlížel a rozmýšlel se. Nebylo na nich nic, na co by mohl přímo ukázat prstem, ale přesto ho na nich něco znepokojovalo. Uvnitř jím projel nepřijemný pocit, nejasný a nepopsatelný. Těmhle třem zcela nepochybně o něco šlo. Vypadali, že ušli dlouhou cestu a přečkali něco těžkého. Byl si jistý, že Hraničář položil svou otázku jen ze zdvořilosti a ne proto, aby mu dal na vybranou.

Přívětivě se usmál. I přes svou nedůvěru byl zvědavý, co jsou zač. „O čem si se mnou přejete mluvit?“

Nyní se ujal slova starý muž a Hraničář mu rychle a s úctou ustoupil. „Potřebujeme tvůj um kováře.“

Urprox se nepřestával usmívat. „Já jsem na odpočinku.“

„Kinson říká, že jsi ten nejlepší, a že tvoje práce je to nejznamenitější, co kdy viděl. Netvrdil by to, kdyby tomu tak nebylo. O zbraních a řemeslnících, kteří je vyrábí, toho ví spoustu. Kinson prošel hodně míst ve čtyřech zemích.“

Hraničář přikývl. „Viděl jsem ten meč u obchodníka. Nikdy jsem takovou práci nespatriil, nikde. Máš jedinečný talent.“ Urprox Srel si povzdychl. „Dovolte mi, abych vás uchránil od toho, že se mnou budete plýtvat váš čas. V tom, co jsem dělal, jsem byl dobrý, ale už to nedělám. Byl jsem mistr kovář, ale ty dny jsou už pryč. Jsem na odpočinku. Se železem už nic nedělám. Nedělám už žádnou zvláštní práci a nepřijímám zakázky. Vyřezávám ze dřeva, to je všechno, co teď dělám.“

Starý muž přikývl a očividně ho to nevyvedlo z míry. Podíval se za Urproxe na dřevěnou lavičku a na řezbu, která tam ležela a zeptal se: „Tohle jsi udělal ty? Můžu se podívat?“

Urprox pokrčil rameny a podal mu toho psa. Starý muž si ho dlouho prohlížel, obracel ho v rukou a prsty přejížděl po tvarech dřeva. V očích měl opravdový zájem.

„Tohle je moc pěkné.“ řekl nakonec a podal to dívce, která to beze slova přijala. „Ale ne tak dobré jako zbraně, které jsi vyrobil. Tam spočívá tvůj skutečný um. V kování. Už dlouho vyřezáváš?“

„Od dětství.“ Urprox neklidně přešlápl. „Co ode mě chcete?“

„Určitě jsi měl závažný důvod vrátit se k vyřezávání potom, co jsi byl tak úspěšný mistr kovář.“ pokračoval starý muž, a jeho otázku jakoby přehlédl.

Urprox cítil, jak se jeho vztek povolil o závit víc. „Měl. Měl jsem velmi dobrý důvod a nechci o něm s vámi mluvit.“

„Ne, nemyslím, že bys chtěl, ale bojím se, že budeš muset. Potřebujeme tvoji pomoc a přišli jsme sem proto, abych tě o tom přesvědčil.“

Urprox na něj zíral a nad jeho otevřeností víc než žasl. „Nuže, alespoň jsi ve svých plánech upřímný. Ale teď jsem samozřejmě varován a jsem i připravený odmítnout jakýkoli argument, který mi předložíš. Takže skutečné plýtváte časem.“

Starý muž se usmál. „Už jsi byl varován. Jsi dost bystrý na to, abys poznal, že jsme přišli z daleka proto, abychom tě poznali a musíme tě tudíž považovat za hodně důležitého.“ Vrásky v ošlehané tváři byly najednou ještě hlubší. „Pověz mi tedy. Proč jsi to všechno vzdal? Proč jsi přestal být kovářem? Proč, když jsi jím tolik let byl?“

Urprox Srel se zamračil. „Unavilo mě to.“

Čekali, že řekne víc, ale on odmítal. Starý muž sešpulil rty. „Myslím, že v tom bylo víc než jen tohle.“

Na chvíli se odmlčel a v tu chvíli se Urproxovi zdálo, že oči starého muže zbělaly, jako by ztratily svou barvu i povahu a staly se tak prázdnými a nečitelnými jako dva kameny. Zdálo se, jako by se starý muž díval přímo skrz něj.

„Ztratil jsi srdce.“ řekl ten druhý klidně. „Jsi mírný muž se ženou a dětmi a přes veškerou svou tělesnou sílu nemáš rád bolest. Ale zbraně, které jsi ukoval, bolest působily a tys věděl, že tomu tak je a zošklivilo se ti to. To vědomí tě unavilo a usoudil jsi, že čeho je, moc, toho je příliš. Měl jsi peníze i talent pro jiné věci a tak jsi prostě zavřel krám a odešel.“

Nikdo jiný o tom neví než ty a Mina. Nikdo to nechápe. Myslíš si, že jsi blázen. Vyhýbají se ti, jako bys byl nemocný.“ Pohled se mu rozjasnil a znovu ho na něj upřel. „Jsi odvrženec ve vlastním městě a nechápeš proč. Pravdou ale je, že jsi muž požehnaný jedinečným talentem a každý, kdo zná tebe nebo tvou práci, to pozná a nemůže přijmout, že jím tak bláhově plýtváš.“

Urprox Srel ucítil lehké mrazení, které mu projelo podél páteře. „Na svůj názor máš právo. Ale když jsi mi ho teď sdělil, nepřejdu si s tebou dál mluvit. Myslím, že byste měli odejít.“

Starý muž se zahleděl někam do tmy, ale nehnul se z místa, kde stáli. Zástup za ním prořídil a obklopovala je noc. Urprox Srel se najednou cítil hrozně sám a zranitelný. I tak blízko tomuhle známému okolí, lidem, kteří ho znají, jejich pomoci, kdyby ji potřeboval, se cítil úplně sám.

Dívka mu podala zpátky vyřezaného psa. Urprox si ho od ní vzal, podíval se hluboko do jejích velikých tmavých očí a cítil, že ho z nějakého důvodu, který si neuměl vysvětlit, přitahuje. V pohledu, který mu věnovala, bylo něco, co dávalo tušit že rozumí, proč to udělal. Ten pohled neviděl v žádných jiných očích než Mininých. Překvapilo ho, že ho našel tady, v očích dívky, která ho vůbec nezná.

„Kdo jste?“ zeptal se znovu a díval se z jedné tváře na druhou.

Byl to starý muž, kdo promluvil. „Jsme ti, kdo mají splnit úkol, který všechno ostatní přesahuje. Ušli jsme dlouhou cestu, abychom ten úkol splnili. Naše cesta nás zavedla na mnoho míst a přestože ty jsi pro náš úspěch důležitý, tady neskončí. Jsi jen jeden kousek mozaiky, kterou musíme složit. Potřebujeme meč, Urproxi Screle, úplně jiný než jakýkoli meč, který jsi kdy ukoval. Dát mu tvar si žádá ruce mistra kováře. Bude mít zvláštní vlastnosti. Jeho posláním nebude ničit, ale chránit. Bude to jak nejtěžší, tak nejlepší práce: kterou jsi kdy odvedl, nebo odvedeš.“

Velký muž se nervózně usmál. „Smělá slova. Ale nemyslím, že bych jim věřil.“

„Protože už v životě nechceš žádnou zbraň ukovat. Protože to všechno jsi nechal za sebou a ve smlouvě, kterou jsi sám se sebou uzavřel, budeš muset udělat ústupek, pokud teď povolíš.“

„Hezky řečeno. Dospěl jsem na konec té části svého života. Přisahal jsem, že už se k ní nikdy nevrátím. Nevidím žádný důvod, proč bych to měl kvůli vám měnit.“

„Co kdybys ti pověděl,“ řekl starý muž zamyšleně, „že máš příležitost zachránit tisíce životů, když ukováš meč, který hledáme? Co kdybys věděl, že je to takhle? Změnil bys názor?“

„Ale ono to tak není,“ trval Urprox tvrdohlavě na svém. „Toho nemůže dosáhnout žádná zbraň.“

„Řekněme, že životy tvé ženy a dětí by byly mezi těmi, které bys tím, že meč ukováš, zachránil. Řekněme, že když nám odmítneš pomoci, bude je to stát život.“

Velký muž napnul svaly v ramenou. „Takže moje žena a děti jsou teď v nebezpečí — tak si přejete, abych to viděl?“

Skutečně musíte být zoufalí, když se omezujete na hrozby!“

„A co kdybych ti řekl, že když nám nepomůžeš, všichni do pár let zemřeme? Všichni.“

Urprox zaslechl šeptat vlastní pochyby. Starý muž se zdál být tak jistý. „Kdo jste?“ chtěl vědět naposled.

Ten druhý potom vykročil kupředu a postavil se blízko k němu. Urprox Srel viděl každou rýhu v jeho ošlehané tváři, každý vlas i vous, který mu na šedivějící hlavě odstával. „Mé jméno je Bremen.“ odpověděl starý muž a spoutal kováře pohledem. „Slyšel jsi už o mně?“

Urprox pomalu přikývl. Stálo ho to všechny síly, aby se udržel tam, kde stál. „Slyšel jsem o tobě. Jsi jeden z druidů.“ Znovu ten úsměv. „Máš kvůli tomu strach?“

„Ne.“

„Ze mě?“

Velký muž nic neříkal, jen sevřel čelisti.

Bremen pomalu přikývl. „Nemusíš. Budu tvůj přítel, i když by se na to dalo dívat i obráceně. Nemám v úmyslu tě děsit. Říkám jen pravdu. Tvého talentu je třeba. Ta potřeba přesahuje hranice Čtyřzemí. To není legrace. Bojujeme za životy mnoha lidí a tvoje žena a děti jsou mezi nimi. Nepřeháním ani nic neskrývám — jsme jediní, kdo mohou té hrozbě zabránit.“

Urprox znovu pocítil záchvěv vlastní jistoty. „A co to vlastně je?“

Starý muž ustoupil dozadu. „Ukážu ti to.“

Zdvihl ruku a mávl s ní ve vzduchu před zmatenými zraky Urproxe Srela. Vzduch se zachvěl a ožil. Viděl trosky města, jehož domy byly v rozvalinách, ze země stoupala pára a kouř, vzduch byl plný popela a prachu. To město byla Dechtera. Všichni její lidé leželi mrtví na ulicích nebo ve dveřích svých domů. To, co se pohybovalo mezi stíny a osahávalo mrtvé, nebylo lidského původu, ale beztvaré a zvrhlé. Něco smyšlené — a přesto dost skutečné. Bylo to skutečné a v obraze zničené Dechtery také to jediné, co přežilo.

Vize se vytratila. Urprox se zachvěl, když se před ním starý muž znovu zhmotnil s tvrdým, upřeným a pevným pohledem. „Viděls?“ zeptal se tiše. Urprox přikývl. „Tohle byla budoucnost tvého města a jeho lidí. Tohle byla budoucnost tvé rodiny. Tohle bylo všechno, co zůstane. Než se to, cos viděl, stane tady, na severu už nebude nic. Elfové a trpaslíci budou zničeni. Temná vlna, která je spláchne, dosáhne až sem.“

„To jsou lži!“ Urprox ta slova vyřkl rychle, ze vzteku a strachu. Nepočkal, aby si to rozmyslel. Ve svém odmítání byl neopatrný a ukvapený. Mina a jeho děti mrtví? Všichni, které znal, zničení? To není možné!

„Krutá Pravda.“ řekl tiše Bremen. „Žádné lži.“

„Nevěřím ti! Nevěřím ničemu z toho!“

„Podívej se na mě,“ nařídil mu starý muž klidně. „Podívej se mi do očí. Podívej se hluboko.“

Urprox Srel to udělal, nemohl jinak, byl donucený poslechnout. Zíral do Bremenových očí a viděl, jak se znovu barví doběla. Cítil, jako by se nořil do tuně s tekutinou, která ho obklopovala a polykala. Cítil, jak se se starým mužem nějak nevysvětlitelně spojil, stal se jeho součástí, svědkem toho, co on ví. Ve chvíli, kdy se spojili, mezi nimi probleskly vědomosti a pravdy, kterým se nemohl ani postavit, ani vyhnout. Najednou se mu ukázal jeho život, všechno co bylo a mohlo být, minulost a budoucnost se spojily v koláži obrazů a záblesku, které byly tak děsné a tak ohromující, že se Urprox Srel v zoufalství přikrčil.

„Ne!“ zašeptal a zavřel oči před tím, co viděl. „Už mi to neukazuj!“

Bremen přerušil spojení a Urprox se zapotácel o krok dozadu, než se zase napřímil. Chlad, který nejdříve cítil dole v zádech, nyní prostupoval celým jeho tělem. Starý muž přikývl. Jejich pohledy se setkaly a jeden druhý nepouštěly. „Už jsem s tebou skončil. Viděl jsi dost, abys pochopil, že nelžu. Víc se mě neptej. Přijmi to, že moje potřeba je opravdová. Pomoz mi udělat, co musím.“

Urprox přikývl a jeho velké ruce se zaťaly v pěsti. Bolest v jeho hrudi byla hmatatelná. „Budu poslouchat to, co chceš říct,“ připustil s nevolí. „Alespoň tolik můžu udělat.“ Ale už ve chvíli, kdy to vyslovoval, věděl, že udělá mnohem víc.

Tak ho Bremen usadil na lavičku a pak se posadil vedle něj. Stali se z nich dva staří přátelé, kteří debatují nad obchodním návrhem. Hraničář a dívka stáli tiše před nimi a poslouchali. Na ulici za nimi procházeli lidé z města a nevšímali si jich. Nikdo se k nim nepřiblížil. Nikdo se směrem k nim ani nepodíval. Urprox si pomyslel, že už ho snad ani nevidí. Snad ho učinili neviditelným. Protože podle toho, co říkal Bremen, začal poznávat kolik kouzla v té záležitosti působilo.

Bremen mu nejdříve pověděl o Černém mágu a jeho invazi proti ostatním zemím. Severní země už podlehla. Východní byla napadena. Západní hrozilo nebezpečí. Jižní země přijde jako poslední a do té doby, jak ukazovala vize, bude pro ně všechny moc pozdě. Černý mág byl bytostí z kouzla, který přežil svůj život smrtelníka a povolal stvoření obdařené nadpřirozenou silou, aby mu v jeho díle pomohly. Nezničí ho žádná obyčejná zbraň. Co potřebují, je meč, který Urprox uková, věc z kouzla stejně jako ze železa, ostří, které bude spojovat um a vědomosti jak mistra kováře, tak druida, jak vědy, tak i kouzla.

„Musí být pevný v obou směrech.“ vysvětlil Bremen. „Musí být s to přestát útok toho nejhoršího, ať už to bude železo, nebo kouzlo. Musí být ukován tak, aby byl nezranitelný a nezničitelný, a to bude těžké. Vědy a kouzlo. Ty poskytněš to první, já to druhé. Ale tvoje práce je prvořadá, protože pokud bude meči chybět jeho fyzická síla, neudrží kouzlo, které mu dám já.“

„Co víš o ukováni?“ zeptal se Urprox a aniž by chtěl, projevil zájem.

„Kovy se musí zkombinovat a rozehřát tak, aby slitina získala potřebnou pevnost.“ Bremen sáhl do svých šatů a vytáhl ven postup, který mu dodal Cogline. „Tohle je to, co budeme potřebovat, abychom dosáhli požadovaného výsledku.“

Urprox vzal ten list papíru a pozorně ho studoval. Když četl, přikyvoval a myslel si: ano, tohle je ta správná kombinace

kovu, tohle správný poměr zahřátí. Pak se zastavil a ze široka se usmál. „Tyhle teploty! Díval ses pořádně, co jejich poměr potřebuje: Nikdo takové teploty při odlévání kovů od dob, co byl zničen starý svět, neviděl! Jak pece, tak postupy jsou nadobro ztracené! Nemáme prostředky na to, abychom dosáhli toho, co je třeba!“

Bremen klidně přikývl. „Jaký žár tvá pec vydrží? Jak silný oheň?“

Kovář zavrtěl hlavou. „Jakýkoliv. Jakýkoli žár vyvineme. Sám jsem pec stavěl a má zdi obložené kamenem a hlinou, které ji izolují a chrání. Ale v tom ten problém není. Problém je v palivu. Chybí nám palivo, které by bylo dost silné na to, aby nám poskytlo takový žár, jaký tenhle postup vyžaduje! To musíš vědět!“

Bremen si vzal papír z postupu z jeho rukou a strčil si ho zpátky do šatů. „Potřebujeme udržet ty vyšší teploty jen na krátký čas. S tím ti mohu pomoci. Já vlastním prostředky, které tobě chybí. Rozumíš mi?“

Urprox rozuměl. Starý muž, použije kouzlo, aby vytvořil potřebný žár. Jak je to možné? Je jeho kouzlo dost silné? Ty teploty, které jsou třeba, jsou ohromné! Zavrtěl hlavou a pochybovačně na toho druhého zíral.

„Uděláš to?“ zeptal se Bremen tiše. „Naposledy rozežřeš pec, naposledy odliješ kovy do formy?“

Mistr kovář váhal, v několika posledních chvílích se vrátil ke svému starému já, k muži, kterým po mnoho let byl, očarovaný výzvou ukovat tuhle zbraň, poháněný úvahami o bezpečí své rodiny a svých sousedů, svého města a své země. Připustil, že udělat to, co starý muž říká, má svá opodstatnění. Ale byly tu rovněž důvody, proč odmítnout.

„Potřebujeme tě, Urprox,“ řekl náhle Hraničář a dívka tiše přikývla na souhlas. Všichni čekali na jeho odpověď, plni očekávání a odhodlání.

Nuže, pomyslel si, je Pravda, že moje řezbářství nikdy nebylo stejně dobré jako moje kování, jen co je Pravda. Nikdy nebylo. Byl to únik, ačkoliv by se mohl přít o opak. Když se na věc podíval zpřímá, bylo by bláhové tvrdit, že mělo nějaký skutečný význam. Tak co by pro něj znamenalo ukovat jeden poslední meč, zbraň, která by měla větší význam než kterákoli jiná, jakou kdy ukoval, která by se použila proto, aby zachránila lidské životy? Lhal mu vtom starý muž? Nemohl si být úplně jistý, ale myslel, že ne. Ví i něco o lidech, tak jako o kovech, celý svůj život. Cítí, že tak to tady je. Ten muž, ať druid nebo ne, dává jasně najevo čest a bezúhonnost. Věřící své věci a je jasné, že je přesvědčený, že on.

Urprox Screl, by ji měl věřit také.

Velký muž zavrtěl hlavou, usmál se a pokrčil rameny. „Ach, nuže. Pokud se vás tím zbavím, udělám vám ten meč.“

Až pozdě do noci se bavili o tom, co je k tomu, aby přistoupili k ukování, potřeba. Urprox bude muset nashromáždit palivo, aby rozpálil pec a kovy, z nichž se vytvoří slitina. Bude trvat několik dní, než dosáhnou teploty potřebné k zahájení celého procesu. Samo ukování by se dalo udělat poměrně rychle, pokud bude Bremenovo kouzlo stačit, aby se zvýšila teplota ještě víc. Forma na meč už byla odlitá a bude třeba jen malých úprav, aby doslala takový tvar, jaký Bremen požadoval.

Bremen mu ukázal medailon, který měl schovaný pod šaty, ukázal mu ten zvláštní, neodolatelný obraz ruky, která svírá hořící pochodeň. Nazývá se Eilt Drui, řekl mu druid, a musí být uložen do jílce meče, až se bude odlívat. Urprox zavrtěl hlavou. Ten žár ho roztaví, poučoval, je to příliš jemná práce, aby vydržela takové teploty. Ale starý muž zavrtěl hlavou a řekl mu, ať se nebojí. Eilt Drui byl ukovaný z kouzla a kouzlo ho ochrání. Kouzlo, řekl s důrazem na to slovo, dá meči sílu nutnou ke zničení Černého mága.

Urprox Screl nevěděl, jestli tomu věří nebo ne, ale přijal to jako bernou minci. Koneckonců to nebyl jeho problém, aby rozhodl, jestli meč udělat, co má druid v úmyslu. Jeho úkolem bylo ukovat ho v souladu s poskytnutým postupem, aby z něj vyšel tak pevný, jak to jen bude možné, Tedy tři dny, aby se připravil. Ale bylo třeba vzít v úvahu i jiné věci. Každý ví, že už v oboru nepůsobí. Ve chvíli, kdy začne přicházet materiál, začnou dotazy. Ve chvíli, kdy zažehl oheň v peci, bude jich ještě víc. A co teprve pozornost, kterou k sobě ukování meče bude přitahovat?

Zdálo se však, že tohle starého muže nijak neznepokojuje. Urproxovi Screlovi řekl, aby si nedělal starosti a prostě si šel po své práci a soustředil se na přípravu sebe sama, kování i úkolu, který ho čeká. Až budou přípravy probíhat, on a jeho společníci zůstanou nablízku a vyřeší jakýkoli zájem, který obyvatelé města projeví.

Tak to začalo. Té noci se rozloučili stiskem ruky, aby potvrdili svou dohodu, a tři cizinci byli s tím, čeho dosáhli, spokojenější než Urprox Screl, ale kovář byl teď i přes svou nedůvěru vzrušený a uložený úkol ho přitahoval. Šel domů ke své rodině a ve vleklých hodinách časného jitra se posadil s Minou u kuchyňského stolu a pověděl jí o svém rozhodnutí. Tak, jak to mezi nimi vždycky bylo, jí nic nezatajil. Poslouchala a vyptávala se ho, ale neradila mu, aby si to rozmyslel. Na něm je, aby si vybral, řekla, protože on lépe rozumí tomu, co se po něm žádá a jak s tím bude potom moci žít. Co se jí týče, zdálo se, že proto, aby nabízenou práci přijal, viděla dobrý důvod a úsudek o těch mužích a dívce by měl být založený na jeho vlastním ohodnocení jejich vlastností a ne na povídačkách a pomluvách ostatních.

Mina, tak jako vždy, rozuměla víc než kdokoli jiný.

Tvrď uhlí vytěžené na hranicích Východní země a dovezené na západ naplnilo ohniště a palivové zásobníky před polednem dalšího dne. Dveře budovy byly otevřené dokořán a první ohřev začal. V peci se zažehl oheň a vytvořil žár. Přivezli i kovy vyžádané v souladu s Coglinovým postupem. Byly odkryty formy a vneseny ven, aby se vyčistily.

Urprox, který pohrdal pomocí, pracoval sám ve stínu a horku uvnitř budovy. Pomoc nebyla nutná. Postavil si svou huť tak, aby páky a táhla ovládaná jednou rukou mohla přemístit všechno, co bylo potřeba, z jednoho rohu do druhého. Co se týkalo davů, které se nevyhnutelně shromáždily, aby viděly, na co se chystá, nerušily tolik, jak se obával. Rozkřikla se fůma — odkud, nebylo jisté — že Urprox Screl huť neroztápí proto, že se vrací k řemeslu kováře, ale proto, že na ni má kupce, který se chce přesvědčit, zda je v takovém stavu, v jakém mu bylo řečeno, ještě než složí peníze. Ten nový majitel, říkalo se šepem, pochází z hloubi Jižní země a přišel sem se svou mladou ženou a starým otcem. Čas od času jsou vidět po Screlově boku nebo u vchodu do huti, nebo v ulicích města, jak někam jdou ve snaze získat další informace, které se týkají jejich zamýšleného nákupu a pokouší se určit, jestli obchod, do kterého se chtějí pustit, je rozumný.

Urproxovi čas ubíhal rychle. Jeho pochyby, té první noci tak silné, se vytratily v nečekaném vzrušení, které zažil, když se připravoval, aby se postavil tomu neobvyklému odlévání. Žádný kovář, který ve Čtyřech zemích kdy žil, ještě s kouzlem nepracoval — alespoň o tom nikdo nevěděl — a nešlo nebyl tou vyhlídkou nadšený. V hloubi srdce věděl, že přesně jak uznal Kinson Ravenlock, je ve svém oboru ten nejlepší a že v odlévání kovů v meče nabyt takového mistrovství jako nikdo jiný. Nyní se po něm žádá, aby šel ještě dál, než kam se kdy odvážil, aby vy tvořil zbraň, která bude ještě lepší než jeho doposud nejlepší a bylo v něm dost řemeslníka, jenž ocenil rozsah důvěry, kterou v jeho talent někdo vložil. Stále ještě nevěděl, jestli ten meč splní úkol, který mu Bremen uložil, jestli nějak zabráni invazi, před kterou starý muž varoval, jestli bude moci nějak působit jako ochrana před Černým mágem. Tohle byly otázky pro jiné. Pro Urproxe Screla tu zůstávala jen výzva uplatnit svou dovednost způsobem, o kterém si nikdy nemyslel, že by byl možný.

Byl tak zabráný ve svých přípravách, že už v nich pokračoval druhý den, než si vzpomněl; že ještě vůbec nepadla zmínka o placení — a v dalším okamžiku si uvědomil, že na tom vůbec nezáleží, že placení v tomto případě není důležité. Za léta, kdy měl huť zavřenou, nic nezapomněl a bylo to jako odměna, když zjistil, že stále ví, co dělat. Svou práci dělal s jistotou a odhodláním, přitápěl v peci, a zkoušel její sílu malými testy, při kterých taval kovy různé tvrdosti a složení. Přivezli mu i další materiál a palivo, které hned uložil. Druid, Hraníčář a dívka se tu zastavovali, aby se podívali, jak pokračuje, a pak se zase vytratili. Když od něj odcházeli, nevěděl, kam jdou. Nevěděl, jak pečlivě jeho postup sledují. Mluvili s ním jen příležitostně a pak to byl starý muž, kdo většinu hovoru obstaral. Čas od času se ho zeptal, jak je úkolu zavázán, jak věří tomu, co mu starý muž pověděl o zničení světa, které hrozí. Ale otázky to byly chvilkové a lehké. Nyní už byl jako splašený vagón, který se žene dopředu takovou rychlostí, že nejde zpomalit. Jediné, na čem mu teď záleželo, byla práce. Překvapilo ho, když zjistil, jak moc mu chyběla. Štiplavý pach paliva stravovaného žářem, zvonění kovů na jejich cestě ke zkoušce ohněm, který ho páli na kůži, popel a kouř, který se zvedal z komína hutí — to byli staří přátelé, kteří ho přišli pozdravit, když se k nim vrátil. Děsilo ho, jak snadno se vzdal svého slibu, že už se ke svému řemeslu nevrátí. Děsilo ho to o to víc, když si pomyslel, že tentokrát nebude moci couvnout.

Třetí noci, pozdě k večeru, za ním ti tři přišli naposled — druid Bremen, Hraníčář Kinson Ravenlock a dívka, jejíž jméno se ještě nedozvěděl. Pec byla připravená a zdálo se, že oni to ví i bez toho, aby jim to někdo musel říct, přišli za soumraku a pozdravili ho způsobem, který napovídal, že přišli, aby byli svědky vyplnění jeho slibu. Kovy, které byly třeba k roztavení, tu ležely složené, formy otevřené a připravené na odlévání, a páky, táhla, řetězy a nádoby, které syrový materiál povedou jednotlivými částmi přípravy, byly všechny pečlivě na svých místech. Urprox znal postup starého muže z paměti. Všechno bylo připraveno.

Posadili se spolu na chvíli ve stínu pece, počkali, až město utichne a jeho lidé se uloží k spánku, nechali ze sebe spadnou! horko a zahálit se do noci. Mluvili málo, poslouchali zvuky noci, každý ponořený do svých vlastních myšlenek. Obyvatelé města se jako vlny, které naráží na nějaký břeh v dálce, kam nejde dohlédnout, přelévají a línají z místa na místo. Blížila se půlnoc a zástupy putovaly do pivnic a doupat rozkoše a ulice se začaly vyprazdňovat. Starý muž vstal, vzal ruku Urproxe Screla do své a podržel ji. „Dnes v noci musíš udělat to nejlepší, co dokážeš.“ prohlásil pevně. „Musíš, pokud máme úspěch.“

Kovář přikývl. Byl do pasu nahý a kůže se mu leskla potem. „Udělám co je třeba. Nezapomeň udělat to samé.“ Bremen se nad tou odpovědí pousmál, jizvy v jeho staré tváři byly ještě hlubší ve světle, které k nim přicházelo z pece, v níž žhnul oheň viditelný puklinami ve dveřích zásobníku. „Nebojiš se toho všeho, že ne?“

„Bojím? Ohně a kovu? Toho, že dám tvar ještě jedné zbraně po tisících předchozích i když má být ukována kouzlem?“ Urprox Screl zavrtěl hlavou. „To bych se měl dřív začít bát vzduchu, který dýchám. To, co tu dnes v noci uděláme, se neliší od toho, co dělám celý život. Možná je to trochu jiné, ale nijak zvlášť. Kromě toho, co je to nejhorší, co se mi může přihodit? Že zklamou? To se nestane.“

„Kouzlo je vždycky nevyzpytatelné. I když jsi neochvějný ve své kovářské práci, kouzlo se nemusí ukázat jako dostačující.“

Kovář si starého muže chvíli prohlížel a pak se pomalu zasmál. „Tomu nevěříš. Jsi řemeslník stejně jako já. Zemřel bys dřív, než bys nechal své kouzlo, aby tě zradilo.“

Dlouho bylo ticho, zatímco ti dva stáli tváří v tvář, horko z kovářny je zaplavovalo a její světlo se míhalo po obrysech jejich obličejů. „Naposledy si mě měříš,“ poznamenal tiše kovář. „Nenamáhej se. Není to nutné. Jsem připraven.“

Ale starý muž zakroutil hlavou. „Měřím si tě proto, abych zjistil, co to s tebou udělá. Nemůžeš pracovat s kouzlem a vyjít z toho beze změny. Po dnešní noci tvůj život nebude úplně stejný. To určitě cítíš.“

Urprox Screl věnoval starému muži ironický úsměv. „Visím na tom. Z něčeho se ti vyznám. Až na Minu a mé děti je mi z mého života špatně. Jsem unavený z toho, čím jsem se stal. Nerozuměl jsem tomu, dokud jste nepřišli. Nyní to všechno chápou až moc dobře. V tuhle chvíli přivítám jakoukoli změnu.“

Cítil, jak ho oči toho druhého chvíli zkoumají, cítil tíhu toho pohledu, který se usadil někde hluboko v něm a napadlo ho, jestli nemluvil moc prudce.

Pak starý muž přikývl. „Velmi dobře. Začneme.“

* * *

Léta poté se budou vyprávět příběhy o tom, co se té noci stalo, vyprávění, která se budou předávat od jedné úst k druhým a vezmou pak na sebe příkrasy legend. Budou pocházet z různých pramenů, ale všechny se budou odvíjet od pohledů kolemjdoucích, kteří se na chvíli zastavili, aby viděli, co se děje ve veliké kovárně Urproxe Screla. Dveře byly otevřené do noci, aby se dovnitř natáhl čerstvý vzduch a vyvětralo se vydýchané horko, a ti, kdo se odvážili přijít dost blízko, byli svědky výjevu, o kterých se později tvrdilo, že se zrodily z šílenství.

Té noci ukoval Urprox Screl meč, ale skutečnost, jak ho vyrobil, bude navždy předmětem sporu.

V tom, kdo všechno u toho byl, panuje shoda. Prošli vzduchem plným kouře a popela jako duchové, ohnutí před horkem a žárem kovárny, na chvíli se vrhli kupředu, aby provedli úkon v souladu s potřebami ukování a znovu vycouvali pryč. Byl tam kovář, uznávaný mistr svého oboru, ten, který se na dvě dlouhá léta vzdal své práce a pak, na jedinou noc a aniž by o tom s kýmkoli ztratil slovo, se k ní vrátil. Byl tam starý muž zahalený ve svých černých šatech, ten, který se chvílemi zdál být téměř éterický, chvílemi zase tvrdý a pevný jako kámen. Byl tam i Hraničář a mladá žena. Každý z nich měl svou roli. Starý muž a kovář pracovali bok po boku při ukování zbraně. Mladší muž jim pomáhal, jednal, když mu přikázali donést tohle a podržet támhleto a který vkládal svou sílu a váhu tam, kde toho bylo třeba.

Dívka stála u dveří a hlídala, aby se nikdo nepokusil vejít dovnitř, nebo neokouněl moc dlouho. Bylo zvláštní, že právě ona působila dojmem toho nejsilnějšího. Někteří říkali, že k tomu, aby odehnala přílišné zvědavce, měnila podobu a na okamžik se z ní stala stvůra z podsvětí, nebo kočka z mokřin. Někteří říkali, že před velkou kovárnou tančila nahá v rituálu, klen, měl pomoci při odlévání. Někteří říkali, že pokud se na někoho jen na okamžik podívala, zešílel. Všichni se shodli na tom, že v ní bylo víc, než na co vypadala.

O tom že se té noci použilo kouzlo, nebylo vůbec pochyb. Žár ohně byl příliš intenzivní, jeho záře příliš jasná, a když se roztavený kov, jeho výbuchy byly příliš syrové. Někteří říkali, že viděli z rukou starého muže vycházet blesky zeleného světla, které živily oheň ve výhni, viděli je vdechnout život pákám a táhlům, jež slitinu vyzdvihly z plamenů a viděli je po odlití brousit ostří, aby byl jeho hrubý povrch hladký a naleštěný. Zatímco mistr kovář posílal do výhně rozličné kovy, zatímco míchal slitinu, starý muž mumlal zařikadla. Kovy vešly do ohně a vrátily se zpátky. Ten roztavený se vlil do formy, zakalil a znovu vykoval. A pokaždé kouzlo starého muže jasně zazářilo na pomoc. Ach ano, při kování se používalo kouzlo a o tom něm pochyb, shodovali se všichni vypravěči.

Hovořili rovněž o všudypřítomném obraze napřažené ruky, která drží hořící pochodeň. Nikdo jejímu významu nerozuměl, ale byla jako duch, který jako by se objevoval všude. Někteří ten obraz zahlédli na medailonu, který starý muž vytáhl zpod šatu. Někteří ho viděli odrážet se z ohně výhně na stěny budovy. Někteří ho sami viděli, jak se vztyčil z plamenů, zrozený Z největšího žáru ohniště jako duch, který vystoupil Z mrtvého. Ale ti, kdo ho spatřili naposledy, ho viděli zasazený do jílce mohutného meče poté, co se spojil s kovem odlitým ve výhni, jak žhne a září, ruka na něm je pokrčená v místě, kde se ostří spojuje s hruškou jílce a plamen pochodně míří vzhůru po ostří k jeho špičce.

Odlití, zakalení, vytvarování a vybroušení meče zabralo zbytek noci. Kromě zvonění kovářova kladiva a syčení páry, když se meč kalil, byly slyšet i podivné zvuky. Výheň zářila barvami, které ještě nikdy nikdo nespatriil, duhové spektrum které přesahovalo všechny zkušenosti s kováním v hlavním městě kovářů. Vzduch čpěl temnými a zapovězenými pachy, které sem nepatřily. Zvědavce, kteří se té noci ke kovárně přiblížili, udivovala zběsilost již byli svědky a šli zas raději dál.

Než přišlo ráno, bylo ukování hotovo a ti tři cizinci pryč. Nikdo je neviděl odcházet. Nikdo nevěděl, kam šli. I meč zmizel a soudilo se, že si ho trojice odnesla s sebou. V ranním světle stála kovárna prázdná, oheň uvnitř vyhasínal. Těch pár, kteří se odvážili tak blízko, tvrdili, že jim pod nohama jiskřila zem, když se snažili nahlédnout otevřenými dveřmi dovnitř. Kouzlo, šeptali, kouzlo.

Urprox Screl šel domů a nevrátil se sem. Rozhlásil, že kovárna je opět zavřená. S přáteli a sousedy se bavil normálně a ujistil je, že se té noci nic zlého nestalo. Ukoval meč pro možné kupce a oni se vrátili domů, aby promysleli, zda má jejich obchod cenu. Když to říkal, smál se. Zdálo se, že je docela klidný. Ale v očích měl vzdálený, vystrašený pohled. Do měsíce město opustil. Místa a jeho děti s vnučaty šli s ním, celá jeho rodina. To už se povídalo, že zaprodal svou duši i tělo temným bytostem, které žily na severu. Nikdo s ním nechtěl moc mít. Všichni souhlasili, že je dobře, že už odešel.

Nikdo nevěděl, kam šel. Šly o tom samozřejmě nějaké řeči. Vždycky jdou nějaké řeči.

Někteří říkali, že šel na sever k Hraniční zemi a usadil se tam s rodinou. Někteří říkali, že si změnil jméno, aby nikdo nevěděl, kdo je.

Jeden muž léta poté tvrdil, že ho viděl. Coby obchodník se šperky cestoval po širých Čtyřech zemích a hledal tam nové trhy. Říkal, že to bylo v malé vesničce nad Duhovým jezerem, kde narazil na Urproxe Screla.

Jenže ten už své jméno nepoužíval.

Používal jméno Creel.

Kapitola 24

Děšť a vítr bičovaly zdi a šance Steddenské pevnosti, pod nimiž, za širokými branami hradu, právě zuřila bitva. Dvakrát se proti zdem vrhla severská armáda a dvakrát ji trpaslíci zahnali zpátky. Teď se blížila půlnoc, obloha zčernala, vzduch ztěžkl deštěm a světlo bylo tak slabé, že bylo vidět jen na pár stop, pokud z oblohy nesjel blesk a svým jasným světlem na okamžik neozářil celý Ravenshorn.

Tentokrát prohrajeme, mysl si Risca, když se hnál po schodišti z hlavní zdi na prostřední nádvoří, aby našel Raybura. To, že se drží tak dlouho, byl malý zázrak. To, že jsou po týdnech bojů a ústupu ještě naživu, byl ještě větší zázrak. Ale čas se krátí. Déle už odolávat nemohou.

Kde jsou ti elfové? Proč nepřišli?

Týdny poté, co unikli z Vlčích hřbetů, bojovali trpaslíci, aby zastavili postupující severany. Armáda Černého mága je drtila na každém kroku, ale oni stále pokračovali v boji. Ve Vlčích hřbetech měli štěstí: unikli téměř beze ztrát na životech. Jejich štěstí jim však nezůstalo. Čekaly je další střety, a v několika z nich měli jejich pronásledovatelé navrch. Trpaslíky, které pochytili, na místě pobili. Ačkoliv ti z vchodu se zběsile bránili a útočníkům způsobili těžké ztráty, v poměru k početní síle nepřátelské armády byly však spíše bezvýznamné. Proti přesile armády takové velikosti neměli prosté oslabení trpaslíci žádnou šanci. Byli stateční a odhodlaní, ale na každém kroku museli ustupovat.

Nyní byli hluboko v Ravenshornu a v nebezpečí, že i z této državy se budou muset stáhnout. Vlčí hřbety a Střední Anar byly ztracené. Poslední přístav padl rychle. Stříbrná řeka byla od Duhového jezera po Cillidellan v rukou nepřítele. Nebylo jak se dozvědět, kolik území na severu už bylo ztraceno. Nejspíš ale všechno. Pokud nepřítel zabere i Ravenshorn, budou trpaslíci nuceni ustoupit až k Vysokým horám do pevnosti Dun Fee Aran. Pokud padne i ta, ztratí svou poslední pozici. Nebudou pak mít jinou možnost než uprchnout na východ, do kraje, kam se sotva kdy odvážíli. A Risca se domníval, že tohle se stane. Jistě to tu nebudou schopni udržet. Steddenská pevnost do rána padne. Přes vnější příkopy a jámy s pastmi se už seveřané dostali a nyní vyráběli žebříky, aby se s nimi mohli vrhnout proti zdem. Vitr a déšť, jak se zdálo, jejich úsilí nijak nebránily. Svíralo je něco silnějšího než živly — strach, šílenství, děs ze stvůry, která jim velela. Kupředu je hnalo kouzlo, temné a hrozné, a snad pro ně v jejich situaci byla lepší smrt než důsledky plynoucí z neúspěchu.

Risca došel na konec schodiště a vyšel z věže na nádvoří. Zaplavily ho zvuky bitvy, kakofonie, kterou nepřehlušila ani zuřící bouře. Do bran tlouklo beranidlo, s pravidelnou a tupou vytrvalostí naráželo do portálu. Brány se otřásaly, ale držely. Nahore na šancích posílali trpaslíci šípy a oštěpy na útočníky shromážděné v takové masě, že bylo doslova nemožné minout. Po zdech stékal hořící olej jako zbytek předchozího útoku, který trpaslíci odrazili. Všude pobíhali obránci ve snaze zaplnit mezery v řadě, do které prostě nebylo dost mužů.

Náhle se ze zmatku vynořil Raybur a chytil ho za paži. „Udržíme se jen dokud nepostaví ty žebříky!“ křikl do kvílení větní a naklonil se tváří blíž k mladšímu muži. „Víc nezmůžeme, Risco!“

Risca přikývl. Cítil se unavený a ztrácel víru. Útěk ho unavoval, pronásledování vyčerpávalo a měl vztek, že se to bude co neviděl celé znovu opakovat.

„Tunely jsou připravené.“ odpověděl, aniž by se namáhal mluvit hlasitěji. Právě se vrátil poté, co se přesvědčil, že jejich úniková cesta je v pořádku. Geften sám tunely prošel a ujistil se, že jsou volné. Trpaslíci uniknou chodbami vytesanými ve skále v zadní části jejich pevnosti a objeví se na východní straně vrcholů hor. Odtud sestoupí do husté zalesněné údolí za nimi a znovu znuží.

Raybur ho z nádvoří zatahl do zavětrí u vchodu do věže, ze kterého vyšel. Pak ho s tvrdým pohledem objal.

„Co se stalo elfům?“ zeptal se král trpaslíků s pečlivě kontrolovaným hněvem.

Risca zavrtěl hlavou. „Přišli by, kdyby Tay Trefenwyd našel způsob, jak je sem přivést. Něco se stalo. Něco, o čem nic nevíme.“

Raybur s očividným znechucením zakroutil svou vousatou hlavou. „Je to takové trochu jednostranné, že ano? Jen my a nikdo jiný proti armádě tak velké, jako je ta tam venku...“ Ze zdí se ozval křik a obránci pospíchali, aby zaplnili nově vzniklou mezeru. „Jak dlouho máme ještě vydržet? S každou další bitvou ztrácíme víc mužů a tolik jich zas nemáme!“

Jeho vztek byl pochopitelný. Jeden z těch, které už ztratili, byl jeho nejstarší syn. Wyrik padl před čtyřmi dny, zabil ho zbloudilý šíp. Právě ustupovali přes Anar do Ravenshornu s úmyslem dosáhnout Steddenské pevnosti. Ten šíp mu pronikl krkem do mozku. Zemřel okamžitě, doslova dřív, než si kdokoli všiml, že je zasažený. Když se to stalo, byl Raybur u něj a když padal, chytil ho.

Ti dva muži nehybně stáli a ve vlhkém stínu vchodu se na sebe dívali, oba mysleli na chlapcovu smrt a jeden druhému to četli v očích.

Raybur znechuceně odvrátil pohled. „Kdybychom měli alespoň slovo, nějaké ujištění, že pomoc je na cestě...“ Znovu zakroutil hlavou.

„Bremen nás nikdy neopustí.“ prohlásil tiše a pevně Risca. „Ať se stane ještě cokoliv, přijde.“

Raybur přimhouřil oči. „Pokud je ještě naživu.“

Ta slova tam visela v tiché ostré jako břitva, obviňující, smutná a zoufalá.

Pak je z jejich chvilkové úvahy o možné smrti starého muže vytrhl zvuk páčení, děsivý nářek kovových západek, které povolovaly, a lámajících se dřevěných trámů. Oba okamžitě věděli, co to je, ale Raybur to řekl první.

„Brány!“

Hnali se ode dveří do deštěm prosáklé noci. Temnou střechou mraků projel blesk. Před nimi se hlavní brány prohýbaly pod úderem beranidla. Závěsy vrat už byly vytržené a mříž roztržena. Trpaslíci se snažili klesající bránu podepřít, ale nyní to byla už jen otázka času, kdy se všechno zhroutí. Nárazy beranidla zesílily a stejně tak i křik útočníků. Na hradbách se trpaslíci nejistě stahovali ze svých obranných pozic.

Za otcem přiběhl Fleeer a jeho dlouhé vlasy za ním vlály. „Musíme dostat všechny pryč!“ vykřikl a tvář měl bledou a sklíčenou.

„Udělejte to!“ vyštěkl Raybur svou odpověď studeným a hrubým hlasem. „Stáhněte se ze zdí chodbami v pevnosti do tunelů. Už toho bylo dost!“

Fleeer vyrazil pryč a rozlícený Raybur se otočil a kráčel k branám, jeho drsná tvář mu hořela a měl v ní odhodlaný výraz. Když Risca viděl, co má v úmyslu, vydal se za ním, chytil ho za paži a otočil s ním.

„Ne, Raybure.“ prohlásil. „Těhle vlně se postavím já, ne ty!“

„Sám?“ štěkl král a vytrhl se z jeho sevření.

„A kolika lidí ses ptal ty?“ Risca promluvil ostře. „Teď jdi! Vyved' armádu ven!“

Déšť jim stékal do očí a nutil je neustále mrkat, když tam oba stáli jako dvě osamělé postavy lapené jedna proti druhé.

„To je šílenství!“

Risca zakroutil hlavou. „Ty jsi král a ty musíš být v bezpečí. Co se stane s trpaslíky, když padneš? Kromě toho já mám druidské kouzlo, které mě ochrání, což je víc, než můžeš říct ty. Běž, Raybure!“

Pravá polovina brány se rozpadla na kusy. Otvorem se vevalila vlna temných postav s blyštícími se zbraněmi. Risca vztáhl ruce se zkroucenými prsty a připraveným druidským kouzlem.

Raybur váhal, ale pak odpěchal, volal na své velitele, aby šli k němu a dával jim rozkazy k ústupu. Trpaslíci lezli dolu z

cimbuří a hnali se ke dveřím věže a do bezpečí chodeb za ní. Muži, kteří byli u bran, už uprchli. Risca stál sám v dešti a klidně čekal. Bylo to docela jednoduché rozhodnutí. Už ho unavilo utíkat a být pronásledován. Byl připravený postavit se a bojovat. Chtěl dostat tuhle šanci.

Když byla v otvoru první vlna útočníků, poslal mezi ně druidský oheň. Spálil vše, co bylo na dohled. Přes trosky brány se plamem vyšplhaly výš a spojily první šik severanů dřív, než mohli vůbec pomyslet na útěk. V temnotě za nimi ostatní padli, protože nemohli ten žár ustát. Risca po chvíli nechal oheň uhasnout. Kouzlo jím projelo jako vlna vzrušení, která zahнала strach i pochyby, únavu i bolest. Tak jako vždycky v bitvě, i nyní cítil, že tohle je ta věc, pro kterou žije.

Berandlo začalo znovu bušit a druhá brána padla, čímž se otvor ještě zvětšil. Nikdo ale nepřicházel. Risca pohlédl závojem deště vzhůru. Poslední trpaslíci scházeli z cimbuří a strážních věží dolů. Za pár okamžiků bude sám. Věděl, že by měl teď utéct. Měl by utéct s ostatními a uniknout, dokud je čas. Nemělo smysl zůstat. Přesto se nemohl donutit, aby se obrátil. Jako by výsledek bitvy držel ve svých rukou, jako by tím, že tam stojí a drží se, mohl zastavit útok, který hrozí, že je všechny smete.

Pak se v sežehlém a zuhelnatělém vchodu objevilo něco velkého, temná postava, která se sunula otvorem dovnitř. Risca váhal a čekal, až uvidí, co to je. Tmavá silueta se vlekla dál, až ji spatřil, když vstoupila do bledého, mihotavého světla dohasínajícího druidského ohně. Byla to stvůra z Bronova podsvětí, která vylezla z úkrytu s příchodem noci, celá slizká a mokvavá, pokrytá hřeby a obrněná pláty a z masivního těla jí vyrůstaly těžké údy. Stála vzpřímeně, ale nic na ní nebylo lidského, byla shrbená, jako by jí tížilo břímě vlastní ošklivosti a žluté oči jí žhnuly potřebou zabít. Zahlédla druida a otočila se, aby se mu postavila. Nesla mohutný kyj, který svírala oběma rukama s drápy.

„Nuže teď,“ vydechl pomalu Risca.

Stvůra se na chvíli v bráně zastavila a pak se přes žhnoucí trosky začala vléct dopředu. Nikdo jiný se neobjevil, ačkoli Risca slyšel, jak se severané škrábou vzhůru po všech žebřících, které měli po ruce, nahoru na opuštěné zdi a shromažďují se ve tmě k útoku, kterým dobudou Steddenskou pevnost.

Mezitím posílají tuhle stvůru, aby mě vyzvala k boji, pomyslel si Risca, který věděl, že nic víc v tom být nemůže. Myslí si, že se jí nepostavím? Zkouší mě, aby zjistili, jakou silou vládnou, jak silnou mám vůli? Jaký mají pro tenhle nesmysl důvod?

Samozřejmě, že na tyto otázky neuměl odpovědět. A nyní po něm stvůra jde, cestou z otvoru na nádvoří odhazuje trosky brány a těla, a lampy očí má upřené na druida.

Hledají způsob, jak mě chytit, napadlo náhle druida. Stvůra mě má zaměstnat a upoutat na sebe svou pozorností, zmařit mé kouzlo a oni si pak pro mě přijdou silou. Nad drzostí toho plánu se musel usmát.

Stvůra z podsvětí se k němu sunula čím dál rychleji. Kyj zdvihla před sebe zároveň jako zbraň i štít. Stále byl čas utéct, ale Risca stál na místě. Severané se dívali. Věděli, kdo je a čekali, aby viděli, jak bude reagovat. Dá jim něco, na co nezapomenou.

Když od něj byla stvůra na tučt stop, zdvihl Risca oběma rukama svou válečnickou sekeru, rozmáchl se a poslal blyštivé ostří přímo proti ní. To už byla bestie přímo nad ním, hnala se do útoku a neměla žádnou šanci před úderem uhnout. Sekera jí zasáhla do čela s hustým obočím a s třeskotem kovu o kost ho roztrásla vedví. Silou údem zvrátila hlavu dozadu. Po zohavené tváři jí tekla krev jako černý inkoust, který naplnil její dokořán otevřenou tlamu. Už mrtvá bestie klesla k zemi.

Risca už, byl na ústupu a uháněl do bezpečí dveří, když se ve stínu po obou stranách něco pohnulo a on instinktivně rozhodl své kouzlo. Plameny, které náhle zazářily, vrhly světlo na hrstku lebkonošů, kteří se přikradli ze tmy, a snažili se ho obklíčit. Risca znechuceně zaskřípal zuby. Byli rychlejší, než sám myslel, a dostali se přes zeď, zatímco on poslušně čekal na jejich návnadu. Vyrázil k nejbližšímu z nich a uhořel do něj druidským ohněm. Okřídlený lovec padl dozadu, syčel vzteky a před Riscou, který se snažil doslat ke dveřím do věže, vybuchl červem oheň. Něco ho udeřilo a srazilo ho na kolena k zemi — jeden z lebkonošů, který švihl drápy. Risca se odkutálel mimo jeho dosah a znovu vyskočil na nohy. Z míst, kde hořel oheň, se zvedala pára, která se mísila s deštěm a mlhou. Hrom zarachotil a zaduněl s ještě větší zuřivostí. Ozval se radostný křik, když se nechráněným otvorem vyvalila vlna severanů na nádvoří za ním. Zaútočil další lebkonoš, který učinil tak náhlý výpad, že se mu jen tak tak vyhnul. Všude kolem něj létaly šípy a oštěpy. Byl tak hloupý, že tak dlouho čekal! Ta myšlenka jím proběhla jako blesk. Na každou stranu rozhodl trochu druidského ohně a mezi zbraněmi, zuby a drápy se rozeběhl ke dveřím. Nedíval se zpátky věděl, co by tam viděl, a bál se, že by ho to na místě přimrazilo. Odrazil dalšího lebkonoše, tentokrát toho, který se před něj vrhl, aby ho na útěku zpomalil. V zoufalství poslal druidský oheň do všech stran, zahnal nepřátele, kteří se ho snažili obklíčit a pak doběhl posledních pár yardů k vchodu, jako by hořelo za patami jemu samotnému, a vrazil dovnitř.

Vklopýtal do tmy, ale byl zase hned na nohou a hnál se dopředu. V chodbách hradu byla černočerná tma, protože všechny pochodně byly uhašeny, ale on Steddenskou pevnost znal, a aby našel cestu, světlo nepotřeboval. Slyšel za sebou své pronásledovatele, a když dospěl na konec první chodby, otočil se jen na takovou chvíli, aby chodbu od jednoho konce na druhý sežehl. Stačilo to jen na to, aby je zpomalil a na nic víc. Přesně tohle ale potřeboval.

O pár okamžiků později byl za masivními dveřmi ze železných plátů, které za sebou zabouchl a zapřel proti dalšímu pronásledování. Teď ho nechytí. Této noci ne. On se ale dostal příliš blízko na to, aby si spočítal, že příště už by takové štěstí mít nemusel.

Setřel krev z obličeje a ve šrámu na čele cítil bodavou bolest. Nebyl raněn těžce. Má dost času, aby s tím něco udělal později. Raybur a ostatní budou čekat někde vzadu v tunelech. Risca znal krále trpaslíků příliš dobře na to, aby ho napadlo, že by ho tu mohl nechat. To přátelé nedělají.

Polkl, aby zahnal sucho v krku.

Co je tedy, pomyslel si smutně, s Tayem Trefenwydem a elfy?

* * *

Na Arborlon položila noc jemnou a teplou pokrývku tmy. Nepršelo tu, na rozdíl od kraje dál na západ. Jerle Shannara stál u předního okna letohrádku a čekal na svítání. Celou noc nespal, sužovaly ho pochyby, jejichž kořeny vedly až ke ztrátě Taye Trefenwyda. Blížil se ke konci cesty, kterou začal před několika týdny a která vyvrcholí s příchodem rána. Byl zoufalý při pomýšlení, jak okolnosti a štěstěna určily jeho osud, takovým způsobem, který nemohl předvídat a ani nyní změnit.

„Pojď ke mně, lásko,“ zavolala na něj Preia Starle z potměšlé haly, kde stála a chránila se rukama ovinutýma kolem těla.

„Přemýšlel jsem,“ odpověděl nepřítomně.

Šla k němu, položila mu ruce na boky a držela ho proti sobě. „Poslední dobou přemýšlíš trochu moc.“

Napadlo ho, že je to Pravda. Tak tomu dřív nebylo, když byl ještě naživu Tay, než přišel Černý mág a než se elfům začalo špatně dařit. Tehdy byl volnější, nepoutaly ho žádné povinnosti ani odpovědnost nějakého skutečného významu, jeho život i budoucnost patřily jemu a měl všechny možnosti světa, z nichž mohl vybírat. Jak rychle se to všechno změnilo.

Zvedl mohutnou ruku a položil ji na její. „Pořád nechci být králem.“

Ale králem se stane za rozbřesku. Za úsvitu bude korunován podle tradice elfských králů z dob mýtu. Rozhodlo se o tom teď, určily to události, které započaly se zavražděním Courtanna Ballindarrocha a vyvrcholily smrtí jeho posledního syna. Po čtyři týdny chovali elfové naději, že králův dědic zanechá svého nerozumného pátrání po vrazích svého otce a vrátí se. Ale Alyten byl drzý, bláznivý kluk a nikdy se neměl vydat hledat problémy, které nakonec našel. Seveřané na něj čekali, protože předpokládali a doufali, že se je bude snažit vypátrat. Nechali ho na sebe narazit, napadli ho ze zálohy a zabili. Hrstka těch, kdo s ním byli a přežili, ho přinesla domu. Byl to poslední dospělý dědic trůnu Ballindarrochovy rodiny a poslední naděje Jerleho Shannary, že se elfí lidé neobrátní k němu.

Samozřejmě to hned udělali. Mnoho jich nikdy Alytena jako vládce nechtělo. Seveřané znovu zahrozili, ovládli celý Streleheim a znemožnili kontakt s ostatními zeměmi a jejich lidmi.

Brzy přijde invaze do Západní země — o tom téměř nebylo pochyb. Bylo jen třeba, aby se vrátil Černý mág, který se vydal na východ, aby napadl trpaslíky. Tolik byli schopni určit elfí stopaři, které vyslali jako zvědy. Přesto Nejvyšší rada nejednala, čekala na Alytenův návrat a jeho formální prohlášení králem. Nyní byl Alyten mrtev a zbyla jen dvě vnoučata, příliš malá na to, aby vládla, dokonce tak malá, že nebyla ani schopna pochopit velikost toho, proti čemu stála. Měl by místo nich sloužit regent? Měla by vládnout s pomocí rádců? Okamžitě se zrodilo přesvědčení, že ani jedno z těch řešení není dostatečné, aby bylo možné předejít nebezpečí, které hrozí, a že Jerle Shannara, coby králův první bratranec a nejzkušenější bojovník a strateg ve Východní zemi, je jediná naděje.

I tak se mohla debata o této záležitosti ubírat donekonečna, nebýt naléhavosti okolností a odhodlání Preiy Starle. Přišla za Jerlem téměř okamžitě poté, co se vrátilo Alytenovo mrtvé tělo a kdy byla debata natolik zuřivá, že hrozila elfí lid nenapravitelně rozdělit.

„To nemůžeš dopustit,“ řekla mu. Byla noc, další vleklý, ospalý večer, kdy se ještě husté denní teplo lepilo do koutků úst a očí. „Jsi pro elfí lid největší nadějí a ty to víš. Jestli máme přežít, musíme bojovat, Jerle. Seveřané nám nedají na vybranou. Až přijde ten čas, kdo jiný než ty nás povede? Pokud nás máš vést, pak nás veď jako král.“

„Mé právo být králem se bude navěky zpochybňovat!“ vyštěkl unavený diskotováním a se srdcem bolavým z toho, jak ji potřeboval.

„Miluješ mě?“ zeptala se náhle.

„Víš, že ano.“

„A já tě také miluji. Tak mě teď pozorně poslouchej. Učín ze mě svou ženu. Udělej ze mě svou partnerku a rádkyni na celý život, svou nejbližší důvěrnici a budu ti navždy přítelem. Uvaž to pouto před zraky elfího lidu. Řekni Nejvyšší radě, že chceš být králem, že ty a já adoptujeme ty dva malé chlapce, kteří ztratili rodinu, a uděláme z nich své syny. Nikoho jiného nemají. Proč by neměli mít nás? Zastaví to ty řeči. Udělá to konec námitkám. Chlapci tak budou mít příležitost stál se tvými nástupci, až vyrostou. Zahojí to rány způsobené smrtí všech ostatních Ballindarrochů a elfí lidé budou moci pokračovat ve svém úsilí přežít.“

Tak se to stalo. Rozhoupala ho síla její vytrvalosti, když už se to nepodařilo jinak. Později se nad tím podívoval, nad jednoduchostí toho rozhodnutí, nad zjevnou rozhodností Preiy Starle. Vzal bych si ji tak jako tak, říkal si. Miloval ji, a chtěl, aby byla jeho ženou. Byla jeho nejbližším přítelem, jeho důvěrníci, jeho milenkou. Elfové dávali přednost králi s dědici a Ballindarrochova rodina byla oblíbená, takže pro adopci těch dvou chlapců získali podporu. Vůle po tom, aby byl Jerle korunován, byla ohromující.

Zaklesnutí v Preině objetí se zadíval ven do noci a vzpomínal. Jak daleko za tak krátkou dobu dospěl.

„Chceš své vlastní děti, Preio?“ zeptal se najednou.

Bylo ticho, zatímco o té věci dumala — nebo alespoň o své odpovědi. Snažil se nevidět její tvář.

„Chci s tebou strávit život.“ řekla nakonec. „V tuhle chvíli je pro mě těžké myslet na cokoli jiného. Až budou elfové znovu v bezpečí a Černý mág zničen...“ Odmlčela se a věnovala mu dlouhý, pevný pohled. „Ptáš se, jestli krevní pouto změní mé závazky k chlapcům, o kterých jsme souhlasili, že je přijmeme za vlastní? Ne, nezmění. Pokud nebudeme mít žádné další děti, chlapci je mít budou. Budou naši, jako by se nám narodili. Jsi spokojen?“

Beze slova přikývl, myslel na to, jak se jejich vztah vyvíjel, jak dramaticky se změnil s Tayovou smrtí. Dlouho přemítal o tom, jak připustila, že jeho přítele možná milovala, že by s ním možná i odešla, kdyby ji o to byl požádal. Nevadilo mu to tolik, jak by snad mělo. Sám Taye miloval a nyní, když byl mrtev, bylo těžké mu cokoli vyčítat.

„Budeš sedět v Nejvyšší radě.“ řekl jí tiše. „Vree Erreden tam bude sedět také. Pokud budu moci, udělám ho prvním

ministrem. Souhlasíš?“

Přikývla. „Od svého starého názoru na hledače jsi ušel dlouhou cestu, že ano?“

Pokřčil rameny. „Požádám, aby se elfí armáda zmobilizovala k pochodu na východ — ne, budu na tom trvat“ Ramena se mu zdvihala odhodláním. „Udělám, co by udělal Tay. Budu svědkem toho, že trpaslíci nezůstanou opuštěni. Budu svědkem toho, až Černý Elfein dojde k Bremenovi. Pokud jako král selžu, pak to nebude proto, že mi chyběla kuráž, nebo odhodlání.“

Bylo to drzé a nekompromisní prohlášení, opora proti pochybnosti a nejistotě, které ještě číhaly na pokraji jeho odhodlání. Preia to věděla. Nemohl si dovolit váhat. Hranice mezi úspěchem a porážkou, mezi životem a smrtí, bude tenká.

Preia se k němu přitiskla. „Uděláš to, co musíš, co je správné. Budeš králem a nebudeš toho litovat. Povedeš svůj lid a zajistíš mu bezpečí. Je to tvůj osud. Jerle. Je to tvé poslání. Vree to viděl ve svých vizích. Určitě vidíš sám, že je to Pravda.“

Trvalo chvíli, než odpověděl. „Hlavně vidím, že není žádná jiná možnost a tak musím přijmout mhle. A pořád myslím na Taye.“

Dlouho stáli mlčky. Pak ho Preia odvedla tmou v letohrádku do jejich postele a až do rána ho držela.

Kapitola 25

Ve snaze získat zpět čas, který, jak cítili, už ztratili, koupili si ti, kdo nyní nesli nově ukovaný meč Urproxe Screla, koně a jeli Jižní zemí na sever vstříc kraji u hranic a Stříbrné řece. Jeli neúnavně, zastavovali jen v nejnútnejších případech, jen aby se najedli a odpočinuli si, a moc toho jeden druhému neřekli. V myšlenkách jim stále vystávaly vzpomínky na kování meče, a byly to obrazy tolik živoucí, až se zdálo, že se ta událost odehrála jen před několika okamžiky. O tom, že účinky použitého kouzla přesáhly samo kování, nebylo pochyb. Shoření talismanu se v nich, nejspíš v každém jinak, nějak odrazilo. Byli jako znovuzrození a kování je změnilo tak jistě, jako sám meč a bylo na nich, aby si zodpověděli hádanku, jakou novou podobu nyní mají.

Na cestě zpátky dostal do opatrování meč Kinson Ravenlock. Bremen mu ho svěřil, jakmile opustili město, druida k tomu dohnala potřeba, kterou před svým přítelem nedokázal skrýt. Jako by téměř nebyl schopen tíhu té zbraně unést a nemohl ten pocit vystát. Byla to zvláštní a znepokojující chvíle, ale Kinson meč beze slova vzal a přehodil si ho přes záda. Jeho tíha pro něj nebyla nic, ačkoli jeho důležitost pro budoucnost ras mohl jen stěží ignorovat. Ale protože sám nebyl svědkem vizím u Hadeshornu, netížil Kinsona druidův vzhled do toho, jaká by mohla budoucnost být, a tak nad ním meč neměl tu samou moc. Nesl ho, jako by to byla jakákoli jiná zbraň, a přestože se v myšlenkách stále vracel k okamžikům jeho stvoření, nebyla to minulost, nýbrž přítomnost, co ho znepokojovalo.

V noci občas ostří vzal a vyzkoušel ho. Nebyl by to udělal, kdyby ho o to Mareth první noc, co byli na cestě, nepožádala, kdyby její zvědavost nebyla silnější než znepokojení, a kdyby její úvahy nad tím, co se stalo v kovárně, nerozdmýchávaly potřebu podívat se blíže na to, co tam vyrobili. Bremen nic nenamítal, ačkoliv se zvedl a odkráčel do tmy, takže Kinson neviděl důvod, proč s Marethinou prosbou nesouhlasit. Společně drželi ostří nad ohněm a zkoumali ho. Byl to úžasný kus práce, dokonale vyvážený, hladký, leštěný a třpytivý, a tak lehký, že i přes jeho délku a velikost se s ním dalo vládnout jednou rukou. Eilt Druin se spojil s jílcem v místě: kde přecházel v ostří, a plamen z pochodně v pokrčené ruce se zdvihl po ostří vzhůru, jako by chtěl sežhnout jeho špičku. Na vyleštěném ostří se neobjevila ani puklinka, což bylo u běžného kovám doslova nemožné, jenže v tomto případě to způsobil původ Coglinovy formule a použití Bremenova kouzla.

Poté, co po několik dní meč nesl. Kinsona napadlo, že z něj nemá hrůzu částečně proto, že Bremen ještě zjevně neví, co konkrétně by měl talisman udělat. Zcela jistě má zničit Černého mága — ale jak? Povaha kouzla, kterým byl napuštěn, zůstávala tajemstvím, dokonce i druidovi. Byl určený elfimu bojovníkovi — tolik prozradila Galaphilova vize. Ale co má bojovník s mečem udělat? Má s ním vládnout jako s obyčejnou zbraní? Vzhledem k povaze síly Černého mága se to nezdálo pravděpodobné. Musí to být kouzlo, které Brona nepřestojí, kterému se rebelský druid neubrání, a které ho zničí. Ale co by to mohlo být za kouzlo? Říkalo se, že nějaké je v Eilt Druin, ale Bremen nikdy nedokázal objevit, jaké kouzlo to je, a ať bylo jakékoli, nevypadalo to, že by ho byl jen jednou ve svém dlouhém životě použil.

Bremen to přiznal jak Hraníčáři, tak dívce, a neudělal to neochotně, nýbrž s rozpaky a zvědavostí. Tajemství kouzla meče nebylo pro druida překážkou, ale výzvou, již se postavil se stejným odhodláním, které věnoval hledání toho, kdo ostří zhotoví. Koneckonců, nebylo by rozumné domnívat se, že samo ukování stačilo, aby napustilo meč kouzlem, které bylo třeba. Dokonce ani zapuštěný Eilt Druin nevypadal, že by sám stačil. Bylo potřeba něco dalšího a on musí objevit, co to je. Jednou se Kinsonovi svěřil, že mu dává jistotu skutečnost, že došli tak daleko a tolik toho dokázali. Proto věřil, že to něco, co hledají, je na dosah.

Pro Kinsonovo uvažování byla tohle pochybná premisa, ale Bremen za tu dobu, co byli spolu, dokázal tolik věcí pouhou silou své vity, že nebyl důvod se ho teď začít vyptávat. Pokud má meč kouzlo, které muže Černého mága zničit. Bremen to kouzlo objeví. Pokud je mu souzen boj. Bremen přijde na to, jak jeho výsledek obrátit v jejich prospěch. Tak putovali z hlubokého jihu zpátky na Pevnostní pahorkatinu vstříc Stříbrné řece. Starý muž svým společníkům oznámil, že jejich cílem je Hadeshorn Tam ještě jednou navštíví duchy mrtvých a pokusí se zjistit, co musí udělat dál. Cestou se pokusí určit, co se stalo s trpaslíky. Počasí, ve kterém jeli, bylo horké a parné a byli často nuceni se zastavit, aby si odpočinuli, jak oni sami, tak jejich koně. Čas se neochotně a unaveně vlekl. Z bojů, o nichž věděli, že se odehrávají dál na sever, nespátřili nic, nenarazili na žádné známky přítomnosti seveřanů a od těch, které potkali, se nedoslechli nic znepokojivého. Přesto bylo mezi nimi třemi trávící a zneklidňující podezření, že už zašli příliš daleko a na cestě zpět najdou spoustu nenávratně promarněných šancí.

Pozdě odpoledne prvního dne cesty Pevnostní pahorkatinou je Bremen zastavil, a ačkoliv jim zbývalo ještě několik

hodin světla, vzal je z rovin do Černodubí. Opět je vedl nejistým průchodem mezi dvěma močály a společně se vyhýbali nebezpečím, která oba představovaly. Nyní zapomněl na opatrnost a vedl je rovnou do zapovězeného lesa. Kinson byl vylekaný, ale držel jazyk za zuby. Bremen měl pro tuhle zacházku dobrý důvod.

Dojeli jen nějakých sto stop za okraj, a pak sesedli. Sluncem vybělené nížiny byly mezerami mezi stromy stále viděl a temnější část lesa měli před sebou. Druid nechal Mareth, ať podrží koně a odvedl Kinsona ke skupince stromů, chvilku je zamyšleně zkoumal, pak vybral větev, která se mu hodila a poručil Kinsonovi, aby ji uťal. Hraničář bez námitek poslechl a použil svůj meč, aby se prosekal tvrdým dřevem. Bremen ho nechal oklestit menší větvičky a ratolesti, pak vzal nahrubo useknutý klacek do svých sukovitých rukou a přikývl na souhlas. Vrátili se stejnou cestou ke koním, nasedli a znovu z lesa vyjeli. Kinson a Mareth si vyměnili rozpačité pohledy, ale zůstali tiše.

Utábořili se o něco dál v údolí, které nebylo o moc víc než jen prohlubeň mezi stromy. Tady Bremen a Kinson větve ještě začistili, aby z ni byla hůl. Prací na tom strávil Kinson skoro dvě hodiny, zatímco ti druzi dva připravovali večeři a starali se o zvířata. Když ze dřeva vyrobil, kolik jen mohl, když uhladil hrbolky a suky. Bremen si ho od něj znovu vzal. Jejich společnost tři se usadila kolem malého ohně, den se ztrácel v několika bledých paprscích na západě, noc se plížila na podpatcích stále delších stínů a temné oblohy. Usadili se nedaleko od stromu Černodubí, hodně daleko od rovin. O několik yardů dál běžel mezi stromy pramen, odhodlaně se čepil na několika kamenech; za sebou a klikatil se dál do stínu. Noc byla klidná a prostá všech rušivých zvuků, pohybů a přítomnosti zvědavých očí.

Bremen vstal, postavil se před oheň a dřevěnou hůl držel před sebou, jeden konec pevně opřený o zem, druhý ukazoval k obloze a uprostřed ji svíral oběma rukama. Hůl byla šest stop dlouhá, useknutá podle jeho pokynu, a pořád syrová z toho, jak ji Kinson nakonec opracoval.

„Zůstaňte sedět, dokud nebudu hotov.“ přikázal tajemně.

Zavřel oči a ponořil se do hlubokého klidu. Po chvilce mu začaly ruce zářit bílým světlem. Světlo se pomalu rozlévalo po celé délce hole do obou stran. Když pohltilo celou hůl, začalo světlo pulzovat. Kinson a Mareth to tiše sledovali, vědomí si Bremenova napomenutí. Světlo proniklo do dřeva a to bylo nyní zvláště průhledné. Kroutilo se nahoru a dolů podivným pohybem, nejdřív pomalým, pak rychlejším. Bremen celou tu dobu stál nehybně jako kámen, oči měl zavřené a obočí se mu soustředěním spojilo.

Pak světlo pohaslo a než se vytratilo, vrátilo se do druidových rukou. Bremen otevřel oči. Dlouze a zhluboka se nadechl a pozdvihl hůl. Dřevo zčernalo jako tuš a jeho povrch byl hladký a vyleštěný. Něco ze světla, kterým ho ocejšoval, se odráželo hluboko v jeho lesku, pouhá jiskra, která blikla a zmizela dřív, než se objevila na jiném místě, prchavá jaké záblesk kočičího oka.

Bremen se usmál a podal hůl Mareth. „To je pro tebe.“

Vzala ji z jeho rukou, podržela ji a užasla nad tím, jaká je. „Je ještě teplá.“

„A taková zůstane.“ Bremen se znovu posadil a do jeho vrásčité tváře se vkradla únava. „Kouzlo, které jí prosáklo, se z ní nedostane, nýbrž v ní bude přítomno tak dlouho, dokud hůl zůstane celá.“

„A k čemu to kouzlo je? Proč mi tu hůl dáváš?“

Starý muž se trochu naklonil dopředu a světlo změnilo vzory vrásek, které mu brázdily tvář. „Ta hůl ti má pomáhat.

Mareth. Dlouho a pracně jsi hledala způsob, jak ovládnout své kouzlo, jak předejít tomu, abys nad ním neztratila kontrolu, možná aby tě nepohltilo. Hodně jsem přemýšlel, co s tím udělat. Myslím, že ta hůl je řešení. Je zhotovená na způsob potrubí. Jeden konec drží pevně na zemi a ona odnese výkyv jakéhokoli kouzla, které budeš chtít použít.“

Odmlčel se a hledal její tmavé oči. „Chápeš, co to znamená, že ano? Znamená to, že věřím, že teď, když jdeme na sever, budeš muset kouzlo znovu použít. Jakákoli jiná domněnka by byla nereálná. Černý mág nás bude hledat a přijde čas, kdy se budeš muset chránit, možná chránit i ostatní. Možná tam nebudu, abych ti pomohl. Tvé kouzlo je pro tebe příliš podstatné na to, aby ses na něj nemohla spolehnout. Doufám, že ti hůl pomůže použít ho beze strachu.“

Pomalou přikývla. „I když je kouzlo vrozené?“

„I tak. Bude ti nějaký čas trvat, než se naučíš hůl správně používat. Prál bych si, abych ti ten čas molů dopřát, ale nemohu. Musíš si zapamatovat, k čemu hůl slouží, a pokud bude třeba, aby ses bránila, naříd' svým myšlenkám, ať na ni nezapomenou.“

Zdvihla jedno obočí a podívala se na něj a pak řekla: „Nejednej neuváženě. Nevolej k sobě kouzlo, aniž by sis předtím nevzpomněla na hůl. Nepoužívej kouzlo, aniž bys nepostavila hůl a neotevřela kanál, kterým se jeho výkyvy odnesou pryč.“

Usmál se. „Učíš se rychle, Mareth. Kdybych byl tvým otcem, byl bych vskutku pyšný.“

Na oplátku se také usmála. „Beru tě jako svého otce tak jako tak. Ne tak jako dřív, ale jako dobrého otce.“

„Jsem polichocen. Teď si vezmi tu hůl jako svoji a nezapomeň, k čemu je. U Stříbrné řeky už budeme zpátky v zemi nepříteli a bitva s Černým mágem začne nanovo.“

Té noci spali dobře a za úsvitu se znovu vydali na cestu. Jeli pomalu, aby si koně v horku uprostřed léta odpočali, a neúnavně postupovali na sever. Napravo se ve slunci leskla Pevnostní pahorkatina, holá a pustá, a nic se na ní nehýbalo. Po levici měli temnou zeď Černodubí, stejně klidnou jako planiny, vysokou a nehostinnou. Znovu jeli téměř mlčky, Kinson nesl meč, Mareth hůl a Bremen břemeno jejich budoucnosti.

Před soumrakem projeli po kraji bažin Mlžného močálu a dosáhli Stříbrné řeky. Protože měl starost, aby dosáhl výšin, které ležely přímo za ním a odkud by měl výhled na Králičí planiny a celý kraj na severu, než přijde zítřek, rozhodl se Bremen řeku překročit. Našli mčelčinu, řeka byla v horkých dnech, kdy téměř nepršelo, nízko, a když slunce unaveně zapadalo za třeptivou plochu Duhového jezera na západě, vyjeli po několika kopcích na útes. Tam za hustou skupinou stromu sesedli, uvázali koně a dál šli pěšky. Nyní už se denní světlo změnilo ve stříbrně šedé a stíny soumraku se začaly prodlužovat. Vzduch byl těžký horkem, chutnal po kouři, prachu a suché trávě. Po obloze přelétali noční ptáci na pouti za potravou, jen se mihli a v okamžiku byli zase pryč. Všude kolem nich bučel hmyz.

Došli na kraj útesu a zastavili se. Slunce barvilo nížiny pruhy rudého ohně.

Pod nimi ležela celá severská armáda. Tábořila o několik mil dál na sever, dál na pláních, takže detaily bojových zástav nešly rozeznat, ale byla příliš velká a temná, aby si ji mohli s něčím splést. Už hořely ohně, na kterých se vařilo, malé záblesky světla rozestě po pláních jako světlušky. Kolem loudavě kroužili koně s vozy, kola a postroje jim po cestě skřípaly, jezdcí a kočí hrubě vykřikovali, když se se zásobami a zbraněmi probojovávali na svá místa. V horkém vánku se v mase vojska, které je chránilo, vlnily stany. Jeden, neproniknutelně černý, s rámem samá hrana a osten, stál osamocen přímo uprostřed tábora a jako příkop ho obklopoval široký pás volného prostranství. Druid, Hraničář a dívka na něj dolů mlčky zírali.

„Co dělá severská armáda tady?“ zeptal se nakonec Kinson.

Bremen zavrtěl hlavou. „Nejsem si jist. Musela přijít z Anaru, kde jsme ji viděli naposledy, takže teď možná postupuje na západ...“

Jeho hlas utichl a zbytek nechal nevyřčen. Pokud se armáda Černého mága stahovala z Východní země, pak byla bitva s trpaslíky dobojována a nyní bude se vši pravděpodobností pokračovat s elfy. Ale co se stalo s Rayburem a jeho armádou? Co se stalo s Riscou?

Kinson Ravenlock zoufale zakroutil hlavou. Od invaze do Východní země uplynuly týdny. Za tu dobu se toho mohlo stát hodně. Když tam stál s mečem Urproxe Screla přehozeným přes záda, najednou ho napadlo, jestli nepřichází příliš pozdě na to, aby byl talisman ještě k nějakému užitku.

Sáhl dolů na přezku řemenu, na kterém byl meč pověšený, sejmul ho a podal Bremenovi. „Musíme zjistit, co se děje. Je jasné, že to udělám já.“ Shodil i svůj meč a nechal si jen krátký meč a lovecký nůž. „Měl bych se vrátit do svítání.“

Bremen přikývl, aniž by se namáhal se s ním o tom přit. Rozuměl tomu, co Hraničář říkal. Dolu mohl jít někdo z nich, ale Bremen si v tuhle chvíli mohli dovolit ztratit ze všech nejmiň. Nyní, když mají meč, talisman, který slíbila Galaphilova víze, musí objevit, jak se používá, a toho, kdo jím bude vládnout. Bremen byl jediný, kdo to může udělat.

„Půjdu s tebou.“ řekla náhle a impulzivně Mareth.

Hraničář se usmál. Byla to nečekaná nabídka. Chvilí o ní uvažoval a pak ji laskavě řekl: „Když jdou dva, je to dvakrát tak těžší pohybovat se tiše. Počkej tady s Bremenem a pomoz mu hlídat. Příště budeš moci jít místo mě.“

Pak si utáhl opasek, na kterém měl pochvy na nože, které mu ještě zbyly, přešel o pár kroků doprava a pak začal sestupovat do vytrácejícího se světla.

* * *

Když byl Hraničář pryč, starý muž a dívka se vrátili mezi stromy a utábořili se. Jídlo si dali studené, protože nechtěli rozdělovat oheň, když byla severská armáda tak blízko a lebkonoši jistě na lovu Cesta v denním žáru je vyčerpala a tak hovořili jen krátce, než si vzal Bremen hlídku a Mareth šla spát.

Čas pomalu ubíhal, noc byla temnější, ohně v nepřátelském táboře v dálce se staly jasnějšími a nebeská klenba byla posetá hvězdami. Této noci nevyšel měsíc: buď byl v novoluní, nebo tak daleko na jihu, že nebyl přes hradbu stromů na konci útesu vidět. Bremen se přistihl, jak se myšlenkami toulá po jiných místech v jiné době, vrací se ke svým dnům na Paranoru, který je nyní navěky ztracen, k tomu, jak zasvěcoval Taye a Riscu, jak si naverboval Kinsona Ravenlocka, jak hledal pravdu o Bronovi. Myslel na dlouhou historii Paranoru a přemítal, jestli se ještě někdy sejde druidská rada.

Ptal se sám sebe, odkud noví druidi přijdou, když jsou teď ti staří mrtví. Moudrost, která byla s jejich odchodem ztracená, se nedá nahradit. Něco z ní se přeneslo do druidských Pamětí, ale ne všechno. Ačkoli se z nich stali samotářští starci, byli bývalí druidi ti nejlepší z několika generací lidí ve Čtyřech zemích. Kdo nastoupí na jejich místo? Bylo to zbytečné přemítání, obzvláště když vzal v úvahu skutečnost, že není důvod věřit, že zůstane naživu někdo, kdo by shromáždil druidskou radu, pokud by on sám neměl. Ve svém úsilí zničit Černého mága uspět. A co hůř, znovu ho to nutilo přemýšlet o faktu, že za sebe stále ještě nemá žádného nástupce. Pohlédl na spící Mareth a na okamžik ho napadlo, jestli by o tom postavení nemohla uvažovat ona. Co odešli z Paranoru, sblížili se, a ona měla ryzí talent. Kouzlo, které vlastnila, bylo neuvěřitelně mocné a ona si jeho možností hluboce cenila. Ale nebyla tu žádná záruka, že bude kdy schopna své smrtící kouzlo plně ovládnout. Především ostatní musí mít druidi disciplínu a ovládnání.

Mareth se teprve snažila obojí získat.

Ohlédl se zpátky přes travnaté Králičí planiny a pak spustil ruku a dotkl se meče. Pořád je to takové tajemství, lamentoval. Co se po něm žádá, aby objevil řešení? Půjde k Hadeshornu, aby o pomoc požádal druidy, ale neměl žádnou záruku, že mu ji poskytnou. Při jeho poslední návštěvě se mu dokonce odmítli ukázat. Proč by tomu mělo být tentokrát jinak? Přesvědčí je přítomnost meče, aby vstali ze svého záhrobního vězení? Zaujme je to natolik, aby se ukázali? Rozhodnou se na jeho volání odpovědět proto, že byli jednou sami lidmi a dokážou ocenit potřeby lidí? Zavřel oči a unaveně si je promnul. Když je znovu otevřel, jeden z nepřátelských ohňů se blížil směrem k němu. Nevěřicně zamrkal s jistotou, že se mu to musí zdát. Ale oheň šel dál, byl malý, ale v husté tmě na pláních se jasně mihotal a pomalu se blížil. Zdálo se, že se vznáší. Když se dál blížil, musel Bremen vstát a zkusil rozhodnout, co by měl dělat. Bylo zvláštní, že necítil žádnou hrozbu, jen zvědavost.

Pak se oheň ustálil a vzal na sebe podobu a on tak viděl, že ho nese malý chlapec. Chlapec měl jemnou tvář a ve svých jasně modrých očích zkoumavý pohled. Když se blížil, usmál se na pozdrav a zdvihl světlo vzhůru. Bremen znovu zamrkal. Takové světlo ještě nikdy neviděl. Nehořelo plamenem, ale vycházelo ze schránky ze skla a kovu, jako by jeho zdrojem byla malinkatá hvězdička.

„Zdravím tě, Bremene.“ řekl mírně chlapec.

„Zdravím tě,“ odpověděl Bremen.

„Vypadáš unaveně. Cesta tě stála hodně. Ale hodně jsi už dokázal, takže za to ta oběť možná stála.“ Modré oči zářily.

„Jsem Král Stříbrné řeky, Víš o mně?“

Bremen přikývl. Slyšel o tomto stvoření z mýtů, posledním ze svých, o kterém se povídalo, že sídlí nedaleko Duhového jezera a blízkého toku řeky, podle které dostalo jméno. Říkalo se, že je naživu už tisíce let, že bylo jednou z prvních bytostí stvořených podle Slova. Říkalo se, že jeho vize a kouzlo jsou prastaré a sahají velmi daleko. Příležitostně se zjevil potřebným poutníkům, často jako chlapec, občas jako starý muž.

„Sedíš na kraji mých zahrad.“ řekl chlapec. Rukou máchl v širokém gestu. „Když se podíváš pečlivě, uvidíš je.“

Bremen se podíval a najednou útes i pláne zmizely a on zjistil, že sedí v zahradách hustě porostlých kvetoucími stromy a vínem vzdych byl jimi provoněný, a větve si v sametově černí noci ševalily svou tichou píseň.

Vize se vytratila. „Přišel jsem, abych ti nabídl odpočinek a novou jistotu,“ řekl chlapec. „Alespoň této noci budeš spát v míru. Žádná hlídka nebude nutná. Tvá cesta tě z Paranoru vedla daleko a zdaleka ještě není u konce. Výzvy budeš potkávat na každém kroku, ale pokud půjdeš opatrně a budeš dbát na své instinkty, přežiješ, abys mohl zničit Černého mága.“

„Víš, co musím udělat?“ zeptal se rychle Bremen. „Povíš mi to?“

Chlapec se usmál. „Musíš udělat to, co je podle tebe nejlepší. Taková je povaha budoucnosti. Nedostáváme ji už hotovou. Dostáváme ji jako souhrn možností a musíme vybrat, které z nich necháme stát se, a pak se pokusíme zjistit, jak to dopadlo. Teď jdi k Hadeshornu. Neseš meč duchům druidů, kteří jsou mrtví a odešli. Zdá se ti to být špatná volba?“

Nezdála. Zdála se být dobrá. „Ale nejsem si jistý.“ přiznal se starý muž.

„Ukaž mi ten meč,“ požádal chlapec mírně.

Druid meč zvedl, aby si ho chlapec prohlédl. Chlapec se po něm natáhl, jako by ho chtěl podržet, a když se ho už téměř dotýkal, zastavil ruku a místo toho přejel prsty po délce ostří a znovu ruku stáhl zpátky.

„Až tam budeš, dozvíš se, co musíš udělat.“ řekl. „Dozvíš se, co se od tebe žádá.“

Ke svému překvapení Bremen rozuměl. „U Hadeshornu.“

„Tam a potom v Arborlonu, kde se vše mění a přichází nový začátek. Dozvíš se.“

„Můžeš mi povědět o mých přátelích, co se s nimi stalo...?“

„Ballindarrochové jsou mrtví a elfové mají nového krále. Najdi ho, abys doslal odpovědi na své otázky.“

„A co Tay Trefenwyd? Co Černý Elfein?“ Ale chlapec vstal a odnášel si své zvláštní světlo. „Spi, Bremene. Ráno přijde dost brzy.“

Na starého muže padla únava. Ačkoli chtěl, nemohl se zvednout, aby pokračoval. Stále se chtěl na pár věcí zeptat, ale nemohl se přinutit slova vyřknout. Bylo to, jako by na něj padala nějaká tíže, veliká a neustupná. Klesl k zemi a usnul.

Chlapec mávl rukou povětrím. „Spi, abys našel sílu, kterou potřebuješ, abys mohl pokračovat.“

Chlapec a světlo se vzdalovali do tmy a byli stále menší. Bremen se snažil dívat, kam jdou, ale neudržel se vzhůru. Dech měl ještě hlubší a oči se mu zavřely.

Když chlapec i světlo zmizeli, spal.

* * *

Za svítání se vrátil Kinson Ravenlock. Vyšel z vlhké a husté pokrývky mlhy, která visela nad Králičími planinami a přes noc ochladila vzduch. Za ním se hýbala armáda Černého mága jako líná bestie, která se připravuje vyrazit dál. Když došel ke starému muži a dívce, unaveně se protáhl a zjistil, že jsou vzhůru a čekají na něj, a vypadají, že spali překvapivě dobře. Po jednom si je prohlédl a podivil se novému odhodlání, té nové síle, které našel v jejich očích. Shodil ze sebe zbraně a vzal si nabízenou studenou snídani a pivo a vděčně se posadil ve stínu větví malé skupiny dubů.

„Severané jsou na pochodu proti elfům.“ sdělil jim beze všech úvodů. „Říkají, že trpaslíci jsou zničeni.“

„Ale nejseš si jistý,“ namítl tiše Bremen, který seděl naproti němu vedle Mareth.

Kinson zavrtěl hlavou. „Zatlačili trpaslíky za Ravenshorn a na každém kroku je porazili. Říkají, že je rozdrtili na místě zvaném Steddenská pevnost, ale vypadá to, že jak Raybur tak Risca uprchli. Ani si nejsou jisti, kolik trpaslíků vlastně pobili.“ Zdvihl jedno obočí. „Mně to jako skvělé vítězství nepřipadá.“

Bremen zamyšleně přikývl. „Ale Černý mág začíná být ve svém postupu netrpělivý. Trpaslíky už necítí jako hrozbu, ale má strach z elfů. Tak se obrací na západ.“

„Jak ses to všechno dozvěděl?“ zeptala se Kinsona zjevně udivená Mareth. „Jak ses jen mohl dostat tak blízko? Nemohl ses přece nechat spatřit.“

„No, viděli mě i neviděli.“ Hraničář se usmál. „Byl jsem u nich tak blízko, že jsem se jich mohl dotknout, ale mou tvář nespátřili. Mysleli si, že jsem jeden z nich, víš? V té tmě kolem, zahalený a s kapuci, trochu shrbený, můžeš vypadat jako oni, protože oni ani nečekají, že by to mohl být někdo jiný než oni. Je to starý trik, ale než ho opravdu použiješ, je lepší ho vyzkoušet.“ Věnoval jí pochvalný pohled. „Vypadá to, že ses dobře vyspala, když jsem byl pryč.“

„Dobře.“ připustila litostivě. „Bremen mě nechal. Nevzbudil mě na mou hlídku.“

„Nebylo třeba.“ řekl rychle ten druhý, aby to zamluvil. „Teď se postarejme o to, co bude dnes. Obávám se, že jsme přišli na další křížovatku. Budeme se muset rozdělit. Kinsone, chci, abys šel do Východní země a našel Riscu. Zjistí, jak se věci opravdu mají. Pokud Raybur se svými muži může ještě bojovat, vezmi je na východ postavit se k elfům. Řekni jim, že máme talisman, který zničí Černého mága, ale že budeme potřebovat jejich pomoc, abychom ho dostali do úzkých.“ Kinson o tom chvilku přemýšlel a mračil se. „Udělám co můžu. Bremene. Ale trpaslíci se spoléhali na elfy a zdá se, že elfové nepřišli. Zajímalo by mě, jak ochotní budou teď trpaslíci jít elfům na pomoc.“

Bremen mu věnoval pevný pohled. „Je na tobě, abys je přesvědčil, že musí. Je to rozkaz. Kinsone. Řekni jim, že

Ballindarroch a jeho rodina byli zavražděni a byl zvolen nový král. Řekni jim, že proto měli elfové zpoždění. Připomeň jim, že ta hrozba se týká všech, ne jen někoho.“ Krátce pohlédl na Mareth, která seděla vedle něj a pak se obrátil zpátky k Hraničáři. „Musím jít dál k Hadeshornu, abych si s duchy mrtvých promluvil o meči. Odtud půjdu za elfy, abych našel toho, kdo bude mečem vládnout. Tam se znovu sejdem.“

„Kam mám jít já?“ zeptala se okamžitě Mareth.

Starý muž váhal. „Kinson tě možná bude potřebovat mnohem víc.“

„Nikoho nepotřebuju.“ protestoval ihned Hraničář. Pohledem svých tmavých očí našel dívčiny a pak rychle sklopil zrak.

Mareth se tázavě podívala na Bremena. „Udělal jsem pro tebe všechno, co jsem mohl.“ řekl tiše.

Zdálo se, že rozumí, co jí říká. Statečně se usmála a pohlédla na Kinsona. „Ráda bych šla s tebou. Kinsone. Tvoje cesta bude ta delší a možná bude lepší, když na ní budeme dva. Nemáš strach z toho, že bych tam měla být s tebou, že ne?“

Kinson si odfrkl. „Těžko. Jen si vzpomeň, co li Bremen pověděl o té holi. Jen mi prosím tě nepodpaluj zem za zády.“

Těch slov litoval ještě předtím, než je všechna vyřkl. „Tak jsem to nemyslel.“ řekl lítostivě, „Promiň.“

Odmítavě zavrtěla hlavou. „Vím, cos myslel. Není za co se omlouval. Přátelé si rozumí.“

Věnovala mu ujišťující pohled, nespouštěla z něj pohled a on si na okamžik pomyslel, že má možná pravdu, že možná jsou přáteli. Ale v ten okamžik zjistil, že přemýšlí o tom, jestli tím nemyslela něco víc.

Kapitola 26

Nyní, když se všichni, kdo s nim vyšli z Paranoru, vydali vlastní cestou, byl Bremen sám na cestě na sever k Hadeshornu. Sešel dolů na Králičí planiny a putoval dál dopoledním oparem, zatímco se slunce zdvihalo na modrou bezmračnou oblohu. Koně vedl pomalu na východ od severské armády, která se dávala na pochod, a měl se na pozoru před stopaři, které vyše, i před opozdílci, které nechá za sebou. Slyšel armádu někde v dále, rachot vozu a strojů, vrzání postraňku a uzd, hluk horečné činnosti, který se zdvíhal z beztvaré a všudypřítomné mlhy. Bremen se zahalil do druidského kouzla, aby nebyl spatřen; hledal ve zněti zvuků nějaký, který by znamenal nebezpečí a pozorně sledoval, co se v mlžném závoji hýbe. Čas ubíhal a slunce začalo mlhu svým teplem vyhánět. Zvuky odcházející armády se vzdalovaly dál na západ, jiným směrem, než kam jel Bremen, a on tak mohl ve své ostražitosti polevit. Nyní viděl pláne jasněji, jejich vyprahlé prашné roviny suché země a sežehlé trávy, které sahaly až k lesům Anaru a Runových hor, poslané, zjizvené a zaneřáděné severany. Projížděl mezi odpadky, které tu po armádě zbyly, nepořádkem, který označoval, kudy prošla, a přemítal nad ošklivostí a nesmyslností války. Meč Urproxe Screla měl přivázaný na zádech a jeho tíhu musel teď, když tu nebyl Kinson, nést sám. Jak ujížděl, cítil ho, jak na něj doléhá a neustále mu připomíná výzvu, proti které stojí. Podivil se svéhlavosti, se kterou na sebe takovou odpovědnost vzal. Bylo by mnohem jednodušší, kdyby to byl neudělal. Nebyl tu jediný konkrétní důvod, proč by to měl udělat. Nikdo ho nenutil. Nikdo nepřišel a neřekl mu, že musí. Byla to jeho volba a tohoto rána, když ujížděl vstříc Dračím štítům a setkání, které ho tam čekalo, nedokázal přestat myslet na to, jaká zvrácená potřeba ho dohnala k tomu, aby si ji vybral.

Blížilo se poledne, a protože nenašel na pláních žádnou vodu, nezastavil se a pokračoval dál. Na chvíli sesedl a pokračoval pěšky vedle koně, nasadil si kapuci, aby se chránil před poledním horkem a dobřela rozžhavenou sluneční koulí, která všechno pod sebou nelitostně rozpalovala. Přemítal nad obrovským nebezpečím, před kterým lidé Čtyřzemí stojí. Zdálo se být stejně bezbranní jako zem, která teď ležela pod sluncem Tolik záleží na věcech, které ještě nejsou známé — kouzlo meče, ten, kdo meč ponese, různé úkoly jednotlivých členů jejich malé společnosti, a chvíle, kdy se to všechno v pravý čas a na pravém místě spojí dohromady. Když se jejich konání rozebralo a prozkoumalo po jednotlivých částech, vypadalo směšně, a přímo hýřilo možným neúspěchem. Přesto, když se na něj pohlédlo jako na celek, když se vzala v úvahu potřeba a porovnala se s odhodláním, neúspěch nepřipadal v úvahu.

Se soumrakem se utábořil na pláních ve strži, kde stružka vody a řídká tráva dopřály koni získal nějakou potravu. Bremen snědl něco málo chleba a napil se z měchu piva. Díval se na oblohu, která předváděla svou sbírku hvězd a za jižním obzorem zahlédl sloupal srpek měsíce. Seděl s mečem na klíně a znovu přemítal o tom, jak by se měl použít. Přejel prsty po výstupku Eilt Druin, jako by tím mohl objevit tajemství jeho kouzla. Dozvíš se, co se po tobě žádá, říkal Král Stříbrné řeky. Hodiny ubíhaly, zatímco on seděl a přemýšlel a obloha nad ním byla klidná a v míru. Severská armáda byla už příliš daleko, aby byla slyšet a její ohně příliš vzdálené, aby byly vidět. Tulo noc patřily Králičí planiny jemu a připadalo mu, jako by byl jedinou živou bytostí na celém světě.

Za úsvitu jel dál a tentokrát mu to šlo líp. Mraky na obloze se zatáhly a zmenšily tak sluneční žár. Zpod kopyt koně se zvedal prach v malých obláčkách, které odvál a rozprášil slabý západní vítr. Krajina před ní se začínala měnit a znovu se zazelenala v místech, kde Mermidon proudil dolů z Runových hor. Z planin se v malých skupinách tyčily stromy, které strážily prameny a přítoky velké řeky. Pozdě odpoledne ji přešel na široké mělčině a postupoval dál k hradbě Dračích štítů. Mohl se tam zastavit a odpočinout si, ale raději pokračoval v cestě. Čas mu byl nelitostným pánem, který nepřipouštěl osobní pohodlí.

Před soumrakem dosáhl podhůří, které vedlo vzhůru k Břidlicovému údolí. Sesedl a koně uvázal nedaleko od pramene. Díval se, jak se slunce noří za Runové hory, povečeřel a přemýšlel o tom, co ho čeká. Zaprvé dlouhá noc. Za druhé úspěch, nebo neúspěch. Docela jednoduše to mohl pustit z hlavy, ale jeho nejistota byla stále ohromná. Mysl mu chvíli volně plula a on se přistihl, jak si z ní vybírá úlomky a střípky svého života, aby je znovu prozkoumal, jako by tím mohl najít novou jistotu ve své schopnosti. Měl radost z té trochy úspěchu, který měl, když Černému mágovi zkřížil plány, a zahřálo ho to u srdce. Ale stejně tak věděl, že v téhle hře by se jediný krok vedle mohl ukázat jako osudný a všechno, co dokázal, by mohlo přijít vniveč. Pomyslel si, jak nespravedlivé to je, ale věděl, že ještě nikdy v historii světa spravedlnost nerozhodla o ničem, na čem záleželo.

Když přišla půlnoc, vstal a vydal se vzhůru do hor. Na sobě měl černý šat svého řádu, prsa mu zdobilo znamení Eilt

Druin, a nesl zázračný meč Urproxu Screla. Mohl mu říkat i jinak, protože kováři už, nepatřil. Ale ještě pro něj neměl nové jméno a nešlo mu žádné dát, dokud se nenajde jeho skutečný majitel, nebo se neurčí jeho skutečný úkol. Odsunul tedy záležitost se jménem meče stranou a uvolněně dýchal noční vzduch, zde v podhůří chladný a čistý.

Prošel stržemi a soutěskami, které vedly do Břidlicového údolí a když dosáhl cíle, stále ještě zbývalo několik hodin do svítání. Chvilu stál na kraji údolí a díval se dolů na Hadeshorn, na hladinu jezera klidnou a hladkou jako sklo, v němž se odrážel obraz noční oblohy rozzářené hvězdami. Pohlédl do zrcadla tichých vod a přistihl se, jak přemýšlí o tajemstvích, která skrývají. Podaří se mu jich alespoň pár odkrýt? Najde způsob, jak objevit alespoň jedno nebo dvě, ta, co mu pomohou úspěšně pokračovat v jeho snažení? Tam, v hlubinách jezera, čekaly odpovědi, poklady shromážděné a chráněné duchy mrtvých, snad proto, že to bylo všechno, co jim zbylo ze života, který opustili, snad proto, že po smrti toho měli tak málo, co by mohli prohlásit za vlastní.

Posadil se mezi znět skal, dál zíral na jezero a pokračoval v přemítání nad jeho záhadami. Jaké to je, když tvůj život skončí a ty na sebe vezmeš podobu ducha? Jaké to je žít ve vodách Hadeshornu? Cítíš ve smrti něco z toho, co cítíš ještě jako živý? Odneseš si s sebou nějaké vzpomínky? Máš ty samé tužby a potřeby? Má nějaký smysl pokračovat, když je tvoje tělesná schránka mrtvá?

Tolik neznáma, pomyslel si. Ale on je už starý a ta tajemství se mu brzy odhalí.

Hodinu před svítáním uchopil meč a sešel dolů do údolí. Opatrně sestupoval po uvolněném obsidiánu, dával pozor, aby nešlápl vedle a snažil se vůbec nemyslet na to, co ho čeká. Uklidnil se a jak šel dál, stálil se hluboko do sebe, sbíral si myšlenky a dával přesný tvar svým otázkám. Noc byla tichá a klidná, ale on už cítil, jak se něco v zemi chvěje.

Sestoupil po svahu údolí dolů, šel k břehu Hadeshornu a zastavil se. Chvilu tam nehybně stál a prostupoval jím pocit nejistoty. Tolik záleží na tom, co teď bude následovat a on ví jen málo z toho, co by měl dělat.

Položil meč před sebe na kraj jezera a napřimil se. Nemohl s tím teď nic dělat. Čas ubíhal.

Započal s říkadly a pohyby rukou, které přivolají duchy mrtvých. Postupoval jimi s ponurým odhodláním, co nejvíce se snažil bránit pochybám a nejistotě a nepodlehout strachu. Cítil, jak země duní a jak se jezero v odpověď na jeho snažení čeří. Obloha zčernala, jako by se mraky objevily proto, aby se nad ní zatáhly, a hvězdy zmizely. Voda před ním syčela a vařila se a hlasy mrtvých se začaly ozývat jako šepot, který se rychle změnil v nárek a výkřiky. Bremen cítil, jak se jeho vlastní odhodlání utužuje, jako by ho mělo nějak ochránit před tím, co by mu mohli mrtví udělat. Uvnitř byl pevný a napjatý, takže jediný pohyb v něm byl let jeho myšlenek. Nyní už byl s vyvoláváním hotov a tak znovu sebral meč a ustoupil zpět. Jezero divoce vřelo, stříkalo pěnu do všech stran a hlasy zněly jako šílená kakofonie. Druid stál jako přirostlý k zemi a čekal na to, co musí přijít. Nyní byl v údolí uzavřený, izolovaný od všeho živého, sám s mrtvými; Pokud by se něco pokazilo, nebude tu nikdo, kdo by mu pomohl. Kdyby neuspěl, nebude tu nikdo, kdo by pro něj přišel. Cokoli se tento den stane, je jen na jeho bedrech.

Jezero se ve svém středu vzvedlo a vybuchlo jako sopka. I kolmo vzhůru vytryskl gejzír jako mohutný a černý sloup. Bremen vykulil oči. Něco takového ještě nikdy neviděl. Sloup se zdvihl k obloze a jeho vody neslábly ani se neztrácely. Kolem něj se třepaly přízračné, mihotavé postavy duchů mrtvých. Objevovaly se v hejnech a nepřicházely z jezera, ale z toho sloupu, vyvržené z jeho pěnící masy. Pluly vzduchem, jako by byly stále ještě ve vodě a jejich malé postavy na černí noční oblohy zářily jako kaleidoskop. Křičely ostrými a pronikavými hlasy, jako by všechno, co si kdy přály, chtěly najít v tomhle jediném okamžiku.

Ze středu sloupu se najednou ozvalo dunivé kašlání, a zem pod nohama se silou toho zvuku vzdouvala. Bremen, ač nechtěl, ustoupil dozadu. Zděšeně si pomyslel, že nějak chybil. Něco udělal špatně. Ale bylo pozdě to změnit, přestože věděl co dělat, a bylo příliš pozdě na útek.

V rukou mu začal zářit tepaný povrch Eilt Druin zasazený do jílce meče.

Bremen cukl, jako by se spálil. Stíny!

Sloup vody se rozdělil vedví, rozpůlil se uprostřed docela stejně, jako by ho zasáhl blesk. Zevnitř vyšlo světlo tak jasné, že byl Bremen nucen zakrýt si oči. Zvedl ruce, a meč držel před sebou, jako by ho měl bránit před tím, co mu hrozilo. Zatímco světlo jasně zářilo, začal se objevovat průvod temných postav. Jedna po druhé se zhmotňovaly, zahalené a s kapucemi, černé jako noc kolem.

Bremen klesl na jedno koleno, protože už nedokázal stát tváří tomu, co se dělo, stále se snažil zakrýt si zrak a zároveň se dívat. Jedna po druhé se k němu začaly zahalené postavy blížit a Bremen nyní poznal, co jsou zač. Byli to duchové z druidské minulosti, stíny těch, kdo už dávno odešli, všech, kdo kdysi žili v tomto světě, zjevení, která postrádala hmotu a přesto vyzařovala hrozivou přítomností. Starý muž se před nimi musel přikrčit, tolik se jich najednou objevilo, a ještě přicházeli další ve zjevně nekonečné řadě, vznášeli se ve vzduchu před ním, blížili se přes pěnící vody jezera a byli neúprosní a temní.

Nyní je slyšel hovořit, slyšel je, jak ho volají. Jejich hlasy se zdvihaly nad hlasy menších postav, které je doprovázely, a dokola opakovaly jeho jméno.

Bremene, Bremene...

První z nich byl Galaphil a jeho hlas byl nejsilnější.

Bremene, Bremene...

Starý muž se chtěl dát zoufale na útek a dal by cokoli za to, aby mohl. Jeho odvaha byla tatam a odhodlání se rozplynulo. Ta zjevení přicházela za ním a na těle už cítil dotek jejich nehmotných rukou. Hlava mu bzučela šílenstvím, které hrozilo, že ho ovládne. A oni šli dál, jejich mohutné postavy pomalu vystupovaly z temnot, byla to zjevení bez tváře, duchové, kteří vystoupili z času a minulosti. Zjistil, že se nedokáže přestat trást a že nemůže přemýšlet. Chtělo se mu z čirého zoufalství vykřiknout.

Byli před ním, první z nich Galaphil, a Bremen bezmocně položil hlavu na pokrčenou paži.

—Dej meč před sebe—

Udělal to, aniž by se na něco ptal, a napřáhl ho před sebe stejně, jak by to udělal s talismanem. Galaphil natáhl ruku a prsty přešel po Eilt Druin. Emblém v okamžiku zazářil bílým světlem. Galaphil se odvrátil a přistoupil další druid, dotkl se emblému a odstoupil. Tak to šlo dál, duchové před starým mužem jeden po druhém předstupovali a dotýkali se meče, který držel, a než odešli, přejeli prsty obraz Eilt Druin. Emblém v odpověď znovu a znovu jasně zářil. Bremen zpod úkrytu vztyčené ruky sledoval, co se děje. Zcela určitě mu žehnali a dávali mu svůj souhlas. Ale starý muž, věděl, že to je něco víc, něco temnějšího a drsnějšího. Dotykem mrtvých se do meče něco přeneslo a vtisklo. Cítil to. Cítil to, zatímco ho držel.

Tohle je to, pro co sem přišel. Nedalo se to s ničím splést. Tohle hledal. Přesto ani teď, v okamžiku kdy to dostával; nemohl rozluštit co to znamená.

A tak klečel na břehu Hadeshornu ve tmě a vodní tříšti, zděšený a zmatený, naslouchal zvukům mrtvých, byl svědkem jejich pochodu a přemítal nad tím, co se děje. Nakonec před něj předstoupili všichni druidi dotkli se Eilt Druin a odešli. Nakonec byl sám, shrbený v noční tmě. Zvuk hlasů mrtvých se vytratil a v následném tichu slyšel sípání vlastního namáhavého dechu. Byl zalitý potem, jenž se mu leskl v obličejí. Ruku měl z držení meče ztuhlou v křeči, přesto ho však nemohl pustit. Čekal, protože věděl, že toho přijde víc, že ještě není konec.

—Bremene—

Jeho jméno vyslovil hlas, který poznal. Opatrně pozvedl hlavu. Stíny druidů byly pryč. Vše, co zůstalo, byla černá noc a přímo proti němu stín Galaphila. Trpělivě na něj čekal, až se zvedne, s mečem přitisknutým k sobě, jako by v něm chtěl najít sílu. Po tvářích mu tekly slzy a on ani nevěděl, kde se tam vzaly. Jsou to jeho vlastní? Pokusil se promluvit, ale nešlo to.

Místo něj promluvil stín.

—Dávej pozor. Meč dostal svou sílu. Teď ho odnes tomu, kdo jím bude vládnout. Najdeš ho na západě. Poznáš ho. Teď patří jemu—

Bremen hledal slova, která nepřicházela. Duch k němu pozvedl ruku.

—Ptej se—

Mysl starého muže se rozjasnila a jeho slova zněla hrubě a byla plná děsu. „Co jste udělali?“

—Dali jsme tu část z nás, kterou jsme dát mohli. Naše životy skončily. Naše učení je ztraceno. Naše kouzlo se s postupem času rozptýlilo. Zbyla jen Pravda, všechna, která nám v životě patřila, v našem učení, v našem kouzle, holá, drsná a smrtící—

Pravda? Bremen stál a nic nechápal. Kde v ní měla ležet moc toho meče? Jaký druh kouzla pochází z pravdy? Všichni ti druidi, kteří před ním prošli, dotkli se ostří a tak jasně ho nechali zářit — kvůli tomuhle?

Galaphilův stín znovu ukázal a to gesto bylo natolik přesvědčivé, že Bremen spolkl své otázky a okamžitě se soustředil. Temná postava před ním zvednutím paže nechala zmizet všechno, kromě vlastní přítomnosti a obklopilo je úplné ticho.

—Poslouchej. Bremene, poslední z Paranoru, a já ti povím, co bys měl vědět. Poslouchej—

A Bremen, jehož srdce i duše byly v moci duchových slov, poslouchal.

* * *

Když bylo po všem a Galaphilův stín byl pryč, když se vody Hadeshornu znovu zklidnily a zůstaly nehybné a z východu se blížil rozbřesk se svým stříbrem a zlatem, starý muž vyšel na kraj Břidlicového údolí a na chvíli usnul mezi změtí černých skal. Slunce vystoupilo výš a den se rozjasnil, ale druida to nevzbudilo. Usnul hlubokým spánkem plným snů a hlasy mrtvých k němu šeptaly slova, kterým nerozuměl. Vzbudil se za soumraku, pronásledovaný svými sny, vlastní neschopností rozluštit jejich význam a strachem, že před ním ukrývají tajemství, která musí odhalit, pokud mají rasy přežít. Seděl v horku mezi stíny stále tmavšího soumraku, z vaku vytáhl zbytek chleba a půlku ho v tichu snědl, zíral na hory, na vysoké, zvláštní tvary Dračích štítů, kde se mraky na své cestě nad pláň trhaly o jejich špičaté vrcholy. Pil pivo z měchu, který byl teď už skoro prázdný, a přemýšlel o tom, co se dozvěděl.

O tajemství meče.

O povaze jeho kouzla.

Pak vstal a sešel zpátky do podhůří, kde předchozí noci nechal koně. Zjistil, že kůň je pryč. Někdo ho vzal a zlodějovy stopy šlo v prachu jasně vidět, byly jen jedny, nejdřív se blížily a pak, s koněm na uzdě, se vzdalovaly. Skoro vůbec se tím nezabýval a místo toho se vydal na západ, protože si nepřál dál odkládat svůj odchod. Pěšky mu to bude trvat nejmiň čtyři dny, a ještě možná déle, pokud se bude muset vyhnout severské armádě, což téměř jistě muset bude.

Nedalo se s tím ale nic dělat. Snad cestou najde jiného koně.

Noc byla hlubší a vyšel měsíc, opět dorůstal, rozjasňoval oblohu a mraky, které pluh na svou tichou pouť, se na jeho rozšiřujícím se srpku míhaly jako krátké stíny. Šel neúnavně dál podél Stříbrné stužky Mermidonu, který se klikatil na západ, a držel se ve stínu Dračích štítů, kde ho měsíční svit neprozradí. Cestou přemýšlel o tom, co má na výběr. Přišel za ním Galaphil, mluvil s ním a prozradil mu nové. Duchové druidů se za ním ještě jednou seřadili jako vážná, nemá zjevení, jejich ruce se natahovaly po jílcí meče, skláněli se k obrazu Eilt Druin, na okamžik se ho dotkli, a opět se zdvihli pryč.

Předávali mu pravdy, které v životě objevili. Napouštěli ho silou, kterou takové pravdy mohly poskytnout.

Dávali mu novou sílu.

Zhluboka dýchal noční vzduch. Rozumí teď moci talismanu úplně? Myslel si to, a přesto se zdálo, že je toho kouzla málo na to, aby se s ním odváží do boje s tak silným nepřítelem. Jak má přesvědčit muže, který ho ponese, že to stačí k vítězství? Kolik z toho, co ví, mu má prozradit? Příliš málo a bude riskovat, že toho, kdo meč ponese, ztratí, protože mu toho neřekne dost. Příliš mnoho, a bude riskovat, že ho ztratí pro jeho strach. Pro kterou z těch dvou špatných

možností by se měl rozhodnout?

Pozná toho muže, až ho potká?

Cítil, jak ho unáší vlastní nejistota. Na jeho zbrani tolik záleží a přesto zůstalo na něm, aby rozhodl o tom, jak ji použít.

Na něm samotném, protože to je břímě, které si na sebe vzal, a dohoda, kterou sám se sebou uzavřel.

Noc se krátila a on dosáhl místa, kde se řeka dělila a mířila na jih Runovými horami. Z jihozápadu vanul vítr a přinášel v sobě pach smrti. Bremen zadržel dech, když mu ten zápach naplnil nosní dírký. Pod Mermidonem se zabíjelo a to ve velkém. Přemýšlel o tom, co dělat, pak se vydal k úžině v ohybu řeky a překročil ji. Dál ležel Varfleet, osada v Jižní zemi, ze které před pěti lety naverboval Kinsona. Zápach se zdvíhal odtud.

Do města došel, když do rána zbývalo ještě několik hodin a noc vše zahalovala svou tichou, temnou pokrývkou. Ve svitu měsíce byl vidět kouř, který se lenivě zdvíhal a vířil jako šedivé pentle. Popel rudě žhnul. Trámy trčely ze země jako oštěpy. Varfleet byl do základu vypálen a všichni jeho obyvatelé pobiti, nebo odvečeni. Byly jich tisíce. Starý muž zoufale zakroutil hlavou, když vstoupil do tichých, pustých ulic. Domy byly srovnané se zemí a vydrancované. Na každém kroku leželi mrtví lidé a zvířata, roztažení na groteskních, neuspořádaných hromádách uprostřed trosek.

Procházel tou zkázou a žasl nad její zběsilostí. Překročil tělo starého muže, jehož otevřené oči zíraly, ale už nic neviděly. Zpod jeho mrtvoly vylezla krysa a pelášila pryč.

Došel do středu osady a zastavil se. Nezdálo se, že by se tu odehrála velká bitva; našel jen pár použitých zbraní.

Mnoho mrtvých vypadalo, jako by je to zastihlo ve spánku. Kolik z těch, kdo tu leželi, bylo z Kinsonovy rodiny a přátel? Smutně zakroutil hlavou. Hádal, že k útoku došlo před dvěma dny. Severská armáda vyšla z Východní země a mířila na západ nad Duhovým jezerem na cestě do bitvy s elfy. Bylo smůlou Varfleetu, že stál vešlečům v cestě.

Všechny vesnice z Jižní země, které leží odtud do Streleheimu, stihne stejný osud, pomyslel si zoufale. Usadila se v něm tíživá prázdnota. Zdálo se, že co cítí, nejde popsat slovy.

Zahalil se do svých černých šatů, meč na zádech si posunul výš, odcházel z, vesnice a snažil se na ten masakr nedívat. Už byl skoro venku, když vycítil pohyb. Komukoli jinému by to zcela jistě ušlo, ale on byl druid. Nedíval se svými očima, ale svou myslí.

Někdo byl mezi troskami naživu a schovával se.

Dal se vlevo a opatrně postupoval dál a už kolem sebe rozhodil ochrannou síť kouzla. Necítil se ohrožený, ale věděl, že musí být v každém případě opatrný. Procházel kolem řady zamčených domů ke zbořené kůlně. Tam, ve zborcených dveřích, se krčila postava.

Bremen se zastavil. Byl to chlapec sotva dvanáctiletý, šaty měl roztrhané a umazané od hlíny, obličej a ruce pokryté popelem a špinou. Tlačil se dál do stínu, jako by si přál, aby ho země schovala. V jedné ruce měl nůž a na obranu ho držel před sebou. Vlasy měl zplhlé a tmavé, sahaly mu po ramena a volně mu visely podél úzké tváře.

„Vylez ven, chlapče,“ řekl starý muž mírně. „Už je to v pořádku.“

Chlapec se ani nehnul.

„Není tu nikdo jiný než ty a já. Kdokoliv tohle udělal, už je pryč. Teď vylez ven.“

Chlapec zůstal, kde byl.

Bremen odvrátil pohled do dálky, protože ho náhle vyrušila padající hvězda. Zhluboka se nadechl. Nemohl si dovolit se tady zdržovat a v žádném případě nemohl pro chlapce nic udělat. Ztrácel čas.

„Už odcházím,“ řekl unaveně. „Ty bys měl udělat totéž. Všichni tihle lidé jsou mrtví. Jdi do některé vesnice dál na jih a požádej tam o pomoc. Hodně štěstí.“

Otočil se a odcházel pryč. Tolik jich bude roztroušených a bez domova, než tohle skončí. Bylo skličující o tom uvažovat. Zavrtěl hlavou. Ušel asi sto yardů a pak se náhle zastavil. Když se otočil, spatřil chlapce, jak tam stojí zády ke zdi, s nožem v ruce, a dívá se na něj.

Bremen zaváhal. „Máš hlad?“

Sáhl do vaku a vytáhl poslední kus chleba. Chlapec naklonil hlavu kupředu a tvář se mu rozzářila. V očích mu zajiskřilo, když chleba uviděl.

Jeho oči...

Bremen cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Toho chlapce zná! Je to ten, kterého viděl ve čtvrté Galaphilově vizi! Prozradily ho jeho oči, tak výrazné, tak pronikavé oči, až se zdálo, že ho jimi svléká z kůže. Byl to jen chlapec, sirotek toho masakru, přesto na něm bylo něco tak hlubokého, tak ohromujícího...

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Bremen chlapce mírně.

Chlapec neodpověděl. Nepohnul se. Bremen váhal a pak se k němu vydal. Chlapec se okamžitě stáhl do stínu. Starý muž se zastavil, položil chleba na zem, otočil se a odcházel pryč.

O padesát yardů dál se znovu zastavil. Chlapec šel za ním, pozorně se na něj díval, a cestou žvýkal chleba, který sebral. Bremen mu položil deset otázek, ale chlapec s ním nemluvil. Když se k němu Bremen snažil přiblížit, chlapec rychle couvl. Když se ho druid snažil přesvědčit, aby šel blíž, chlapec ho ignoroval.

Nakonec se starý muž otočil a krácel pryč. Nevěděl, co si s chlapcem počít. Nechtěl, aby s ním chlapec šel, ale Galaphilův stín poukazoval na nějakou spojitost mezi nimi dvěma. Snad když bude trpělivý, přijde na to. Když se slunce zvedalo, otočil se opět na sever a znovu přešel Mermidon. Podél kraje Dračích štítů pokračoval až do soumraku. Když se utábořil, byl tu chlapec, seděl na kraji paseky, kterou si Bremen vybral, aby se na ni usadil, dál ve slinu stromu a díval se na něj. Bremen neměl žádné jídlo, ale dal si hrnek piva. Spal do půlnoci, pak se probudil, aby pokračoval v cestě. Chlapec čekal. Když se vydal na cestu, šel za ním.

Tak to šlo dál po tři dny. Na konci třetího dne chlapec přišel do jeho tábořiště, aby se s ním posadil a podělil se s ním o jídlo, které se skládalo z kořínků a bobulí. Když se druhý den ráno probudil, chlapec spal vedle něj. Společně vstali a šli na západ.

Té noci, když došli na kraj Streleheimských plání a připravili se je přejít, chlapec poprvé promluvil. Řekl starému muži, že se jmenuje Allanon.

Bitva o Rhenn

Kapitola 27

Bylo pozdní odpoledne a v Ballindarrochově letohrádku svítilo šedé a mlhavé světlo. Jerle Shannara tam stál a díval se na mapy rozložené na stole před ním. Venku stále pršelo. Vypadalo to, že prší už týdny, ačkoli král elfů dobře věděl, že tomu tak není a že ten pocit vychází hlavně z jeho momentálního rozpoložení. Prostě se zdálo, že kdykoli se na okamžik zamyslí nad počasím, znovu prší. A dnešní déšť byl silnější než obvykle, hnál ho západní vítr, který bičoval větve stromu a rval listy jako cáry starého papíru.

Vzhlédl od studia map a povzdechl si. Útěchou mu mohla být skutečnost, že déšť ztěžoval manévrování víc armádě Černého mága než jeho slastní. Z těch dvou byla armáda Černého mága ta hůř ovladatelná — veliká, lině se vlekoucí bestie s břemenem nákladu a obléhacích strojů. V den, kdy bylo to nejlepší počasí, mohla urazit snad dvacet mil. Před třemi dny dosáhla Streleheimu a teprve dokončila přechod přes Mermidon. To znamenalo, že je ještě dva dny cesty od Rhennu. Oproti tomu byli už elfové na místě. Varovali je stopaři, takže o postupu severské armády věděli už více než týden a měli spoustu času se připravit. Když už se jednou o přítomnosti seveřanů vědělo, nebylo těžké uhodnout, kterou přístupovou cestu si vyberou, aby napadli Arborlon a elfy. Do Západní země vedla nejsnazší a přímá cesta přes Rhenn. Velká armáda by měla potíže, kdyby postupovala jinudy, a musela by pak napadnout elfy na jejich nejlépe bráněných postaveních. Na severu, jihu, nebo západě bylo město chráněno — horami, útesy a Zpívající řekou. Jen ze západu bylo nejzranitelnější, protože tam ho příroda nechránila. Jediná strategická obranná pozice, kterou měli obránci k dispozici, bylo rozlehlé Rhennské údolí. Pokud padne, cesta do Arborlonu zůstane otevřená.

To bylo všechno, co mu jen mapy mohly ukázat. Jerle do nich civěl víc než hodinu a nic nového se nedozvěděl. Elfové musí Rhenn proti následnému útoku severské armády udržet, jinak budou ztraceni. Mezi tím nebylo nic. Další obranná linie nestála za úvahu. Jako veliteli elfích sil mu byly všechny možnosti docela jasné. Jediné, co zbývalo, bylo určit taktiku. Elfové budou bránit Rhenn, ale jak ho budou bránit? Do jaké šíře by měli roztáhnout svou linii, aby úvodní útok zpomalili? Kolikrát si budou moci dovolit ustoupit? Jaká ochranná opatření by měli podniknout proti útoku menší jednotky, která by mohla proniknout lesy, aby je obklíčila? Jakou formaci by měli postavit proti armádě, která je počtem převyšovala pět ku jedné a která použije obléhací stroje, jež si postavila cestou na západ?

Na tohle mapy konkrétní odpovědi nedávaly; ale když je studoval, pomohly mu alespoň zvážit, co je třeba.

Znovu vyhlédl z okna do deště. Preia bude brzy zpátky a povečeří — naposledy, než odjedou na Rhenn. Větší část armády už byla v údolí utábořena. Nejvyšší rada vyhlásila stav ohrožení a nově korunovaný král si to vzal na starost. Jeho moc teď byla absolutní, pevná a neotřesitelná. Korunovali ho před dvěma týdny, oženil se s Preiou a adoptoval dva Ballindarrochovy sirotky jako své syny. Protože záležitost s následníkem elfího trůnu tak byla vyřešena, obrátil pozornost k Nejvyšší radě. Vree Erreden byl jmenován prvním ministrem a Preia plnoprávným členem rady. Neobešlo se to bez reptání, ale nezvedl se ani žádný odpor. Požádal o svolení mobilizovat elfí armádu a vyrazit na východ pomoci trpaslíkům. Reptání bylo hlasitější a hrozil i odpor, ale než se o tom mělo rozhodnout, přišly zprávy, že severská armáda se blíží ke Streleheimu a elfové tak nebudou muset pochodovat nikam.

Když si na to vzpomněl, zavrtěl Jerle hlavou. Nevěděl, co se s trpaslíky stalo. Nikdo to nevěděl. Vyslal na východ jezdce, aby zjistili, jestli byla armáda trpaslíků zničena. Říkalo se, že ano, ale on to chtěl vědět jistě. Byl nicméně nucen z toho vyvodit, že trpaslíci nejsou v takové pozici, aby jim mohli pomoci, a že elfové se budou muset bránit sami.

Unaveně zakroutil hlavou. Elfové zůstali sami bez spojenců, bez kouzla, bez druidů, a bez skutečné šance tuhle válku vyhrát — přes všechny vize, proroctví a velké naděje.

Znovu se podíval do map, pečlivě sestavených topografií Rhennu a přilehlého okolí, jako by tam snad ležel klíč k jeho problému a on si ho možná předtím nevšiml. Nebylo to tak dávno, kdy by si tak upřímné zhodnocení situace nepřipustil. Byly doby, kdy by nikdy nepřiznal, že by mohl prohrát bitvu se silnějším nepřítelem. Od té doby se hodně změnil. Ztratil Taye Trefenwyda, Ballindarrochovy a málem i Preiu, za nepříliš ideálních okolností se stal králem elfů, a když při pohledu na sebe zjistil, že má jeho obraz víc než pár trhlín, získal jiný náhled na věc. Ta zkušenost ho neoslabila, ale spíš mu pomohla vystřízlivět. Říkal si, že to se nejspíš děje, když člověk vyroste. Je to jako obřad, kterým je třeba projít, aby chlapectví zůstalo navždycky za ním.

Přistihl se, jak si prohlíží jizvy na hřbetech rukou. To byly samy o sobě mapy, které ukazovaly cestu jeho dospívání. Bojovníkem byl od narození, nyní je králem elfů, ve velmi krátkém čase ušel dlouhou cestu a jizvy byly mnohem přesnějším výčtem toho, kolik ho ta cesta stála, než pouhá slova. Kolik dalších jizev si přivodí v boji s Černým mágem? Je na to střetnutí dost silný? Je dost silný, aby ho přežil? Do bitvy nejde jen s vlastním osudem, ale i s osudem svého lidu. Jak silný na to musí být?

Dveře vedoucí na terasu se s třeskem rozlétly. Uhodily o zdi silou větní a závěsy divoce zavlály. Jerle Shannara sáhl po meči, když do místnosti vpadly dvě promočené a shrbené postavy zahalené v černém. Mapy slétly ze stolu na podlahu a lampy zablikaly a zhasly.

„Nech svou ruku, kde je, králi elfů.“ přikázal mu ten z vetřelců, který byl víc vpředu, zatímco druhý, menší, se otočil ke dveřím, aby za nimi zavřel a znovu tak odtud vyhnal déšť a vítr.

V místnosti se opět rozhostilo ticho. Z těch dvou crčela na kamennou podlahu voda a dělala kaluže. Král se obezřetně přikrčil, meč měl napůl vytasený, svá vysoké tělo napjaté a připravené. „Kdo jste?“ dožadoval se.

Ten vyšší z těch dvou si stáhl kapuci a ukázal se mu v nejasném světle. Jerle Shannara se zhluboka a dlouze nadechl. Byl to Bremen.

„Už jsem tě považoval za ztraceného.“ prohlásil šepem a jeho emoce ho prozradily. „My všichni.“ Starý muž se hořce usmál. „Měl jsi k tomu důvod. Trvalo dlouho, než jsme k tobě došli, téměř stejně dlouho jako zjistit, že ty jsi ten, koho hledám.“ Sáhł pod svůj promočený plášť a vytáhl odtud dlouhý, úzký balík v černém plátně. „Něco jsem ti přinesl.“

Jerle Shannara přikývl. „Já vím.“ Schoval napůl vytažený meč zpátky do pochvy.

V bystrých očích starého druida bylo vidět překvapení. Pohlédl na svého společníka. „Allanone.“ Chlapec si stáhl kapuci pláště a ukázal se. Na krále elfů se upíral pohled dvou tmavých očí, ale hladká, ostře řezaná tvář neprozrazovala nic. „Sundej si plášť. Počkej za dveřmi. Nikoho sem nepouštěj, dokud neskončíme náš rozhovor. Řekni, že tak rozkázal král.“

Chlapec přikývl, nechal plášť sklouznout z ramen, odnesl ho na věšák, proklouzl mezi dveřmi a byl pryč.

Bremen a Jerle Shannara stáli sami ve studovně, mapy ležely rozházené na podlaze kolem nich a jeden na druhého upínali pohled. „Už je to dlouho, Jerle.“

Král si povzdychl. „Myslím, že je. Pět let? Snad déle.“

„Dost dlouho, abych zapomněl na rysy tvé tváře. Nebo jsi prostě zestárnul jako my všichni.“ V šeru, které je obklopovalo, se mu na tváři mihl úsměv. „Pověz mi, co víš o mém příchodu.“

Jerle si přešlápl do méně výhrůžného postoje a pozoroval toho druhého, jak si svlékl plášť a unaveně ho odhodil stranou.

„Bylo mi řečeno, že přineseš meč ukovaný kouzlem, který musím nést do bitvy proti Černému mágovi.“ Zaváhal. Je to Pravda? Přinesl jsi takovou zbraň?“

Starý muž přikývl. „Přinesl.“ Vzal plátěný balík a opatrně ho položil na stůl. „Ale nebyl jsem si jist, jestli má být pro tebe, dokud jsem tě nespátřil přikrčeného, abys mě srazil, a meč jsi měl přitom napůl vytažený z pochvy. V tu chvíli, když jsem tě tak viděl, mi bylo jasné, že ty jsi ten, komu je ten meč určený. Před týdnem jsem u Hadeshornu spatřil obraz, ve kterém jsi meč držel, ale nepodařilo se mi tě poznat. Pověděl ti o té vizi Tay Trefenwyd?“

„Pověděl. Ale ani on nevěděl, že meč má být pro mě. Byl to hledač Vree Erreden, kdo mi to prozradil. Spatřil to ve vlastní vizi, viděl mě, jak ten meč držím, meč s emblémem zasazeným do jílce, emblém s napřaženou rukou, která drží hořící pochodeň. Pověděl mi, že to je insignie druidů.“

„Hledač?“ Bremen zakroutil hlavou. „Myslel jsem si, že to bude Tay, kdo...“

„Ne. Tay Trefenwyd je mrtvý, před dvěma týdny byl zabit v Hraničním pásu.“ Hlas krále elfů zněl tvrdě. „Byl jsem s ním. Vydali jsme se najít Černý Elfein, jak jsi nás pověřil. Kámen jsme našli, ale objevily nás stvůry Černého mága. Bylo nás pět a jich stovky. Byli tam lebkonoši. Tayovi bylo jasné, že by nás zničili. Své vlastní kouzlo už vyčerpal v zápase o získání Elfeinu, takže...“

Slova krále zradila a on cítil, jak se mu oči plní slzami. Hrdlo se mu sevřelo a nemohl mluvit.

„Použil Černý Elfein a ten ho zničil.“ dokončil za něj starý muž hlasem tak tichým, že ho téměř nebylo slyšet. „Přestože jsem ho varoval. Přestože věděl, co se stane.“ Pevně sevřel své seschlé, staré ruce. „Protože musel. Protože nemohl udělat mň.“

Stáli mlčky proti sobě a pohledem se jeden druhému vyhýbali. Pak se Jerle sehnul, aby posbíral rozházené mapy, zvedal [je ze země a skládal zpátky na stul vedle plátěného balíku. Starý muž ho chvilku pozoroval a pak se sehnul, aby mu pomohl. Když byly mapy opět na místě, vzal starý muž královny ruce do svých.

„Je mi líto, že odešel, víc, než ti nejspíš dokážu říct. Byl to dobrý přítel nás obou.“

„Zachránil mi život.“ řekl tiše Jerle, který nevěděl, co vítí by měl říct a po chvíli usoudil, že tohle stačilo.

Bremen přikývl. „Měl jsem o něj strach.“ zamumlal, pustil ruce velkého muže a přešel k židli. „Můžeme si sednout, když si budeme povídat? Šel jsem celou noc a celý den, abych už byl u tebe. Chlapec mě doprovázel. Přežil útok na Varfleet. Severská armáda na svém postupu pustoší zem, všechno ničí a všechny vraždí. Černý mág je čím dál tím netrpělivější.“

Jerle Shannara se posadil naproti němu. Když ruce starého muže stiskly jeho vlastní, připadali mu jako uschlé listy. Jako mrtvé. Vzpomínka na ten dotyk se ještě nevytratila. „Co se stalo s trpaslíky?“ řekl ve snaze dát myšlenkám jiný směr. „Nic se nám o nich nepodařilo dozvědět.“

„Trpaslíci čelili severskému vpádu, jak jen dlouho byli schopni. V tom, co následovalo, se zprávy liší. Znáš ty pověsti, ale mám důvod věřit, že jsou liché. Poslal jsem přátele; aby zjistili pravdu a přivedli nám trpaslíky na pomoc, pokud budou moci přijít.“

Král zakroutil hlavou a v očích měl vážný pohled. „Proč by nám měli jít na pomoc: když jsme nepřišli na pomoc my jim? Nechali jsme je na holičkách. Bremene.“

„Měli jste k tomu důvod.“

„Snad. Už si tím nejsem jist. Víš o smrti Courtanna Ballindarrocha? A o vyvraždění jeho rodiny?“

„Slyšel jsem o tom.“

„Dělali jsme, co jsme mohli. Tay a já. Ale Nejvyšší rada nejednala bez krále, který by ji vedl. Nedalo se s tím nic dělat. Tak jsme vzdali naši snahu pomoci trpaslíkům a místo toho jsme se vydali hledat Černý Elfein.“ Odmlčel se. „Nyní přemítám o moudrosti našeho rozhodnutí.“

Druid se naklonil dopředu a upřel na něj pronikavý pohled. „Máš ten Elfein?“

Král přikývl. „Je bezpečně ukrytý a čeká na tvůj příchod. Nechci s ním mít nic dalšího společného. Viděl jsem, co dokáže. Viděl jsem, jak nebezpečný je. Jediné, co mě na tom těší, je, že Kámen poslouží při zničení Černého mága a jeho potvor.“

Ale Bremen zakroutil hlavou. „Ne. Jerle. K tomu Černý Elfein určen není.“

Ta slova byla ostrá a ohromující. Královi zrudla tvář a hrdlo se mu sevřelo vzteky. „Chceš mi říct, že Tay zemřel zbytečně? To mi chceš říct?“

„Nezlob se na mě. Já jsem pravidla téhle hry nevymyslel. I já jsem předmětem diktátu osudu. Černý Elfein není zbraň, která může Černého mága zničit. Vím, že je pro tebe těžké tomu měřit, ale je to tak. Elfein je mocná zbraň, ale podrobí si toho, kdo ho použije. Nakazí je stejnou mocí, jakou chtějí porazit. Černý mág představuje tak pronikavé zlo, že jakýkoli pokus obrátit Elfein proti němu by skončil zničením toho, kdo by ho tak použil.“

„Proč jsme tedy tolik riskovali, abychom ho získali?“ Král byl sinalý a neskrýval vztek.

Slova starého muže byla mírná, ale přesvědčivá. „Protože nesmí padnout do rukou Bronovi. Protože v jeho rukou by se z něj stala zbraň, které bychom se nemohli postavit. A proto, králi elfů, že je ho potřeba k něčemu ještě důležitějšímu. Až tohle skončí a Černý mág tu už nebude, dovolí druidům pomoci zemím i potom, co tu nebudu ani já. Dovolí, aby jejich kouzlo a jejich učení přežilo.“

Král na druida mlčky zíral a nechápal. Oba vyrušilo tiché zaklepání na dveře. Král zamrkal a pak se podrážděně zeptal:

„Kdo je?“

Dveře se otevřely a dovnitř vešla Preia Starle. Pohlédla na Bremena a pak se obrátila na Jerleho. „Chtěla bych vzít toho chlapce do kasáren Královské gardy, aby se najedl a odpočinul si. Je vyčerpaný. Už nemusí dál hlídat. Dohlédla jsem na to, aby vás nikdo nerušil, dokud si budete povídat.“ Obrátila pohled zpátky k Bremenovi. „Vítej v Arborlonu.“

Starý muž se postavil a mírně se uklonil. „Preio, má paní.“

V odpověď se zasmála. „Pro tebe nikdy. Jen Preia.“ Úsměv zmizel. „Víš tedy, co se stalo?“

„Že Jerle je král a ty královna? Když jsem přišel do města, zjistil jsem to dřív než cokoli jiného. Každý o tom mluví. Oba jste požehnání, Preio. Budete oporou jeden druhému i vašemu lidu. Ta zpráva mě potěšila.“

Oči se jí rozzářily. „Jsi velmi laskav. Doufám, že i ty budeš oporou nám, v tom, co nás čeká. Teď mě omluv. Vezmu chlapce s sebou. Nemusíš se o něj bát. Rychle jsme spřátelili.“

Vyšla dveřmi ven a zavřela je za sebou. Bremen se znovu obrátil na krále. „Máš štěstí, že je tvoje.“ řekl tiše. „Hádám, že to víš.“

Jerle Shannara byl v myšlenkách v jiném čase, v nedávné minulosti, kdy hrozilo, že ji možná ztratí. Stále ho to pronásledovalo, stejně jako myšlenka, že se mýlil v tom, co si o ní myslel. Tay a Preia, dva lidé, kteří mu byli na celém světě nejbližší: v obou se mýlil, nepoznal je oba tak dobře, jak by měl, a dostal takovou lekci, na jakou nikdy nezapomene.

V pokoji bylo opět ticho, šero plnilo kouty stínem a zvenku se ozývalo jemné ťukání deště. Král vstal a znovu rozsvítil lampy, které vítr zhasil. Šero ustoupilo. Starý muž se na něj mlčky díval a čekal.

Král se znovu posadil, ale toho nepříjemného pocitu se stále ještě nezbavil. Když se setkal s Bremenovým příkrým pohledem, zamračil se. „Jen jsem myslel na to, jak důležité je nebrat nic jako hotovou věc. Měl jsem si na to vzpomenout, když šlo o Černý Elfein. Ale se ztrátou Taye se nešlo vyrovnat bez toho, abych nežil v přesvědčení, že zemřel pro dobrou věc. Mýlil jsem se, když jsem se domníval, že to bylo kvůli tomu, abychom získali jistotu, že bude Černý mág zničen. Je těžké přijmout, že zemřel kvůli něčemu jinému.“

„Je vůbec těžké přijmout, že zemřel.“ řekl tiše Bremen. „Ale příčina jeho smrti je nicméně se zničením Černého mága spojená, a to, že Elfein má být použit jinak, než ses domníval, tomu nijak neubírá na vážnosti nebo důležitosti. Tay by tomu rozuměl, kdyby tu byl. Jako král musíš udělat to samé.“

Úsměv Jerleho Shannara byl sardonický a plný velké bolesti. „V tom jsem také nový, v tom mém kralování. Není to něco, po čem bych prahnul.“

„To není špatné.“ odpověděl druid a pokrčil rameny. „Ctižádost není vlastnost, která by ti v měření sil s Černým mágem pomohla.“

„Co mi tedy pomůže? Pověz mi o tom meči. Bremene.“ Králova netrpělivost překonala jeho vztek i poraženecký pocit. „Severská armáda je na pochodu proti nám. Za dva dny dosáhnou Rhennu. Musíme je tam zadržet, jinak isme ztraceni. Pokud ale máme mít skutečnou šanci, musím mít zbraň, které se nebude Černý mág moci postavit. Říkáš, že takovou přineseš. Prozrad' mi její tajemství. Pověz mi co umí.“

Pak čekal, vzrušený a nedočkavý, a zíral na druida. Bremen se ani nepohnul, držel jeho pohled a nic neřikal. Pak vstal, šel ke stolu s mapami, vzal plátěný balík a podal ho králi. „Tohle teď patří tobě. Otevři to.“

Jerle Shannara to udělal, rozvázal provazy ovázané kolem plátna a opatrně začal rozbalovat. Když skončil, držel v rukou meč a pochvu. Meč byl neobvykle dlouhý a velký, ale lehký a dokonale tvarovaný. Na jílci byla rytina s obrazem napražené ruky, která drží hořící pochodeň. Král vytáhl meč z pochvy a žasl nad hladkým povrchem ostří bez vady, nad tím, jaké je ho držet — jako by mu do ruky patřil jako by byl skutečně určen jemu. Chvilí si ho mlčky prohlížel. Plamen pochodně mířil vzhůru ke špičce ostří a v šeru studovny si téměř představil, jak plane svým vlastním světlem. Podržel meč před sebou a zkoušel, jak je velký a vyvážený. Ve světle lamp kov jako by ožil třpytem.

Král se podíval na Bremena a pomalu přikývl. „Tohle je úžasné ostří.“ řekl mírně.

„Je v něm toho víc, než můžeš chápat. Jerle Shannaro — i mň.“ odpověděl rychle starý muž. „Tak dobře poslouchej, co ti řeknu. Tahle informace je jen pro tebe. Jinak se ji smí dozvědět jen Preia, a to pouze tehdy, když to budeš považovat za nezbytně nutné. Hodně na tom může záležet. Musím mít tvé slovo.“

Král zaváhal, krátce pohlédl na meč a pak přikývl. „Máš ho mít.“

Druid k němu přistoupil. Stál velmi blízko něj a mluvil tiše. „Tím, že ten meč přijmeš, ho učiníš svým vlastním. Ale musíš znát jeho minulost a jeho účel, pokud ti má sloužit dobře. Nejdřív ledy jeho minulost.“

Odmlčel se a pečlivě volil slova. „Meč ukoval nejlepší kovář v Jižní zemi podle formule, která pochází ze starého světa. Zakalil ho žár i kouzlo. Byl vyroben ze slitiny, která mu dává jak sílu, tak lehkost, V boji se neroztříští, ať ho zasáhne železo, nebo kouzlo. Projde bez úhony jakoukoli zkouškou. Je napuštěn druidským kouzlem. Jeho kov v sobě nese sílu všech druidů, kteří kdy žili, těch, kteří se za všechna ta léta sešli na Paranoru, opustili tento svět a žijí teď v jiném. Potom, co byl ukován, jsem ho odnesl k Hadeshornu a vyvolal ze záhrobí jejich duchy. Všichni se ukázali, jeden po

druhém přede mnou prošli a dotkli se ostří. Když byl meč ukován, byl do jeho jílce zasazen Eilt Druin odznak úřadu Nejvyšších druidů, symbol jejich moci. Sám jsi ho viděl. Napraženou ruku s hořící pochodní. Tomu přišli duchové mrtvých svědčit a napustit ho posledním zbytkem jejich pozemské síly, všim, co si z tohoto života mohli odnést. To všechno nás přivádí k tomu, na co je meč určen. Je to dokonale zhotovené ostří, zbraň velké síly a odolnosti — ale to samo nestačí, aby ho to učinilo schopným zničit Černého mága. Meč nemá být použit jako jiné zbraně. Může být, zcela jistě také bude. Ale ukován nebyl ani pro své břitké ostří či pevný kov, ale pro moc kouzla, které v něm spočívá. To kouzlo, králi elfů, je to, co ti pomůže zvítězit, až staneš tvář v tvář té stvůře Bronovi.“

Zhluboka se nadechl, jako by ho vyčerpalo o tom mluvit. Ve slabém světle byla jeho vrásčitá tvář unavená a bleďá. „Síla tohoto meče je Pravda. Jerle Shannaro. Pravda, prostá a jednoduchá. Pravda, celá a neposkvřená. Pravda zbavená všech lží a přetvářky, takže ten, proti kterému se kouzlo meče namíří, se úplně odhalí. Je to mocná zbraň, taková, které se Brona nemůže postavit, protože on se halí v klamu, lži a přetvářce, ve skrytu a ve stínu, a to je pozlátka jeho moci. Přežívá proto, že pravdu o sobě si drží od těla. Přinutíš ho, aby té pravdě stanul tvář v tvář a to ho zničí. Zpočátku jsem tajemství meče nerozuměl, když jsem se o něm u Hadeshornu dozvěděl. Jak může být Pravda dost silná na to, aby zničila stvůru tak hroznou jako je Černý mág? Kde v tom spočívá druidské kouzlo? Ale po čase jsem začal chápat. Slova Eilt Druin znamenají doslova Skrze Pravdu. Sílu“. To bylo krédo, které si druidi ve svém počátku dali, cíl, který si uložili, když se shromáždili na Paranoru, a jejich poslání od času První rady dál.

Pravda, aby mohli dávat moudrost a porozumění. Pravda, aby usnadnili cestu pokroku. Pravda, aby mohli nabídnout naději. Tím, že dělali tohle, pomáhali rasám znovu budovat.“

Unavené tmavé oči s pohledem upřeným daleko zamrkaly. „Čím byli za svého života, je teď uloženo v meči, který držíš a ty musíš najít způsob, jak přimět jejich dědictví, aby sloužilo tvým potřebám. Nebude to snadné. Není to tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Ponesesh ten meč do boje proti Černému mágovi. Zaženeš ho do úzkých. Dotkneš se ho tím mečem a jeho kouzlo ho zničí. Všechno tohle bylo slíbeno. Ale pouze pokud budeš silnější ve svém odhodlání, silnější duchem a srdcem než on.“

Král elfů kroutil hlavou. „Jak můžu být tímhle vším? I když přijmu, cos mi řekl, a to ještě nevím, jestli toho budu schopen — je těžké být o tom přesvědčený — jak mohu být silnější než stvůra, která může zničit dokonce i tebe?“ Starý muž sáhl dolu na ruku, která meč svírala a zdvihl ji tak, že ostří spočívalo mezi nimi. „Tak, že nejprve obrátíš sílu meče proti sobě!“

Oči krále elfů ve tmě jasně zazářily a objevil se v nich strach. „Proti sobě? Druidské kouzlo?“

„Poslouchej mě. Jerle.“ uklidňoval ho ten druhý a pevněji ho sevřel, aby ruka, která meč držela, neucukla, aby byl meč jako Stříbrná nit, která je spojuje, jasná a zářivá. „Co se po tobě žádá, nebude snadné — říkal jsem ti to. Ale je to možné. Musíš obrátit sílu meče proti sobě. Musíš se nechat naplnit kouzlem a nechat ho odhalit všechny pravdy tvého života. Musíš je nechat holé, vystavit je tomu, čím jsou, aby se samy se sebou srovnaly. Některé z nich budou tvrdé. Nebude snadné se jim postavit. Jsme stvoření, která neustále objevují sama sebe a své životy, abychom přežili chyby, jichž jsme se dopustili, a neúspěchy, jinné jsme se vystavili. V mnoha směrech nás právě tohle činí zranitelné před stvůrou, jakou je Brona. Ale pokud přestojíš sebekritický pohled, který si meč žádá, vyjdeš z té zkušenosti silnější než tvůj protivník a zničíš ho. Protože, králi elfů, on si nemůže takový zpytavý pohled na svůj život dovolit, protože bez lží, polopравd a klamu není nic!“

Dlouho bylo licho a dva muži stáli proti sobě, jeden druhého držel pohledem a jeden druhého si měřil. „Pravda.“ řekl nakonec král elfů hlasem tak mírným, že ho druid sotva slyšel. „Taková křehká zbraň.“

„Ne,“ řekl ten druhý okanzitě. „Pravda není nikdy křehká. Je to nejmocnější zbraň ze všech.“

„Opravdu? Já jsem válečník, bojovník. Jediné co znám jsou zbraně — zbraně ze železa, kterými vládou silní muži. Ty mi říkáš, že nic z toho mi neposlouží, že se toho všeho budu muset vzdát. Říkáš, že se musím stát tím, čím jsem ještě nikdy nebyl.“ Pomalu zakroutil hlavou. „Nevím, jestli to dokážu.“

Starý muž ho pustil a meč mezi nimi klesl dolů. Seschlé ruce spočinuly na mohutných králových ramenou a sevřely je. V tom starém těle byla nečekaná síla. V těch očích bylo zuřivé odhodlání.

„Nesmíš zapomenout, kdo jsi.“ zašeptal druid. „Nesmíš zapomenout, jaký tedy musíš být. Nikdy jsi nezklamal, když ses postavil nějaké výzvě. Nikdy ses nevyhýbal odpovědnosti. Nikdy jsi neměl strach. Přežil jsi to, co by zabilo téměř kohokoli jiného. To je tvoje minulost. To je kdo a co jsi.“

Sevření zesílilo. „Máš velkou odvahu, Jerle. Máš statečné srdce. Ale přikládáš příliš velkou důležitost smrti Taye Trefenwyda a příliš malou vlastnímu životu Ne, nevztekej se. Tohle není kritika Taye, není to znevažování toho, co pro nás jeho ztráta znamená. Je to poznámka, která ti má pomoci zapamatovat si, že vždycky jsou to ti živí, o které jde. Vždycky. Dej svému životu, co mu náleží, králi elfů. Buď silný tak, jak musíš být. Nevzdávej se svých šancí proti Černému mágovi prostě proto, že zbraň, kterou jsi do bitvy s ním dostal, ti není dostatečně známá. Ani jemu není známá. Ví o mečích, které vyrobili lidé. Bude se domnívat, že ten tvůj je prostě jen další takový. Překvap ho. Nech ho, ať okusí jiný kov.“

Jerle Shannara poodstoupil, zakroutil hlavou a pochybovačně se na meč podíval. „Spíš než že bych nevěřil, vím, co je pro mě těžké přijmout.“ řekl, zastavil se u okna a zadíval se do deště. „Ale to je těžké. To si žádá hodně.“ Ústa se mu pevně sevřela v úzkou přímku. „K tomu jsem byl vybrán? Nevidím v tom žádný smysl. Tolik jiných by se pro takovou zbraň hodilo víc. Já rozumím železu a hrubé síle. Tahle... tahle chytrá lest je na mě moc složitá. Pravda jako zbraň dává smysl jen ve věcech rad a politiky. Na bojišti vypadá bezcenně.“

Otočil se k druidovi. „Bez váhání bych se Černému mágovi postavil, kdybych tímhle mečem mohl vládnout jako prostým ostřím ukutým z kovu uměním mistra kováře. Bez váhání bych ho přijal jako zbraň, pokud bych ho mohl brát takový, jaký vypadá.“ V jeho modrých očích pulsovala trýzeň. „Ale tohle? Pro tohle se nehodím. Bremene.“

Druid pomalu přikývl, ne snad že by tolik souhlasil, jako spíš chápal. „Ale ty jsi všechno, co máme. Jerle. Nemůžeme

vědět, proč jsi byl vybrán. Snad proto, že ti bylo přisouzeno stát se králem elfů. Může to být z důvodů, které jsou mimo naše chápání. Mrtví vědí věci, které my vědět nemůžeme. Snad nám to mohli říct, ale rozhodli se, že neřeknou. Musíme přijmout tohle a pokračovat. Ty máš být ten, kdo ponese meč. Ty ho máš nést do bitvy. Jiná možnost není. Musíš udělat, co je v tvých silách.“

Hlas mu utichl v šepotu. Venku dál padal déšť se svým nepřetržitým tichým tukaním a halil lesy do Stříbrného lesku. Padla tma a den odešel se sluncem na západ. Arborlon ve svém úkrytu lesa byl tichý a mokrý a pomalu přes sebe přetahoval příkrývku noci. Ticho vládlo ve studovně i v letohradku a na celém světě možná nebylo živé duše kromě dvou mužů, kteří tam stáli proti sobě při světle svíce ve tmě, která je obklopovala.

„Proč nesmíš o tajemství meče vědět nikdo jiný než já?“ zeptal se tiše Jerle Shannara.

Starý muž se smutně usmál. „Na svou otázku by sis mohl odpovědět sám, jen kdybys chtěl, králi elfů. Nikdo to nesmí vědět, protože by tomu nikdo nevěřil. Pokud jsou tvé pochyby o síle meče tak velké, pomysli, jaké by byly pochybnosti tvého lidu. Snad dokonce i Preiiny. Síla meče je Pravda. Kdo uvěří, že tak prostá věc může přemoci sílu Černého mága?“

Kdo, vskutku, pomyslel si král.

„Řekl jsi to sám. Meč je zbraň do boje.“ Úsměv přešel v unavený povzdech. „Nech elfy, ať se s tím spokojí. Ukaž jim meč, který neseš, zbraň, která ti byla odkázána, a řekni jen, že jim bude dobře sloužit. Nebudou žádat víc.“

Jerle Shannara beze slova přikývl. Ne, pomyslel si, nebudou. Je nejlepší, když víru nekomplikuje rozum.

V té smutné a zoufalé chvíli strachu a pochybností o sobě, když se tiše podvolil dohodě, kterou nemohl ani přijmout ani se jí vzdát, si přál, aby byla víra tak jednoduchá i pro něj.

Kapitola 28

V půli odpoledne druhého dne se Jerle Shannara blížil ke Rhennskému údolí a střetnutí, které mu osud určil. Vyjel krátce po úsvitu ve společnosti Preiy. Bremen a hrstky rádců a vojenských velitelů a s sebou vedl tři oddíly elfích stopařů, dva pěší a jeden jízdní. Čtyři oddíly byly už na místě v ústí údolí a dva další budou následovat zítra. Za sebou zanechali zbývající členy Nejvyšší rady elfů pod vedením prvního ministra Vree Erredena, tři oddíly záloh a obyvatele města a uprchlíky, kteří přišli z venkova ve strachu z hrozící invaze. Za sebou zanechali také všechny spory a debaty o tom co podniknout a moudrost politiku. Zbývalo jen pár možností a trochu času a o úsilí vloženém do obého výrazně rozhodne armáda, která se k nim blíží.

Král elfů o svém rozhovoru s druidem nikomu nic neřekl. Rozhodl se nečinít žádné veřejné prohlášení, jež by se týkalo meče, který dostal. Mluvil o tom o samotě s Preiou a řekl jí jen, že to je zbraň, proti které se Černý mág nebude moci postavit. Když to říkal, žaludek se mu obracel a v tváři cítil horko, protože jeho vlastní přesvědčení bylo křehké.

Myšlenku na to, že Pravda by měla sloužit jako zbraň v boji, přezdíval jako pes svoji kost. Cestou na východ si svůj rozhovor se starým mužem neustále přehrával v paměti, ponořený do vlastních myšlenek, jež ho odváděly tak daleko, že když na něj Preia, která jela vedle něj, promluvila, neodpověděl. Jel v brnění a byl připraven na bitvu. Meč, který měl pověšený na zádech, byl v porovnání s drátěnou košilí a pláty brnění lehký tak, jako by byl vyrobený z papíru. Cestou často přemýšlel o tom, jaký je, o jeho váze, která byla stejně pomíjivá jako účel, k němuž se měl použít. Nemohl to přijmout jako možnost, nemohl to brát jako skutečnost. Potřeboval ukázat jak to funguje. Z vlastní zkušenosti potřeboval vědět, jak se používá. Nemohl si pomoci. To, co vidí a cítí — to je skutečnost. Všechno ostatní je jen o něco víc než slova.

Bremenovi své pochyby neprozradil. Když byl starý muž nablízku, stále se usmíval. Svou víru v něj si zachovával. Udělal to kvůli sobě, ale také kvůli svému lidu. Armáda z něj bude čerpat svou jistotu. Pokud se bude zdát, že král si je jistý sám sebou, budou si jisti i oni. Vždycky věděl, že k tomu, aby vyhrál bitvu, stačí tak málo, a vždycky se podle toho choval. Tahle armáda a tento národ jsou pod jeho vedením — dobrým, nebo špatným. Co na ně čeká, je taková zkouška, jakou ještě nikdy neprošli. Protože tomu bylo tak, měl v úmyslu zhostit se svého úkolu.

„Už hodiny jsi nic neřekl.“ poznamenala Preia, když počkala, až se na ni podívá, aby si byla jistá, že ji uslyší.

„Skutečně?“ odpověděl. Skoro ho překvapilo, že ji tam našel, natolik byl ponořený do úvah ve svém nitru. Jela na šlachovitém grošákovi jménem Popel a všude kolem sebe měla na řemenech zbraně. Otázka, jestli půjde také, samozřejmě nikdy nepadla. Jejich čerstvě adoptovaní synové byli v péči jiných. Stejně jako Jerle byla Preia Starle zrozená k boji.

„Něco tě trápí.“ prohlásila a držela jeho pohled. „Proč mi neřekneš, co to je?“

Proč, vskutku? Musel se usmát. Zнала ho moc dobře na to, aby předstíral něco jiného. Přešlo o svých pochybách nemohl mluvit. Nemohl, protože tohle bylo něco, co si musí vyřešit sám. Nikdo mu s tím nemůže pomoci. Alespoň ne teď — ne ve chvíli, kdy ještě nenašel pevné místo, na které by se postavil.

„Chybí mi slova, abych ti to vysvětlil,“ řekl nakonec. „Pořád o tom uvažuji. Buď trpělivá.“

„Možná by pomohlo, kdybys na mě ta slova vyzkoušel.“

Přikývl a přes krásu její tváře a inteligenci, která se jí zrcadlila v jasných očích, pohlédl až do starostlivého a vřelého srdce. Připadala mu teď jiná. Vzdálenost, kterou mezi sebou vždycky udržovali, byla tatam. Byli k sobě připoutáni tak neodvolatelně, až si byl jist, že cokoli se stone jednomu, stane se i druhému, i kdyby to byla sama smrt.

„Dej mi trochu času.“ řekl jí mírně. „Pak si promluvíme.“

Sáhla po jeho ruce a na okamžik ji podržela. „Miluju tě.“ řekla.

Tak je odpoledne zastihlo cestou ke Rhennu, on stále nemluvil o tom, co ho trápí a ona stále čekala, až jí to poví. Den byl jasný a teplý, vzduch voněl ještě vlhkou trávou a listy a les kolem nich bujel poté, co ho svlažily deště posledních pár týdnů. Mraky nakonec odtáhly, ale půda zůstávala měkká, a vyježděná cesta, po které elfové cestovali na východ, byla bažinatá. Celý den přicházely zprávy z ústí údolí, kde větší část armády zaujala obranné postavení. Severská

armáda byla stále na pochodu, pomalu přicházela přes Streleheim jak ze severu tak z jihu, její jednotky postupovaly různě rychle podle toho, jak velké a pohyblivé byly, jestli pěší nebo jízdní a podle nákladu, který s sebou nesly. Armáda Černého mága byla obrovská a stále rostla. Od ústí údolí už zaplnila pláně, kam jen oko dohlédlo. Proti elfům byla v přesile přinejmenším čtyř ku jedné a nepoměr se ještě zvětší, až přibudou další jednotky. Zprávy sdělovali poslové bezbarvým, lhostejným tónem a pečlivě se snažili, aby postrádal jakékoli emoce, ale Jerle Shannara byl zkušený a dokázal rozluštit, co se skrývá v drobných detailech odmlk a zvýšení hlasu, a poznal, že se sem vkrádá strach.

Věděl, že musí udělat něco, aby tomu učinil přítrž. Bude to muset udělat rychle.

Skutečnosti té situace byly ponuré. Na východ vyslali jezdce, aby poprosili o pomoc trpaslíky, ale cesty ven byly uzavřené hlídkami seveřanů a bude trvat dny, než je jezdci obejdou. Mezitím budou elfové sami. Nebyl nikdo, kdo by jim mohl přijít na pomoc. Trollové byli podrobený národ a jejich vojsko sloužilo Černému mágovi, Gnómové byli i v lepších dobách neuspořádaní a v žádném případě elfy nemilovali. Lidé se stáhli do svých oddělených městských států a postrádali jakoukoli soudržnou bojovou sílu. Jediné co zbylo jsou trpaslíci, pokud přežili. Stále ještě nebyly žádné zprávy o tom, zda Raybur a jeho armáda před severským vpádem unikli.

Je tu tedy dobrý důvod k obavám, pomyslel si Jerle Shannara, když vyjížděl z lesů u západní brány do Rhennu — král elfů, jeho společníci a rádci a tři jednotky bojovníků. Je tu dobrý důvod — ale v tomto případě nesmí důvod získat navrch.

Uvažoval, co by mohl udělat, aby tomu zabránil.

Bremen, který jel dál s chlapcem Allanonem mezi královými rádci a veliteli elfí armády, uvažoval nad tou samou otázkou. Nebyl to ale strach elfů, co ho znepokojovalo — byl to králův strach. Protože i přes skutečnost, že by to Jerle Shannara nepřipustil, nebo by si toho v tomto případě ani nebyl vědom, měl strach. Jeho strach nebyl zřejmý ani jemu samotnému, nicméně ho ale měl. Byl to malý zákeřný výrůstek, který číhal v koutku jeho mysli a čekal na svou příležitost. Bremen ho ucítil předchozího dne, v tu chvíli, kdy prozradil, v čem je síla meče — byl tam, usazený v králových očích, v hloubi jeho zmatku a nejistoty, hluboko tam, kde se bude podebírat a růst a nakonec prokáže, jak ničivý umí být. I přes snahu starého muže a sílu jeho vlastního přesvědčení ve věci síly toho talismanu mu král neuvěřil. Chtěl, ale neuvěřil. Pokusí se samozřejmě najít nějaký způsob, ale nebyla tu žádná záruka, že se mu to podaří. Bylo to něco, o čem Bremen v běhu všech věcí, které se přihodily, neuvažoval. Nyní to musí udělat. Musí to vyřešit. Celý den jel a nespouštěl krále z očí, sledoval ticho, do něhož se ponořil, prohlížel si, jak pevně drží čelist a krk, a jeho úsměvy a jistota, které kolem sebe rozdával ostatním, ho nepřesvědčily. Že v sobě Jerle Shannara svádí bitvu, bylo nepochybné. Je statečný a odhodlaný, takže ponese meč do bitvy a postaví se Černému mágovi tak, jak mu bylo řečeno, že musí. Ale až to udělá, jeho slabá víra se dostane na povrch, jeho pochybnosti ho zradí a on zemře. Bylo to tak nevyhnutelné, až to děsilo. Bylo třeba jiného, silnějšího hlasu, nezbyl ten jeho. Starý muž se přistihl, že si přeje, aby byl Tay Trefenwyd ještě naživu. Tay byl Jerlemu Shannarovi dost blízký na to, aby si k němu našel cestu a zbavil ho obav a pochybností. Tay by se s králem postavil proti Černému mágovi přesně jak Bremen zamýšlel.

Ale Tay už tu není, takže hlas a síla, kterých je třeba, budou muset přijít od někoho jiného.

Byl tu i Allanon, o kterém se dalo uvažovat. Starý muž čas od času na chlapce pohlédl. Jeho mladý společník byl stále málomluvný, ale už se neodmítal bavit. Byla za to byla částečně odpovědná Preia Starle. Vzala chlapce k sobě a on naslouchal jejím radám. Po čase se začal otevírat. Prozradil, že celá jeho rodina byla zavražděná při nájezdu seveřanů. Unikl jen proto, že když se útok připravoval, byl jinde než ostatní, a když se kolem něj přehnal, byl schovaný. Viděl mnoho napáchaných krutostí, ale o žádných konkrétních nemluvil. Bremen na něj nenaléhal. Dost na tom, že je chlapec přežil.

Stále tu však byla k úvaze Galaphilova vize a to byla věc, kterou neslo z hlavy pustit tak snadno. Co to mělo znamenat — on sám stojí s chlapcem na kraji Hadeshornu proti Galaphilovu stínu, zářiví a měňaví duchové mrtvých víří nad vařícími se vodami, vzduch je temný a plný výkřiků a chlapcův pohled je upoutaný na něj? Na co zírá? Druid to nedokázal uhodnout. A hlavně co tam dělá chlapec — tam, v Břidlicovém údolí, u vod Hadeshornu, tam, kde se vyvolávají mrtví, kam lidé nesmí, kam se odváží jen on sám?

Ta vize ho pronásledovala. Bylo zvláštní, že má o Allanona strach. Cítil se k tomu chlapci přitahován způsobem, který si nedokázal úplně vysvětlit. Snad to mělo něco dělat s jejich samotou. Ani jeden z nich neměl rodinu ani domov. Ani jeden nikam skutečně nepatřil. Každý z nich nepopíratelně stál trochu stranou a byl to stejně stav mysli jako jedna ze skutečností v jejich životě, která u obou nešla změnit. To, že byl druidem, ho od ostatních oddělilo tak, že už by to nedokázal změnit ani kdyby si přál. Ale ten chlapec stál stranou úplně stejně — částečně díky tomu, že dokázal nahlédnout do mysli jiných, což byl dar, jaký ocenilo jen pár lidí — částečně svou neobvyklou vnímavostí, která hraničila s předvídavostí. Ty zvláštní oči odrážely jeho bystrou mysl a intelekt, ale jeho ostatní dary skrývaly. Díval se na tebe, jako by viděl skrz a ten pohled nebyl klamný. Allanova schopnost odhalit tě byla děsivá.

Co má Bremen s tímhle chlapcem dělat? Co z něj má udělat? Byl to den dilemat a nezodpovězených otázek a starý muž nesl jejich otravné bříme se stoickým mlčením, zatímco jeli na západ. Říkal si, že se obojí už brzy rozřeší.

Když dojeli ke Rhennskému údolí, Jerle Shannara se oddělil od ostatních a s Preiou Starle si odjel prohlédnout obrannou linii a dát elfím stopařům na vědomí, že přijel. Všude ho vřele uvítali a on se usmíval a mával a svým mužům řekl, že všechno jde dobře, a že brzy budou mít pro seveřany jedno nebo dvě překvapení.

Pak jel dolů do údolí, aby se podíval na nepřátelský tábor. Tentokrát si s sebou vzal průvodce, protože dno údolí bylo už poseté pastmi, mnoho z nich bylo nových, a on nechtěl do jedné z nich náhodou padnout. Preia zůstala s nimi a vojákům byl pohled na ni stejně známý jako pohled na krále. Ani jeden nemluvil, když následovali průvodce přes

travnaté kopečky, dolů po širokých svazích, přes vyprahlé roviny vzhůru do předhůří v útesech, které hlídaly pravé křídlo, a odkud bylo vidět na celé údolí. Na místě byl malý oddíl stopařů a běžců, kteří hlídali. Pozdravil je a pak šel ke kraji útesu, aby se podíval.

Před ním ležela roztažená kypící masa severské armády, rozlehlé bahnisko mužů, zvířat, vozů a válečných strojů, zahalených prachem a horkem. Všude se něco hýbalo, protože se shromažďovaly a rozdělovaly zbraně a jednotky manévrovaly dopředu, aby zaujaly místo v čele vojska. Montovali obléhací stroje a odtahovali je na jednu stranu. Armáda se usadila asi míli od východního konce údolí, odkud mohla pozorovat jakýkoli útok, který by proti ní byl vyslán, a kde měla místo na to, aby se shromáždila a ještě rozrostla. Jerle Shannara cítil, jak nelehko je mužům, kteří tam s ním stojí. Z Preiina mlčení vycítil, jak chladně hodnotí jejich šance. Tahle armáda, která přišla, aby vpadla do jejich domoviny, byla jako ničitel kterého hned tak neodrazí.

Po tom prvním dojmu si nepřítele dlouho prohlížel. Díval se, kde mají uložené zásoby, vybavení a zbraně. Spočítal obléhací stroje a katapulty. Hledal pohledem zástavy jednotek, které se shromáždily, aby proti němu bojovaly a zhruba spočítal jízdu a pěchotu, lehkou i těžkou. Díval se, jak se blíží několik karavan se zásobami jak ze severu, tak z jižního Streleheimu. Pečlivě zvážil své možnosti.

Pak znovu nasedl na koně a jel na druhý konec údolí, aby svolal své velitele na válečnou radu.

Shromáždili se ve stanu, který stál daleko od předních linií elfí obrany, a kolem něhož byla všude rozestavená Královská garda, aby jim zajistila soukromí. Byla tam samozřejmě i Preia, společně s Bremenem. Kier Joplin velel jízdě a Rustin Apt a Cormorant Etrurian pěšímu vojsku. Byli tam Kapitáni Prekkian a Trewithen z Černé hlídky, respektive Královské gardy. Byl tam jedooký Arn Banda, který velel lučištníkům. Tohle bylo jádro jeho velení, muži, na které nejvíc spoléhal, muži, které musí přesvědčit, pokud mají mít nějakou šanci proti armádě, která se na ně chystá.

„Vítejte, přátelé,“ pozdravil je a stanul před nimi volný a uvolněný, protože se teď „vysvlékl z brnění. Seděli na židlích, které byly rozestaveny v širokém kruhu, aby viděli, nebo se mohli otočit buď na jednoho, nebo na všechny ostatní, kdyby to bylo třeba. „Byl jsem na konci údolí a viděl jsem armádu, která nás ohrožuje. Myslím, že náš postup je jasný. Musíme zaútočit.“

Všichni samozřejmě překvapeně a zděšeně zalapali po dechu — tolik také čekal. „V noci!“ zvolal do nastalého ticha.

„Nyní!“

Rustin Apt, postarší a silný, tak mohutný a rozložitý, až se zdálo, že když stojí nohama pevně na zemi, nic s ním nemůže pohnout, vyskočil ze židle. „Můj pane, ne! Útok? Nemůžeš...“

„Opatrně, Rustine.“ Král ho ostrým gestem zarazil. „Ve správné situaci mohou být nebo si dělat cokoliv. Znáte mě dost dobře. Teď chvíli poslouchejte. Tahle severská armáda před námi ztrácí sílu, myslí si o sobě, že je moc velká, aby si s ní někdo zahrával, myslí si, že jsme bezpečně usazení v obranných pozicích. Ale ona roste a roste a naši elfi stopaři to vidí a zoufají si. Nemůžeme tu sedět a nedělat nic, dokud nenabude tak, až nás jedním hitem spolkně. Nemůžeme sedět a čekat na nevyhnutelný útok. Bitvu musíme přinést my jim ve chvíli, kterou si pro to sami vybereme, když my budeme připraveni a oni ne.“

„To všechno je pěkné.“ řekl tiše Kier Joplin. Byl malý a rozložitý, s rychlými tmavými očima. „Ale jakou část armády pošleš, aby ten útok vedla? Tma pomůže, ale jezdci budou zdaleka slyšet a pěšáky rozsekají na kusy dřív, než se stačí stáhnout zpátky do bezpečí.“

Ozvalo se souhlasné mručení. Jerle přikývl. „Uvažuješ stejně jako já. Ale řekněme, že nás nepřítel nenajde. Řekněme, že budeme neviditelní přesně ve chvíli, kdy se budou domnívat, že nás mají. Řekněme, že budeme útočit postupně, udeříme tady, udeříme tam, ale víc než stíny, se kterými se budou rvát, jim nedáme.“

Nastalo ticho. „Jak bys to chtěl udělat?“ zeptal se nakonec Joplin.

„Povím vám to. Ale nejdřív chci, abyste s mým uvažováním souhlasili. Jsem přesvědčen, že musíme něco udělat, pokud máme podpořit důvěru armády v sebe sama. Vidím, jak ochabuje. Mýlím se ve svém úsudku?“

Opět ticho. „Nemýlíš,“ řekl nakonec Joplin.

„Kiere, tys poukázal na nebezpečí, jakému by byl útok vystaven. Teď chci, abys vzal v úvahu jeho možné klady. Pokud je můžeme vyvést z rovnováhy, rozrušit je a vy nervovat, dokonce jim trochu ublížit, získáme jak čas, tak jistotu. Tím, že tu budeme sedět, nezískáme ani jedno.“

„Souhlas.“ řekl rychle Cormorant Etrurian. Byl to kostnatý chlapík s hubenou tváří, který prošel ohněm pohraničních válek a předtím působil jako pobočník, starého Apta. „Na druhou stranu by ale byla porážka v této situaci tragická.“

Mohla by dokonce nepřítele přimět, aby do útoku proti naší obraně vyrazil dřív.“

„Možná se mýlíš i v tom, že nás nečekají.“ ozval se jeho starý mentor, který se ztěžka stavěl na nohy. „Nevíme, co se mohlo stát trpaslíkům. Stojíme proti armádě zocelené bojem a tak mohou znát víc triků než, my.“

„Kromě toho jsou ve velké přesile.“ dodal Etrurian a zamračil se. „Můj pane, tohle příliš nebezpečná taktika.“

Jerle na každou poznámku přikývl, čekal na svou příležitost, nemluvil, dokud nedali průchod všem svým námitkám. Pohlédl na Preiu, která ho pozorně sledovala, pak na Bremena, jehož tvář bez výrazu neprozrazoval nic o tom, co si myslí. Pohlédl postupně na tváře všech a pokoušel se určit, s kolika z těch, kdo se tu shromáždili, bude moci počítat do svého tábora. Pochopitelně s Preiou. Ale ostatní, jeho velitelé stejně jako Bremen, se ještě rozhodovali, nebo už se rozmysleli proti. Nechtěl jim nic vnucovat v případě, že by ho nepodpořili, ať je králem nebo ne, ale už byl pevně rozhodnutý. Jak je má tedy přesvědčit?

Zamítavé hlasy utichly. Jerle Shannara se napřímil. „Jsme tu všichni přátelé,“ začal. „Pracujeme spolu pro stejnou věc. Vím, jak obrovský je úkol, který před námi leží. Jsme všechno, co stojí mezi Černým mágem a zničením Čtyřzemí. Snad jsme zůstali coby jediná bojeschopná armáda, která má odhodlání se mu postavit. Opatrnost je tedy nutná. Ale stejně tak je nutný i risk. Bez risku nemůže být ani vítězství — rozhodně ne tady, na tomto místě a v tuhle dobu, proti tomuto nepříteli. V každé bitvě je zlomek rizika a zlomek šance. To nemůžeme popírat. Co musíme, je zmenšit riziko.“

Šel blízko k Rustinu Aptovi a poklekl před ním. Tvrdý pohled letitého velitele byl najednou zmatený. „Co kdybych ti mohl ukázat způsob, jak napadnout nepřítele v noci — způsob, který má velkou šanci na úspěch, ve kterém riskuje jen pár z nás, který, když bude úspěšný, dostatečně nepřítele rozvrátí takže získáme jak sebejistotu, tak čas?“

Starý muž se tvářil nejistě. „Ty to dokážeš?“ zavrčel.

„Postavíš se na mou stranu, když to dokážu?“ naléhal král a jeho otázku ignoroval. Ohlédl se napravo i nalevo. „Vy všichni?“

Ozvalo se souhlasné mručení. Podíval se na jednoho po druhém, donutil je, aby mu pohlédli do očí, aby mu dali svůj souhlas. Na každého kývl, přitáhl je k sobě svým pohledem a úsměvem, spoutal je jejich nevysloveným slibem a udělal z nich součást plánu, který si vymyslel.

„Poslouchejte tedy pozorně.“ zašeptal a pověděl jim, co udělá.

* * *

Útok se neuskutečnil té noci, ale noci následující. Trvalo ještě den, než byly hotové přípravy, než se vybrali muži, kteří se ho měli účastnit, a pak poslat Kiera Joplinu a jeho jezdce na sever a Cormoranta Etruriana a jeho lovce na jih: oba velitelé se vydali na cestu za úsvitu a drželi se v úkrytech, které jim skýtaly lesy a útesy, aby jejich cesta do vlastních pozic zůstala nezpovědaná. Jejich oddíly byly jen nezbytně velké, protože rychlost a kradmý pohyb jim v jejich případě poslouží víc než jejich počet. Každý z nich měl konkrétní pokyny o tom, co a kdy udělat. Pokud se úder neuskuteční v přesném sledu, celý útok skončí neúspěchem.

Jerle Shannara vedl skupinu ve středu, jednotku složenou z lučištníků a Královské gardy. Boj bude nejběhlejší v místech, do kterých půjdou oni a Jerle by nikomu jinému nedovolil, aby se postavil na jeho místo. Bremen zuřil. Plán odsouhlasil. Tleskal královu novátorství a odvaze. Ale bylo holé šílenství, aby král sám ten útok vedl!

„Mysli, králi elfů! Pokud padneš, je ztraceno všechno, ať tím útokem získáme cokoli!“ Přednesl svou námitku Jerlemu a Preie Starle, když ostatní odešli. Chomáče vlasů a vousů na něm vlály do všech stran podle jeho vzteklých gest. „V tomhle nemůžeš riskovat život! Musíš zůstat naživu na své střetnutí s Bronou!“

Den se chýlil k soumraku a oni dva stáli blízko proti sobě mezi stíny. Venku už probíhaly přípravy na zítřejší útok. Jerle Shannara přesvědčil své velitele, síla jeho argumentů a uvažování byla příliš velká na to, aby jí někdo odporoval, a tak přesvědčivá, že ji nikdo nemohl ignorovat. Jeden po druhém kapitulovali — nejprve Joplin a pak ostatní. Nakonec byli plánem stejně nadšení jako on.

„Má pravdu.“ souhlasila Preia Starle. „Poslechni ho.“

„Mýlí se.“ odpověděl Jerle tichým hlasem, klidně a oba silou své přesvědčivosti umlčel. „Král musí jít příkladem.

Obzvláště tady, v téhle situaci, kde se toho tolik riskuje. Nemůžu žádat jiného, aby udělal to, co bych neudělal já.

Armáda se na mě dívá. Ti muži ví, že já je vedu, že nezůstanu vzadu. Nic mñí tu ode mě nečekají a já je nezklamám.“

V tom neustoupí. Nebude dělat kompromisy. Takže útok vedl tak jak říkal, i přes druidovy pochybnosti, a Preia byla jako vždy při něm. O půlnoci se plížili tmou, vyklouzli z údolí a přešli přes pláně k nepřátelskému táboru. Jejich oddíl se skládal z několika set bojovníků, lučištníků bylo dvakrát tolik než příslušníků Královské gardy. Hrstka se jich plížila vpředu, tiše jako duchové, a vyřídila hlídky seveřanů, které byly na stráž po obvodu tábora. Brzy od něj byla hlavní úderná síla vzdálená necelých padesát yardů. Tam se přikrčili, zbraně v rukou, a čekali.

Když útok přišel, byl tvrdý a neúprosný. Začal na severu s Kierem Joplinem. Elfí vojevůdce nechal kopyta koní zabalit do pevné látky a po setmění pak se dvěma stovkami jezdců sešel ze severního Streleheimu. Když byli elfové ani ne sto yardů od severního kraje tábora, odmotali z koňských kopyt látku, která tlumila jejich dusot. Pak čekali, až bude hodina po půlnoci, nasedli a vyrazili. Udeřili na seveřany dřív, než stačili vyhlásit poplach.

Napadli křídlo poslední zásobovací karavany, která teprve přijela a ještě nevyložila náklad a její obsluha čekala na rozbřesk. Elfí jezdci za jízdy popadli hořící polena z čoudících strážních ohňů a zapálili vozy se zásobami. Pak se hnali dál k místu, kde stáli obléhací stroje a ty, co byly nejbližší, podpálili také. K obloze vyšlehly plameny, zatímco jezdci se řítili táborem a znovu zmizeli do noci. Byli pryč tak rychle, že se obrana proti nim teprve dávala dohromady, když udeřil další útok.

Ten přišel od Cormoranta Etruriana z jihozápadu. Čekal, až uvidí plameny prvního útoku a pak udeřil. S pěti sty pěšáky. Kteří už byli připraveni, vrazil klín hluboko do nepřátelského tábora tam, kde měli koně, pobil pohůnky, zvířata nechal pustit [a vyhnat ven do noci. Několik chvil se tam odehrával lýtý boj muže proti muži, ale pak se elfové stočili na západ, na ústupu se přehnali po obvodu tábora a rychle se vrhli do tmy na pláních.

Tentokrát byla reakce seveřanů rychlejší, ale zmatená, protože se zdálo, že útok přichází ze všech stran. Mohutní skalní trollové, jen v polovičním brnění, ale zato s mohutnými válečnými sekerami a kopími pevně v rukou, smetli všechno, co jim stálo v cestě, když hledali nepřítele, se kterým by se mohli vypořádat. Jenže obléhací stroje a vozy hořely na severu a koně se rozeběhli na jih a nikdo si nebyl jist, kde nepřítele hledat. Bremen, ukrytý na pláních s velícím Jerlem, použil své kouzlo, aby elfy skryl a aby vytvořil iluzi útočníků na místech, kde žádní nebyli. Starý muž toho byl schopen jen nakrátko, ale dost dlouho na to, aby zmátl dokonce i smrtící lebkonoše.

Pak se do útoku vložila i jednotka Jerleho Shannary. S Královskou gardou, která je kryla na křídlech, se lučištníci rozestavili v řadách před obvodem tábora, napjali tětiny a poslali nepříteli krupobití šípů. Ozval se křik, když šípy našly svůj cíl. Na seveřany, kteří se snažili zvednout a ozbrojit, přišla salva za salvou. Král držel své muže na místě tak dlouho, jak se jen odvážil a pak je přesto ještě zdržel. Z tábora se vyřítla vlna gnómů šílených vzteky, kteří se snažili dostat se ke střelcům, ale lučištníci prostě jen zamířili níž a zasypávali protiútok palbou tak dlouho, dokud neodpadli. Nakonec začal Jerle Shannara své muže odvolávat, křídla se střídavě stahovala a jedno vždy krylo ústup ostatních. Muži pod velením Cormoranta Etruriana už byli daleko, jeli svižně cvalet nocí jako prchavé stíny na pláních, které halil

kouř a popel z ohňů. Objevili se skalní trollové, mohutní a těžkopádní netvoři, kteří vypochoďovali z oslnivého světla požáru a píky a sekery měli připravené. Šípy proti nim nic nezmohly. Lučičníci se stáhli a proběhli tenkou linií Královské gardy, která ještě pevně držela. Jerle své muže stálil rychle, protože této noci si rozhodně nepřál dávat se do boje se skalními trolly. Žádná nepřátelská jízda je pronásledovat nebude, protože koně severanů buď pochytili, nebo vypustili ven. Jediné, čemu se musí vyhnout, jsou trollové.

Ale trollové se blížili rychleji než král předpokládal. Královská garda teď stála na pláních doslova úplně sama, lučičníci a elfí stopaři pláchli do bezpečí Rhennu a jízda pod vedením Kiera Joplina se vrátila na sever. Ze záře severského tábora přilétly šípy gnómů vystřelené lučičnickými, které poslali vpřed. Několik gardistu padlo a už se nepohnulo.

Bremen, který se na pláně vydal s útočníky, aby poskytl ochranu králi, proběhl za ně, až na něm jeho černé šaly vlály a do čela postupujících trollů hodil druidský oheň. Step v plamenech vybuchla a pronásledování se na chvilku zastavilo. Královská garda začala znovu ustupovat, starý muž a král uprostřed ní, obklopeni ze všech stran a hnali se do úkrytu údolí. Po pláních se valil kouř, který nesl náhlý vítr, a zaplavil je horkem a popelem. Preia Starle vystřelila kupředu a v závoji kouře se snažila najít cestu. Ale zmatek, který přinesl kouř a povyk pronásledovatelů, byl příliš velký. Malý oddíl Královské gardy se rozdělil, někteří šli jednou cestou s Bremenem, někteří jinudy s králem. Jerle Shannara zavolal, slyšel v odpověď své jméno a najednou se všechno ztratilo v kouři.

Pak do těch, kteří prchali s králem, narazilo něco velkého, gardisty rozehnalo do noci a ty, co byli nejbližší, odhodilo stranou, jako by to byli panáci vycpaní slámou. Objevila se mohutná postava, krutá stvůra ve službách Pána temnot, kterou s příchodem noci vyvolal z krajin podsvětí, samé zuby, drápy a šupiny. Zaryla a vrhla se na Jerleho, takže měl král sotva čas tasit meč. Kouzelné ostří se zablesklo a jeho jasný povrch žhnul ve tmě kolem. Ted' pomyslel si král a hnál se do útoku. Ted' uvidíme! Volal k sobě kouzlo meče, kázal mu, aby ho chránilo před obludou, která se na něj sápla, zařikal jeho velkou moc. Stvůra, dvakrát tak velká jak široká, po něm šáhla a král do ní zoufale mečem uhodil stejně, jako by to byl jakýkoli jiný nepřítel. Ostří do příšery udeřilo a síla úderu ji zpomalila. Ale stále se neobjevovalo žádné kouzlo. Jerle Shannara cítil, jak se žaludek najednou stáhl strachy. Z obou stran se do stvůry pustili gardisté, kteří se vrátili do boje, ale ona ty nejbližší jednou ranou zbavila života, ostatní odhodila stranou a pokračovala.

V ten okamžik si Jerle Shannara uvědomil, že si kouzlo meče vynutit nemůže, a že jakákoli naděje v jeho ochranu je ztracená. I přes to, co mu Bremen připomínal, si myslel, že je v něm takové kouzlo, které prostě udeří na nepřítele — něco jako oheň, něco jako ostří z jiného světa. Ale meč odhaluje pravdu, na tom starý muž trval, a teď se zdálo úplně jasné, že Pravda je jediné, co může nabídnout. Už hrozilo, že král zkamení strachy, ale s divokým výkřikem se vrhl na útočící stvůru. S jílcem meče sevřeným oběma rukama se bránil jediným možným způsobem, který mu zbyl. Jasně ostří meče blesklo dolu a hluboko se do masivní bestie zaseklo a z rány vytryskla temná krev. Ale stvůra královu obranu překonala, odhodila mu zbraň stranou a srazila ho k zemi.

Pak se objevil Bremen, vyšel z temnoty jako duch mstitele a rukama, které se koupaly v druidském ohni, rozhodil kupředu. Oheň mu ve zběsilém záchvěvu vystřelil z konečků prstů a uhodil do bestie, která se sápla po králi, zahalil ji, stravoval a změnil ve svíjející se pochodeň. Stvůra zavravorala dozadu, zavyla vzteky a uháněla zpátky do noci a plameny vlály za ní. Bremen nečekal, aby se počítával, co se s ní stalo. Natáhl se dolů pro krále, elfové z Královské gardy se znovu objevili, aby mu pomohli a vytáhli s ním Jerleho Shannaru na nohy.

„Meč...“ začal král zlomeně a zoufale kroutil hlavou.

Ale Bremen ho zastavil tvrdým pohledem a řekl: „Později, až bude čas a soukromí, králi elfů. Jsi živ, bojoval jsi dobře, a útok byl úspěšný. Tolik práce za jednu noc stačí. Ted' pojď, pospěš si odtud, než nás najdou jiné stvůry.“

Opět se dali nocí na ústup, král, druid a hrstka gardistu. Kouř a popel se hnál za nimi, a v dáli stále hořely vozy se zásobami a obléhací stroje a celý obzor ozařovaly jako majáky. Ze tmy se vrátila Preia Starle, bez dechu, zoufalá a její pohled prozrazoval jak strach, tak vztek. Přehodila si levou ruku Jerleho Shannary přes rameno a při chůzi ho podpírala. Král se nebránil. Pohledem se setkal s jejím a pak se podíval jinam. Ústa měl sevřená.

Strach, který mu doutnal v koutku jeho vědomí, se této noci rozhořel v plamenech — strach, že meč, který mu byl svěřen, se pro něj nějak nehodí a nebude reagovat, až ho bude potřebovat. Objevil se, aby ho vyzval, a on v té výzvě neuspěl. Kdyby nebylo Bremena, byl by mrtev. Skoncovala by s ním stvůra, která má mň kouzla a mnohem menší moc než Černý mág. Jeho odhodlání mátl pochyby. Všechno, čemu ještě před pár hodinami věřil jako možnému, teď bylo ztraceno. Kouzlo meče pro něj není dobré. Kouzlo na jeho volání neodpoví. Potřebuje někoho jiného, někoho, kdo se bude k jeho použití víc hodit. On takový muž není. On to není.

Slyšel ta slova ozvěnou v tlukotu svého srdce, chladná a jistá. Pokusil se uzavřít před nimi mysl a neposlouchat je, ale zjistil. Že nemůže. Plný zoufalství a beznaděje utíkal dál.

Kapitola 29

Když Bremen odešel na západ, aby odnesl meč elfům. Kinson Ravenlock a Mareth se otočili na východ podél Stříbrné řeky, aby našli trpaslíky. Prvního dne putovali hornatou krajinou, která tvořila pilíř severního břehu řeky, a klikatou cestou se blížili k lesům Anaru. V horách se vytrvale držela mlha, která se potom, co slunce stoupalo výš, během dopoledne vytratila. Krátce po poledni dosáhli poutníci Anaru a vstoupili do něj. Tady byla zem rovnější a hladší. Baldachýnem listů pronikaly sluneční paprsky a rozsávaly po koberci země světlo. Vody a jídla měli dost jen na tento den a tak ho pečlivě rozdělili, když se zastavili na oběd a nechali si dost na večeři pro případ, že by se nenaskytlo něco lepšího.

Anar zářil zelení stromů a modří řeky, paprsky slunce mřily dolu z oblohy, která byla téměř bez mraků, a všude se ozýval zpěv ptáků a šelest malých stvoření, která šmejdila v podrostu. Gesta však byla podupaná a byly podél ní roztroušené pozůstatky po severské armádě a nikde se neobjevila živá bytost. Čas od času k nim vítr zavál mdlý pach zuhelnatělého dřeva a starého popela a v takové chvíli nastalo ticho — ticho tak pronikavé, až se muž a žena kolem

sebe opatrně rozhlédli. Procházeli kolem malých chat a usedlostí, některé z nich ještě stály, jiné byly vypálené, ale všechny prázdné. Neobjevil se žádný trpaslík. Žádného cestou nepotkali.

„Nemělo by nás to překvapovat,“ poznamenala Mareth v jednu chvíli, kdy se k tomu Kinson vyjádřil. „Černý mág se z Východní země právě stáhl. Trpaslíci se určitě ještě skrývají.“

Vypadalo to jako logický závěr. Kinsonovi nicméně vadilo procházet krajinou tak neskutečně pustou. Znepokojovalo ho, že nepotkali ani toho nejnicotnějšího kupce. Usuzoval z toho, že tu už nikdo neměl důvod dál zůstat jako by život v těchto lesích už neměl smysl. Chvilku se zamyslel nad tím, jak se celý národ může ztratit, jako by snad nikdy ani neexistoval. Co když byli trpaslíci vyhlazeni? Co když prostě přestali existovat? Z takové ztráty by se Čtyři země nikdy nevzpamatovaly. Nikdy by nebyly stejné jako dřív.

Jak šli dál. Hraničář a druidská učednice si toho moc neřekli, spokojeně mlčeli a každý dumal o tom svém. Mareth kráčela s hlavou vzhůru a očima upřenými před sebe a zdálo se, že pohledem míří někam dál, než mohli oba dohlédnout. Kinson se přistihl, že uvažuje o tom, jestli přemýšlela nad svým dědictvím ve světle toho, co se dozvěděla od Bremena. Že se potom, co se tak dlouho domnívala, že je jeho dcera, dozvěděla, že tomu tak není, by hodně otfásl asi kýmoli. Že je snad dcerou některé z těch temných bytostí, které slouží Černému mágovi, bylo ještě horší. Kinson nevěděl, jak by na takové odhalení sám reagoval. Nemyslel si, že by ho přijal lehce. Nevadí, pomyslel si, že Bremen trvá na tom, že takovou osobnost jakou Mareth to nijak nepoznamená. V téhle věci bylo víc než jen logika. Mareth byla rozumná a inteligentní, ale neklidný osud v dětství a složitost její dospělosti ji dělaly zranitelnou v případě, že by někdo podkopával i tu trochu víry, které se ještě držela.

Čas od času zauvažoval, že by si s ní o tom promluvil. Říkal si, že by jí pověděl, že je skutečně taková, jaká si vždycky myslela, že je, že vidí dobro v ní, že byl sám svědkem jeho síly, a že jí nikdy nemůže zradit něco tak nepodstatného jako dědictví, které si nese v krvi. Ale nemohl přijít na způsob, jak ta slova zaobalit, aby nevyzněla povýšeně a bál se, co by se stalo, kdyby tomu tak bylo. Zdála se být prostě spokojená už kvůli tomu, že s ní je, a přes své hrubé poznámky, které měl, když Bremen navrhl, aby šli spolu, byl tajně šťastný, že šla. Začalo mu s ní být dobře, s minulostí, kterou sdíleli, s jejich rozhovory, s tím, jak jeden o druhém věděli, na co myslí, a blízkost, kterou k ní v tuctu rázných maličkostí cítil, pro něj nebylo snadné definovat. To druhé pocházelo z takových detailů jako byl zvuk jejího hlasu, jak se na něj dívala, z pocitu její přítomnosti, který přesahoval pouhé společné putování. Stačí, rozhodl se nakonec, že tu je on, kdyby cítila, že si potřebuje promluvit. Ona ví, že mu na totožnosti a původu jejího otce nezáleží. Ona ví, že nic z toho mu nevadí.

Do Posledního přístavu došli za soumraku, kdy se světlo vytrácelo, vzduch se ochladil a mezi stromy byl cítit štiplavý a ostrý pach smrti. Hlavní město trpaslíků bylo do základů vypálené a kraj zpustošený. Nezůstalo nic než sežehlá zem, sutiny a pár ohořelých trámů a rozházených kostí. Mnoho mrtvých zůstalo ležet tam, kde padli. Nebylo možné je teď rozeznat, ale malé kosti prozrazovaly, že některými z nich byly děti. Hraničář a druidská učednice vyšli z lesa na mýtinu, kde město stálo, mlčky zhodnotili, co vidí, a pomalu se vydali do té zka. K útoku došlo už před týdnem, ohně už dávno dohořely, země pod troskami začínala opět ožít a z popela vyrážely zelené výhonky. Ale v Posledním přístavu nebylo ani stopy po lidském životě a nad celým černým místem, které z něj zbylo, se vznášelo lhostejné ticho.

Uprostřed města našli velikou jámu, do které útočníci naházeli stovky trpaslíků a jejich těla pak spálili.

„Proč neutekli?“ zeptala se tiše Mareth. „Proč tu zůstali? Museli o tom vědět. Někdo je musel varovat.“

Kinson zůstal tiše. Tu odpověď znala stejně dobře jako on. Naděje dokáže člověka oklamat. Zadíval se do dále. Kde jsou trpaslíci, kteří zůstali naživu? Na tuhle otázku teď potřebují najít odpověď.

Světlo se vytrácelo a oni chtěli být od ruin daleko, až se na noc utáboří. Nenajdou tu jídlo ani vodu. Nenajdou tu žádný úkryt. Nic je tu nedrželo. Šli dál podél řeky tam, kde se líně klikatila ven z lesu na východě. Snad to bude dál lepší, pomyslel si s nadějí Kinson. Snad někde dál bude život.

Na jedné straně se v troskách něco mihlo a Hraničář byl hned ve střehu. Krysy. Předtím je nezahledl, ale samozřejmě tu byly. I další mrchožrouti, pomyslel si. Cítil, jak ho zamrazilo, když si vzpomněl na příhodu z dětství, kdy usnul v jeskyni, kterou prozkoumával a když se probudil, zjistil, že po něm lezou krysy. V takových krátkých a děsivých okamžicích se smrt zdála být nějak zvláště blízko.

„Kinsone!“ sykla náhle Mareth a zastavila se.

Před nimi stála zahalená, nehybná postava. Vypadala jako muž — alespoň tolik prozrazovala, že bylo možné to určit. Odkud přišel, bylo záhadou. Prostě se před nimi objevil, jako by se zhmotnil ze vzduchu, ale určitě se skrýval a čekal na ně. Stál blízko břehu řeky, po kterém šli, ve stínu noci a zbytku kamenné zdi. Neohrožoval je; prostě tam stál a čekal, až k němu přijdou.

Kinson a Mareth si vyměnili rychlý pohled. Tvář muže byla ukryta ve stínu jeho kapuce a ruce a nohy pod záhyby pláště. Nemohli určit, kdo to je, jaká je jeho totožnost.

„Buď zdrav.“ odvětila se Mareth tiše. Hůl, kterou jí dal Bremen, před sebou držela jako štít.

„Mareth,“ promluvil k ní ten druhý šeptem.

Kinson ztuhl. Z toho hlasu cítil přítomnost smrti. Znovu byl v té jeskyni a znovu byl chlapcem. Hlas zaskřípal o jeho nervové výběžky jako kov o kámen.

„Ty mě znáš?“ zeptala se překvapeně Mareth. Nezdálo se, že by jí ten hlas znepokojoval.

„Znám.“ řekl ten druhý. „My všichni tě známe, ti z nás, kdo jsou tvá rodina. Čekali jsme na tebe. Mareth. Čekali jsme dlouho.“

Z jejího hlasu Kinson poznal, že začíná rozumět. „O čem to mluvíš?“ zeptala se rychle. „Kdo jsi?“

„Snad jsem ten, kohos hledala. Snad jsem on. Myslela by sis o mě něco ošklivého, kdybych to byl já? Zlobila by ses, kdybych ti řekl, že jsem byl...“

„Ne!“ vykřikla ostře.

...“tvůj otec?”

Stáhl si kapuci dozadu a ukázal svou tvář. Působila tvrdě, a víc než jen připomínala Bremenovu, ačkoliv tenhle muž byl mladší. Ale to, že se mu Mareth podobá, bylo nepochybné. Nechal mladou ženu, ať se na něj chvíli dívá a dobře si ho prohlédne. Zdálo se, že na Kinsona zapomněl.

Nevýrazně se usmál. „Poznáváš se ve mně, že ano, dítě? Vidíš, jak jsme si podobní? Je těžké to přijmout? Jsem ti tolik odporný?”

„Něco tu není v pořádku,“ varoval mírně Kinson.

Ale zdálo se, že ho Mareth neslyší. Pohled měla upřený na muže, který říkal, že je její otec, na toho cizince zahaleného v černém, který se před nimi tak náhle objevil. Jak? Jak věděl, že sem půjdou?

„Ty jsi jeden z nich!“, vyštěkla Mareth na cizince chladně. „Jeden z těch, kteří slouží Černému mágovi!“

Pevné rysy sebou ani nepohnuly. „Sloužím, komu chci, stejně jako ty. Ale tvůj pobyt s druidy podnítilo tvé pátrání po mně, nebo ne? Čtu ti to v očích, dítě. Nemáš s druidy žádné skutečné pouto. Čím ti jsou? Já jsem tvůj otec. Já jsem tvé tělo tvá krev a naše pouto je jasné. Ach chápu tvou nedůvěru. Já nejsem druid. Dal jsem slib jiné straně, té, proti které ty stojíš. Celý svůj život jsi poslouchala, že já jsem zlo. Ale jak špatný si myslíš, že jsem? Jsou ty povídačky pravdivé? Nebo je snad zabarvují ti, kdo je vypráví, aby sloužily jejich věci? Čemu všemu z toho, co víš, můžeš věřit?”

Mareth pomalu zakroutila hlavou. „Myslím, že je toho hodně.“

Cizinec se usmál. „Pak bych snad neměl být tvým otcem.“

Kinson pozoroval, jak váhá. „A jsi?”

„Nevím. Nevím, jestli chci. Nepřál bych si, abys mě nenáviděla, kdybych jím byl. Přál bych si tvé porozumění a tvou toleranci. Přál bych si, aby sis poslechla všechno, co ti řeknu

O mém životě a o tom, jak ovlivňuje ten tvůj. Přál bych si dostat příležitost vysvětlit, proč věc, které sloužím, neznamená ani [zlo, ani zkažení, ale příslib pravdy, která nás všechny osvobodí.“ Cizinec se odmlčel. „Pamatuj, že tvá matka mě milovala. Mohla by být její láska tak zavádějící? Mohla její víra ve mě padnout na špatnou půdu?”

Kinson pocítil nějakou smysly nepostřehnutelnou změnu — v závanu větru, v pachu kouře, ve zčeřeném říčním proudu — něco, co nemohl spatřit, ale jen cítit. Krátké vlasy vzadu na krku se mu zježily. Kdo je ten cizinec? Odkud přišel? Jestli to byl Marethin otec, jak je tu našel? Jak poznal, kdo ona je?

„Mareth!“ varoval ji znovu.

„Co když se druidi mýlili ve všem, co udělali?“ zeptal se zničehonic cizinec. „Co když všechno, čemus věřila, stojí na lžích, poloprávdách a dezinterpretacích, které se táhnou až k počátku času?”

„To není možné.“ odpověděla ihned Mareth.

„Co když tě zradili ti, kterým jsi věřila?“ naléhal na ni cizinec.

„Mareth, ne!“ sykl Kinson rozzuřeně. Ale cizincovy oči se na něj okamžitě obrátily a Kinson Ravenlock se najednou nemohl ani pohnout, ani promluvit. Byl přikovanán na místě, jako kdyby zkameněl.

Cizinec se vrátil pohledem k Mareth. „Podívej se na mě, dítě. Podívej se pozorně.“ Ke Kinsonově hrůze to Mareth udělala. Její tvář na sebe vzala prázdný, vzdálený výraz, jako by viděla něco úplně jiného, než co před ní stálo. „Jsi jedna z nás,“ vyslovil klidně cizinec a jeho slova byla mírná a konejšivá. „Patíš mezi nás. Máš naši moc. Máš naši vášeň. Máš všechno co my, až na jednu věc. Chybí ti naše přesvědčení. Musíš ho obejmout, Mareth. Musíš přijmout, že v tom, co hledáme, máme pravdu. Síla a dlouhý život díky kouzlu. Už jsi ho cítila, jak tebou proudí. Přemýšlela jsi, jak ho učinit vlastním. Ukážu ti jak. Naučím tě to. Nemusíš se vyhýbat tomu, co je tvou součástí. Nemusíš se bát.

Tajemství spočívá v tom, že musíš věnovat pozornost tomu, co si od tebe žádá, že ho nesmíš omezovat, neuhýbat před jeho potřebami. Rozumíš mi?”

Mareth nepatrně přikývla. Kinson si všiml nepatrné změny v rysech cizince před nimi. Už nebyl vůbec jako člověk. Už nevypadal ani jako Bremen, ani jako Mareth. Místo toho začínal vypadat úplně jinak.

Pomalou a bolestně Bremen usiloval, aby se dostal z neviditelných pout, která svazovala jeho svaly. Opatrně sunul ruku po stehně tam, kde měl v pochvě svůj dlouhý nůž.

„Otče?“ zvolala náhle Mareth. „Otče, proč jsi mě opustil?”

V hluboké noci následovalo dlouhé ticho. Kinson sevřel ruku kolem střenky nože. Jeho svaly křičely bolestí a mysl měl omámenou. Tohle je stejná past, jakou jim Černý mág uchystal na Paranoru! Čekal ten cizinec na ně: nebo prostě na někoho, kdo by tudy procházel? Věděl, že právě Mareth tudy půjde? Doufal snad, že by to mohl být Bremen? Prsty sevřel střenku nože.

Cizincova ruka vyklouzla zpod pláště a mladé ženě pokynula. Ta ruka byla sukovitá a místo prstů měla drápy. Ale zdálo se, že to Mareth nevidí. Udělala malý krok kupředu.

„Ano, dítě, pojď ke mně.“ vybídl ji cizinec, oči se mu zalily krví a ve zkaženém úsměvu mu byly vidět tesáky jako hadovi, který se chystá k útoku. „Pojď, všechno ti vysvětlím. Vezmi mé ruce, ruce tvého otce, a já ti povím, co bys měla vědět. Pak pochopíš. Uvidíš, že v tom, co ti říkám, mám pravdu. Poznáš tu pravdu.“

Mareth udělala další krok kupředu. Ruka, kterou držela druidskou hůl, trochu poklesla.

V příštím okamžiku se Kinson Ravenlock vytrhl kouzlu, ve kterém byl lapen, přetrhl jeho okovy a vytasil dlouhý nůž. Jedním plynulým pohybem mávl nožem proti cizinci. Mareth strachem vykřikla — o sebe, nebo svého otce, nebo snad o Kinsona, to Hraníčář nebyl schopen poznat. Ale cizinec se v mžiku proměnil z něčeho lidského v cosi úplně jiného. Mávl jednou rukou a kupředu vybuchl plamen nedobrého zeleného světla a změnil dlouhý nůž na popel.

Co před nimi teď v oblaku kouře a mihotavého světla stálo, byl lebkonoš.

Z drápy zakončených prstů bestie vybuchl další plamen, ale Kinson už byl v pohybu, vrhl se po Mareth a strhl ji z cesty mezi trosky pokryté popelem. Okamžitě byl zpátky na nohou, nečekal, aby se přesvědčil, jestli se vzpamatovala, uskočil za zeď a pak vyrazil proti lebkonoši. Jestli chce přežít, bude teď muset být rychlý. Stvůra se k nim shrbená

sunula, z konečku prstu jí jiskřil oheň a rudé oči žhnuly ze stínu pod kapuci. Kinson vystřelil přes otevřený prostor, plamen ho těsně minul, když se vrhl k zemi a odkutálel se za kmen malého stromku. Lebkonoš se otočil za ním, šeptal zákeřná a nenávidná slova, slova plná temných hrozeb.

Kinson vytasil meč. Ztratil luk, což by mohla být lepší zbraň — i když ve skutečnosti neměl žádnou zbraň, která by mohla něco změnit. Zatím ho chránila lest a kradmé pohyby, obojí mu teď ale nebylo k ničemu.

„Mareth!“ vykřikl zoufale.

Pak vyrazil ze svého úkrytu a vrhl se na lebkonoše.

Okřídlený lovec uhnul, aby se jeho útoku postavil, zdvihl paže a zaskřípal drápy. Kinson už poznal, že je příliš daleko na to, aby do stvůry udeřil, než po něm uhoď plamenem. Uskočil doleva a hledal úkryt. Žádný se tam nedal najít.

Lebkonoš se před ním Vztyčil temný a odpudivý. Kinson se pokusil schovat si hlavu.

Pak Mareth zoztra vykřikla: „Otče!“

Lebkonoš se rychle obrátil za zvukem hlasu mladé ženy, ale to už z konce Marethiny hole sršel druidský oheň. Udeřil do těla okřídleného lovce a odhodil ho dozadu proti zdi. Kinson zaklopýtal a upadl ve snaze zakryt si zrak. Marethina tvář byla ve smrtícím světle drsná a oči jako by měla vytesané z kamene. V neutuchajícím proudu posílala na lebkonoše oheň, který ho sežehl, že se nemohl bránit, prohořel jeho tlustou kůží a dostal se mu do srdce. Stvůra vykřikla nenávistí a bolestí a rozhodila rukama, jako by chtěla odletět. Pak ji druidský oheň strávil úplně a proměnil ji v popel.

Mareth v hněvu mávla holí dolů a druidský oheň pohasl.

„Tady máš, otče.“ řekla směrem k ostatkům, „dala jsem ti své ruce, abys je podržel ve svých. Teď mi vysvětli, co je lež a co Pravda. No tak, otče, mluv se mnou!“

Po její malé, tmavé tváři se začaly kutálet slzy. Noc se kolem nich ještě víc uzavřela a bylo opět ticho. Kinson se pomalu postavil na nohy, šel k ní a opatrněji k sobě přivinul. „Myslím, že už k tomu asi nemám co dodat, a ty?“

Mlčky mu na hrudi zavrtěla hlavou. „Byla jsem tak bláhová. Ale jako bych si nemohla pomoci. Nemohla jsem ho přestat poslouchat. Skoro jsem mu uvěřila! Všechny ty lži! Ale byl tak přesvědčivý. Jak mohl vědět o mém otci? Jak věděl, co má říct?“

Kinson ji pohládl po vlasech. „Nevím. Bytosti temnot občas znají tajemství, která nosíme hluboko ukrytá. Objeví náš strach a pochyby a použijí je proti nám. Jednou mi to řekl Bremen.“ Položil si bradu do jejích vlasů. „Myslím, že tahle stvůra čekala, že přijde kdokoli z nás — ty, já, Bremen. Ty, nebo Risca — kdokoli z těch, co ohrožují jeho Pána. Tohle byla stejná past. Jakou nastražil Černý mág na Paranoru a měl se do ni chytit kdokoli tu procházel. Ale tentokrát použil Brona lebkonoše, takže musí mít velký strach z toho, co bychom mohli udělat.“

„Málem nás zabil.“ zašeptala. „Nemýlil ses ve mně.“

„Mýlil jsem se.“ odpověděl ihned. „Kdybys šel sám, kdybys tu se mnou nebyla, byl bych mrtev. Zachránila jsi mi život. A udělala jsi to se svým kouzlem. Podívej se, kde stojíš, Mareth. Pak se podívej na sebe.“

Udělala, oč ji žádal. Zem byla zčernalá a sežehlá, ale ona zůstala nedotčená. „Nevidíš to?“ zeptal se mírně. „Ta hůl vedla tvé kouzlo, přesně jak to říkal Bremen. Odnela tu část, která tě ohrožovala, a ponechala jen to, co bylo potřeba.“

Nakonec jsi získala vládu nad svým kouzlem.“

Upřeně se na něj podívala a v očích měla téměř hmatatelný smutek. „Teď už je to jedno, Kinsone. Nechci kouzlu vládnout. Nechci s ním mít nic společného. Je mi z něj špatně. Je mi špatně ze sebe — z toho, kdo jsem, odkud pocházím, kdo byli má rodiče, ze všeho kolem mě.“

„Ne,“ řekl tiše a podržel její pohled.

„Ano. Chtěla jsem té stvůře věřit, protože jinak bych nebyla tak omámená. Kdybys neprolomil jeho sevření, ve kterém mě držel, byli bychom oba mrtví. Nebyla jsem k ničemu. Jsem tak posedlá pátráním po tom, kdo skutečně je můj otec, že každého kolem sebe ohrožuji.“ Ústa se jí sevřela. „Říkal si můj otec. Lebkonoš. Tentokrát to byly možná lži, ale příště možná ne. Snad je to Pravda. Snad je můj otec lebkonoš. Nechci to vědět. Nechci už mít nic společného s kouzlem, druidy, okřídlenými lovci a talismany.“ Znovu jí vytryskly slzy a hlas se jí třásl. „S tímhle jsem skončila. Ať s tebou pokračuje někdo jiný. Já končím.“

Kinson se zahleděl do dále. „To nemůžeš udělat. Mareth.“ řekl jí nakonec. „Ne, nic neříkej, jen mě poslouchej. Nemůžeš, protože jsi lepší člověk než jen tohle. Ty musíš pokračovat. Je tě třeba, abys pomohla těm, kdo si pomoci nedokážou. Uvědomuju si, že to není odpovědnost, co ses vydala hledat. Ale teď tu je, je to břemeno, které musíš nést, a dostala jsi ho proto, že jsi jen jedna z mála těch, kdo ho unesou. Ty. Bremen. Risca a Tay Trefenwyd — poslední z druidů. Jen vy čtyři, protože tu nikdo jiný není a nejspíš ani nikdy nebude.“

„Je mi to jedno,“ zamumlala bezvýrazně. „Je mi to jedno.“

„Ale není.“ trval na svém. „Nikomu z vás. Kdyby bylo, bitva s Černým mágem by byla skončila už dávno a všichni bychom byli mrtví.“

Stáli a v následném tichu se na sebe dívali, jako sochy, které zůstaly stát mezi troskami města.

„Máš pravdu.“ řekla nakonec hlasem tak tichým, že ji skoro neslyšel. „Není mi to jedno.“

Přistoupila k němu, pozdvihla k němu tvář a políbila ho na ústa. Ovinula mu ruce kolem boků a přitiskla ho k sobě. Její polibek trval dlouho a byl víc než polibek z přátelství a vděčnosti. Kinson Ravenlock cítil, jak ho uvnitř hřeje něco, o čem nikdy nevěděl, že by v sobě nosil. Vrátil Mareth polibek a objal ji.

Když polibek skončil, chvíli se k němu ještě tiskla a hlavu měla položenou na jeho prsou. Cítil, jak jí bije srdce. Slyšel, jak dýchá. Udělala krok zpátky a mlčky se na něj podívala, a velké tmavé oči měla plné údivu.

Sehnula se, aby ze země sebrala hůl a vykročila směrem k lesu, na východ podél Stříbrné řeky. Kinson za ní civěl, dokud z ní nebyl jen stín a snažil se přijít tomu na kloub. Pak to vzdal a pospíchal, aby ji dohonal.

Tak šli další dva dny a nikoho nepotkali. Všechny vesnice, farmy, chaty a místa obchodu, kolem kterých prošli, byly

vypálené a opuštěné. Nacházeli známky postupu severské armády a útěku trpaslíků, ale nenašli žádné lidi. Na obloze létali ptáci, v podrostu běhali malí živočichové, v ostružině bzučel hmyz a ve vodách Stříbrné řeky plavaly ryby, ale žádní lidé se neobjevovali. Muž, a žena opatrně hlídali, jestli nenarazí na nějaké další lebkonoše nebo jinou stvůru z nepřeborného množství těch, co sloužily Černému mágovi. Našli jídlo a vodu, ale nikdy nadbytek a vždycky v přírodě. Dny v Anaru se pomalu vleklly, byly horké, ochlazované jen nepravidelnými dešti. Noci byly jasné a hluboké, plné hvězd a jasného svitu měsíce. Svět tu byl pokojný, klidný a prázdný. Jako by se všichni ať přátelé nebo nepřátelé, vypařili do nebeské klenby.

Mareth už o svém původu, ani o tom, že vzdala své pátrání, nemínila. Nezmínila se ani o tom, že by se jí kouzlo ošklivilo, nebo že by měla strach z těch, kdo jí vládou. Většinu času šla mlčky a když měla co říct, týkalo se to krajiny, kterou procházeli a bytostí, co tam žily. Zdálo se, že tu událost z Posledního přístavu nechala za sebou. Zdálo se, že se srovnala s tím, že je s Kinsonem, ačkoliv o svém rozhodnutí nic neřekla. Často se směrem k němu usmála. Několikrát se přistihl, že si přeje, aby ho znovu políbila.

„Už se nezlobím,“ řekla při jedné příležitosti s pohledem upřeným před sebe a jeho se pečlivě vyhýbala. Šli bok po boku loukou plnou žlutých kyttek. „Dlouho jsem se zlobila,“ pokračovala za chvíli. „Na mou matku, na mého otce, na Bremana, na druidy, na každého. Vztek mi dával sílu, ale teď mě jen vyčerpává. Jsem teď prostě unavená.“

„Rozumím,“ odpověděl. „Jsem na cestách už víc než deset let — tak dlouho, pokud si vzpomínám — a vždycky něco hledám. Teď se chci zastavit a trochu se rozhlédnout kolem. Chci mít někde domov. Myslíš, že je to bláhové?“

Nad jeho slovy se usmála, ale neodpověděla.

Pozdě třetího dne, kdy byli pryč z Posledního přístavu, dosáhli Ravenshornu. Byli v jeho stínu a šplhali do podhůří, když se slunce začalo nořit za obzor na západě. Obloha zářila úžasnou barevnou duhou, oranžová, karmínová a purpurová se rozlévaly všude, barvily zem dole a sahaly do temných koutů kraje. Kinson a Mareth se zastavili, aby si tu podívanou užili, když se na cestě před nimi objevil osamělý trpaslík.

„Kdo jste?“ zeptal se tupě.

Byl sám a nesl jen těžký kyj, ale Kinsonovi bylo hned jasné, že tu blízko jsou i ostatní. Řekl trpaslíkovi jejich jména.

„Hledáme Riscu.“ oznámil. „Posílá nás druid Bremen, abychom ho našli.“

Trpaslík neřekl nic, místo toho se otočil a pokynul jim, aby ho následovali. Šli několik hodin, šplhali po cestě z podhůří na nižší svahy hor. Světlo se vytratilo a na cestu jim svítily hvězdy a měsíc. Vzduch se ochladil a jejich dech se srážel v páru. Kinson hledal cestou další trpaslíky, ale nikdy neviděl víc než jednoho.

Nakonec sešli do údolí, kde hořelo několik tuctů strážních ohňů a kolem nich se choulilo desetkrát tolik trpaslíků. Když se jižané objevili, trpaslíci k nim vzhledli a někteří se zvedli z místa, kde seděli. Jejich pohledy byly tvrdé a podezíravé a slova, která si mezi sebou vyměňovali, byla úmyslně tichá. Měli s sebou pár věcí, ale každý z nich měl na boku a na zádech přivázané zbraně.

Kinsona najednou napadlo, jestli nejsou s Mareth v nebezpečí. Přistoupil k ní blíž a očima kmital napravo a nalevo.

Napadlo ho, jestli tihle trpaslíci nejsou zběhové z armády. A jestli ta armáda vůbec ještě existuje.

Pak se najednou objevil Risca, čekal, až k němu dojdou; od té doby, co se s ním u Hadeshornu rozloučili, se až na pár nových jizev, které mu zdobily tvář a ruce, nezměnil. A když se na jeho unavené tváři objevil úsměv a natáhl k nim ruce na pozdrav, Kinson Ravenlock věděl, že všechno bude dobré.

Kapitola 30

Deset dní po nočním výpadu Jerleho Shannary zaútočila armáda Černého mága na elfy v Rhennském údolí.

Elfů útok nezastihl nepřipravené. Celou noc předtím pozorovali v nepřátelském táboře neobvykle horečnou činnost.

Strážní ohně se rozhořely tak, až se zdálo, že je v plamenech celá pláň. Oblévací stroje, které se jim podařilo při napadení zachránit, odtažili severané dopředu jako obry, jenž, vyčnívali do noci, jejich mohutné hranaté věže se houpaly a vrzaly a dlouhé, ohnuté paže katapultů a vrhačů vrhaly polámané stíny. Dlouho před rozbřeskem se začaly shromažďovat rozličné jednotky armády, a až z takové dálky, jako bylo ústí údolí, slyšeli elfové zvuky brnění a zbraní, které na sobě nepřátelé nesli. Těžký dusot bot napovídal, že se formují bojové jednotky. Koně byli osedláni a připraveni, jízda nasedla a odjela, aby zaujala pozice na křídlech vojska, kde bude chránit lučištníky a pěšáky. Nebylo pochyb o tom, co se děje a Jerle Shannara reagoval rychle.

Čas, který svým výpadem získal, využil král dobře. Severanům trvalo vzpamatovat se z toho dokonce ještě déle, než sám doufal. Škoda, kterou nájezdem způsobil na oblévacích strojích a vozech se zásobami, byla rozsáhlá, bylo třeba, aby byly postaveny nové stroje a ty staré opraveny, a ze severu se musely dovézt nové zásoby. Některé z vypuštěných koní se podařilo pochyťat, ale mnoho jich museli nahradit jinými. Severská armáda se začala s novými zásobami opět rozpínat, ale elfy povzbudila skutečnost, že přesile zasadili takovou ránu. Vrátilo jim to naději a král toho rychle využil.

První věc, kterou Jerle udělal, byla, že přemístil větší část své armády ze západního konce údolí na východní, z úzkého průchodu k širokému ústí, které se otevíralo na pláň. Jeho uvažování bylo prosté. Přestože bylo jednodušší bránit hluboký průchod, dal přednost střetnutí s nepřítelem dál a na postupu údolím ho nechat bojovat o každý kousek země. Nebezpečí pochopitelně spočívalo v tom, že příliš rozptýlí své menší síly proti nepřátelské přesile. Aby to riziko zmenšil, zaměstnal král své ženijní oddíly, aby vytvořily řadu po sobě jdoucích smrtících pastí v širokém ústí, které vedlo na pláň, a kudy budou muset severané projít. Setkal se rovněž se svými veliteli, aby projednali strategii, vypracovali celistvý, ale rozumný souhrn alternativ, které, jak věřil, zmenší ohromný útok severanů. Větší armáda zvítězí, pokud bude moci zapojit celou svou velikost a sílu. Trik spočíval v tom, aby se právě tomu zabránilo.

Když tedy desátého dne přišel úsvit a odhalil rozestavenou severskou armádu, elfové čekali. Čtyři oddíly pěšáku a lučištníků stály sešikované přes celé široké východní ústí údolí a zbraně měly připravené. Jízda pod velením Kiera

Joplina se už roztáhla do obou stran po krajích lesu Západní země, které stály jaké hradba před útesy a horami. Výš se rozmístily tři další jednotky elfích stopařů, které chránil terén a barikády, a luky, praky a šípy měli už v rukou.

Ale armáda, která se před nimi shromáždila, byla skutečně strašlivá. Čítala dobrých deset tisíc mužů a táhla se po pláních, kam jen oko dohlédlo. Uprostřed stáli mohutní skalní trollové a jejich veliké píky se ježily jako les dřeva a železa. Menší trollové a gnómové stáli po stranách a před nimi. Těžká jízda se vyřadila za nimi a jezdci měli kopí opřená o třmeny. Po krajích stáli dvě obléhací věže a katapulty a vrhače byly roztroušeny ve středu vojska. V záři nového dne a ve starých stínech vypadala severská armáda dost velká na to, aby rozdrtila jakoukoli překážku, na kterou narazí.

Když se slunce zvedalo nad horizont a začal nový den, rozhostilo se všude ticho plné očekávání. Na travnatých pláních proti sobě stály dvě armády, jejich brnění a zbraně se leskly, prapory jim vlály v mírném vánku a na obloze se ve zvláštní odstín mísila jasně modrá s blednoucí šedou. Nad hlavami voláků plula hustá masa mraku a hrozila, že ještě než skončí den, začne pršet. Vzduchem se nesl štiplavý pach spálené země jako připomínka uhašených strážních ohňů. Koně nervózně podupávali a hýbali se v postrojích. Muži se zhluboka nadechli a pustili z hlavy myšlenky na domov, rodinu a lepší časy.

Když se severská armáda dala na pochod k údolí, země se otřásla jejím zvukem. V pravidelném rytmu zaduněly bubny, aby pochodujičím vojákům udávaly tempo. Ozvalo se lučení kol katapultů a obléhacích strojů. Dusot bot a kopyt byl tak těžký, že se země chvěla až k místu, kde stáli a čekali elfové. Z vyprahlých plání se začal zvedat prach, vítr ho v oblacích unášel a zdálo se, že postupující armáda se v prachu ještě zvětšila, jako by ji živil.

Jerle Shannara seděl na svém oři, hnědáku s bílou hlavou, který se jmenoval Risk, a mlčky sledoval, jak se blíží nepřítel. Nelíbilo se mu, jak to působí na jeho muže. Už to pouhé množství jim muselo brát odvahu, a rámus, se kterým nepřítel postupoval, byl tak ohlušující, až se z toho zastavovalo srdce. Král cítil, jak to jeho vojákům začíná nahánět strach. Z toho, co se dělo, byl tak netrpělivý, až mu to začalo drásat nervy. Začalo to nahlodávat i jeho vlastní odhodlání.

Nakonec už to nevydržel. Impulzivně pobídl koně a tryskem se hnul do čela armády. Preia. Bremen i jeho osobní stráž zůstali za ním a v leknutí zírali. Když dojel až do prvních řad a všem byl na očích, přitáhl koni otěže a pomalu s ním procházel čelními oddíly a neohroženě hovořil s elfími stopaři, kteří tam stáli a vzhlíželi k němu.

„Teď žádnou paniku.“ zavolal na ně klidně, usmíval se a kýval na pozdrav a všem se podíval do očí. „Velikost sama o sobě nečiní velký rozdíl. Tohle je naše země, náš domov, my jsme se tu narodili a nám náleží, našemu národu.

Nenecháme se odtud vyhnat vetřelcem, kterému chybí srdce. Když v sebe věříme, nemůže nás porazit. Budte silní.

Pamatujte, co jsme jim příchystali. Oni padnou jako první, slibuju vám to. Budte klidní. Zachovejte si zdravý rozum.“

Tak pokračoval dál podél jejich linií, tu a tam se znovu zastavil, aby se muže, kterého poznal, na něco zeptal, aby jim ukázal svou jistotu a připomněl jim odvahu, o níž věděl, že mají. Neobtěžoval se podívat na ničitele, který se blížil.

Okázale ho ignoroval. Nejsou pro nás nic, říkal. Už teď jsou poraženi.

Když byl od nich netvor dvě stě yardů a dunění jeho pochodu tak pronikavé, že nebylo slyšet nic jiného, pozvedl paži na pozdrav elfím stopařům, vyrazil na Risku do jejich čela a postavil se mezi ně. Po pláních se valila oblaka prachu a halila pochodujičící armádu a valící se stroje. Bubny vytloukaly do rytmu. Obléhací stroje, vlečené kupředu na tlustých lanech mnohospřežím tažených zvířat, se nahnuly blíž. Ve světle svítání se zaleskly píky a meče.

Pak, když byla postupující armáda vzdálená sto padesát yardů, Jerle Shannara dal signál, aby zapálili pláně.

Kupředu vyběhla dlouhá řada lučištníků, kteří poklekli na jedno koleno, aby zapálili šípy. Pozdvihli šest stop dlouhé luky, obrátili je k obloze, naplnili tětivy a vystřelili. Šípy doletěly doprostřed severské armády a dopadly do trávy, kterou elfové noc předtím pod pláštěm tmy napustili olejem, když už věděli, že útok je na spadnutí. Všude kolem se rozhořel oheň, plameny se zdvihly do vzduchu ztěžklého prachem a uprostřed nejbližších oddílů nepřítele vyšlehly směrem k obloze. Oheň se hnul jejich řadami dál a pochod sevrčanů se zpomalil a rozdělil, zatímco se ranním povětrím nesl křik zděšených mužů a zvířat.

Ale armáda neustoupila, ani se nerozprchla. Místo toho postupovala dál vpřed a její křídla se smrtícím plamenům vyhnula. Gnómští lučištníci vystřelili několik divokých salv, ale protože jim chyběly elfí luky, nedopadly jejich šípy daleko. Blížili se vojáci s ručními zbraněmi, rozzuřeně vyli a byli celí žhaví, aby se střetli s nepřítelem, který je překvapil. Byly jich tisíce, víc gnómů než trollů, nedisciplinovaných a popudlivých, a hnali se rovnou do pasti, která na ně čekala. Jerle Shannara držel své vojáky na svých místech a lučištníci se stáhli zpátky za šiky elfích stopařů. Když byl nepřítel tak blízko, že ho cítili, pozdvihl Jerle meč na znamení tahačům, kteří stáli v řadách mezi vojáky s meči. Ti zatáhli za mohutná lana pomazaná kolomazí, která byla skrytá v trávě a proti vlně útočníků se zdvihly tucty barikád podepřených ostrými kůly. Útočníci už byli příliš blízko, aby zpomalili a zezadu na ně tlačili ostatní, takže se hnali přímo proti smrtícím hrotům. Někteří se snažili přeseknout lana, ale ostří jejich zbraní po namazaných provazech sklouzla, aniž by jim ublížila. Křik útoku se změnil ve výkřiky bolesti a děsu a sevrčané v mukách umírali, když padli na barikády, anebo byli ušlapáni.

To už elfí lučištníci znovu střídavě vypouštěli své šípy v dlouhých vlnách. Sevrčané, zpomalení barikádami, které jim stály v cestě, byli snadnými terči. Neměli se jak chránit, neměli kam utéct a padali po tuctech. Plameny z trávy hořící za nimi jim nedaly šanci ustoupit. Zbytek severské armády se rozdělil ve snaze obejít střed toho pekla a pomoci těm, kdo byli chyceni vpředu. Ale rozmístění obléhacích strojů a mnohospřežích tažených zvířat jim překáželo v postupu a to už na ně najela z obou stran elfí kavalerie a šila do nich oštěpy a krátkými meči. Jedna z věží vzplála a ve snaze ji uhasit vetřelci zmateně rozlévali škopky vody, kterou nabírali z nádrže v jejím nitru. Katapulty vyslaly své smrtící pozdravy kamení a zubatého železa, ale jejich cíl byl zahalený v kouři a prachu.

Pak nechal Jerle Shannara uvolnit lana barikád se špičatými hroty a ty spadly dolu. Kupředu pochodovali elfové, v rovných řadách s kopími a meči, v sevrčeném šiku a štít muže napravo chránil muže nalevo. Pochodovali přímo do čela sevrčanů, stejným tempem a neúnavně šli dál. Bezradní ze situace, v níž se ocitli, sevrčané lapení mezi elfy a ohněm odhodili zbraně a pokusili se prchnout. Nebylo však úniku. Ze všech stran byli obklíčeni, a protože nebylo kudy kam,

byli rychle rozsekáni na kusy.

Oheň na pláních však začal uhasínat a na dohled se objevily pochoduující oddíly skalních trollů, které tvořily jádro sil severské armády, s mohutnými kopími skloněnými k zemi. Drželi své šiky a pochodovali dál, aniž by zpomalili, i když dupali po vlastních mrtvých a raněných a nerozlišovali mezi přítelem a nepřítelem. Cokoli jim stálo v cestě, to zabili. Jerle Shannara viděl, jak se blíží a dal povel k ústupu. Stáhl své přední linie do jejich původních postavení a rozmístil je. Po jeho pravici velel Cormorant Etrurian. Po jeho levici Rustin Apt. Arn Banda rozmístil své lučištníky mezi obě jednotky, aby vyrovnal jejich řady, a rozkázal, ať vypustí své šipy na blížící se trolly. Ale trollové měli příliš dobré brnění na to, aby jiní šipy ublížily, a král dal proto raději lučištníkům znamení, aby se stáli.

Z ohně a kouře vypochoďovali skalní trollové, nejlepší bojovníci ve Čtyřech zemích, s mohutnými rameny a stehny, svalnatí, v brnění a připraveni k boji. Jerle Shannara dal další signál a vzhůru šly další špičaté kuly, které jim měly přehradit cestu. Ale skalní trollové byli disciplinovanější a nic je snadno nezmátlo tak jako gnómy a menší trolly, takže se seřadili, aby zatlačili barikády s ostrými špicemi zpátky. Za nimi se rojil zbytek severské armády, vycházel ze závoje kouře ve zjevně nekonečném množství a s sebou táhl obléhací stroje a katapulty. Jízda na křídlech se pod velením Kiera Joplina držela v bezpečné vzdálenosti.

Jerle Shannara stáhl svou armádu o dalších sto yardů zpátky, až do širokého východního ústí Rhennu. Elfové ustupovali řada po řadě, stěhovali se postupně a disciplinovaně, ale přesto ustupovali. Někteří v severské armádě se zaradovali, protože se domnívali, že elfové zpanikařili. Nikdo mezi nimi si nepovšiml řad malých praporků, mezi kterými elfové ustupovali a které při ústupu postupně odstraňovali. Skalní trollové, kteří nesmiřitelně a neúnavně postupovali do údolí, si nevšímali uspořádaného ústupu elfů. Oheň za nimi uhasl a oblaka kouře odnesl vítr, který se s příchodem dopoledne postupně utišil. Komando Kiera Joplina vjelo zpátky do údolí před vlnou severanů ve snaze nenechat se odříznout. Jezdci se tryskem prohnali kolem pěšáků na svá křídla a znovu se zformovali. Celá armáda Západní země byla teď na místě, roztažená v ústí údolí a čekala. Nikde ani známka paniky ani stopa nejistoty. Připravili druhou past a nepřítel, který nic netušil, pochodoval přímo do ní.

Když tedy přední šiky skalních trollů dosáhly průchodu do údolí, zem pod jejich nohama se propadla. Těžce obrnění trollové se bezmocně valili do jam, které elfové vykopali a zakryli před několika dny, a při vlastním ústupu se jim pečlivě vyhýbali. Šiky trollů se rozdělily a šly dál, vyhýbaly se už odhaleným propadlístím, ale jámy se v šíři padesáti yardů nepravidelně táhly přes celé údolí a zem se propadala, ať se vydali, kam chtěli. Zmatek zpomalil jejich postup a útok začal slábnout.

Elfové okamžitě podnikli protiútok. Král dal znamení mužům ukrytým za útesy po obou stranách a ti po ukrytých rampách skotáleli dolů na pláň s olejem, které se rozbily na vyčnívajících kamenech a olej se rozlil do jam. K obloze znovu obloukem vylétly zapálené šipy, dopadly do rozlitého oleje a celý východní konec údolí najednou vybuchl v plamenech. Skalní trollové uvězněni v jámách se škvařili zažíva. Útok pokračoval, ale pevné šiky trollů se rozpadly. Co bylo horší, přes trolly se tlačili nic netušící severané, kteří je následovali. Armádu začal zachvacovat zmatek. Pronásledoval je oheň, dopadaly mezi ně šipy z elfích luk a teď do jejich středu ještě pochodovala elfí armáda, která před sebou nesla mohutné kyje pobité špičatými hřebíky. Kyji udeřila do jejich už zdecimovaných šiků a ještě víc od sebe trolly odtrhla. Následovali elfí stopaři, kteří se do zbytku pustili svými meči. Ti, kteří byli v pasti mezi ohněm a elfy, bojovali statečně, ale stejně zemřeli.

Zbytek severanů se v zoufalství vrhl k útesům na obou stranách ústí, kde se snažili vyšplhat vzhůru. Ale elfové už zase čekali. Z výšky se valily balvany a drtily pod sebou ty, kdo šplhali nahoru. Na oddíly severanů dopadaly šipy. Z výšky své výhodné obranné pozice elfové útok odrazili téměř bez námahy. Dole se v pekle ústí bezmocně mlela přední čtvrtina severské armády. Útok se zastavil a pak se rozpadl. Vojáci armády Černého mága, kteří se dusili prachem a kouřem, které páli oheň na pláních, a kteří krváceli z ran způsobených elfy, se začali stahovat zpátky ke Streleheimu. Jerle Shannara impulzivně tasil meč, který mu svěřil Bremen, meč, jehož kouzlu nedokázal poručit ani v něj nemohl vejít, a vztyčil ho nad hlavou. Elfové všude kolem něj pozdvihli na pozdrav své vlastní zbraně a provolávali slávu.

Téměř okamžitě si král uvědomil ironii svého gesta. Rychle dal zbraň dolů, protože nebyla víc než hůlkou v rukou blázna, amuletem hlupáka. Vztekla otočil Riska a všechna radost z něj vyprchala a vystřídala ji hanba.

* * *

„Teď je to Shannarův meč, králi elfů.“ řekl mu Bremen, když starému muži po půlnočním nájezdu prozradil, jak ho kouzlo talismanu zklamalo. „Už to víc není meč druidů, nebo můj.“

Ta slova se mu vybavila teď, když jezdil mezi řadami svých mužů dopředu a zase zpátky a připravoval je na další útok, který, jak věděl, přijde nejspíš před soumrakem. Meč měl zpátky v pochvě, uvázaný u boku i s jeho nejistou, tajemnou přítomností. Protože Bremen dal Meči rychle jméno, nespíchal, aby se ujistil, že může jeho kouzlo ovládnout a dokonce i teď, se všim co věděl, Jerle Shannara necítil, že by byl opravdu jeho.

„Je možné, abys kouzlo ovládal, králi elfů.“ pošeptal mu té noci starý muž. „Ale síla, kterou k tomu potřebuješ, se rodí z víry a víra musí nutně přijít z tebe.“

Tak se před deseti dny, kdy do svítání zbývala ještě víc než hodina, krčili ve tmě k sobě, tváře měli umazané a špinavé a řinul se po nich pot. Té noci stál Jerle Shannara blízko smrti. Stvořa z podsvětí Černého mága ho málem zabila, a přestože Bremen dorazil včas, aby ho zachránil, vzpomínka na to, jak blízko mu smrt byla, zůstávala ještě čerstvá a živá. Preia byla někde nablízku, ale Jerle raději mluvil s druidem o samotě, aby se mu vyznal ze svého selhání v soukromí, aby tak vyhnal demony, kteří v něm běsnili. Kdyby nebyl přesvědčen, že se mu to už nemůže stát znovu, nemohl by žít s tím, co se mu přihodilo. Na použití Meče tolik záleželo. Co udělal špatně, když k sobě té noci volal sílu talismanu? Jak se může ujistit, že už se to nebude opakovat?

Sami a ve tmě se k sobě krčili tak, že jediné, co slyšeli, bylo bušení jejich srdcí a horečný dech, a tak před tou otázkou také stanuli.

„Tenhle meč je talisman určený jen pro jeden úkol, Jerle Shannaro!“ vyštěkl starý muž téměř vztekle, drsným a netrpělivým hlasem. „Je určen jen pro jednu věc a žádnou jinou! Nemůžeš k sobě volat kouzlo, aby tě chránilo před všemi stvůrami, které tě ohrožují! Jeho ostří ti život zachránit může, ale jeho kouzlo ne!“

Po tom pokárání král ztuhl. „Ale tys povídal...“

„Neříkej mi, co jsem povídal!“ Bremenova slova ho bodla a zabořila, když jeho poznámku rozcupovala na kusy. „Neposlouchal jsi, co jsem říkal, králi elfů! Slyšel jsi jen to, cos chtěl, ale nic víc! Nepopírej to! Viděl jsem to; díval jsem se! Tentokrát mě poslouchej líp! Posloucháš?“

Jerle Shannara sevřel rty a vzmohl se na vzteklé přikývnutí a držel jazyk za zuby hlavně díky vědomí, že kdyby neudělal, co se po něm žádá, byl by ztracen.

„Proti Černému mágovi kouzlo přijde, když ho zavoláš! Ale jen proti Černému mágovi a jen když budeš věřit dost pevně!“ Kárávě pokýval šedovlasou hlavou. „Pravda vychází z víry — pamatuj si to! Pravda vychází z poznání, že je univerzální a všeobjímající, a ke všem stejná. Pokud to nemůžeš přijmout ve svém životě, nemůžeš to nutit životům jiných. Ty to musíš přijmout jako první, dřív než to budeš moci použít! Musíš z ní udělat své brnění!“

„Ale pak to mělo působit i proti té stvůře!“ trval na svém král, který si nebyl ochoten připustit, že se ve svém úsudku mýlil. „Proč to nefungovalo?“

„Protože v takové stvůře není žádný klam!“ odpověděl druid a stiskl čelisti. „Ta nebojuje pomocí lží a polopravd. Nemá brnění z toho, že používá klam. Nenalhává si, že je něčím, čím není! To — to je z Černého mága všechno. A proto může být kouzlo Shannarova meče použito jen proti němu!“

Tak také debatovali, hádka mezi nimi zuřila až do svítání, kdy si nakonec odpočali. Král pak zůstal sám, aby popřemýšlel o tom, co mu bylo řečeno, aby se pokusil smířit ta slova se svým očekáváním. Postupně přijímal, že v co Bremen věří, je určitě Pravda. Kouzlo meče je určeno jen pro jednu věc a přestože si možná přál, aby tomu bylo jinak, nedalo se s tím nic dělat. Kouzlo meče bylo určeno jen proti Bronovi a nikomu jinému. Musí to přijmout a musí nějak najít způsob, jak to kouzlo, ať je mu jakkoli cizí, udělat svým.

Nakonec odešel za Preiou, protože celou dobu věděl, že to nakonec udělá, tak jako vždycky, když ho něco trápilo. Byli tu jeho rádci, aby mu na každém kroku poradili a některým — hlavně Vree Erredenovi — se vyplatilo naslouchat. Ale nikdo ho neznal tak jako Preia, a popravdě mezi všemi neměl nikdo tolik sklon být k němu upřímný jako ona. Tak se donutil svěřit jí pravdu, ačkoli bylo těžké připustit, že selhal, a že má strach, aby se to neopakovalo.

Bylo to později téhož dne, v paměti měl ještě čerstvou vzpomínku na rozhovor s Bremenem, a živě si vybavoval události předchozí noci. Rhennské údolí odpočívalo pod zamračenou oblohou a elfové ostražitě hlídali, zda nepříjde severská odpověď na jejich výpad z předešlé noci. Odpoledne bylo šedé a pomalu se vleklo, ve vyprahlé pudě Streleheimu se pevně usadilo letní horko a vzduch houstl vilikem blížícího se deště.

„Najdeš způsob, jak si to kouzlo osvojit,“ řekla, jen co domluvil. Její hlas zněl neochvějně a důrazně a pevně se do něj opírala pohledem. „Věřím tomu, Jerle. Znáš tě. Nikdy ses v žádném střetnutí nevzdal a nevzdáš se ani teď.“

„Občas.“ odpověděl tiše. „si myslím, že by bylo lepší, kdyby byl na mém místě Tay. Možná by byl lepším králem. Jistě by se líp hodil i pro ten meč a jeho kouzlo.“

Ale ona okamžitě zavřela hlavou. „Tohle už nikdy neříkej. Nikdy.“ V jasných, rezavých očích měla ostrý a pronikavý pohled. „Tobě bylo určeno žít a stát se králem elfů. Osud už o tom rozhodl dávno. Tay byl dobrý přítel nás obou, ale tohle mu souzeno nebylo. Poslouchej mě, Jerle. Kouzlo meče ti pomůže Pravda není cizinec. Svůj společný život jako muž a žena jsme začali tím, že jsme si řekli pravdu, kterou bychom ještě před měsícem nepřipustili. A jeden druhému jsme se otevřeli. Bylo to těžké a bolestné, ale teď už víš, že to jde. Víš to. Víš.“

„Ano.“ připustil tiše. „Ale to kouzlo vypadá tak...“ Zaváhal.

„Cize.“ dokončila za něj. „Ale můžeš ho učinit svým vlastním. Už jsi připustil, že kouzlo je součástí tvé elfí minulosti. Tayovo kouzlo bylo skutečné. Sám jsi zjistil, že dokáže dělat zázraky. Viděl jsi ho, že službě kouzla odevzdal svůj život. S kouzlem je možné všechno. A Pravda je také kouzelná, Jerle. Je to velmi mocná zbraň. Může dát sílu a umí i ničit. Bremen není žádný blázen. Pokud říká, že ta zbraň, kterou žádáš, je Pravda, pak to tak musí být.“

Neustále však cítil popichování a slyšel šepot svých pochybností a to ho viklalo. Pravda jako zbraň se zdála být příliš malá. Jaká Pravda by mohla být tak mocná, aby zničila stvoření, které může povolal stvůry z podsvětí? Jaká Pravda stačí proti kouzlu tak silnému, že dokáže to stvoření udržel naživu sta let? Zdálo se být směšné myslet si, že Pravda sama na něco stačí. Bylo třeba ohně. Železa s břitkým ostřím a otráveným hrotem. Síly, která dokáže rozbít skálu na kusy. Nic mň nestačí, myslel si dál — i ve chvíli, kdy hledal cestu, jak přijmout kouzlo, které mu nabídl Bremen. Nic mň.

Teď, když ujížděl po bitevním poli se Shannarovým mečem připnutým u boku a jeho elfi stopaři se vznášeli v euforii vítězství, znovu se zamyslel nad ohromnou odpovědností úkolu, který měl splnit. Dřív nebo později bude muset stanout proti Černému mágovi. Ale to se nestane, dokud si to střetnutí nevybere on, a na druhou stranu k tomu nedojde, dokud nebude sama severská armáda ohrožená. Jak mohl doufat, že se mu něco takového podaří? Proto, že se elfové proti jednomu útoku udrželi, se nedalo říct, že se udrží i proti dalšímu a dalšímu a po nich dalšímu — proti severské armádě, která jde neúnavně dál. A když se jim nějak podaří se udržet, jak by mohl obrátit bitvu tak, aby elfové přešli do útoku? Nepřítel je tolik, myslel si dál. Tolik životů se vynaloží a nikoho nenapadne, jak se s nimi plýtvá. U něj to tak nebylo — a ani u elfů, kteří bojovali s ním. Taille válka byla o opotřebování a právě u takové války nemohl doufat, že by ji vyhrál.

Přesto nějak vyhrát musí. Protože to je jediné, co mu zbývá. Protože to je to jediné, z čeho si mohl vybrat.

Musí, nebo budou elfové zničeni.

Severská armáda se vrátila hodinu před soumrakem a z, vyprahlých, prašných planin zahalených kouřem vystoupila jako vojsko duchů. Pěšáci pochodovali schovaní za mohutnými štíty vyrobenými ze dřeva tak čerstvého, že se nedalo podpálit. Jízda se držela na křídlech, aby chránila před útoky z útesů na jihu a severu. Pomalu a postupně vycházeli z oparu kouře po požárech plání, které dohořely už dříve, ale vzduch byl přesto stále štiplavý a palčivý. Obešli jámy se svými, zuhelnatělými a rozdrčenými mrtvými a ve chvíli, kdy dosáhli údolí, začali hledat další pasti. Pět tisíc se jich mačkalo v úkrytu za svými štíty a na každém kroku se jim blýskaly zbraně. V pravidelném rytmu duněly bubny a vojáci za pochodu zpívali, ozýval se dusot jejich bot a železná oslň i dřevěné rukojeti opakovaně řinčely. S sebou vzali obléhací stroje a katapulty a rozestavili je ve vchodu do údolí. V blízkosti se noci rostli jako rozlehlá, temná masa; až se zdálo, že jich je tolik, že by mohli zaplavit celý svět.

Než začal Jerle Shannara své vojáky rozmisťovat, stáhl svou armádu hloub do údolí, až do jeho poloviny. Vybral místo, kde se údolí začalo zvedat výš k úzkému Rhennskému průsmyku na západě a svým stopařům tak poskytl návrší, na kterém se mohli rozestavit. Musel nyní nutně změnit taktiku, protože vítr v údolí měnil směr a vál proti obráncům — oheň by tu sloužil jen nepříteli. Nenařídil ani vykopat v údolí jámy; nezbylo by tam dost místa, aby manévroval s vlastní armádou, a kromě toho by je teď nepřítel stejně hledal.

Namísto toho nařídil vybudovat tucty barikád s ostrými kůly po všech stranách a umístěné kolem jedné osy, takže připomínaly válcovité větrné mlýny. Každá byla dvacet stop dlouhá a dostatečně lehká, aby se dala dotáhnout na místo a postavit tak, aby se kůly namířené dolů zabodly do země. Nechal je nepravidelně rozmístit v úzké linii přes celou šířku Rhennu přímo před svými předními pozicemi.

Když se do údolí vyvalila armáda Černého mága a započala svůj odhodlaný pochod kupředu, první známka odporu, na kterou narazila, bylo bludiště barikád s hroty. Když ho přední nepřátelské šiky dosáhly, Jerle Shannara dal povel lučištníkům, ve třech řadách ukrytých podél svahu, aby upustili své šipy. Seveřané, které zpomalily barikády, jenž nešly odsunout stranou, nemohli uniknout. Zůstali chycení v dešti křížové palby a po tuctech umírali, když se snažili přelézt přes, pod anebo kolem kůlů. Jízda se snažila vyrazit do útoku proti elfům rozmístěným na návrší, ale svahy byly pro koně příliš strmé a tak byli severští jezdci smetení zpátky dolu.

Ozýval se křik umírajících a útok se zpomalil. Seveřané se schovali za své štíty, ale nemohli se ve svém úkrytu dostat za elfské barikády. Přinesli sekery, aby se barikádami prosekali, ale ti, kdo se vrhli proti špičatým větrným mlýnům, nevydrželi dlouho. Co hůř, dostat se jedinou z barikád vyžadovalo, aby se jí prosekali na tuctu míst. Světlo sláblo, zvedal se prach a svět byl najednou šedivý a nejistý. Seveřané přinesli oheň a některé barikády podpálili, ale elfové je úmyslně postavili z čerstvého dřeva. Vzáhaly se travnaté pláně, ale elfové vykopali příkopy, které je od barikád oddělovaly a ohně tak vyhořely na východ od jejich obranných linií.

Elfové čekali, dokud všechno nepřikryje tma, a pak podnikli protiútok ze svahů v sérii několika řízených výpadů. Protože si elfové seveřany shromáždili na dně údolí, byl jejich cíl jistý i v houstnoucí tmě. Jeden oddíl za druhým přicházel z návrší a nutil seveřany obrátit se nejdříve sem a pak zas tam, aby se ubránili. Následoval lýtý boj muže proti muži a údolí se změnilo v jatka.

Nepřítel však stále neustupoval. Seveřané umírali po stovkách, ale vždy čekali další, aby je nahradili v obrovské, mohutné síle, která se neúnavně tlačila dál. I ve chvíli, kdy elfové bojovali s těmi, kdo po mrtvých zaujali místo, přicházely už posily. Nepřítel se pomalu a neúprosně valil dopředu. Barikády držely seveřany na místě ve středu údolí, ale ti už začali zabírat svahy. Elfové pod velením Cormoranta Etrurian, kteří útesy drželi, byli postupně ze svých obranných pozic vytlačováni a donuceni ustoupit. Stopu po stopě, yard za yardem seveřané postupovali, získávali svahy pro sebe a začínali se dostávat ze svěráku, ve kterém je Jerle Shannara sevřel.

Král dostal zprávu o tom, co se děje. Obloha byla zatažená a začínalo pršet a půda byla kluzká a zrádná. Tma znemožnila něco spatřit dál než doslova na pár yardů. Jerle Shannara na okamžik zauvažoval. Rychle poslal běžce, ať se Etrurianovi muži stáhnou za barikády, které stály jako pevnůstky vysoko na svazích, na místo paralelně s jeho vlastními liniemi. Tam měli zůstat a držet pozice. Poslal běžce, ať se stáhne Arn Banda a jeho lučištníci. Pak uspořádal dva oddíly elfích stopařů pod velením Rustina Apta a připravil je k útoku. Když se Etrurianovi bojovníci a lučištníci stáli do bezpečí, nařídil vstoupit dopředu kopí a pod jeho velením se elfové vydali na pochod přímo do čela nepřátelského postupu. Se seveřany se střetl, právě když prorazili na pravém křídle, a jejich čelní šiky přibíli k barikádám. Nařídil, aby podpálili louče a odhalili tak pozice lučištníkům, kteří byli nyní zpátky na svazích, a ti zasypali nepřítele salvami šípů.

Seveřané, které zachytila soustředěná palba, se znovu shromáždili v mohutné skupině skalních trollů a vrhli se do protiútku. Protlačili a prosoukali se dopředu kolem barikád a bušili do elfích stopařů. Ze závoje dýmu se vynořily velké okřídlené stvůry, to když k obloze vzlétli lebkonoši, aby nabídli svou pomoc. Obranná linie se prohnula.

Prošedivělý Rustin Apt klesl a z pole ho odnesli. Trewithen a Královská garda se hnali dopředu, aby posílili bortící se obranu, ale nepřítel bylo příliš mnoho a celé elfí čelo se začalo hroutit.

Zoufalý Jerle Shannara pobídl ostruhami Riska a sám vyrazil do bitvy. Obklopený Královskou gardou si prosekal cestu až na čelo nepřítele a své elfí stopaře znovu shromáždil kolem sebe. Seveřané po něm šli ze všech stran. Pokoušeli se ho stáhnout z koně, srazit ze sedla, udělat cokoli, aby ho zpomalili. Unavená a zbitá elfí armáda za ním se začala zvedat na nohy a následovala v jeho stopách. Mezi výkřiky a sténáním raněných a umírajících se ozval křik bojujících a elfové do seveřanů znovu udeřili. Jerle bojoval, jako by mohl sám zatlačit nepřítele až do Severní země, na jeho zářícím meči se odráželo světlo z pochodní, když se zvedal, aby bil dolů do nepřátelských zbraní a brnění. V cestě se mu objevili trollové, velká monstra bez tváří vyzbrojená válečnými sekery. Ale král si mezi nimi prosekal cestu, jako by byli z papíru, odmítal se nechat zastavit a zdálo se, že je nepřemožitelný. Vzdálil se dokonce své osobní stráží a jeho vojáci se vrhli na nepřítele ve snaze ho dohnat.

Pak zasáhl blesk skály na svahu nejbližší místa, kde se bitva odehrávala a rozpalené hroudy hlíny a úlomky kamení

vybuchly k obloze a zkropily dno údolí. Muži si před tím zuřivým výbuchem přikryli hlavy a přikřčili se a čas zůstal na okamžik stát. Když severané zaváhali a na pár chvil se proměnili v sochy. Jerle Shannara se vztyčil ve tmenech a Shannarovým mečem máchl k obloze navzdory všemu. Z hrdel jeho mužů opět zazněl bojový pokřik a na nepřitele se vrhli s takovou zběsilostí, že ho úplně zaplavili. Ti, kteří byli nejdál a ještě mohli uniknout, se stáhli za barikády a boji se vyhnuli. Na okamžik se ještě drželi ve zmeti dřevěných trosek a spálené země. Pak se nakonec těžkopádně a unaveně stáhli na východní konec Rhennu.

Natlačení u barikád, umazání od deště, špíny, potu a krve je Jerle Shannara a elfové sledovali, jak ustupují. Alespoň pro tento den bylo vítězství jejich.

Kapitola 31

Oblohu šedou a temnou po silném nočním dešti protrhlo svítání. Dno Rhennského údolí bylo zbrázděné a sežehlá, v polosvětle černé. Sešikovaní, zbraně připravené a s pohledem plným očekávání propátrávali elfové šero a čekali na útok, který musel přijít. Ale z husté mlhy, která obklopovala tábor Černého mága ve východním ústí údolí, nepřicházel žádný zvuk a v prázdné krajině před nimi se nic nehýbalo. Jak slunce stoupalo, bylo světlo jasnější, ale mlha přesto odmítala prořadit a stále nikde nebyla ani známka nějakého útoku. Bylo nemyslitelné, že by mohutná armáda ustoupila. Celou noc se škrábala a plahočila jako zbité zvíře, z mlhy a deště se zdvihaly zvuky bolesti a trýzně, které přesahovaly přes slábnoucí hromobití ustupující bouře. Armáda celou noc pečovala o své potřeby a přeskupovala síly. Držela celé východní ústí údolí jak na jeho dně, tak na výšinách. Dopředu si nastavila obléhací stroje, zásoby a vybavení a rozmístila je mezi linie tábora, které se táhly přes celé ústí. Její postup byl možná pomalý a těžkopádný, ale stále tu zůstávala jako neúprosný a nezastavitelný ničitel.

„Jsou tam,“ zamumlal jednooký Arn Banda, který stál po Bremenovo levici.

Jerle Shannara přikývl, ale jeho vysoká postava zůstala stát a ani se nepohnula. „Ale co chystají?“

Vskutku. Bremen si přitáhl své černé šaty blíž k tělu, aby zahnal chlad. Z druhého konce údolí to nemohli vidět, protože jejich oči šerem nepronikly, ale i tak přítomnost nepřitele cítili. Noc byla plná zuřivého lomu, když se severané připravovali na novou bitvu a pouze poslední hodinu zůstali zlověstně zticha. Starý muž měl podezření, že tento den bude mít útok jinou podobu. Černý mág byl včera odražen s velkými ztrátami a určitě se mu nebude chtít si to zopakovat. I jeho síla má své meze a pokud nedosáhne žádných úspěchů, dřív nebo později jeho moc nad těmi, kdo pro něj bojují, zeslábně. Elfové musí být brzy zatlačeni zpátky nebo poraženi, jinak začnou severané pochybovat o Pánově nepřemožitelnosti. Když už se ten domek z karet začne naklánět, nic to nezastaví.

Napravo od něj se něco malého kradmo pohnulo. Byl to ten chlapec. Allanon. Pokradmu se rozhlédl kolem. Chlapec zíral přímo před sebe, hubenou tvář napjatou, a v očích měl prázdný výraz. Přesto něco viděl — tolik bylo z jeho výrazu patrné. Díval se skrz mlhu a šero na něco dál a svými zvláštníma očima pronikal až k tomu, co bylo jim ostatním ukryté. Starý muž se podíval stejným směrem jako chlapec. Mlha zavířila a její plášť se posouval přes celý východní konec údolí. „Co je to?“ zeptal se mírně.

Chlapec jen zavrtěl hlavou. Cítil to, ale ještě to nedokázal rozpoznat. Oči stále upíral na mlžný závoj a úplně se soustředil. Bremen zjistil, že soustředit se umí dobře. Ve skutečnosti líp než dobře. Ta intenzita byla až děsivá. Nebylo to něco, co by se naučil, když vyrůstal, nebo co by do něj vstoupilo důsledkem šoku, který utrpěl při zničení Varfleeu. Bylo to něco, s čím se narodil — jako ty divné oči a jeho bystrá mysl. Když se na něco soustředil, byl chlapec tvrdý jako kámen, ale byla v něm i bezbřehá inteligence a nesmírný hlad po vědění. Právě před týdnem, po nočním nájezdu na severský tábor, přišel za Bremenem a rozhodně požádal starého muže, aby ho naučil používat Druidské kouzlo. Přesně tak! Nauč mě ho používat, žadonil — jako by se to mohl naučit kdokoli, jako by bylo snadné se to naučit.

„Dokonale zvládnout i tu nejmenší část trvá celé roky.“ odpověděl Bremen, příliš ohromený, aby odmítl přímo.

„Zkusím to.“ trval na svém chlapec.

„Proč bys to vlastně měl chtít?“ Druid byl opravdu zmatený. „Chceš se pomstít? Myslíš, že kouzlem v tom něco získáš?“

Proč raději netrávíš čas tak, aby ses učil používat konvenční zbraně? Nebo jezdit na koni? Nebo studoval válečnictví?

„Ne.“ odpověděl okamžitě chlapec, rychle a pevně. „Nic z toho nechci. Pomsta mě nezajímá. Co chci, je být jako ty.“

A bylo to, celou holou pravdu odhalil v jediné větě; Ten chlapec chtěl být druidem. Táhl ho to k Bremenovi a Bremena k němu, protože si byli víc spříznění, než se starý muž domníval. Galaphilova čtvrtá vize byl další pohled do budoucnosti, varování, že jsou pouta, která chlapce k druidovi vážou, příslibem jejich společného osudu. Bremen to teď pochopil. Chlapce k němu poslal osud, kterému přesto ještě nerozuměl. Snad tu teď je jeho nástupce, kterého tak dlouho hledá. Bylo zvláštní, že by ho měl najít zrovna takhle, ale nebylo to úplně neočekávané. K výběru druidů neexistovaly žádné zákony a Bremen to věděl dost dobře na to, aby se teď pokoušel nějaké vytvořit.

Prozradil tedy Allanonovi několik menších triků které se měl naučit — maličkosti, které si žádaly především soustředění a trénink. Myslel si, že tím chlapce zaměstná asi tak na týden. Ale Allanon si je osvojil za jediný den a přišel za ním zpátky pro další. Takže za všech těch deset dní, které doposud uběhly, mu Bremen svěřil nějaké nové části druidského učení, kterými se mohl zabývat, nechal na něm, aby se rozhodl, jakým způsobem se bude učit, jaký postup na to vyzkouší. Protože ho plně zaměstnávaly přípravy na útok severanů, neměl skoro čas vzít v úvahu, co už chlapec dokázal. Přesto když ho nyní pozoroval a v bledém světle úsvitu si ho prohlížel, jak zírá do dále přes údolí, zasáhla starého muže znovu ta zjevná hloubka a neměnnost chlapcova odhodlání.

„Tam!“ vykřikl najednou Allanon a oči se mu překvapením rozšířily. „Jsou nad námi!“

Bremen byl tak šokovaný, že na okamžik oněměl. V odpověď na chlapcova slova se zvedlo několik hlav, ale jinak se nikdo nepohnul. Pak Bremen mávl paží k obloze a zkropil šero druidským světlem v širokém, duhovém oblouku a temné postavy, které jim kroužily nad hlavami, byly najednou odhaleny. Lebkonosi, vystaveni jejich pohledům, se ostře obrátili zpátky a s doširoka roztaženými křídly zmizeli v závoji mlhy.

V momentě byl druidovi po boku Jerle Shannara. „Co to dělají?“ chtěl vědět.

Bremen dál upíral pohled na prázdnou oblohu a sledoval, jak se druidské světlo pomalu vytrácí.

„Jsou na průzkumu,“ zašeptal. Pak se rychle otočil k Allanonovi a řekl: „Rozhlédni se ještě po údolí. Tentokrát pečlivě. Nezkoušej najít něco konkrétního. Podívej se do toho šedého závoje. Podívej se, jak se hýbe mlha.“

Chlapec to udělal a tvář se mu úsilím sevřela. Zíral do nikam pevným a pronikavým pohledem. Přestal dýchat a úplně se uklidnil. Pak otevřel ústa a úlekem zalapal po dechu.

„Dobře, chlapče.“ Bremen položil ruku kolem mladíkových ramen. „Já je teď také vidím. Ale tvoje oči vidí víc.“ Obrátil se tváří ke králi. „Útočí na nás temné bytosti, které slouží Černému mágovi, stvůry, které povolal z podsvětí. Rozhodl se je dnes použít místo své armády. Jdou na nás po dně údolí. Lebkonosi jim hlídají cestu. Černý mág používá své kouzlo, aby skryl jejich postup, mění světlo a dělá mlhu hustší. Nemáme moc času. Vyšli své velitele a tví muži ať stojí pevně. Udělám, co budu moci, abych jim čelil.“

Jerle Shannara vydal rozkaz a jeho elfí velitelé se vytratili k jednotkám. Cormorant Etrurian na levé křídlo a zraněný, ale stále ještě pohyblivý Rustin Apl na pravé. Kier Joplin byl už na místě a jízdu pro změnu stáhl za pěšáky Arn Banda uháněl k jižnímu svahu, aby varoval své lučištníky, kteří tam byli rozmístěni. Prekkian a Černá hlídka a Trewithen a většina Královské gardy zůstávali v záloze.

„Pojď se mnou.“ řekl Bremen králi.

Vydali se daleko na pravý konec předních linií, král, druid, Allanon a Preia Starle. Rychle procházeli mezi zmatenými elfími stopaři k nejpřednějším šikům armády a tam se druid otočil.

„Ať ti, kdo jsou nejbližší, zdvihnou zbraně a pevně je drží,“ nařídil druid. „Řekni jim, ať se nebojí.“

Král to udělal a ani se nenamáhal ptát se proč, protože druidovu úsudku věřil. Nařídil to a kopí, meče a píky se na rozkaz zdvihly nad hlavy vojáků. Bremen zůžil pohled, sevřel ruce před sebou a povolal svůj druidský oheň. Když ho v dlaních nashromáždil v jasné modré kouli, poslal ho, jeho vířící spirály, aby se odráželo zbraně od zbraně, od železné špičky k železné špičce, dokud se nedotklo všech. Zmatení vojáci před ohněm couvli, ale král jim nařídil, aby stáli pevně a oni poslechli. Když tak byly ošetřeny všechny zbraně jednoho oddílu, přešli k dalšímu a celý proces zopakovali, procházeli kolem šiků rozpačitých vojáků, druid napouštěl železo jejich zbraní svým kouzlem, zatímco král je ujišťoval, že je to třeba, a zároveň je varoval, ať jsou připraveni, že útok je na spadnutí.

Když přišel, druidské kouzlo bylo na místě a jádro elfí armády v pohotovosti. Temné bytosti se vyhnaly z šera, vrhly se na elfí šiky, vyly a řvaly jako šílená zvířata, byly to stvůry s vyceněnými zuby a ostrými drápy, pokryté tmavými štětinami a drsnými šupinami. Byly to stvůry z jiných světů, temnot a šílenství, a žádný jiný zákon než přežití pro ně neměl význam. Bojovaly zuřivě a hrubou silou. Některé přišly po dvou, některé po čtyřech a všechny vypadaly, že se zrodily z nočních můr a zběsilých představ.

Elfy odrazily zpátky, ti ustupovali hlavně ze strachu, vyděsily je ty bestie, které je chtěly úd po údu roztrhat. Některí elfové zemřeli ihned, hrdlo i srdce jim sevřel strach tak mocně, že se nemohli ani pohnout, aby se bránili. Některí zemřeli v boji, sražení k zemi dřív, než mohli zasadit rozhodující ránu. Ale ostatní se vzpamatovali a s úžasem zjistili, že jejich zbraně posílené kouzlem dokážou sekat do těl a končetin těchto monstrózních útočníků, až řičí bolestí a krvácí. Armáda v šoku z počátečního údem zavravorala, ale pak se sebrala, aby se útočníkům postavila.

Stvůry však prorazily na pravém křídle ve stopách bytosti tak obrovské, že převyšovala i ty největší z nich. Chránil ji krunýř tuhé kůže, kolem zranitelných částí těla měla upevněné pláty kovu a její masivní drápy trhaly na kusy muže, kteří ji stáli v cestě. Prošedivělý Rustin Apt vyrazil do protiútoků, aby ji zahnal zpátky, ale odrazila ho stranou.

Když Bremen uviděl to nebezpečí, pospíchal, aby mu zabránil.

Zatímco byl druid pryč, držel střed Jerle Shannara a sledoval nával stvůr, které se tlačily dopředu. Zavolal na své muže, aby je povzbudil, zapomněl na slib, že se bude držet zpátky, vytasil svůj meč a protlačil se mezi šiky, aby se zapojil do boje: Preiu měl po boku a oba hlídala garda. Úplně uprostřed v elfím čele se před železnými špicemi elfích pík a mečů krčili vlci, vrhali se kupředu a zase se stahovali zpátky a čekali, až budou moci proniknout dál. Když tam dorazil Jerle Shannara, z šerého závoje slétl temný stín a rozpráší čelní šik elfích stopařů. Vzhůru se vznesl lebkonos s drápy rudými od krve. Do linie obránců se ihned vrhli vlci a kousali a trhali. Ale do útočníků bily a sekaly zbraně obránců a druidské kouzlo pronikalo jejich tuhým kůží. Ti nejvíc vpředu zemřeli v dešti ran a zbytek se stáhl a vzdorně vrčel a štěkal. Na pravém křídle Bremen dosáhl stvůr, které prorazily dovnitř. Když starého muže uviděly, vrhly se na něj. Byly to dvounohé příšery s mohutnými hrudníky a svalnatými údý, kterými mohly roztrhnout člověka napůl. Hlavy, tak vrásčité a zrudné, že téměř nebylo možno rozeznat oči, měly usazené hluboko mezi rameny bez krku. Na druida vyrazily se zuřivým křikem, ale Bremen na ně vyslal druidský oheň a zatlačil je zpátky. Všude kolem se shromažďovali elfí stopaři, aby starého muže bránili. Stvůry se otočily a znovu udeřily, ale ostří elfů a druidský oheň jim uštědřily další ránu.

Pak se obrovská stvůra, která předtím protrhla řady elfů, před Bremenem vztyčila, aby se mu postavila, oči jí zářily a tělo měla kluzké od krve. „Starý muži!“ zasyčela stvůra a padla na něj.

Z Bremenových rukou vybuchl druidský oheň, ale stvůra se smrticím plamenem vyhnula a sevřela starému muži zápěstí. Bremen si pokryl předloktí ohněm ve snaze se osvobodit, protože silou se tomu druhému nemohl rovnat, ale stvůra držela pevně. Pařáty se sevřely ještě těsněji a mohutné paže začaly tlačit druida zpátky. Stvůry, které prorazily, se všude kolem s novou jistotou vrhaly kupředu. Blížil se konec.

Pak se objevil Allanon, který vyběhl z šera, vyskočil na nechráněná záda stvůry a přitiskl ruce na její žluté oči. Vztekla zařvala. Jako by v sobě našel nějaký skrytý rezervuár síly a spojil ho s tím málem kouzla, které si osvojil. Z jeho rukou vybuchl do všech stran oheň, neovladatelný, nekontrolovatelný, divoký jako vítr v bouři. Vybuchl s takovou silou, že to chlapce odmrštilo vzad, na zem, kde zůstal omráčen ležet. Vybuchl ale i do tváře stvůry, zaryl se do ní a zanechal ji poraněnou.

Potvora ihned Bremena pustila, vzteky a bolesti zamávala rukama a vrávorala pryč. Bremen se vyškřábal na nohy, nedbal slabosti, která ho zaplavovala, nedbal ani zranění a poslal za ní ještě jednou druidsky oheň. Tentokrát oheň pronikl hrdlem stvůry přímo do jejího srdce a sežehl ho na popel.

Mezitím se Jerle Shannara přesunul na levé křídlo armády. Cormorant Etrurian ležel natažený na zemi a byl obklopen svými muži, kteří bojovali, aby ho ochránili. Král se vrhl do jejich středu a vyrazil do rychlého, rozhodného útoku proti shrbeným stvůrám, které tlačily na čelo elfů a mávaly dvoubřitými sekerami a zubatými noži. Banda obrátil palbu svých lučištníků ze svahu přímo dolů a salvy zasypávaly mlhu a stvůry, které se v ní skrývaly. Elfové sebrali Etruriana a odnesli ho pryč a Kier Joplin pobídl své jezdce, aby pomohli zaplnit vzniklou mezeru. Král přenechal velení Kierovi a rychle se vrátil do středu elfích řad, kde znovu zuřil boj. Dvakrát ho zasáhly rány, pod kterými se zapotácel, ale odrazil je, pohrdl bolestí i leknutím a bojoval dál. Preia byla vedle něj, rychle a hbitě sekala a odrážela rány svým krátkým mečem a chránila ho na levé straně. Kolem nich bojovala Královská garda, někteří gardisté na místě umírali, když se snažili udržet krále a královnu v bezpečí. Stvůry z podsvětí pronikaly řadami elfů na každém kroku a elfové odráželi útok, který, jak se zdálo, přicházel odevšad.

Nakonec Bremen znovu shromáždil levé křídlo obránců tak, aby zahnali útočníky, kteří jejich řadami pronikli. Stvůry, co přežily, se obrátily a jejich pokroucené postavy zmizely zpátky v mlze, jako by nikdy předtím ani nebyly. Armáda se jako vlna vzdemula kupředu proti těm, které ještě bojovaly, dokud i ty neustoupily. Pomalu a postupně přecházeli elfové do útoku. Stvůry z podsvětí se stáhly a zmizely.

Vyčerpaná armáda Západní země mlčky zírala.

* * *

Pozdě odpoledne toho dne zaútočili severané znovu a ještě jednou vyslali svou armádu. Mlha se tou dobou už rozplynula, obloha se začala vyjasňovat a světlo bylo silné a čisté. Elfové sledovali nepřítele, jak přichází po zničené pláni Rhennu ze svého obranného postavení ještě hlouběji v údolí, blíž jeho západnímu ústí, které chránily jak výšiny, tak nedávno zbudované kamenné zdi, které se ježily ostrými kůly. Byli jako otrhané a zkrvavené komando, blízko vyčerpání, ale strach neměli. Přežili už příliš mnoho, aby je ještě něco mohlo vyděsit. Klidně si drželi své pozice, natlačení blízko k sobě, protože tam, kde čekali, se údolí ostře zužovalo. Svahy tu byly tak strmé, že bylo třeba jen malých jednotek lučištníků a elfích lovců, aby hájili výšiny proti útoku. Většina armády byla sešikovaná na dně údolí a jejich sevřené řady se táhly od svahu ke svahu. Vrátil se Cormorant Etrurian, rameno a hlavu měl ovázané a v hubené tváři nelítostný výraz. Společně s ještě vyčerpanějším Rustinem Aptem velel oddílům, které se měly postavit proti hlavnímu útoku severanů. Arn Banda byl na severním svahu s většinou svých lučištníků. Kier Joplin a jeho jízda se stáhli k ústí soutěsky vedoucí z údolí, protože už tu pro ně nezbylo místo k manévrování. Královská garda a Černá hlídka zůstávaly stále v záloze.

Přímo za řadami elfů, na návrší, které jim umožňovalo sledovat bitvu, stál Bremen a Allanon.

Král a Preia Starle byli v sedlech Riska a Popela ve středu elfí obrany a obklopovala je Královská garda.

Přes pláně a údolím duněly bubny severanů a ozýval se dupot kopyt a bot. Do útoku pochodovaly masy pěšáků a bylo jich tolik, že když se blížili, pokrývali celé dno údolí. Za nimi jely válečné stroje — obléhací věže a katapulty, které vlekly skupiny koní a zpcených mužů. Jízda je kryla zezadu a řady jezdců s sebou nesly kopí, piky a vlající praporce. Černého mága a jeho přísluhovače, kteří se vezli v kočárech, nesli mohutní skalní trollové na nosítkách zahalených černým hedvábím a ozdobených vybělenými kostmi.

To je náš konec, uvědomil si najednou Bremen a ta myšlenka k němu přišla nezvaná, když pozoroval blížícího se nepřítele. Jich je moc a my jsme příliš unavení, bitva se rozhořela příliš zuřivě a trvá moc dlouho. Tohle je konec. Jistota té předtuchy ho mrazila, byla příliš silná, aby ji dokázal popřít. Cítil, jak na něj doléhá, jako neúprosná jistota, jako děsivá Pravda. Sledoval, jak valící se masy severanů, kteří s sebou táhnou své válečné stroje, naplňují sežehlou a zčernalou mísu Rhennu svými těly a v mysli mu připadali jako přílivová vlna, která se převálí přes všechny elfy a utopí je. Bitvu bojovali jen dva dny, ale výsledek byl už nevyhnutelný. Pokud by se k nim přidali trpaslíci, bylo by to možná jiné. Kdyby některé z měst na jihu postavilo armádu, mohlo to běh věcí změnit. Ale elfové zůstali o samotě a nebyl nikdo, kdo by jim pomohl. Už byli o třetinu slabší a přestože ztráty, které způsobili nepříteli, byly desetkrát horší, nic to neznamenalo. Nepřátelé měli životy, které mohli obětovat; jich bylo takové množství, aby zvítězili.

Starý muž unaveně zamrkal a promnul si bradu. To, že všechno mělo skončit takhle, bylo skoro víc, než dokázal unést. Jerle Shannara nedostane příležitost, aby svůj meč proti Černému mágovi vyzkoušel. Nebude mít ani příležitost se mu postavit. Zemře tady, v údolí, se zbytkem svých mužů. Bremen znal krále dobře; věděl, že než by se zachránil, položí raději život. A jestli Jerle Shannara zemře, nebude pro nikoho z nich žádná naděje.

Vedle něj nepokojně přešlapoval Allanon. On také cítí hrozící katastrofu, pomyslel si starý muž. Chlapec má odvalu; tolik ukázal tohoto rána, když Bremenovi zachránil život. Použil kouzlo, aniž by se obával o vlastní bezpečí, s jedinou myšlenkou — zachránit starého muže. Bremen zakroutil svou rozcuchanou šedou hlavou. Chlapec zůstal potlučený a omráčený, ale nebyl o nic méně odhodlaný než předtím. V této bitvě udělá co bude moci, stejně jako král. Bremen to poznal — chlapec si už vybíral místo, na které se postaví.

Severská armáda byla vzdálená sto yardů, když se se zaduněním zastavila. Ženisté a tahači se horečně snažili, aby dopředu přivlekli katapulty a obléhací věže. Bremenovi se sevřelo hrdlo: Černý mág nezahájí přímý útok. Proč plýtvat životy, když to není nutné? Místo toho použije katapulty a lučištníky ukryté uvnitř věží, aby kropili obranu smrtícími střelami. Naše řady tak ještě víc prořídnou, a zbude nás jen pár na to, abychom kladli nějaký odpor...

Válečné stroje se roztáhly po celé šířce údolí, seřazené osa vedle osy, praky katapultů byly naplněné kamením a kousky železa, arkýře věží zaplňovali lučištníci do poslední skulinky. V řadách elfů se nikdo nepohnul. Nebylo kam jít,

kam se schovat, neexistovalo žádné lepší obranné postavení, kam by se dalo stáhnout. Protože pokud bude údolí ztraceno, budou ztraceni i ti ze západu. Ve svém nezastavitelném rytmu zavířily bubny, soupeřily s duněním kol válečných strojů a jejich zvuk se odrážel starému muži v hrudi. Pohlédl na oblohu, která pomalu potemněla, ale západ slunce byl ještě hodinu vzdálený a tma přijde na pomoc příliš pozdě.

„Tohle musíme zastavit,“ zašeptal, a přestože neměl v úmyslu promluvit, slova z něj prostě vyklouzla.

Allanon k němu mlčky vzhledl a čekal. Ty zvláštní oči se na něj upnuly a nechtěly uhnout. Bremen zachytil jeho pohled. „Jak?“ zeptal se chlapec klidně.

A najednou to Bremenovi došlo. Poznal to z těch očí, ze slov, která chlapec vyřkl, a z šepotu inspirace, která se v něm náhle zdvihla. Přišla k němu v okamžiku děsivého pohledu do budoucnosti a zrodila se z jeho vlastního zoufalství a mizející naděje.

„Je tu způsob.“ řekl rychle a dychtivě. Vrásky ve tváři se mu ještě prohloubily. „Ale potřebuji tvou pomoc. Samotnému mi chybí síla.“ Odmlčel se. „Bude to pro tebe nebezpečné.“

Chlapec přikývl. „Nebojím se.“

„Možná umřeš. Možná oba umřeme.“

„Řekni mi, co mám dělat.“

Bremen se otočil k řadě obléhacích strojů a postavil chlapce před sebe. „Poslouchej tedy pozorně. Musíš se mi odevzdat, Allanone. Nebojuj proti ničemu, co ucítíš. Povede tebou mé kouzlo, kouzlo, které mám, ale pro které mi chybí síla, abych jím mohl vládnout. Budu jím vládnout skrz tebe. Svou sílu získám z tebe.“

Chlapec se na něj nedíval. „Necháš své kouzlo, aby ze mě žilo?“ zeptal se mírně, téměř uctivě.

„Ano.“ Bremen se naklonil blízko k němu. „Dám ti všechnu ochranu, kterou mám. Pokud zemřeš, zemřu s tebou. To je všechno, co ti mohu nabídnout.“

„To stačí.“ odpověděl chlapec, který stále ještě odvracel pohled. „Udělej, co musíš. Bremene. Ale udělej to teď, rychle, dokud je ještě čas.“

Před nimi se hromadila severská armáda, vpředu měla veliké válečné stroje a všude se ježily zbraně. Ze spálené a vyprahlé země na dně údolí se zvedl prach a naplnil vzduch, až zahalil svět tak důkladně, jako by přestal existovat. Od kovových ostří a hrotu se odráželo světlo, praporce vlály jasnými barvami a zvuky, které se zdvihaly z hrdel útočníků, byly plné očekávaného vítězství.

Druid a chlapec se k nim společně otočili, k mužům a strojům, k hluku a pohybu a zůstali sami a klidně stát na návrší. Nikdo je neviděl, a pokud ano, nevěnoval jim žádnou pozornost. Ani elfové si jich nevšimli, protože měli oči jen pro armádu před sebou.

Bremen se zhluboka nadechl a položil ruce na Allanonova hubená ramena. „Sepni ruce a namíř je na věže a katapulty.“ Hrdlo se mu sevřelo. „Buď silný. Allanone.“

Chlapec sepnul ruce, prsty spletl do sebe a zdvihl tenké ruce a namířil je na severskou armádu. Bremen stál přímo za ním s nehybnými rukama a zavřenými očima. Uvnitř k sobě povolal druidský oheň. Ten zajiskřil a ožil. Připomněl si, že ho musí použít opatrně. Rovnováha toho, co bylo třeba a co si mohl dovolit, byla křehká a on musí být opatrný, aby ji nerozbil. Jakákoli chybička a ani jednomu nebude pomoci.

Na bitevním poli stáhli ramena katapultů dolů a lučištníci ve věžích si připravovali šípky.

Bremen znovu otevřel oči a měl je bílé jako sníh.

Dole, jako by ho varovala předtucha, se Jerle Shannara otočil a podíval se na něj.

Druidský oheň náhle vyrazil Bremenovými pažemi do Allanonova těla, pak vystřelil z chlapcových sevřených pěstí přes hlavy čekající elfí armády, přes sežehlé, zbrzděné a poničené planiny doprostřed válečných strojů nepřítele dvě stě yardů daleko. Nejprve zasáhl věže, obalil je tak dokonale, že vzplály dřív, než kdokoli stačil udělat víc, než mrknout. Z nich přeskočil na katapulty, sežehl jejich obsluhu, chňapl po jejich provazech a zkroutil jejich kovové části. Oheň se pohyboval jako živý, vybíral si nejdřív jeden cíl a pak další, hoříc modře a tak jasně, že muži obou armád byli nuceni zakrýt si před jeho září oči. Hnal se řadami severanů sem a tam a polykal všechny a všechno. Ve chvíli se plameny zdvihaly stovky stop vzhůru, prudce a mohutně šlehali k obloze a za nimi se vznášela mračna kouře.

Severský ničitel křičel, když se do něj oheň zakousl. Ale v řadách elfů, kteří to sledovali, vládlo, jen ohlušující ticho.

Bremen cítil, jak z něj kouzlo vyprchává, jak oheň pohasíná, ale v Allanonovi byla ještě síla. Zdálo se, že Allanon je ještě silnější, paže měl napřažené kupředu a ruce zdvižené. Bremen cítil, jak se hubené tělo chvěje silou chlapcova odhodlání. Z jeho rukou ještě vybíhal v oblouku oheň, přeskakoval za válečné stroje do středu užaslých severanů a klestil si mezi nimi smrtící cestu z plamenu. Dost! pomyslel si Bremen, který vycítil, jak se rovnováha věcí nebezpečně vychyluje. Nemohl však přerušit spojení mezi chlapcem a sebou: nemohl zpomalit dravý proud svého kouzla. Chlapec byl teď silnější než on sám a byl to starý muž, kdo byl víc vyčerpán.

Tváří v tvář novému útoku severané couvli; nestáli se, ale úplně ustoupili, protože jejich odvaha byla ořesena.

Dokonce i skalní trollové se dali na ústup, rychle uhnuli požáru, který stravoval jejich spolubojovníky. I pro ně už bitva skončila.

Pak nakonec Allanonovi došly síly a druidský oheň, který mu vybíhal ze sepnutých rukou, pohasl úplně. Slyšitelně zalapal po dechu a opřel se o Bremena, jenž se sám sotva držel na nohou. Ale starý muž chlapce chytil a přitiskl ho k sobě a trpělivě čekal, až bude puls jejich těl pravidelný a srdeční tep se jim zpomalí. Drželi se jeden druhého jako dva strašáci, šeptem jeden druhého konejšili a dívali se přes zuřivé peklo, které spolkl válečné stroje severanů. Slunce zapadalo za obzor a noc se opatrně plížila z úkrytu, aby přikryla mrtvé.

Poté, co byly válečné stroje severanů zničeny, když se tma šířila přes celé Čtyřzemí a ohně uprostřed Rhennu začínaly dohořívát, přistoupil Jerle Shannara k Bremenovi. Starý muž seděl na návrší s Allanonem a večeřel. Nyní bylo ticho,

severská armáda se stáhla do prázdná východních rovin a elfové stále drželi své linie přes západní úžinu. Řady obránců jedly svou večeři, jednotky elfích stopařů se v jídlu střídaly, aby je nepřekvapil náhlý útok. V zadní části tábora hořely ohně, na kterých se vařilo, a večerním vzduchem se nesla vůně jídla. Starý muž vstal, když k němu král přistoupil, a v očích toho druhého spatřil pohled, který nepoznával. Král je oba pozdravil a pak požádal Bremena, aby s ním sám odešel. Chlapec se mlčky vrátil k jídlu. Druid a král společně odešli do stínů.

Když byli dost daleko ode všech a nebylo slyšet, co si povídají, král se na starého muže obrátil. „Potřebuji, abys něco udělal.“ řekl tiše. „Potřeboval bych použít tvé kouzlo k označení elfů tak, aby jeden druhého ve tmě poznali a v bitvě se seveřany jeden druhého omylem nezabili. Můžeš to udělat?“

Bremen o té otázce chvíli uvažoval a pak pomalu přikývl. „Co se chystáš udělat?“

Král byl unavený a vypadal divoce, ale v očích měl chladné odhodlání a rysy tváře ostré. „Mám v plánu zaútočit — teď, dnes večer, než se znovu sešikují.“

Starý muž na něj oněměle zíral.

Král sevřel ústa. „Dnes ráno mi mí stopaři přinesli zprávu o bočních manévrech seveřanů. Poslali oddělené armády — menší, než ta, proti které stojíme, ale přesto dost velké — jak na sever, tak na jih Rhennu, aby se dostaly za nás. Podle toho, kde jsou teď, je museli poslat už před týdnem. Postupují pomalu, ale obklíčují nás. V dalších pár dnech nás odříznou od Arborlonu. Pokud k tomu dojde, jsme vyřízeni.“

Zadíval se do tmy, jako by v ní hledal, co říct dál. „Jejich příliš mnoho, Bremene. Věděli jsme to od začátku. Naše jediná výhoda je naše obranné postavení. Pokud nám ho vezmou, nezbude nám nic.“ Vrátil se pohledem ke starému muži.

„Poslal jsem Prekkiana a Černou hlídku, aby varovali Vree Erredena a Radu a připravili obranu města. Ale naše jediná skutečná naděje je v tom, jestli udělám, cos říkal, že musím — postavit se Černému mágovi a zničit ho. Abych to udělal, musím nejdřív rozprášit severskou armádu. Seveřané jsou dezorganizovaní a unavení. Zničení jejich válečných strojů je zdecimovalo. Druidské kouzlo je vyděsilo. Nastal čas k útoku.“

Bremenovi chvíli trvalo, než si promyslel svou odpověď. Pak nakonec pomalu přikývl. „Snad máš pravdu.“

„Pokud na ně zaútočíme nyní, zastihneme je nepřipravené. Pokud zaútočíme dost silně, možná prorazíme tam, kde se skrývá Černý mág. Zmatek a noc nám poslouží, ale jen pokud se budeme moci odlišit od našeho nepřítele.“

Druid si povzdechl. „Pokud elfy označím, aby rozeznali jeden druhého, poskytnu i nepříteli způsob, jak je rozeznat.“

„S tím se nedá nic dělat.“ Králův hlas byl pevný. „Seveřanům bude chvíli trvat, než si uvědomí, co ta označení znamenají. To už budeme mít bitvu buď vyhranou, nebo ztracenou.“

Bremen mlčky přikývl. Byla to smělá taktika, taková, jaká mohla elfy zničit, která mohla skončit úplnou porážkou. Ale potřeba takové taktiky byla zjevná a v králi viděl druid jediného člověka, který ji bude schopn úspěšně využít. Protože elfové půjdou za Jerlem Shannarou kamkoli a víra v jejich velitele je to, co jim bude největší oporou.

„Ale já mám strach.“ zašeptal náhle král a naklonil se k němu, „že nedokážu vyvolat moc Meče, až jí bude třeba.“

Odmlčel se a upřeně na něj hleděl nehybnými očima. „Co když mi neodpovíš? Co budu dělat?“

Druid se k němu natáhl, vzal jeho ruce do svých a pevně je sevřel. „Kouzlo tě nezradí. Jerle Shannaro.“ odpověděl mírně. „Máš na to příliš silné srdce, jsi příliš odhodlaný, a jsi král, kterého tví lidé potřebují. Kouzlo se objeví, až ho zavoláš, protože to je tvůj osud.“ Nevýrazně se usmál. „Musíš tomu věřit.“

Král se zhluboka nadechl. „Pojď se mnou,“ požádal ho.

Starý muž přikývl. „Půjdu.“

* * *

Na sever od Rhennu, na pláních, které se prázdné a tiché táhly do dále, vyklouzl Kinson Ravenlock tiše z lomozu tábora seveřanů a stejnou cestou, jakou tam přišel, se vracel zpátky. Trvalo mu to skoro hodinu, držel se ve stržích a vyschlých korytech řek, mimo vysoko položené otevřené roviny. Šel rychle, byl celý netrpělivý, aby už, dorazil k těm, kdo na něj čekali a říkal si, že snad nakonec nepřišli příliš pozdě.

Už víc než deset dní uplynulo od chvíle, kdy se Mareth a on spolu se zbytkem armády trpaslíků vydali ze Západní země. Trpaslíků bylo stále nejméně čtyři tisíce a šli rychle. Vybrali si nicméně neobvyklou cestu. Vedla je na sever přes Králičí planiny a průsmyk Jannisson do Streleheimu, kam vkročili ve stínu starého porostu, jenž obklopoval zničený Paranor. O rozhodnutí jít touto cestou Raybur a trpaslíci dlouho a hrdě debatovali, i když ne déle než o rozhodnutí, zda by trpaslíci měli vůbec jít. Co se toho týkalo, Kinson silně prosazoval Bremenovy argumenty a Risca byl pevně na jeho straně. Když Raybura přesvědčili, bylo rozhodnuto. Výběr cesty nebyl tolik duševně vyčerpávající, nicméně stejně problematický. Risca byl přesvědčen, že by měli větší šanci přiblížit se nespátní, kdyby přišli ze severu, ze země nepřítelů — severská armáda se přesunula do Západní země, aby obléhala elfy u Rhennu, takže její stopaři budou hledat případný nápor z východu nebo z jihu, pokud by měl nějaký vůbec přijít. Jeho argument nakonec zvítězil.

Jádro armády trpaslíků zaujalo pozici na severu, půl dne cesty od kraje Dračích štítů. Risca, Kinson. Mareth a dvě stě dalších vyšlo napřed, aby zhodnotili situaci. Když přišel soumrak, Kinson Ravenlock se vydal sám na bližší obhlídku.

Nyní, sotva tři hodiny poté, co odešel, se Hraničář vynořil ze stínu, aby se přidal ke svým společníkům.

„Dnes zaútočili.“ oznámil jim bez dechu. „Ale neúspěšně. Válečné stroje seveřanů leží všechny spálené v Rhennském údolí. Ale staví se další. Nepřítel táboří ve východním ústí údolí. Je to obrovská síla, ale vypadá neorganizovaně.“

Každý jen chodí sem a tam a po temných bytostech tam není ani stopy. Dokonce ani lebkonoši dnes večer nelétají.“

„Dostal ses přes ně k elfům?“ zeptal se rychle Risca. „Viděl jsi Bremena nebo Taye?“

Hraničář se dlouze napil z měchu piva, který mu podala Mareth a utřel si ústa. „Ne. Údolí je přehrazené. Mohl bych se přes ně dostat, ale nechtěl jsem to riskovat. Místo toho jsem se rozhodl vrátit se k vám.“

Dva muži se podívali jeden na druhého a pak na pláň. „Je tam hodně mrtvých,“ řekl tiše Hraničář. „Přiliš, i pokud každý desátý z nich je elf.“

Risca přikývl. „Pošlu zprávu Rayburovi, aby za rozbřesku přivedl armádu. Bude si moci vybrat postavení, ze kterého zaútočí.“ Jeho příkrá tvář byla napjatá a oči mu zářily. „Mezitím tu máme vyčkat jeho příchodu.“

Hraničář a dívka na sebe pohlédli a pomalu zavrtěli hlavou.

„Já nečekám.“ prohlásil Kinson Ravenlock.

„Ani já ne.“ řekla Mareth.

Trpaslík uchopil svou válečnou sekeru. „Nečekal jsem to. Zdá se, že Raybur nás bude muset dohnat, že ano? Jdeme.“

Kapitola 32

Byly tři hodiny po setmění a blížila se půlnoc, když Jerle Shannara vedl elfy do jejich poslední bitvy. Zraněné a nemocné nechal vzadu spolu s malou zálohou vojáků, kteří měli sloužit jako jejich ochrana a zadní stráž. S sebou vzal jen ty zdravé - elfí stopaře, Královskou gardu, lučištníky a ostatní pěšáky, kterých bylo dohromady něco přes dva tisíce. Jízda čítala kolem čtyř set mužů. Shromáždil je na rovině na konci údolí, nedaleko místa, kde stále doutnaly trosky válečných strojů severanů, a jednotku po jednotce mezi nimi procházel a vysvětlil jim, co má v plánu.

Když to dělal, také Bremen jejich řadami procházel a s sebou si nesl malý džbán se zářivým světlem. Světlo bylo modré barvy a vydávalo fosforeskující záři. Nevypadalo jako pasta ani jako tekutina, byl to prostě zářící vzduch. Tvořilo ho hlavně druidské kouzlo, ale i jiné substance. Bremenův hlas byl hluboký a dodával jistotu, když ke každému s džbánkem přistoupil. Jednoho po druhém vojáky označil světlem na rameni, používal roztřepenou hůlku, kterou ve světle namáčel, a pak s ní přešel po vojákových šatech.

Když vyrazili kupředu do tmy, do srdce Rhennu, každý muž měl na šatech uvázaný kus látky přes svítící znamení, aby jejich příchod nebyl prozrazen nepříteli. Nejprve šel vybraný počet královských gardistů, který se roztáhl před hlavní útočnou silou, někteří z nich šplhali na svahy hřebenu nad údolím a pak proklouzli dopředu, aby zajistili výšiny, které chránily východní ústí. Když už dostali dostatečný náskok, Jerle Shannara vzal hlavní část armády kupředu. Velel ze středu a vedle sebe měl Preiu a Bremena; Cormoranta Etruriana umístil na levé křídlo a Rustina Apta na pravé. Za pěšáky roztaženými do šíře, přímo za čelními šiky elfích stopám, byli lučištníci Arna Bandy. Následovali je další elfí stopaři a mnohem dál, jako záloha pro chvíli, když budou pěšáci plně zaměstnáni, šli elfí jezdcí pod velením Kiera Joplina.

Králova strategie byla prostá. Elfové se měli nespátření přiblížit k liniím severanů co nejbližší to šlo a pak zaútočit ze tmy, využít překvapení a zmatku, aby se dostali za jejich obvod a jejich nápor je snad donese do srdce nepřátelského tábora a ke svatyni Černého mága. Tam Jerle Shannara zažene rebelského druida do úzkých a zničí ho. To bylo celé. Tolik věcí se v tomhle plánu mohlo pokazit, že ani nestálo za to o všech uvažovat. Správné načasování a moment překvapení znamenaly všechno. Rozhodující bude odhodlání a srdce na pravém místě. Pokud elfové ztratí kontrolu nad tím prvním, nebo nebudou mít dostatek toho druhého, budou zničeni.

Ale této noci, kdy byli chráněni druidským kouzlem a obrnění tvrdohlavou vírou, se elfové odevzdali svému králi a osudu. Jejich pochyby a strach se rozptýlily, jen co udělali první krok, když si uvědomili, že útok začal a že už se nedá couvnout, a zaplavila je ohromná vlna očekávání, která vytlačila všechno ostatní. Rychle postupovali po dně údolí, tak tiše jak to umí jen elfové, bystrýma očima hledali překážky, které jim stály v cestě, uši měli nastražené a hlídali zvuky, jež je měly varovat před nebezpečím. Neměli žádné světlo, které by je vedlo, obloha byla opět zatažená a vzduch plný kouře z odpoledního požáru. Strážní ohně nepřítelů před nimi jim sloužily jako řadil osamělých majáku a vypadaly jako malé žluté body, které se mihotaly ve tmě.

Jerle Shannara, který šel v čele, si nepřipouštěl myšlenky na porážku a Shannarův meč měl přivázaný na zádech.

Nemyslel na nic jiného než na úkol, který měl před sebou, uzavřel se před vším, co by ho rušilo, a odložil úvahy, jenž nesouvisely s tím, co měl dnes večer na práci. Po jednom jeho boku šla Preia, po druhém Bremen a král elfů se v jejich přítomnosti cítil zvláště nepřemožitelný. Neznamenalo to, že by neměl zemřít; nesmrtelnost by si nikdy nepřipustil. Ale y těch zoufalých chvílích mu připadalo, že porážka je nemyslitelná. Obklopovala ho síla, ale i závislost. Zvláštní směs pocitů, která byla ale králi známá. Elfové by za něj položili život, ale i on musí být připraven položit svůj za ně. Pouze pokud zachovají a udrží tuto rovnováhu, mohou doufat, že přežijí, že vytrvají, a že dosáhnou vítězství, které hledají. Král přešel pohledem ke stínům na výšinách a pátral po hlídkách, které by mohly vyhlásit poplach. Nikdo se neobjevil. Zdálo se, že Královská garda je vyřídila, aniž by ji objevili. Daleko za sebou v kotli údolí slyšel slabé zvonění postrojů a vrzání kůže, když je následovala jízda. Před nimi rostly strážní ohně tak, že už se daly rozeznat jejich plameny, a za jejich obvodem ležel tábor severské armády. Velikost tábora se zdála nesmírná, bylo to roztažené bludiště stanů, skladišť a mužů. Pořád jich je tolik, pomyslel si král. Útok elfů bude muset být rozhodný a rychlý.

Byli od tábora na padesát yardů, když je zastavil, aby se přikrčili těsně mimo dosah světla strážních ohňů, které je mohlo odhalit. Strážce stáli a zářily do tmy, některé se zahálčivě ohlížely přes rameno na to, co se dělo v táboře.

Neprojevovaly žádné znepokojení z toho, co by mohlo ve tmě ležet; nebyl na nich vidět žádný důkaz toho, že by očekávaly nějaký útok. Jerle Shannara ucítil v hrudi horkou vlnu uspokojení. Zdálo se, že jeho domněnky byly správné. Náhle pomyslel na všechno, čím do této chvíle prošel a zjistil, že si přeje, aby tu s ním byl Tay Trefenwyd. Společně by mohli překonat všechno. pomyslel si, že bez Taye to pro něj už nikdy nebude stejné. Nikdy.

Gestem poslal šikům elfů zprávu, aby se připravili. Pak Banda přikázal svým lučištníkům, aby se opět postavili a tětívu luku zapeli o zářezy v šípech. Král pozvedl svůj meč a šípy se svým smrtícím pozdravem vzlétly k obloze. Než šípy dopadly a našly si své nic netušící cíle, vrhli se elfové kupředu do útoku.

Přišli rychle a rozsévají kolem sebe smrt V několika vteřinách přeběhli přes otevřené prostranství a prorazili obvodem tábora. Všechny hlídky zůstaly ležet mrtvé, skolené buď šípy nebo oštěpy. Severané, kteří se krčili kolem ohňů, sáhli

po zbraních a křičeli na poplach. Ale elfové mezi nimi byli tak rychle, že většinu z nich zabili dřív, než se zmohli na odpor. Vedl je Jerle Shannara a jeho Královská garda se jako hejno hrnula kolem něj. Preia šla s ním, stále po jeho boku. Bremen zůstal vzadu, byl příliš starý a pomalý, aby s nimi udržel tempo. Volal na krále, aby šel dál a nečekal. Na svazích byl nepřítel zaměstnán bojem muže proti muži s Královskou gardou, která ho ještě nevyřídila, ale proklouzla kolem něj, když spal. Ve tmě plné kouře se mohli navzájem rozeznat jen elfové, protože jim na ramenou zářilo druidské znamení. Všude kolem vřel nepřátelský tábor.

Pak náhle král zjistil, že je uprostřed oddílů právě probuzených skalních trollů: když uslyšely poplach, hrnuly se obrovské bytosti zpod pokrývek, brnění měly rozházené kolem sebe, ale v rukou už držely zbraně. Jerle Shannara vyrazil do středu tábora ve snaze nenechat se zpomalit, ale několika trollům se podařilo dostat se před něj a byl nucen zůstat stát a bojovat. Utkal se s tím nejbližším, v jasném oblouku máchl Shannarovým mečem a troll šel k zemi. Ostatní se snažili k němu probíjet, protože ho právě poznali, a svým hrdelním hlasem volali na své spolubojovníky. Ale do cesty protiútok se postavila Královská garda a vrhla se na trolly ze všech stran, aby je dostala k zemi a do náruče jisté smrti.

Ze tmy za sebou uslyšel král zvuk rohu Kiera Joplina, který volal do boje a elfi jízda se jako bouře vrhla do bitvy. Táborem otrásl výbuch a k obloze vylétl sloup ohně. V záři jeho roztržených plamenu zahlédl Bremena, který stál uprostřed prchajících gnómů a menších trollů, jeho hubenou, otrhanou postavu s rukama široce rozpaženými před sebe a s Allanem po boku.

Vpředu spatřil temné, lebkami ozdobené stany Černého mága a jeho přísluhovačů. Jerlem Shannarou projela vlna vzrušení a zdvojnásobil úsilí, aby se dostal přes nepřátelské vojáky, kteří se mu postavili. Ze tmy na jedné straně na něj cosi záutočilo, o on byl nucen se tomu bránit. Vypadalo to jako vlk, ale za čelistmi s řadami ostrých zubů to mělo snad trochu lidskou hlavu. Bestie roztrhala elfy, kteří se k ní snažili doslat a odhodila je stranou. Sáhla po Preie, ale ta před jejím výpadem uskočila stranou a zanechala v jejím krku zabodnutý meč. Bestie byla sice zraněná, ale stále žila a chňapala čelistmi. Jerle Shannara upadl, nedokázal se jejím útoku vyhnout a marně se snažil proklouznout jí mezi nohama, zatímco do ní zoufale sekali elfi lovci. Pak, když se stvůra zdvihla na zadních nohou, aby ho rozsápala, zarazil jí Shannarův meč hluboko do hrudi až do srdce a bestie se zhroutila.

Král se vyškrábal na nohy. „Stany!“ zařval na každého elfa, který byl na doslech a s Preiou po boku vyrazil kupředu.

Za ústím Rhennu na severním okraji nepřátelského tábora postupovali Kinson, Mareth, Risca a trpaslíci směrem k výšinám na východě, ve snaze najít průchod mezi liniemi severanů. Když začal útok elfů, ztuhli, protože si nebyli jisti, co se děje. Z tábora severanů se ozvaly výkřiky a povyk a všechno se rychle obrátilo v chaos. Trpaslíci v mžiku vytvořili obranný klín obrácený k napadenému táboru a sledovali, jak se severané, jenž byli nejbližší kraji rychle probouzejí a vstávají, chápou se zbraní a zuřivě se rozhlíží kolem.

„Co se děje?“ sykla Mareth Kinsonu Ravenlockovi do ucha.

„Elfové útočí!“ vykřikl Risca užasle.

Z výšin přilétly do tábora šípy a kosily v něm shromážděné vojáky. V ústí údolí, na čele severského tábora, ostře třesly zbraně. Trpaslíci stáli ochromení, zatímco se rozhořela bitva, a poslouchali, jak přibývá hluku a jak se blíží. Elfové prorazili obranu severanů a vrhli se přímo do srdce nepřátelského tábora.

„Co bychom tak měli dělat?“ nadhodil Kinson a zíral tmou tam, kde se v závojích kouře strážních ohňů objevovaly a zase mizely houfy nepřátelských vojáků.

Přímo před nimi se vznesl lebkonoš, vzlétl jako duch, křídla měl široce roztažená. Okřídlený lovec se otočil směrem od trpaslíků a vyrazil na východ nad pláně. Za okamžik ho následoval další.

„Utíkají!“ vyrazila ze sebe nevěřicně Mareth.

Pak něco uprostřed tábora vybuchlo směrem k obloze sloupem plamenu a zdvihlo se do tmy jako ohnivý šíp, který vrhla do mraků neviditelná ruka.

Risca uchopil svou velkou válečnou sekeru a podíval se na ostatní. „Už jsem viděl dost. Elfové nás potřebují. Nenechme je čekat.“

Komando se pohnulo kupředu. Risca šel v čele. Kinson a Mareth po jeho bocích. Trpaslíci se roztáhli do útočné formace. Risca je vzal trochu na východ od výšin, protože se měl na pozoru před lučištníky, kteří se tam schovávali. Stočili se nalevo a uhnuli směrem k zadní části tábora, kde už se gnómští jezdci hrnuli do sedel, aby odjeli. Když už, byli přímo u řady stráží, vydal ze sebe Risca bojový pokřik trpaslíků a v čele lovců se vrhl vpřed.

Téměř okamžitě byli napadeni. Ať už to byla náhoda, nebo rychlá reakce obránců, trpaslíci v mžiku zjistili, že jsou obklopeni celým oddílem skalních trollů, kteří byli všichni v plné zbroji a nesli píky. Dva tucty trpaslíků zemřely hned v první minutě boje, protože se mocnějším trollům neubránili. Risca shromáždil ty, kdo u něj byli nejbližší, povolal k sobě druidský oheň, jehož plamenem si proklestil cestu mezi severany a donutil je tak ustoupit. Následoval protiútok vedený smečkou vlků, které Brona přivedl z Černodubí. Trpaslíci byli znovu zatlačeni a tentokrát se jejich výpad rozpadl v samém středu.

V nastalém zmatku se Kinson a Mareth oddělili od Riscy. Druid se dal nalevo směrem k zadní části tábora, zatímco Hraničář a dívka se otočili vpravo a následovali skupinu trpaslíků, která měla v úmyslu se přidat k elfům, kteří už bojovali ve středu tábora. Risca, kterého pohltila vřava bitvy, si hned nevšiml, že mu chybí, protože se v myšlenkách soustředil na něco úplně jiného. Intenzita obrany severanů ho tady, na konci tábora, ve chvíli, kdy hlavní nápor útoku elfů přicházel zepředu, přesvědčila, že Černý mág je už na dosah. Když už viděl odlétnout dva lebkonoše, pojal podezření, že se Brona připravuje k útoku. Pod ochranou skalních trollů a bestii z podsvětí proklouzne se svými okřídlenými lovci z tábora a opět se vrátí na sever. Severané už ujížděli pryč do noci a utíkali z tábora. Gnómové a menší trollové prchali z boje a nechávali místo sebe bojovat ostatní. Jízda se rozprchla do všech směrů, bez velení a v panice.

Páteř severské armády byla zlomena a nedalo moc práce uhodnout, že její vůdci — pro které plynoucí čas nic neznamenal — mají v úmyslu znovu uprchnout do bezpečí Ostrohu, tam se opět seskupit a plánovat novou invazi. Ale Risca už prožil příliš, aby to dopustil. Druid byl odhodlaný zastavit je tady. S tuctem trpaslíků, kteří se táhli za ním, si probojoval cestu k asi dvaceti gnómským jezdcům, kterým stále velel jeden z lebkonošů. Jako divoký duch se žhnoucím očima a v rozevlátém plášti lebkonoš formoval vyděšené jezdec. Za ním, kde byla noc nejčernější a tábor neosvětlený; se mezi stany z černého hedvábí něco hýbalo. Koně ržáli, když je pod údery bičů sháněli na místo a ze tmy a kouře se vyvalily temné kočáry mířící na pláně. Risca se svou válečnou sekerou v ruce a s druidským ohněm planoucím v hrudi vyrazil, aby je zastavil.

Jerle Shannara se kupředu probíjel s neutuchající zuřivostí. Stále byl v čele útoku elfů, teď už hluboko uvnitř tábora severanů, a vedl všechny, kteří šli s ním, aby obklíčili temný, tichounce šustící baldachýn stanu Černého mága. Vstoupil do jezera černé země, na místo, kam neproniklo žádné světlo. Strážní ohně, které nechal za sebou na obvodu tábora, vrhaly do hluboké tmy zvláštní stín. Stvůry, které se ho snažily zastavit, se nedaly rozeznat, něco z nich byli trollové a gnómové, zbytek tvořily úplně jiné bytosti. Bil do nich bez ohledu na to, co jsou zač a jediné, co ho zajímalo, bylo, aby prorazil za ně. Po jeho boku bojovala Preia, stejně hrdá a zuřivá jako on. Za nimi šla Královská garda a zoufale se snažila udržet s nimi tempo. Všude kolem nich se chaoticky ozýval tábor severanů.

Vpředu, někde v temnotě blízko černých stanu, se ozýval zvuk valících se kočárů a vozů, vrzajících postrojů, švihání bičů a ržání koní jako odpověď na povely jejich vozků.

Pak Preia klesla k zemi, dolu ji srazila temná postava, která na všech čtyřech vyskočila z černoty. Když její mohutné ježaté tělo dopadlo na královnu, roztáhla čelisti a zaleskly se jí zuby. Jerle se otočil, aby Preie přispěchal na pomoc, ale v té chvíli do něj udeřila jiná z těch postav a srazila ho na zem, kde zůstal nehybně ležet. Objeví se další vlci, hnali se ze tmy a vtrhli mezi elfy, jež se snažili proniknout přes toto zakázané území. Bylo jich tolik, až se na okamžik zdálo: že je nic nezastaví. Preia se ztratila ve změti těl. Jerle Shannara bojoval nejprve na zádech a pak na kolenou, švihal mečem po všem, co se jen přiblížilo a snažil se dostat znovu na nohy.

„Shannara. Shannara!“ ozval se křik elfích stopařů a gardistů, kteří se shromažďovali a spěchali na pomoc.

Pak vybuchl druidský oheň. Nejbližšího z vlků sežehl ve skoku. Do hry opět vstoupil Bremen, ve značně potrháných šatech a s planoucím očima. Vlci se ve strachu stáhli zpátky. Další z nich zmizel v modrém plameni a zbytek se v hrůze rozprchl. Král se vyškřábal na nohy a rychle se otočil, aby našel Preiu. Ta už ale opět stála vedle něj, po tváři stažené bolestí jí stékal pot a jednu paži, kde byla tuhá kůže oděvu i jemný sval roztržené až ke kosti, měla celou od krve. Ránu si zavazovala, ale tvář měla bledou a sklíčenou.

„Jdi!“ křikla na něj. „Nečekej! Já už jdu!“

Váhal jen okamžik a pak znovu vyrazil kupředu a hrstka gardistů ho následovala. Vlci byly poslední stvůry, které Černého mága strážily a cesta byla volná. Zem vpředu byla jako černá díra, ale Jerle Shannara nezpomalil. Záleželo jen na jednom — najít vůdce nepřátel a zatlačit ho do úzkých. Neosvětlené prostranství přeběhl, aniž by pomyslel na to, do čeho by mohl narazit, už se nestaral o to, co ho čeká, a odhodlání skončit tuhle bitvu ho tolik pohltilo, že by se byl postavil čemukoli.

Odněkud zezadu zaslechl Bremena varovně vykřiknout, slyšel, jak ho marně volá; starý muž byl bitvou tolik unaven a používání kouzla ho připravilo o všechnu sílu, takže ho nemohl následovat.

V letu dosáhl Jerle Shannara stanu Černého mága, máchl mečem, rozpáral černou látku a lebký a kosti navlečené na šňůře, která visela na podpěrách jako náhrdelník, odhodil s rachocením do noci. Stěna stanu se pod ostřím meče proměnila v cáry a do tváře mu zavanul studený a suchý vítr, když vrazil otvorem dovnitř.

Vnitřek stanu byl tak černý, že nic neviděl. Byl jak oslepený a máchal Shannarovým mečem v širokém oblouku, aby rozsekal všechno, co měl nadosah. Ale ostří jen zbytečně protálo vzduch. Vyrazil tmou k protější stěně stanu, rozpáral látku, která ho zakrývala, a otevřel ho do noci. Dovnitř vlétl kouř a hluk a chlad ustoupil letnímu teplu. Ucítil na kůži pot.

Chvatně se otočil a skrčil se do opatrného podřepu.

Stan byl však prázdný.

V tu samou chvíli napadl Risca se svými trpaslíky to, co zbylo z gnómských jezdců. Lebkonoš, který těm posledním pár velel, uhnul před útokem Riscova druidského ohně a zděšení gnómové se rozprchl do noci. Na okamžik nestál trpaslíkům nikdo v cestě. Pak se ozvalo těžké dunění okovaných kol a z napadeného tábora vyjela karavana temně zahalených jezdců a zabeđených kočárů. Risca se vrhl karavaně do cesty a na zvířata vpředu vyslal druidský oheň. Couvla a splašila se, a kočáry se náhle a nejistě zastavily.

Téměř okamžitě se zpoza kymácejících vozů a ryčících koní vyrojilo hejno stvůr, které následovaly karavanu jako zlá a zuřivá sbírka bestií z podsvětí. Jejich útok byl zběsilý a Riscu a trpaslíky i přes jejich úsilí zatlačil zpátky. Trpaslíci bojovali s nelítostným odhodláním, shromáždění kolem svého vůdce. Risca na útočníky posílal druidský oheň ve vlně za vlnou a bojoval, aby si kolem sebe udržel místo, na němž by mohl stát.

To už zahalení kočí obraceli kočáry stranou a vyjížděli jiným směrem, šlehali koně biči a znechuceně křičeli. Risca se pokusil je dostihnout a karavanu znovu zastavit, ale bestie z podsvětí byly všude a on už neměl druidský oheň, o který by se mohl opřít. Začínala se projevovat jejich přesila. Riscovi spolubojovníci jeden po druhém odpadali a na místě, kde stáli, také umírali.

Pak se najednou útočníci rozprchl a z místa boje se hrnuli severané zasažení panikou jako vlna za vlnou a valili se kolem trpaslíků cestou na potemnělé pláně. Zdálo se, že prchá celá severská armáda, jako by se každý voják v ten samý okamžik rozhodl, že už toho prožil dost a že jediné, co mu zbývá, je pokusit se o útěk. Gnómové a trollové se vyrojili z

vřavy bojiště a hnali se do noci. Byli jako mohutný a nezastavitelný příliv a na dlouhou chvíli se Risca a jeho spolubojovníci vedle nich úplně ztratili.

Když úprk opadl, Risca se kolem sebe rozhlédl. Na východním okraji rozpadajícího se tábora byl sám. Trpaslíci, kteří s ním bojovali po boku, byli všichni mrtví. Stvůry z podsvětí zmizely a uprchly se seveřany. Boj v táboře nepolevil, protože elfové tlačili na ty z nepřátel, kdo neustoupili, a obě strany zaměstnávala zoufalá a zuřivá bitva.

Na severu, kde se pod olověnou oblohou rozkládal Streleheim, začínala mizet karavana Černého mága.

Druidův zrak zakryl červený závoj a projel jím pocit bezmoci. Otočil se, aby si našel koně, ale žádný nebyl po ruce.

Prchající seveřané se mu obloukem vyhnuli, když zahlédli na konečcích prstu jeho pravé ruky mihotat druidský oheň a v levé ruce jeho válečnou sekeru. Po tváři mu stékala krev a oči se mu třpytily chladným vztekem.

V dáli se karavana ztrácela do noci.

Kapitola 33

Do úsvitu už byla celá severská armáda zahrnuta na útěk a elfové vyjeli, aby Černého mága pronásledovali. Bitva zuřila skoro celou noc a z jediného velkého střetu se změnila v tucty menších, ale těžce vybojovaných potyček. Zatímco někteří seveřané uprchli brzy, mnoho jich zůstalo. Pevnější jádro a disciplinovanější jednotky držely své pozice až do konce. Boj to byl hořký a zoufalý, nikdo v něm nad nikým neměl slitování. Když bylo po všem, severská armáda byla rozprášená do všech směrů. Počet mrtvých na obou stranách byl ohromující. Elfové ztratili téměř polovinu těch, kdo do bitvy s Jerlem Shannarou šli. Rustin Apt byl mrtev v ústí údolí a jeho komando zdecimované. Arn Banda zemřel na výšinách. Cormorant Etrurian utrpěl zranění tak těžké, že přijde o ruku. Jen Kier Joplin z elfí jízdy a Trewithen z Královské gardy zůstali celí a mezi sebou mohli shromáždit jen osm set mužů, kteří byl dost v pořádku, aby mohli pokračovat.

Byl to chladný den, který dával jasně najevo, že končí léto a začíná podzim. Nad zubatými vrcholky Dračích štítů se bledé slunce schovávalo za mlžným oparem a právě tam, na východ, ujížděl Jerle Shannara se svým vojskem po pláních zahalených mlhou. Země byla na povrchu zmrzlá a v silnějším světle se stříbrně a mokře leskla. Dech mužů a koní se srážel v páru: Po obloze kroužili jestřábi, stoupali ve větru a vrhali se dolů jako mlčenliví diváci lovu, který se pod nimi odehrával.

Jerle Shannaru ani nenapadlo nevydat se Bronu pronásledovat. Věřil, že jinak ani konat nemůže. Nyní už překonal znepokojení i nedostatek odhodlání, únavu i hlad, nemohl se zastavit. Byl zkrvavený a zraněný z nočních bojů, ale necítil žádnou bolest. Shannarův meč měl přivázaný na zádech a už nemyslel na to, jestli jeho kouzlo zareaguje na jeho volání. Čas na úvahy byl dávno pryč a jediné co zbývalo byla odpovědnost, kterou přijal, a jenž mu spočívala na bedrech. Někde v koutku mysli zůstával strach a pochyby, ale jak míle postupně ubíhaly, vytlačil je ze svého vědomí. Cítil jen, jak v něm proudí krev, jak mu bije srdce a sílu svého odhodlání.

Preia Starle jela s ním, ačkoli byla raněna tak zle, že jí museli do sedla pomáhat. Paži měla zavázanou a krvácení se zpomalilo, ale v tváři byla bledá a dýchala přerývaně. Přesto nezůstala pozadu, i když ji o to Jerle žádal. Má dost sil, aby s ním jela a tak pojede, trvala si na svém. Konec celé té záležitosti uvidí stejně jako její začátek — po jeho boku.

Jeli i Bremen a Allanon, ačkoli byl Bremen nyní stejně zesláblý jako Preia, protože hojně používání druidského kouzla ho vyčerpalo tak, že už toho neměl moc co nabídnout. Neřekl to, ale každému, kdo měl oči a všech pět pohromadě, to bylo jasné. Přesto slíbil, že bude u toho, aby pomohl králi, až dojde na použití Meče, a svůj slib teď nevezme zpátky.

Mareth, Kinson Ravenlock a Risca se k nim přidali také, byli lépe odpočatí a silnější. Na ně bitva teprve čekala, a protože si byli vědomi vyčerpání, které ohrožovalo ostatní, dali si tichý slib, že jim poskytnou takovou ochranu, jakou jen budou moci. Za nimi jel Kier Joplin se svou kavalerií a Trewithen s Královskou gardou, společně s hrstkou trpaslíků, kteří přišli s Riscou na jih. Celkem jich nebylo ani devět set. Ani je příliš nezajímalo, jestli to stačí, aby zahnali Černého mága do úzkých, nijak zvlášť o tom tedy neuvažovali. Nikdo nevěděl, kolik nepřátel s rebelským druidem uprchlo, ani kolik se jich k němu znovu přidalo. Budou to jistě lebkonoši a stvůry z podsvětí, vlci z Černodubí a skalní trollové, i ostatní ze země na severu a na východě. Pokud by se znovu shromáždila i malá část armády, která obléhala Rhenn, měli by elfové potíže.

Přesto se někde dál na severu, na kraji vysokých plání, blížil Raybur se čtyřmi tisíci trpaslíky. Pokud se elfům podaří zahnat Černého mága tím směrem, měli by šanci.

Slunce vystoupilo výš na oblohu, zbarvené zvláštní směsí šedé a Stříbrné, a jeho světlo rozehnalo noční stíny i chlad. Mlha se ale odmítala vzdát, houževnatě se držela a kupila se kolem širokých mokřin mělkých strží, které byly na pláních křížem krážem rozesety. Pláně tak vypadaly trochu jako bažiny. Neviděli nikde ani náznak pohybu, obzor byl prázdný a nehybný. Jestřábi nad hlavou zmizeli. Vojsko Jerleho Shannary jelo tiše a rovnoměrnou rychlostí a pozorně sledovalo krajinu kolem.

Blížila se polovina odpoledne, když na Černého mága konečně narazili. Neměli důvod věřit, že přes den jeho náskok dohnali, když začali cestou nacházet opuštěné kočáry a vozy, které se během útěku nepřátel rozbily. O hodinu později přešli přes cestu, kterou tvořila zmrzlá kolejí vyjetých vozů, stop zvířat a lidí. I pro stopaře tak bylo těžké určit, kolik jich s Černým mágem šlo. Preia sesedla, aby se podívala — navzdory královu přání — a tiše a jistě oznámila, že jich bylo méně než tisíc.

Nyní, když komando elfů zůstalo stát na návrší několik stovek yardů od místa, kde byl zbytek severské armády nucen se zastavit, mohli sami vidět, že královnin odhad byl správný. Tmavé kočáry a vozy byly vytaženy ve stínu řady kopců, která vyrůstala na východě a táhla se směrem k Dračím štítům. Zády k nim byly stvůry Černého mága — skalní trollové a jiné bytosti; stvůry z podsvětí, zahalené a pod kapucemi; šedí vlci, kteří se krčili nebo kroužili po krajích mlhy a lebkonoši, z nichž někteří se vznášeli vysoko nad celým tím shromážděním jako velcí černí ptáci.

Za nimi, sešikovaní v bojové formaci přes celou výšinu, jim blokovali cestu na sever trpaslíci pod Rayburovým

velením. Černý mág byl na svém útěku zastaven.

Mha přesto ustupovala a vrhala iluzorní obrazy. Mnoho stvůr leželo skrčených dole na rovině, jejich těla byla zahalena vířící šedivou pokrývkou, a byly mrtvy. Ležely tam v podivných polohách zhroutené na skalách a nabodnuté na zbraně. V oparu mlhy se mihotaly temné obrysy ohořelých a sežehlých pozůstatků těch mrtvých, kteří přišli z podsvětí. Bitva se dnes už odehrála. Rebelský druid a jeho následovníci narazili na ty z východu a pokusili se probít jejich řadami. Jejich pokus jim ale nevyšel. Trpaslíci je zahnali. A tak Černý mág sebral to, co z jeho armády zbylo a stáhl se do své současné pozice. Trpaslíci byli připraveni na další útok. Obě strany čekaly.

Jerle Shannara na ně zíral. Na co čekají?

Rychle mu to došlo. Na mě, pomyslel si. Na Shannarův meč.

Uvědomil si, že to všechno skončí tady, na tomhle osamělém kusu Streleheimu, na téhle části země, která už je od krve. Černému mágovi se postaví v boji a jeden nebo druhý z nich v něm bude zabít. Předpověděl to vzdálený, svěhlavý osud, který tu věc zároveň už dávno nechal být.

Podíval se na ostatní a překvapilo ho, jak klidně se cítil. „Máme ho v pasti. Nemůže uniknout. Trpaslíci mu znemožnili uniknout hluboko do Severní země a on se nám teď musí postavit.“

Risca uchopil svou válečnickou sekeru. „Nenechme ho čekat.“

„Okamžik.“ Byl to Bremen, v slábnoucím odpoledním světle stan a strhaný, že ho téměř nebylo možné poznat, jako unavený věchýtek, který se už nemohl opřít o nic jiného, než své strhané odhodlání. „Vskutku na nás čeká. Chce, abychom přišli. Proto bychom měli počkat.“

Trpaslík nasadil tvrdý výraz v tváři a pevný pohled. „Nemá na výběr nic jiného, než čekat. Co tě trápí. Bremene?“ „Mysli, Risco. Chce se s námi utkat, protože pokud zvítězí, bude moci uniknout.“ Starý muž cestoval pohledem z jedné tváře na druhou. „Pokud nás všechny zničí, nás všechny, kdo jsme zbyli z druidů, a k tomu ještě krále elfů, odstraní to největší z nebezpečí, která mu hrozí a možná si i usnadní způsob, jak se vyhnout vlastní smrti. Pak se bude moci schovat a dát se do pořádku. Bude moci čekat na příležitost vrátit se.“

„Mně neunikne.“ zamručel temně Risca.

„Nepodceňuj ho, Risco.“ varoval ho starý muž. „Nepodceňuj moc kouzla, kterým vládne.“

Dlouho bylo ticho. Risca si vzpomněl, jak blízko byl smrti, když se naposledy pokoušel s Černým mágem změřit síly. Pohledem zůstal viset na starém muži a pak se odhlédl k rovinám zakrytým mlžným oparem. „Co navrhuješ? Nedělat nic?“

„Jen abychom byli opatrní.“

„Proč bychom neměli?“ Riscův hlas byl plný netrpělivosti. „Plýtváme časem! Jak dlouho tu budeme stát?“

„On čeká na mě.“ řekl najednou Jerle Shannara. „Vi, že jsem si pro něj přišel.“ Ostatní se na něj obrátili. „Bude se mnou bojovat nyní, protože si myslí, že je to to nejjednodušší, co může udělat. Nebojí se mě. Věří, že mě zničí.“

„Nepostavíš se mu sám.“ řekla rychle Preia Starle. „Budeme s tebou.“

„My všichni!“ vyštěkl Risca, který se odvažoval postavit se všem.

„Ale v tom spočívá nebezpečí.“ varoval znovu Bremen. „My všichni dohromady. Jsme unavení a vyčerpaní. Nejsme tak silní, jak bychom měli být.“

Nyní vykročila kupředu Mareth a svou tmavou tvář měla napjatou. „Jsme dost silní, Bremene.“ Oběma rukama pevně svírala druidskou hůl. „Nemůžeš čekat, že tu budeme prostě stát a dívat se.“

„Ušli jsme dlouhou cestu, abychom viděli, jak to všechno skončí.“ ozval se Kinson Ravenlock. „Je to i naše bitva.“

Zírali na starého muže, všichni do jednoho, a čekali, až promluví. On na ně hleděl, ale neviděl je, pohled měl vzdálený a zamyšlený. Zdálo se, že uvažuje o něčem větším, čemu by oni nemohli rozumět, o něčem, co bylo mimo toto místo a čas, mimo momentální nebezpečí.

„Bremene.“ řekl mírně král a počkal, až si ho staré oči najdou. „Jsem na to připravený. Nechtěj mě zviklat.“

Druid si ho dlouhou chvíli prohlížel a pak s unavenou rezignací přikývl. „Měli bychom udělat, co si přeješ, králi elfů.“

Risca seřadil na kopí signální praporky, aby Rayburovi oznámil, co mají v plánu. Ihned se objevil signál s odpovědi.

Trpaslíci budou postupovat pod velením elfů. Cesta na sever bude zablokovaná pro ty, kdo by chtěli uprchnout. Bylo na Jerlem Shannarovi, aby udeřil a čelisti pasti tak sklaply.

Král zavolal kupředu Trewithena a tucet gardistů, aby se postavili k němu. Risca si zavolal šest svých trpaslíků. Když se shromažďovali, vzal Jerle Shannara Preiu Starle stranou a rychle k ní promluvil. „Chci, abys tu na mě počkala.“ řekl jí. Zavrtěla hlavou. „To nemůžu udělat a ty to víš.“

„Jsi zraněná. Chybí ti rychlost a síla, kterou bys mohla použít, kdybys byla celá v pořádku. Jak myslíš, že ji dokážeš nahradit?“

„Nechtěj to po mně.“

„Bude mě rušit, když se o tebe budu muset strachovat!“ Tvář mu hořela a v očích měl rozzlobený pohled. Ztišil hlas až do šepotu. „Miluju tě; Preio.“

„Požádal bys Taye Trefenwyda, aby tu zůstal, kdyby tady byl?“ odpověděla klidně. Dala mu chvilku, aby o tom přemýšlel a pohledem hledala jeho oči. Následoval malý, křehký úsměv. „I já tě miluju. Tak ode mě nečekej míň než já sama.“

V tu samou chvíli mluvil Kinson Ravenlock s Mareth. „Budeš v pořádku, až to začne?“ zeptal se jí tiše.

Překvapeně na něj pohlédla. „Samozřejmě. Proč bych neměla?“

„Budeš muset použít své kouzlo. Nebude to snadné. Vyslovila ses o své nechuti k němu.“

„Ano,“ souhlasila, přistoupila k němu blíž a lehce se ho dotkla na rameni. „Ale udělám to, co musím. Kinsone.“

Bremen přešel do čela společnosti a otočil se k nim tváří. „Budu mít dost kouzla, abych nás kryl a odklonil první útok, ale víc nezmůžu. Mé síly jsou u konce. Risca a Mareth se musí postavit za nás všechny. Dávejte pozor jeden na

druhého, ale hlavně na krále. Musí dostat šanci, aby použil Meč proti Bronovi. Na tom závisí všechno.“

„Bude mít svou šanci.“ slíbil Risca, který stál přímo před starým mužem. „Tolik dlužíme Tayovi Trefenwydovi.“

Pak vyrazili kupředu. Jerle Shannara v čele. Preia Starle po jeho boku, a krále a královnu kryli napravo Risca a nalevo Bremen. Allanon. Kinson a Mareth šli o několik délek za nimi Po obou stranách se roztáhla Královská garda a trpasličí stopaři. Na severu začali z výšim sestupoval trpaslíci. Blížil se soumrak a světlo začínalo slábnout, stíny byly delší a do vzduchu se vkládal chlad večera. Na rovině před nimi se bytosti v mlze přesunuly, aby zaútočily.

Šedí vlci udeřili jako první, hnali se kupředu v temných smečkách, vtrhli do předních řad elfů a trpaslíků a než vyrazili jinam, chňapali kolem svých zubů. Risca rozhodl druidský oheň, aby rozehnal ty nejbližší, ale okamžitě ho obklopili jiní. Na dohled se vlekly stvůry z podsvětí, oheň zatínaly stranou a ostří mečů od sebe odrážely. Skalní trollové pochodovali do boje v sevřených šicích a své mohutné píky měli nízko v řadě blyštivých kovových hrotu. Kouř z druidského ohně se mísil s mlhou a celé bojiště se zahalilo do šedivého závoje.

Jerle Shannara kráčet kupředu nedotčený. Když šel, nic se k němu nepřiblížilo a možní útočníci se otáčeli stranou a uhýbali. Černý mág na tebe čeká, zašeptal hlas hluboko uvnitř něj. Černý mág tě chce pro sebe.

Skalní trollové se pustili do boje s Kinsonem Ravenlockem a zatlačili ho zpět a Hraničář klesl k zemi. Marethina hůl zajiskřila modrým plamenem, ale nemohla oheň použít, protože by tím riskovala, že Kinsonovi ublíží. Elfi stopaři přispěchali Hraničáři na pomoc a udeřili do trollů; pak se do pránice přidaly další stvůry a všechny pohltit zmatek. Objevil se lebkonoš, aby se postavil Jerlemu Shannarovi a pak ustoupil stranou, aby se místo něj utkal s Brementem.

„Starý muži.“ zasyčel v pochmurném očekávání.

Před Brementem se postavil Allanon, aby ho chránil, protože věděl, že druid je vyčerpaný a navíc už nemá kouzlo. Pak se do toho ale vložil Risca a svým ohněm udeřil do lebkonoše takovou silou, že příšeru odhodil dozadu. Trpaslík se tlačil do čela útoku, šaty měl roztrhané z bitky s šedými vlky a na tváři šmouhy od krve. „Kupředu!“ zaburácel a vyzývavě pozdvihl svou válečnickou sekeru.

Kinson byl znovu na nohou, otlučený a otřesený, a mečem sekal do skalních trollů, kteří se ho snažili obklíčit.

Královská garda a trpasličí stopaři stáli s Hraničářem bok po boku a donutili severany couvnout. Vpředu se tmavé hedvábné potahy kočárů a vozů v mlze zavlnily jako příkrývky smrti.

Jerle Shannara šel dál. Nyní byl až, na Preiu sám. Bremen a Allanon zůstali vzadu a Risca zmizel v boji. Oparem pospíchali elfi stopaři a Královská garda, ale král zabíral prostor, do kterého se, jak se zdálo, nikdo neodvažoval stoupit. V oparu se před ním otevřel průchod a na jeho konci spatřil temnou, zahalenou postavu. Zvedla kapuci a ve stínu jí hořely rudé oči vztekem a vzdorem. Byl to Černý mág. Ruka v hávu se zdvihla a pokynula králi.

Pojď ke mně, králi elfů. Pojď ke mně.

Dál vzadu se Bremen ze všech sil snažil aby krále dostihl. Teď ho podpíral Allanon, který mu nabídl rameno, o které se mohl celou vahou opřít. Starý muž k sobě znovu volal druidský oheň, použil chlapce, aby si dodal sil, ale byl velmi slabý. Díval se, jak se v mlze zhmotnil Černý mág, díval se, jak pokynul Jerlemu Shannarovi, aby šel k němu a cítil, jak se mu svírá hrdlo. Je král na toto střetnutí připravený, nebo nebylo jeho rozhodnutí správné? Druid to nevěděl — nemohl to vědět. Král rozuměl jen málu z toho, co kouzlo meče žádalo, a až se k jeho síle obrátí, mohl by ztratit sílu. V Jerlem Shannarovi byla velká síla, ale i velká nejistota. Až před ním bude stát, co z toho převládne?

Mareth se dostala ke Kinsonovi a táhla ho pryč z boje a přitom zatlačovala skalní trolly druidským ohněm. Zapálila zem před nimi a severané před zuřícími plamem ustoupili. Kinson se kymácel a snažil se s ní držet krok, na boku a nohou měl hluboké rány, ze kterých mu vytékala jasně červená krev a jedna ruka mu bezvládně visela. „Jdi!“ řekl jí. „Ochraňuj krále!“

Nyní se odehrával lýtý boj, protože elfové a trpaslíci obklíčili severany z obou stran. Ve slábnoucím odpoledním světle se ozýval řev a výkřiky, které se míchaly s třeskem zbraní a chroptěním bojujících a umírajících. Do země se v temných skvrnách vsakovala krev a těla na ní ležela zpřelámána a pokroucená ve smrtelné křeči.

Jeden z vozů byl převrácen a prapodivné stvůry se vyhrnuly ven jako hadi, které někdo vyžene z hnízda. Vrhly se na Raybura, ale trpaslíci, kteří krále chránili, je zatlačili zpátky.

Zklamané z, toho, že jejich snaha vyšla naprázdno, se obrátily proti Brementovi a Allanonovi.

Rychle se nahrnuly kolem starého muže a chlapce. Byly šlachovité a sukovité s tupými a neotesanými tvářemi.

Prorazily za Královskou gardu, která se je snažila zastavit a bezohledně se vrhly dopředu. Allanon se pokusil zavolat k sobě druidský oheň, ale tentokrát marně. Bremen klečel na jednom kolenu, hlavu měl skloněnou a soustředil se na Jerleho Shannaru a snažil se proniknout do jeho mysli ve chvíli, kdy kráčet hlouběji do mlhy.

Byl by to konec pro oba nebýt Kinsona Ravenlocka. Ten se vlekl za Mareth, byl zesláblý ze svých zranění, a zahlédl útok, který se sbíhal na starého muže a chlapce. Reagoval instinktivně, sebral všechny křehké zbytky sil, které mu zbyly, a pospíchal na jejich obranu. Dorazil, právě když se horda šlachovitých stvůr prodrala za Královskou gardu. V širokém oblouku se rozmáchl svým mečem a tři stvůry klesly k zemi. Pak vyrazil proti těm ostatním, odhodil je zpátky a sekal po nich svou zbraní. Trhaly ho zuby a drápy a cítil, že se na něm otevřely nové rány. Bylo jich příliš, aby je mohl zvládnout a tak zavolal na Brement a chlapce, ať utíkají. Za okamžik už ho stvůry přemohly a porazily na zem.

Mareth ho ale opět zachránila, když se objevila v záři druidského ohně a divoce mávala svou hůl. Stvůry z podsvětí se obrátily, aby proti ní vyrazily, ale oheň je odhodil. Následoval protiútok, to když se na mladou ženu vrhaly další stvůry, které se chtěly dostat za její štít z plamenů. Kinson se pokoušel vstát, ale v boji byl opět sražen k zemi. V houfech se objevila Královská garda spolu s trpaslíky, skalními trolly a stvůrami, až se na okamžik zdálo, že všichni zbývající vojáci obou armád směřovali sem, na toto jediné místo na bojišti.

Vpředu, za hradbou mlhy, se Jerle Shannara blížil k Černému mágovi. Brana rostl s každým krokem, který král elfů doposud udělal. Byl obrovský. Jeho temná postava blokovala světlo na druhém konci průchodu a oči mu zářily žhavým pohrdáním. Kolem něj se v mlžném oparu objevovaly a znovu ztrácely stvůry, které ho chránily. Jerle cítil, jak

jeho jistota začíná kolísat. Něco vyrazilo z mlhy a vzalo Preiuu, která šla po jeho boku. Otočil se, aby ji zachránil, ale už, byla pryč, ztracená v šeru. Král vykřikl strachy a vzteky a pak uslyšel její hlas, jak mu spěšně šeptá do ucha a cítil, jak mu paži sevřela její ruka.

Uvědomil si, že ho vůbec neopustila, a to, co viděl, byla jen iluze

Smích Černého mága byl zkažený a lstivý.

Pojď ke mně, králi elfů Pojď ke mně!

Preia klopýtla a klesla na zem. Jerle po ní sáhl, aniž by spouštěl oči z temné postavy vpředu, ale ona se od něj odtáhla.

„Nech mě tady.“ řekla.

„Ne.“ odpověděl okamžitě a odmítal ji poslechnout.

„Překážím ti. Jerle. Jsem ti přítěží.“

„Neopustím tě!“

Sáhla po jeho tváři a na jejích rukou ucítil krev, kluzkou a teplou. „Neudržím se na nohou. Příliš krvácím, abych mohla jít dál. Musím se teď zastavit. Jerle. Musím tu na tebe počkat. Prosím. Nech mě tu.“

Neústupně na něj pohlédla, její rezavé oči držely jeho pohled a tvář měla bílou a zkřivenou bolestí. Pomalu se napřímil, odsunul ji od sebe a snažil se udržet, aby se mu do očí nenahrnuly slzy. „Vrátím se pro tebe.“ slíbil.

Nechal ji ležet na boku opřenou o jeden loket, ve volné ruce měla svůj krátký meč. Ušel jen pár kroků, než se ohlédl zpátky, aby se ujistil, že je v pořádku. Kývla na něj, aby pokračoval. Když se po ní ohlédl podruhé, byla už pryč.

Kinson Ravenlock se podruhé vyškřábal na nohy a pokoušel se vzít svůj meč na houf nepřátel, který hrozil, že Mareth obklopí, když, dostal tak hroznou ránu, až, ho srazila k zemi, a on jen lapal po dechu. Mareth se k němu otočila a v tu chvíli se na ni vrhl obrovský vlk. Šel po ní, protože ona vládla druidským ohněm a udeřil do ní takovou silou, že pustila druidskou hůl. Klesla a vlk na ni dorážel. Kinson slyšel, jak vykřikla, a zoufale se snažil dostat se k ní, ale nohy mu nesloužily. Ležel tam, plival krev, dýchal přerývavě a povrchně a ztrácel vědomí.

Pak z Mareth vybuchl druidský oheň, vylétl z ní do všech směrů. Vlk, který na ni zaútočil, shořel na popel. Pohltit každého, kdo stál na tučet yardů kolem. Kinson si instinktivně zakryl hlavu, ale oheň mu sežehl tvář a ruce a strávil všechny vzduch, který se pokusil v dechnout. Hraničář bezmocně vykřikl a všechno zmizelo v mohutné vlně plamenů.

V tunelu, který vedl mlhou k Černému mágovi. Preia Starle pozorovala, jak se v šeru zhmotnil jeden z lebkonošů a vydal se směrem k ní. Jerleho už nebylo vidět, byl nyní příliš daleko. Mohla na něj zavolat, ale rozhodla se to neudělat. S bolestí se dostala na kolena, ale dál už to nešlo. Cítila kousavý pocit marnosti. Přesto to bylo její rozhodnutí sem jít. Dívala se, jak se stůra blíží a držela před sebou meč, aby se před ní chránila. Bude mít jen jednu šanci udeřit, a to v žádném případě nebude stačit. Zhluboka se nadechla a přála si, aby měla dost síly na to postavit se na nohy.

Lebkonoš na ni zasyčel a na shrbených zádech lehce zatřepal velkými koženými křídly.

„Malá elfinka.“ zašeptal s rozkoší a jeho rudé oči zazářily.

Sáhl po ní a ona stáhla meč zpátky, aby bodla.

Jerle Shannara zkrátil vzdálenost, která ho od Černého mága dělila, na míň než tučet yardů. Sledoval, jak se před ním postava zahalená v černém posouvá a mění, jako by byla součástí mlhy, která kolem nich obou vířila. Ve stínu pod kapuci hořel pár očí s krutým úmyslem. Nic jiného, co z Brony zbývalo, se neukázalo. Černý mág se vznášel nad zemí, jako by nic nevážil — jako prázdná schránka. Zvláštní, přesvědčivý hlas krále elfů dál volal.

Pojď ke mně. Pojď ke mně.

Jerle Shannara šel. Vzal svůj meč, talisman, který si na toto střetnutí přinesl, kouzlo, o němž nevěděl, jak ho má použít, a vykročil do bitvy. Při tom po celé délce ostří meče přejel záblesk světla, zatančil na jeho vyleštěném povrchu a zmizel uvnitř jeho těla. Když do něj světlo vstoupilo, zapotácel se a cítil, jak v něm pulzuje energie. Zaplavilo ho horko, které se mu rozšířilo z hrudi dál do údu. Cítil, jak se teplo vrátilo zpátky do meče a odneslo si s sebou něco z, něj a spojilo je oba, takže s mečem splynul v jedno. Stalo se to tak rychle, že to skončilo dřív, než ho napadlo zastavit to. Užasle na meč zíral, nyní jako na novou část sebe sama, a pak na temnou postavu před sebou a potom na svět mlhy a stínu, který začal pomalu ustupovat.

Sestupoval dolů, hluboko do sebe, kam ho táhla síla, které nemohl odporovat. Byl čím dál tím menší, zatímco svět kolem něj se zvětšoval a brzy se proměnil v nepatrné živé smítko v nesmírném prostoru, který hýřil životy. Viděl se tak jak byl, svou mizivou přítomnost, jen o málo větší než zrnko prachu. Unášel ho vítr na svém hřebetě nad veškerým světem, co kdy byl ;i co kdy bude, a všechno se mu odhalovalo jako velkánská plátina, která se táhla mnohem dál, než kam mohl doufat, že kdy dohlédne, nebo se dokonce dostane. Uvědomil si, že tohle je to, čím je on. Tohle byla jeho cena v širších souvislostech.

Zdálo se, že svět, nad kterým letí, odkrývá po vrstvách svou kůži a co bylo zářivé a dokonalé, ztmavlo a objevily se na tom kazy. Všechny hrůzy a zradě veškerých stvoření všech času se rozhořely a ožily v malých úlomcích. Jerle Shannara couvl před bolestí a zděšením, které při každém z nich cítil, ale nebylo úniku. Tohle byla Pravda — Pravda, o které mu bylo řečeno, že mu ji Meč prozradí. Zachvěl se, když viděl, jak nekonečná je v celé své hloubi a šířce a všech obměnách. Zhrozil se a styděl, zbavený všech svých iluzí, když byl nucen vidět svůj svět a jeho lidi takové, jací jsou. V ten okamžik pocítil, že ho možná opustí jeho odhodlání. Ale obrazy zmizely, svět potemněl a na okamžik byl opět v mlze, stál ztuhlý před postavou Černého mága, která se tyčila do výše a Shannarův meč zářil bílým světlem.

Pomozte mi, modlil se k nikomu, protože byl úplně sám.

Znovu ho naplnilo světlo a svět mlhy a stínu opět ustoupil. Sestoupil zpátky do sebe a tentokrát byl postaven tváří v tvář pravdě vlastního života. Neúprosně se před ním rozkládala, obraz po obraze, jako velká koláž zážitku a událostí.

Ale ty obrazy nebyly z těch, které by si přál vidět: byly to ty, které si přál zapomenout ty, co pohřbil v minulosti.

Nebylo v nich nic z něj, na co byl hrdý, nic, s čím si kdy přál být konfrontován. Lži, polopravdy a klam před ním rostly jako duchové, kteří se ho chystali pronásledovat. Tady byl ten skutečný Jerle Shannara, nedokonalé stvoření s

chybami, slabé a nejisté, necitelné a plné falešné pýchy. Viděl ty nejhorší věci, které v životě udělal. Viděl, jakým způsobem zklamal ostatní, jak nedbal jejich potřeb, zanechal je v bolesti. Tolikrát zklamal v tom, co bylo třeba. Tolikrát chyboval.

Pokoušel se odvrátit pohled. Pokusil se obrazy zastavit. Ulekl by před tím, co mu ukazovaly, kdyby se mohl osvobodit z kouzla Meče. Tohle byly pravdy, ke kterým se nemohl postavit tváří, byly tak hrubé, že to ohrožovalo jeho přičetnost. Snad vykřikl zoufalstvím — to nedokázal říci. V tu chvíli si uvědomil tu hrozivou sílu pravdy a viděl, proč byl z něj Bremen tolik znepokojený. Na tohle nemá sílu: nemá to odhodlání. Druid se mýlil, když přišel za ním. Shannarův meč není určen jemu. Když vybrali jeho, aby ho nesl, zmýlili se.

Přesto se před tím, co viděl, úplně nezhroutil, dokonce i když se to dotklo Taye Trefenwyda a Preiy Starle, dokonce i když mu byla odhalena hloubka jejich přátelství. Donutil se na to dívat, přijmout to a odpustit si tu žárlivost, kterou to v něm vzbuzovalo a když to udělal, cítil se silnější. Přistihl se v myšlenkách, že tohle snad skutečně je zbraň, kterou muže proti Černému mágovi použít, protože jeho cela bytost je založena na iluzi. Jakou cenu si kouzlo vyžádá od Brony, až bude donucen zjistit, že je jen o málo víc než lidský strach, fáta morgana, která se muže vytratit, když se prostě jen změní úhel světla? Snad byla ta bytost tak zle přetvořena, že jí nezůstalo nic z jejího lidství, masa a krve, emocí a uvažování. Snad jí je Pravda kletbou.

Obrazy zmizely a světlo pohaslo. Jerle Shannara pozoroval, jak se vzduch před ním rozjasňuje a znovu se objevila temná postava Černého mága. Jak dlouho to trvalo, než se mu kouzlo ukázalo? Jak dlouho tu ochromeně stál? Zahalená postava se k němu teď blížila a postupně a neochvějně zkracovala vzdálenost mezi nimi. Hlas Černého mága syčel očekáváním. Na krále elfů dopadalo zhnusení ve vlně za vlnou, utočilo na jeho pevné odhodlání, prorazilo za hranice jeho fyzické síly, aby z jeho srdce vypustilo všechnu odvahu.

Pojď ke mně. Pojď ke mně.

Jerle Shannara se viděl jako bezmocné nic před monstrem, se kterým se teď měřil. Tak velká a hrozná byla moc Černého mága, že nad ním žádný člověk nemohl zvítězit. Ta moc byla tak neměnná, že ji nemohlo přemoci žádné kouzlo. Hlas dál šeptal svá slova.

Polož ten meč. Pojď ke mně. Nejsi nic. Pojď ke mně.

Ale král elfů už viděl svou holou podstatu, byl svědkem toho nejhoršího, co kdy udělal, a dokonce ani hrozné zoufalství, které ho vevnitř drásalo, když se k němu Černý mág blížil, nestačilo, aby se nechal zlomit. Pravda ho už neděsila. Pozvedl před sebou Shannarův meč, který zářil v okolní tmě jako Stříbrná nit a vykřikl: „Shannara! Shannara!“ Meč udeřil prošel obranou Černého mága, rozbil jeho kouzlo a pronikl až k zahalené postavě za ním. Černý mág se zachvěl a zoufale se snažil ránu udržet. Nyní ale světlo z meče pulzovalo z ostří do stínů zahalených v šatech a drásalo ho obrazy jeho vlastního života. Černý mág couvl o krok nazpět a pak o další. Jerle Shannara tlačil dál odrážel ho vztek a nenávisť, které vyzařovaly z jeho protivníka, ale ve svém odhodlání byl neústupný. Jejich souboj skončí tady. Černý mág dnes zemře.

Zahalené paže k němu máchly a s chladným úmyslem na něj ukázala ruka kostlivce.

Jak mě můžeš soudit? Nechal jsi ji zemřít! Kvůli tomuhle jsi ji opustil! Zabil jsi ji!

Ucukl před těmi slovy bolesti a spatřil krutý obraz Preiy Starle, která ležela bezmocně roztažená na zemi, zraněná a krvácející a sápal se po ní lebkonoš s roztaženými drápy. Umírá kvůli mně, uvědomil si a zhrozil se. Protože jsem ji opustil.

Hlas Černého mága tlačil dál na jeho myšlenky.

A tvůj přítel, králi elfů. V Síni Mudrců. Zemřel pro tebe! Nechal jsi ho, aby pro tebe zemřel!

Jerle Shannara vykřikl vzteky a zděšením, uchopil Meč jako obyčejnou zbraň a sekl do Černého mága vši silou, kterou v sobě sebral. Meč proťal tmavé šaty, ale světlo, které svítilo z jeho ostří, se zamihotalo, jako by pohaslo. Černý mág se zhroutil, jeho nenávistný hlas utichl v zoufalém zašeptání a tmavé šaty spadly na hromádku.

Za nimi zůstala stínová přítomnost, která ihned prchla do mlhy.

Král elfů strnul v následném tichu, zíral na vzduch před sebou, na prázdné šaty, a oči mu naplňovala nejistota a otázky, které odmítaly všechny odpovědi.

Mareth stála sama na kusu země sežehlém jejím kouzlem dočerna. Druidský oheň se už úplně vyčerpal a ona opět nabyla sil. Všude kolem ležela těla a nad bojištěm viselo jako plášť zvláštní ticho. Zamžourala mlžným oparem a dívala se, jak se začíná rozpouštět. V dlouhém nářku se ozvala kakofonie hlasů. Z mlhy se zdvíhali duchové stejně nehmotní jako kouř, ve slábnoucím světle byly vidět jejich temné a beztvaré postavy, které pluh bez cíle vzduchem. Byli to duchové mrtvých? Vzlétli k červánkům a zmizeli, jako by ani nikdy neexistovali. Na zemi se těla lebkonošů měnila v popel. Stvůry z podsvětí zmizely a přes prázdné pláne běželi vyjící vlci.

Už to skončilo, pomyslela si ohromeně a nevěřicně.

Mlha se zavířila, zřídla a pak zmizela. Odhalilo se bojiště poseté mrtvými a zraněnými, celé od krve, sežehlé a zničené.

Uprostřed něj stál král elfů se sklopeným mečem a pohledem upřeným do dále.

Mareth sáhla po druidské holi, kterou ztratila v boji. Pak spatřila Riscu nataženého uprostřed mrtvých nepřátel. Utrpěl tolik zranění, že jeho šaty byly úplně prosáklé krví. V otevřených, do prázdna zírajících očích měl zmatený pohled, jako by ho překvapilo, že osud, který tolikrát pokoušel, ho nakonec dostal. Kdy padl? Ani si toho nevšimla. Přesla pohledem dál. Kinson Ravenlock ležel pár stop za ní a hrudník na zkrvavené zemi se mu slabě zdvíhal a klesal. Dál na rovině se krčili Bremen a chlapec. Našla očima druidův pohled a chvíli jeden na druhého upřeně zírali. Pomyslela na to, jak dlouho a usilovně ho hledala, kolik ze sebe musela obětovat, aby se stala druidem, a na cenu, kterou to od ní žádalo. Bremen a ona. Oni byli minulost i současnost, druid v soumraku a druid na začátku cesty. Tay Trefenwyd odešel. Risca tu leží mrtvý. Bremen už je starý. Brzy bude jediná, kdo z jejich řádu zůstal, poslední z druidů.

Pustila očima Bremenův pohled a zvedla hůl. Držela ji v rukou, jako by ji tížila odpovědnost z toho, kdo a co je, a zoufale se rozhlédla přes bojiště do dále.
Do očí se jí nahrnuly slzy.
Ať to tady skončí, pomyslela si.
Zahodila hůl a sehnula se, aby objala Kinsona.

Kapitola 34

Jerle Shannara toho dne zachránil život královně, protože když se zbavil Černého mága, zbavil se i lebkonošů, včetně toho, který ohrožoval Preiu. Bez síly Černého mága, ze které čerpal, se ten, který na Preiu útočil, prostě ztratil. Preia se zotavila ze svých zranění a vrátila se s Jerlem do Západní země. Po mnoho let společně vládli národu elfů. V žádné bitvě už nikdy nebojovali; žádná taková potřeba už nikdy nevyvstala. Místo toho věnovali svou energii tomu, aby se naučili vládnout světu, který byl stále složitější a náročnější. Vree Erreden jim radil, takže byli schopni ovládnout řemeslo státnictví. Měli tři vlastní děti, samé dcery, a když o mnoho let později Jerle Shannara zemřel, nejstarší ze synů posledních Ballindarrochů, které adoptovali, po něm nastoupil na trůn. Větev Shannarů se postupně rozrůstala a pokračovala dál po více než dvě stě let.

Shannarův meč nosil král až do své smrti. Když nastoupil jeho syn, také ho na čas nosil a pak ho zasadil do Trojkamene. Dopravil ho na Paranor a v Pevnosti druidů ho zanechal.

Kinson Ravenlock svým zraněním nepodleh, ale po týdnech rekonvalescence se zotavil ve znovu vzkříšené osadě Tyrsis. Mareth zůstala s ním a starala se o něj, a když na tom byl dobře, odešli na východ podél Mermidonu na zalesněný ostrov ve stínu Dračích štítů, kde se usadili. Pak žili společně a nakonec se vzali. Farmařili, pak postavili obchodní středisko a otevřeli zásobovací stezku podél řeky. Další lidé z Hraniční země přišli za nimi, aby se k nim připojili, a zanedlouho žili uprostřed vzkvétající komunity. Za čas se z obchodního střediska stalo město Kern. Mareth už nikdy víc nepoužila kouzlo jako druid. Místo toho soustředila své dovednosti na uzdravování a ve Čtyřzemí byla hojně vyhledávaná. Když si vzala Kinsona, přijala jeho jméno a o jejím vlastním už dál nepadla žádná zmínka. Kinson o ní měl po dlouhou dobu strach, myslel si, že její kouzlo se jí znovu vymkne z kontroly, že podkopá její odhodlání, ale to se nikdy nestalo. Měli několik dětí a dlouho poté, co odešli, dítě zrozené z jejich větve významně figurovalo v další bitvě s Černým mágem.

Raybur přežil a vrátil se s trpaslíky domů, aby započal pracný úkol postavit znovu Poslední přístav a další města, která zničila severská armáda. Vzal s sebou Riscovo tělo a pohřbil je v nově vysazených Zahradách života vysoko na návrší, odkud bylo možné dívat se na Stříbrnou řeku, jak plyne lesy Anaru. Toho dne na Streleheimu byla severská armáda skutečně zničena. Ti trollové a gnómové, kteří už dříve uprchli z Rhennského údolí, nakonec našli cestu domů. Moc Černého mága byla zlomena a rasy na severu a východě započaly bolestný proces znovu obnovování Svých otřesených životů. Národy gnómů a trollů, které byly ve své podstatě kmenové, se od ostatních ras vzdálily, a po nějakou dobu s nimi udržovaly minimální kontakt. Trvalo to víc než sto let, než se mezi vítěze a poražené vrátila rovnost a obchod mohl znovu začít na rovnoprávném základě.

Bremen krátce po závěrečné bitvě zmizel. Nikdo ho neviděl odcházet. Nikdo nevěděl, kam šel. Řekl sbohem Mareth a jejím prostřednictvím Kinsonovi, který byl stále v bezvědomí. Řekl mladé ženě, že nikoho z nich dvou už nikdy neuvidí. Poté šly zvěsti, že se vrátil na Paranor, aby tam dožil poslední léta svého života. Kinsona občas napadlo, že by ho mohl jít vypátrat, aby zjistil pravdu věcí. Nikdy to ale neudělal.

Jerle Shannara ho ještě jednou viděl, ani ne měsíc po bitvě u Rhennu, na pár minut pozdě v noci, když starý muž přišel do Arborlonu, aby odčaroval Černý Elfeín. Šeptem mluvili o talismanu, jako by sama slova byla příliš bolestivá na to, aby je unesli, jako by i zmínka o temném kouzlu mohla na jejich duších zanechat jizvy.

To bylo naposledy, co ho někdo viděl.

Allanon také zmizel.

Svět se pomalu vrátil do své předchozí podoby a vzpomínky na Černého mága se začaly vytrácet.

Uplynuly tři roky. Byl den pozdního léta, teplý a plný slunce a podhůřím Dračích štítů šplhali směrem k Břidlicovému údolí starý muž a chlapec. Bremen byl už seschlý a věkem olinutý a jeho šedivé vlasy a vousy úplně zbělaly. Už se nepohyboval lehce a zrak mu začínal slábnout. Allanonovi bylo patnáct, byl vyšší a mnohem silnější, měl široká ramena a dlouhé a silné ruce i nohy. Už dospíval v muže, jeho tvář začala prozrazovat temný stín plnovousu a hlas měl hluboký a hrubý. Tou dobou už se Bremenovi v použití druidského kouzla téměř vyrovnal. Byl to ale starý muž, kdo je na jejich poslední společné cestě vedl, a chlapec ho následoval.

Po tři léta Bremen Allanova cvičil. Starý muž přijal skutečnost, že chlapec nastoupí na jeho místo, až odejde, že Allanon bude posledním z druidů. Tay a Risca bytí mrtví a Mareth si vybrala jinou cestu. Chlapec byl mladý, ale dychtil po učení a od počátku bylo jasné, že vlastní sílu a odhodlání, na to, aby se stal tím, kým se stát musí. Po ta tři léta s ním Bremen každý den pracoval, učil ho, co sám věděl o kouzle druidů a tajemstvích jejich síly, a dával mu příležitost experimentovat a objevovat. Allanon v tom byl stejně ctižádostivý jako ve všech ostatních věcech, a tak se soustředil na to, aby uspěl, že mu to bylo málem na škodu. Byl bystrý a intuitivní a jeho předvídavost se s věkem nezmenšovala. Allanon často viděl to, co bylo starému muži ukryto, a jeho bystrá mysl se chápala možností, které nepoznal ani druid. Zůstal s Bremenem na Paranoru, kde se oba dva uzavřeli světu, studovali Paměti druidů a cvičili se v lekcích, které je dávné svazky naučily. Bremen použil své kouzlo, aby v prázdné pevnosti ukryl jejich přítomnost před druhými. Nikdo nepřišel, aby je vyrušil. Nikdo se k nim nesnažil vetřít. Bremen často myslel na Černého mága a na události, které vedly k jeho vyhnání. Mluvil o tom s chlapcem, kterému vyprávěl o všem, co se stalo — o zničení druidů, o pátrání po Černém Elfeínu, o ukování Shannarova meče a o bitvě u Rhenn. Jednotlivé části předal ústně Allanonovi a pak je

vepsal na stránky druidských Pamětí. V soukromí se bál budoucnosti. Docházely mu síly. Jeho život se blížil ke svému konci. Svou práci neuvidí dokončenou. Ta zůstane Allanonovi a těm, kdo nastoupí po něm. Jak nedostatečné se to ale zdálo! Nestačilo to, aby mohl doufat, že chlapec a jeho následovníci budou pokračovat bez něj. Jeho byla ta zodpovědnost a jeho ta ruka, kterou bylo třeba, aby se jí chopila.

A tak si před čtyřmi dny chlapce zavolał a řekl mu, že jeho studium skončilo. Odejdou z Paranoru k Hadeshornu, aby naposledy navštívili duchy mrtvých. Sbalili si zásoby a za úsvitu z Pevnosti odešli. Před tím starý muž povolal kouzlo, které strážilo zdi Paranoru a starodávnou pevnost jím uzavřel. Z hlubin druidské studny se zvedlo pradávné kouzlo, které v ní žilo, a ve víru zlého zeleného světla se zdvihlo vzhůru. Když už byli chlapec a starý muž v bezpečné vzdálenosti, Paranor se začal třpytit s mlžnou průhledností fáta morgany, pomalu se rozpouštěl ve slunečních paprscích a mizel ve vzduchu. Poté se objevoval a znovu ztrácel v pravidelných intervalech, občas v tom nejjasnějším poledni, občas za nejtemnější noci, ale nikdy nezůstal. Chlapec nic neřekl, když se otočili a odcházeli mezi stromy, ale z jeho očí starý muž vyčetl, že chápe, co se děje.

A tak se za soumraku přiblížili k průchodu do Břidlicového údolí a utábořili se ve stínu Dračích štítů. Mlčky se navečeřeli a přitom sledovali, jak je tma stále hlubší a hvězdy jasnější. Když přišla půlnoc, vstali a odešli ke kraji údolí a shlédli dolů do jeho obsidiánové mísy, Hadeshorn se třpytil ve svitu hvězd, klidný a ničím nerušený. Z údolí nevycházely žádné zvuky, na jeho členitém povrchu se nic nehýbalo.

„Této noci tě opustím.“ řekl nakonec starý muž.

Chlapec přikývl, ale neřekl nic.

„Budu zde, až mě budeš opět potřebovat.“ Ztichnul. „K tomu nějakou dobu nedojde, řekl bych. Ale až to přijde tohle bude místo, kam se vydáš.“

Chlapec na něj nejistě pohlédl.

Když Bremen spatřil v jeho očích pochyby, povzdychl si „Ted ti musím povědět něco, co jsem ještě nikdy nikomu neřekl, dokonce ani samotnému Jerlemu Shannarovi. Posad' se se mnou a poslouchej.“

Posadili se spolu na koberec kamení jako dvě sochy, které se rýsovaly na pozadí hvězd. Starý muž chvíli mlčel a skládal dohromady slova, která potřeboval vyřknout a rýhy v jeho tváři byly stále hlubší.

„Jerle Shannara při svém pokusu zničit Černého mága neuspěl.“ řekl nakonec. „Když při použití meče ochabl když se nechal vyrušit pochybnostmi o sobě a sebeobviňováním, nechal Bronu uniknout. Věděl jsem o té chybě, a přestože jsem byl příliš zesláblý z používání druidského kouzla na to, abych mohl pokračovat, sledoval jsem krále okem své mysli a tak jsem byl svědkem jejich střetnutí. Viděl jsem, jak na poslední chvíli zaváhal a pak se pokusil použít talisman jako obyčejnou zbraň a zapomněl přitom na má opakovaná varování, aby se spoléhal jen na samotné kouzlo. Viděl jsem, jak se z mlhy zvedly temné stíny, když po posledním úderu Meče spadly šaty Černého mága na zem a věděl jsem, co to znamená. Černý mág a lebkonoši byli kouzlem zbaveni svých hmotných forem a byli znovu donuceni stát se temnými duchy a zmizeli zpátky do éteru — ale nebyli zničeni.“

Zakroutil hlavou. „Není důvod říkat cokoli z toho králi. Kdybychom mu to řekli, ničeho bychom tím nedosáhli. Jerle Shannara byl statečný muž. Překonal vlastní strach a pochyby z použití druidského kouzla proti nejstrašnějšímu nepříteli v historii Čtyřzemí. Učinil tak za těch nejnepříznivějších podmínek a nejkrutějších okolností a kromě jediného úspěš ve všem, co se od něj požadovalo. Stačí, že Černého mága porazil a vyhnal ho ze Čtyřzemí. Stačí, že kouzlo Shannarova meče zmenšilo moc rebelského druida tak důkladně, že bude trvat staletí, než opět získá podobu. Je dost času, aby bylo možné se připravit na dobu, kdy k tomu dojde. Jerle Shannara udělal to nejlepší, co mohl, a myslím, že tak bys to měl nechat být.“

Upřel na Allanona své staré oči. „Ale o jeho neúspěchu musíš vědět, protože jsi jediný, kdo musí stát na stráž proti jeho následkům. Brona žije a jednoho dne se vrátí. Já už tu nebudu, abych se mu postavil. Musíš to udělat místo mě — pokud ne ty, pak někdo, koho vybereš stejně jako já jsem našel tebe.“

Dlouho bylo ticho a jeden na druhého zírali, zahalení hedvábnou tmou.

Bremen bezmocně zakroutil hlavou. „Kdyby to šlo udělat jinak, udělal bych to tak.“ Nebylo mu příjemné o tom mluvit, protože si připadal, jako by hledal záminku k tomu, aby si to rozmyslel, ačkoli věděl, že to není možné. „Přál bych si, abych s tebou mohl zůstat déle, Allanone. Ale jsem starý a cítím, že jsem slabší skoro den ode dne. Držel jsem se celý tak dlouho, jak to bylo možné. Druidský spánek už delší není. Pokud ti mám pomoci v bitvě, která tě čeká, musím na sebe vzít jinou podobu. Rozumíš tomu, co říkám?“

Chlapec na něj pronikavě pohlédl svýma tmavýma očima. „Rozumím.“ Odmlčel se a světlo v očích se mu změnilo.

„Budeš mi chybět, otče.“

Starý muž přikývl. Chlapec mu tak nyní řekl. Otče. Chlapec si ho osvojil a zdálo se správně, že to udělal. „I ty mně budeš chybět.“ odpověděl mímě.

Dál mluvili o tom, co se mělo stát, o minulosti a budoucnosti a nerozborném poutu, které je vázalo. Podělili se o vzpomínky, které za dobu, co žili, spolu ukovali, zopakovali své sliby a přepočítali úkoly, o které v následujících letech půjde.

Když se noc přehoupala a blížilo se svítání, odešli společně do Břidlicového údolí. Jak se ochladil vzduch, vytvořila se mlha, která nyní visela nad údolím jako polštář, halila ho mihotavou tmou a zakryla hvězdy a jejich Stříbrné světlo.

Když sestupovali po svazích údolí dolu a pak dál k jezeru: cítili, jak se z jejich těl zvedá teplo. Hadeshorn se leskl jako černý led, byl hladký a nehybný. Jeho povrch jako zrcadlo nezčeřila ani vlnka.

Když byli od tmavého kraje jezera na tucet stop, vytáhl Bremen ze šatu Černý Elfein a podal ho chlapci.

„Dobře ho hlídej, až se vrátíš do Pevnosti.“ připomněl mu. „Pamatuj, k čemu je určen. Pamatuj, co jsem ti říkal o jeho moci. Dej pozor.“

„Dám.“ ujistil ho Allanon.

Je to jen chlapec, pomyslel si náhle starý muž. Žádám ho, aby toho na sebe vzal tolik, jako by tím mohl objevit něco, co mně chybí, nějakou část své osobnosti, která by mu dodala jistotu. Pak se odvrátil. Udělal co mohl, aby chlapce připravil. Bude to muset stačit.

Sám odešel ke břehu a zahleděl se do temných vod. Zavřel oči, sebral síly k tomu, co bylo třeba, pak použil druidské kouzlo, aby povolal duchy zemřelých. Přišli rychle, skoro jako by jeho zavolání očekávali, jako by ho čekali. V tichu se ozval jejich křik, zem zaduněla a vody Hadeshornu se valily, jako když se zatopí pod kotlem. Zasyčela pára a z hloubi tmavých stínů se ozval šepot a nářek hlasů. Z mlhy a vodní tříště, z víru temnoty, ze zmučeného křiku, se pomalu začali zdvihat duchové. Zjevovali se jeden po druhém, nejprve malé stříbřité obrysy menších duchů, pak větší, temnější postava Galaphilova.

Bremen se otočil k místu, kde stál a čekal Allanon. V tom okamžiku spatřil do detailu čtvrtou Galaphilovu vizi, tu, které tak dlouho nedokázal porozumět — sám stojí před vodami Hadeshornu; mlhou a vírem ztracených duchů se blíží Galaphilův stín; Allanon to sleduje tak smutnými očima.

Stín se neochvějně blížil ve své neodbytné přítomnosti jako duch, který byl postupně černější než noc, již procházel.

Kráčel po vodách Hadeshornu, jako by to byla pevná zem a blížil se k místu, kde čekal Bremen. Starý muž napřáhl jednu ruku, aby ducha pozdravil, a jeho tělo bylo ztuhlé a opotřebované.

„Jsem připraven.“ řekl mírně.

Stín ho uchopil do svých rukou a odnesl ho přes vody Hadeshornu dolů do jeho hlubin.

Allanon stál na břehu sám a mlčky zíral. Když se vody opět zklidnily, nepohnul se. Stál nehybně, i když se tma vytratila a za hřebenem Dračích štítů se objevilo slunce. Jednou rukou stiskl ve svých tmavých šatech Černý Elfeín. Pohled měl tvrdý a odhodlaný.

Když se celé slunce vyšplhalo na ranní oblohu a vyhnalo z údolí poslední stíny, otočil se a odešel.